

БИБЛИОТЕКА ФАНТАСТИКА • ВОЙНАТА СВЪРШИ

ДЖО ХОЛДЕМАН

ВЕЧНИЯТ МИР

наградата ХЮГО '98 за роман

„Истински майстор“
Чикаго Сънтаймс

031

ДЖО ХОЛДЕМАН ВЕЧНИЯТ МИР

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

Джо Холдеман е ветеран от Виетнам и носител на множество награди за фантастика. На няколко пъти е бил президент на Асоциацията на писателите на НФ и понастоящем води писателските курсове в Технологичния Институт в Масачузетс. Негови известни произведения са „Да купуваш време“; „Светове“; „Разделени светове“; „Шегата на Хемингуей“; „Никой толкова сляп“ и „1968“.

Романът му „Вечната война“ е публикуван през 1975 и е приет с всеобщо одобрение. Печели престижните награди ХЮГО, НЕБЮЛА и ДИТМАР и се счита за класика в съвременната НФ. Но ето че след повече от 20 години Джо Холдеман се завръща триумфално към хард НФ и хард темите, които направиха от „Вечната война“ носител на много награди, а от самия Холдеман — един от най-уважаваните таланти в тази област.

През 2043 година се разразява войната на Нгуми. Атланта и още два други вражески града са поразени с ограничени ядрени оръжия, но войната продължава да се разраства, водена от така наречените „големи“ — неразрушими военни машини, управлявани дистанционно от стотици мили разстояние от истински войници. Един от тях е Джулиан Клас, само че за него войната е истински ад. Психологическото напрежение да си свързан към своя „голем“ и тормозът, произтичащ от това, са направо непоносими. Джулиан не би се поколебал да умре; за него това е един изход — просто да спре да живее. Ала заедно с любимата си — д-р Амелия Хардинг, двамата са направили ужасяващо научно откритие, което би могло буквално да върне развитието на Вселената със стотици години назад.

За Джулиан обаче това откритие не е ужасяващо...

„Истински майстор“

Чикаго Сънтаймс

„Един от най-добрите писатели-пророци на нашето време.“

Дейвид Брин

„Холдеман от дълго време е сред най-разбираемите и нужни нам писатели. Той сякаш говори от името на колективната ни психика. Майсторството му е последица от трудно извоюваната мъдрост на оцелелия!“

Питър Строб

„Исклучително талантлив автор, който воюва със словото, възпроизвеждайки серия от свързани една с друга теми: природата на войната и онова, което тя причинява на човешката душа; разкрива ни връзката между пол и насилие, неотложната нужда да се установят смислени контакти със себеподобните ни, въпреки произтичащите от това опасности!“

„Ню Йорк Ревю Сайънс Фикшън“

„Всеки роман, който той е публикувал, е добре обмислена и реализирана книга, предоставяща ни интересни характери, носеща удоволствие проза — храна за мисълта!“

„Азимов Сайънс Фикшън Магазин“

„Невероятна, изключителна епика! Един от най-запомнящите се образи, които НФ някога е създавала.“

„Сан Франциско Кроникъл“

„Чудесно приключение, провокиращо мисълта!“

„Киркъс Ревю“

„Вечният мир“ — изключителен политически трилър за войната в най-близко бъдеще. Не е пряко продължение

на „Вечната война“, макар да е издържан донякъде в нейния дух.

... И много бихме могли да спорим коя от двете книги е по-добра...

„Аналог“

„Едно изключително пътуване!“

„Ню Йорк Таймс“

Този роман е за двама редактори: Джон Кембъл, който отхвърли една история, защото намери за абсурдно да се пише за американска жена, която се сражава и загива в битка, и Бен Бова, които също не я възприе.

„Човек се е родил варварин и да убие своя събрат тогава е било нормално състояние на съществуването му. По-сетне е бил надарен със съзнание. И сега той е стигнал до момента, когато насилието спрямо друго човешко същество трябва да стане толкова отвратително, колкото да ядеш от плътта на другия...“

Д-р Мартин Лутър
Кинг

Предупреждение на автора: Тази книга не е продължение на романа ми от 1975 г. „Вечната война“. От авторска гледна точка тя е по-скоро негово следствие и изследва някои от проблемите в този роман от ракурс, който не можеше да съществува преди двайсет години.

Не беше съвсем тъмно, слабата лунна светлина се процеждаше през дървесния покров. Не беше и съвсем тихо.

Изпраця дебела клонка, но шумът бе заглушен от затисналата я голяма маса. Мъжка виеща маймуна се сепна от дрямката си и погледна надолу. Нещо се движеше там, нещо черно на черния фон. Маймуната пое дълбоко дъх, готова за отбрана.

Последва звук като от разкъсване на парче вестник. Половината от тялото на маймуната изчезна в тъмен гейзер от кръв и разпорени

органи. Разполовеното тяло на мъжкаря се строполи тежко през клоните на дървото.

Нима ще ликвидираш проклетите маймуни? Млъкни! Това е екологичен резерват. Млъкни, на пост съм аз. Тренировка по стрелба.

Черно на черния фон, то се спря, сетне се запромъква из джунглата като тежко, безшумно влечуго. Човек не би го забелязал и от два метра разстояние. Не го засичаше инфрачервеният уред. Радарният лъч би се плъзнал по кожата му, без да се отрази.

То подуши човешка миризма и спря. Плячката беше на около 30 метра откъм вятъра — мъжкар, вонящ на стара пот, с вонящ на чесън дъх. Миризма на оръжейна смазка и бездимен барут. То провери посоката на вятъра, върна се назад и заобиколи. Човекът сигурно наблюдаваше пътеката. Значи трябва да се нападне откъм гората.

Сграбчи врата му изотзад и откъсна главата му като прецъфтяло цвете. Тялото потрепери, изгъркори и изпусна екскременти. То го пусна да се свлече на земята и постави главата между краката му.

Добро изпълнение. Благодаря.

То вдигна пушката на мъжа и сгъна цветта ѝ под прав ъгъл. Пусна безшумно оръжието на земята и постоя няколко минути, без да помръдне.

После три други сенки излязоха от гората, всички се сбраха около малка дървена колиба. Дъсчените стени бяха общити с разрязани и изправени алуминиеви консервени кутии; покривът беше от евтини слепени пластмасови плоскости.

То отвори рязко вратата и когато включи прожектора на шлема си — светлина, по-силна от слънцето, — последва неистова тревога. Шестимата на нарочете подскочиха.

— Никой да не се съпротивлява — избумтя то на испански. — Вие сте военнопленници и ще се отнесат с вас съгласно изискванията на Женевската конвенция.

— *Mierda!*^[1]

Един от мъжете измъкна бомба и я хвърли по посока на светлината. Звукът от раздробяването на човешкото тяло беше по-тих от звука на разкъсвана хартия. Частица от секундата по-късно то размаза бомбата като насекомо, експлозията изби предната стена на колибата, а взривната вълна просна на земята всичките ѝ обитатели.

Черната фигура огледа лявата си ръка. Само палецът и показалецът работеха, китката проскърцваше при извиване.

Добри рефлексии. О, я млъкни!

Другите три фигури включиха прожекторите си, махнаха покрива и събориха останалите стени.

Хората вътре изглеждаха мъртви, окървавени, неподвижни. Когато машините започнаха да ги проверяват обаче, една млада жена изведнъж се преобърна и вдигна лазерната пушка, която бе крила досега. Прицели се в една от фигурите със счупената си ръка и успя да вдигне облаче дим от гърдите ѝ, преди да бъде разкъсана на парчета.

Онзи, който проверяваше труповете, дори не вдигна глава.

— Не е добре — каза. — Всички са мъртви. Няма тунели. Не открих и никакви екзотични оръжия.

— Е, хубаво, отворихме работа за Осми отряд.

Загасиха прожекторите си и се разпръснаха едновременно в четири различни посоки.

Онзи със засегнатата ръка повървя четвърт миля и спря да разгледа повредата на слаба инфрачервена светлина. Удари няколко пъти с ръката по бедрото си. Въпреки това работеха само двата пръста.

Чудесно. Ще се наложи да я поправим.

И какво толкова би могъл да сториш?

Че кой се оплаква! Ще прекарам част от десетдневката си в базовия лагер.

Четиримата се придвижиха по различни пътища до върха на обезлесен хълм. Постояха няколко секунди в редица с вдигнати ръце, товарен вертолет се сниши до височината на дърветата, грабна ги и ги откара.

В главите и на четиримата прозвуча глас:

— Беримън предизвика противодействието. Но Хоугарт започна да стреля, докато още съществуваше колебанието дали жертвата е мъртва. Тъй че, съгласно правилата, двамата си поделят попадението.

Вертолетът с четиримата големи^[2] с клатене се спусна надолу по хълма и със силен рев пролетя над върховете на дърветата в пълната тъмнина — на изток, към приятелска Панама.

[1] Лайно (исп.). — Б.прев. ↑

[2] Голем — (ударението пада върху първата сричка — голем, големи) в еврейските фолклорни предания, свързани с влиянието на Кабалата — оживял с помощта на магия глинен великан с нечовешка сила. В случая авторът използва термина Splierboy и разновидностите му flyboy и waterboy. Най-общо казано, това са дистанционно управлявани роботи пехотинци, летци и моряци. — Б.прев. ↑

Никак не ми харесваше, когато големът бе използван преди мен от Сковил. Задължен си да наблюдаваш предхождащия те механик 24 часа, преди да поемеш от него, за да загрееш, да почувстваш как големът се е променил от последната ти смяна досега. Например, че е изгубил три пръста.

Докато седиш в креслото за загревка, само наблюдаваш; не си включен към останалите от взвода, защото би настанало безнадеждно объркване. Действаме при стриктна ротация, тъй че другите девет големи от взвода също имат свои смени, които дишат във врата на механиците си.

Чували сме за непредвидени обстоятелства, при които смените неочаквано трябва да поемат от механиците. Не е трудно да се повярва. Последният ден ще бъде най-тежък, дори да не вземаме предвид напрежението, породено от факта, че си следен. Ако рухнеш и получиш инфаркт или инсулт, това става обикновено на десетия ден.

Механиците не са подложени на непосредствена физическа опасност, те са надълбоко в оперативния бункер в Портобело. Ала процентът на смъртни случаи и тежки наранявания при нас е по-висок, отколкото при обикновената пехота. Не че куршумите ни застигат; става дума за нашите мозъци и вени.

За мен и за когото и да е от моите механици обаче нямаше да е лесно да заменим хора от взвода на Сковил. Те са група от типа ловци-убийци, докато ние сме „объркване и предотвратяване“, „О и П“; понякога ни ползват от „Психоп“ (психологични операции). Не убиваме често. Не по такива умения са ни подбирали.

След няколко минути всичките десетима наши големи дойдоха в гаража. Механиците се изключиха и екзоскелетните черупки се отвориха. Хората на Сковил излязоха, изглеждаха дребни стари мъже и жени, макар че телата им непрекъснато бяха тренирани да се пригаждат към тровещото изтощение. Човек не може да не го усети, след като е преседял девет дена на едно място.

Изключих се. Връзката ми със Сковил бе от леките, изобщо не можеше да се сравни с почти телепатичната връзка между десетимата механици във взвода. И въпреки това се почувствах дезориентиран, когато останах насаме със своето съзнание.

Намирахме се в голяма бяла зала с десетте черупки на механиците и десет кресла за загревка, които приличаха на модерни

бръснарски столове. Зад тях на стената беше окачена осветена отзад карта на Коста Рика; на нея с различен цвят бяха обозначени районите, където действат частите от сухопътни и въздушни големи. Другите стени бяха покрити с монитори и дигитални табла с надписи на специфичния ни жаргон. Хора в бяло обикаляха и проверяваха данните.

Сковил се протегна, прозя се и приближи към мен.

— Съжалявам, дето ти се стори, че това последното насилие е безсмислено. Чувствах, че ситуацията изисква пряка намеса.

Господи, Сковил и неговото академично излъчване. Доктор по изкуствата за отмора.

— Все така правиш. Ако ги беше предупредил отвън, щяха да имат време да преценят ситуацията. И да се предадат.

— Да бе, сигурно. Както в Асунсион.

— Това беше отдавна.

Тогава изгубихме десет сухопътни и един въздушен голем от ядрена адска машина.

— Да, ама такава нещо няма да се случи по време на моята смяна. Шестима „педроси“ по-малко на този свят. — Той сви рамене. — Ще ида да им запаля свещ.

— Десет минути до калибровката — избумтя високоговорителят.

Времето едва ли щеше да стигне черупките да изстинат. Последвах Сковил в съблекалнята. Той отиде в дъното да се преоблече с цивилни дрехи, а аз в другия край — да се присъединя към взвода си.

Сара вече бе почти съблечена.

— Джулиан, искаш ли да ме оправиш?

Да, както на повечето тукашни мъжкар и на една от жените, *наистина* ми се искаше и тя добре го знаеше, но сега нямаше предвид това. Свали перуката си и ми подаде бръсначката. Имаше триседмична фина руса четина. Внимателно обръснах онази част от тила ѝ, която обрамчваше входа на жака в основата му.

— Това последното беше доста брутално — рече тя. — Предполагам, на Сковил му се е прищяло да увеличи бройката трупове.

— Така му хрумна. Не му достигат единайсет, за да достигне равнище Е-8. Добре че не налетяха на някой дом за сираци.

— Натиска се да стане капитан — констатира тя.

Свърших с нея, сетне тя провери мен, прокарайки палец по жака.

— Наред е — рече.

Бръсна си главата и когато не съм на смяна, макар че не е модно сред чернокожите мъже в студентското градче. Нямам нищо против дългата къдрава коса, но не ми се нрави да тичам по цял ден с гореща перука на главата.

Дойде Луис.

— Здравсти, Джулиан. Я ме бъзни, Сара.

Тя се надигна на пръсти — той бе над метър и осемдесет, а Сара бе дребничка — и той потрепна, когато тя включи бръсначката.

— Я дай да видя — рекох. Кожата му беше леко възпалена от едната страна на имплантацията. — Лу, това ще ти докара неприятности. Трябваше да се обръснеш преди загревката.

— Може би. Въпрос на избор.

След като веднъж влезеш в клетката, оставаш в нея девет дена. Механиците с бързорастяща коса и чувствителна кожа, като Сара и Лу, обикновено се бръснат по веднъж, между загревката и смяната.

— Не ми е за първи път — каза той. — Ще взема някакъв крем от санитарите.

Взводът „Браво“ поминуваше доста добре. Това е донякъде въпрос на късмет, тъй като бяхме подбрани от група подходящи кандидати по ръст и телосложение, за да са ни удобни клетките на взвода, и според способностите ни за „О и П“. Петима сме оцелелите от първоначалния състав; Канди и Мел, както и Лу, Сара и аз. Вършим тази работа от четири години — десет дена на смяна и двацет — почивка. Струва ми се, че е минало много повече време.

В реалния живот Канди е гюихотерапевт; останалите сме заети в различни научни сфери. Лу и аз сме учени, Сара специализира американска политика, а Мел е готвач. „Наука за храната“, така се нарича специалността му, но си е страхотен готвач. Няколко пъти в годината се събираме на банкет в неговия дом в Сейнт Луис.

Върнахме се заедно в зоната на клетките.

— О'кей, внимавайте — изхриптя високоговорителят. — Имаме поражения в първа и в седма група, тъй че сега няма да калибрираме лявата ръка и десния крак.

— Значи ще ни потрябват тези боклуци? — попита Лу.

— Да, но дренажите няма да бъдат инсталирани. Ако можете да издържите четирийсет и пет минути.

— Със сигурност ще се опитам, сър.

— Ще направим частична калибровка, сетне сте свободни за деветдесет минути, може би и за два часа, докато поставим нови модули на машините за ръката на Джулиан и за крака на Канди. След това ще приключим калибровката, ще включим ортотиката и сте готови да излезете на бойното поле.

— Душичката ми — промърмори Сара.

Легнахме в клетките, напъхахме ръце и крака в твърдите ръкави и техниците ни включиха. При калибровката ни нагласят на около десет процента от бойната настройка, тъй че не чух някой да казва нещо, освен Лу — едно „Здрасти на всички“, което бе като слаб вик от цяла миля разстояние. Съсредоточих се и му отвърнах.

Калибровката е почти механично действие за онези от нас, които се занимават с това от години, но се наложи на два пъти да спираме и да се връщаме назад заради Ралф — новобранец, който се включи при нас преди два цикъла, след като Ричард получи удар и излезе от строя. Работата се състоеше в това, всички ние, десетимата, да свиваме и разпускаме дадена мускулна група, докато показанията на червения и на синия термометър не съвпаднат. Но ако човек не е свикнал, обикновено се пренатяга и надхвърля показанията.

След час отвориха клетката и ни разкачиха. Можехме да убием деветдесет минути във фойето. Едва ли си струваше да се обличаме, но го сторихме. Това си беше ритуал. Всеки щеше да живее в телата на останалите цели десет дена, а това си е предостатъчно.

Казват, че близостта се създава. Някои механици стават любовници и понякога това сработва. Аз опитах с Каролин, която умря преди три години, ала не успяхме напълно да хвърлим мост над пропастта между битието си на включени към бойните действия и цивилния живот. Опитахме се да решим проблема с психоаналитик, ала той никога не се бе включвал, тъй че със същия успех можехме да му говорим на санскритски.

Не знам как би изглеждала „любовта“ със Сара, но това е по-скоро научен проблем. Всъщност тя не е увлечена по мен и, естествено, не може да скрие чувствата си, или липсата им. Във физическо отношение сме по-близки, отколкото всяка друга цивилна

двойка, тъй като, когато сме включени на пълни бойни обороти, ние се превръщаме в едно създание с дващест ръце и крака, с десет мозъка, с пет вагини и пет пениса.

Някои хора наричат това усещане богоподобно и аз вярвам, че е имало богове, създадени по подобен модел. Но онзи Бог, с когото аз израснах, бе стар белобрад и белокож господин, който не разполагаше дори с една вагина.

Бяхме запознати с рекогносцировката, разбира се, както и с конкретните си задачи през следващите девет дни. Щяхме да продължим действията в района на Сковил, но като извършваме „О и П“ и затрудняваме противника във високопланинските гори на Коста Рика. Не бе особено опасна операция, ала бе гадна, нещо като да плашиш беззащитни хорица, тъй като въстаниците не разполагаха дори с подобие на големи.

Ралф изрази безпокойството си. Седяхме около масата и пиехме кафе и чай.

— Тези излишни убийства ме притесняват — рече той. — Онези двете на дървото миналия път.

— Грозна работа — каза Сара.

— А, копеленцата сами се ликвидираха — рече Мел. Сръбна от кафето си и му се намръщи. — Навярно нямаше и да ги забележим, ако не бяха открили огън по нас.

— Притеснява те, че бяха деца, нали? — попитах Ралф.

— Ами да. Теб не те ли притеснява? — Той потърка наболата четина на брадата си. — Малки момиченца.

— Момиченца с картечници — рече Карин и Клод кимна утвърдително. Те двамата бяха дошли заедно преди около година и бяха любовници.

— И аз мислих по въпроса — рекох. — Какво щеше да стане, ако знаехме, че са момиченца?

Бяха около десетгодишни, скрити в къщичка сред дърветата.

— Преди или след като стреляха? — попита Мел.

— Дори след — намеси се Канди. — Какво можеха да ни сторят с картечниците си?

— На мен *наистина* ми нанесоха поражения — каза Мел. Той бе изгубил едно око и многофункционалните си рецептори. — Знаеха много добре къде да се прицелят.

— Не беше кой знае какво — отвърна Канди. — Нали ти ги замениха на място.

— За мен имаше значение.

— Знам, бях там.

Онова, което изпитваш, когато някой сензор излиза от строя, не е точно болка. То е силно като болка, ала няма дума за него.

— Мисля, че нямаше да ги убием, ако бяха на открито — отбеляза Клод. — Ако можехме да видим, че са просто хлапета и са с леко въоръжение. Но, по дяволите, те бяха вражески разузнавачи, които можеха да се обадят за изстрелване на тактически ядрен заряд.

— В Коста Рика?

— Случва се — отвърна Карин. За три години се бе случило веднъж. Никой не разбра откъде въстаниците се бяха сдобили с ядрен заряд. Това им струва изличаването на два града — единия, в който нашите големи бяха изпарени от взрива, другият го разпердушнихме за възмездие.

— Да, да! — тросна се Канди и аз можах да доловя в тези две думи онова, което тя не доизказа: че ядрен заряд при нашето положение само би разрушил десет машини. Когато Мел подпали онова дърво, той изпържи две момиченца, навярно твърди малки, за да разбират напълно какво правят.

В съзнанието на Канди винаги имаше насрецно течение, да се чуди човек защо не са я включили в друга част. Бе прекалено емоционална и сигурно щеше да рухне, преди да е свършил срокът на службата ѝ.

Ала може би бе включена в нашия взвод, за да изпълнява ролята на колективната ни съвест. Никой на нашето равнище не знаеше защо е избран за механик, имахме само бегла представа защо сме назначени точно в този взвод. Агресивността ни бе в твърде широки граници — от Канди до Мел. Нямахме обаче хора като Сковил. Никой не изпитваше неговото мрачно удоволствие да убива. Освен това взводът на Сковил винаги участваше в повече бойни действия; и в това нямаше нищо чудно. Ловците-убийци очевидно си падат повече по патакламите. Затова когато Големият компютър в Небето реши кой с каква задача да се заеме, взводът на Сковил пое убийствата, а нашият — разузнаването.

От това мърмореха недоволни най-вече Мел и Клод. Потвърдено убийство води автоматично към повишение, ако не в чин, то в заплащането, докато от ПОД (периодична оценка на дейността) не можеш да разчиташ да получиш и пукната пара. Хората на Сковил вършеха убийствата и поради това получаваха с една четвърт повече пари от моите хора. Но за какво можеш да ги изхарчиш? Да ги спестяваш и да се откупиш от армията?

— Значи ще се занимаваме с камиони — рече Мел. — Коли и камиони.

— Това е задачата — отвърнах. — Може би някой и друг танк също, ако си държиш устата затворена.

Спътниците бяха засекли с инфрачервени сензори следи, което навярно означаваше, че въстаниците получават доставки чрез малки замаскирани камиони — или роботизирани, или дистанционно управлявани. Това бе един от онези изблици на технологията, които пречеха на войната да се превърне изцяло в едностранно клане.

Предполагам, че ако тя продължи достатъчно дълго, противникът също би могъл да се сдобие с големи. Тогава бихме били свидетели на нещо изумително: машини за по десет милиона долара да се превръщат една друга в купчина желяза, докато операторите им си седят на стотици мили, съсредоточени в климатизираните си пещери.

Бяха писали за това — за война, основана по-скоро върху похабяване на средства, отколкото върху загуба на хора. Ала винаги е било по-лесно да създадеш нови хора, отколкото ново богатство. А икономическите битки си имат отдавна установени територии, някои политически, други — не, колкото между противници, толкова и между съюзници.

Е, добре, какво може да знае един физик за тези неща? Моята наука разполага с правила и закони, които отговарят на реалността. Икономиката обяснява реалността след случилото се, но не я бива много в прогнозирането. Никой не предвиди появата на наномашините.

Говорителят ни призова да „оседлаваме“. Девет дена в дебнене на камионите.

Всичките десет души от взвода на Джулиан Клас разполагаха с едно и също основно оръжие — голем, или „дистанционно управляема бойна единица на пехотата“ — ДУБЕП: огромен брониран костюм, в който се намира призрак. Въпреки че и бронята е много тежка, половината от масата на ДУБЕП-а се дължи на мунициите. Тя може да стреля със снайперска точност до хоризонта с двуунциеви куршуми от разходван уран, а на близко разстояние може да избълва поток от свръхзвукови стрелички. Разполага с „виждащи“ ракети с високоексплозивен или запалителен заряд, с напълно автоматизиран гранатомет, с лазер с голяма мощност. Специалните части могат да бъдат въоръжени с химическо, биологично или ядрено оръжие, ала те се използват само при наказателни операции.

(По-малко от дузина ядрени оръжия с малка мощност бяха използвани през дванайсетте години война. Голям заряд разруши Атланта и макар Нгуми да не поеха отговорността за това, Съглашението отвърна с 24-часово предупреждение, след което изравни със земята Манделавил и Сау Паулу. Нгуми излязоха с версията, че Съглашението най-цинично е жертвало един свой град без стратегическо значение като предлог да унищожи два важни от стратегическа гледна точка техни града. Джулиан подозираше, че може би са прави.)

Имаше, разбира се, и военновъздушни и военноморски сили, съответно наричани военновъздушни и морски големи, въпреки че повечето от летящите големи се пилотираха от жени.

Всички от взвода на Джулиан разполагаха с еднакви брони и оръжия, но някои имаха специализирани функции. Като командир на взвода, Джулиан имаше постоянна пряка връзка (поне на теория) с ротната координаторка, а чрез нея — с командването на бригадата. На място получаваше непрекъсната информация под формата на шифровани съобщения от летящите над мястото спътници, както и от командната станция, която се намираще на геостационарна орбита. Всяка заповед идваше едновременно от два източника с различен шифър и с различно забавяне на сигнала, тъй че бе невъзможно противникът да пробута фалшива команда.

Ралф имаше „хоризонтална“ връзка, подобна на „вертикалната“ на Джулиан. Като свързочник на взвода, той бе във връзка с колегите си от всички останали девет взвода от формирането „Браво“. Те

бяха включени един към друг с „лека“ връзка — комуникациите не предполагаха такава близост, както с другите бойци от взвода, но беше и нещо повече от радиовръзка. Той би могъл да дава информация на Джулиан за действията на другите взводове, дори за чувствата и бойния им дух по бърз и пряк начин. Взводовете рядко влизаха в самостоятелни акции, но когато това се случеше, ситуацията ставаше хаотична и объркваща. Затова свързочниците бяха толкова важни, колкото и вертикалните връзки с командването.

Един взвод от големи можеше да нанесе поражения колкото бригада от обикновената пехота. При това по-бързо и по-зрелищно — досущ като неуязвими роботи, които действаха в безшумно съзвучие.

Не използваша истински въоръжени роботи поради няколко причини. Една от тях бе, че биха могли да бъдат пленени и използвани срещу теб; ако противникът заловеше голем, щеше да разполага само с купчина скъпи отпадъци. Нито един обаче не бе пленен непокътнат; саморазрушаваха се много впечатляващо.

Другият проблем на роботите бе тяхната автономност — роботизираната машина би била в състояние да функционира и сама, ако бъдат отрязани комуникациите ѝ. Идеята, а и реалността, тежковъоръжена машина да взема решения за бойни действия на място, не бе от нещата, които армията би желала. (Големите имаха ограничена автономия, в случай че механикът загине или изпадне в несвяст. Тогава спираха да стрелят и търсеха укритие, докато се намери нов механик, който да се включи.)

Можеше да се спори дали големите бяха по-ефективно психологично оръжие, отколкото биха били роботите. Те приличаха на всесилни рицари, на герои. И бяха демонстрация на технология, която бе непостижима за противника.

Врагът използваше въоръжени, роботи като — както се оказа например — двата танка, охраняващи конвоя, който взводът на Джулиан трябваше да изстреби. Нито един от танковете не успя да им причини неприятности. И двата бяха унищожени в момента, в който чрез стрелбата си издадоха позициите си. Унищожени бяха и двама и четири камиони-роботи, след като бе установен товарът им — муниции и медикаменти.

Когато и последният камион бе превърнат в купчина блестяща шлака, на взвода му оставаха още четири дена от смяната, затова го

прехвърлиха по въздуха в базовия лагер в Портобело, където му бе възложена охранителна дейност. Това понякога беше опасно, тъй като лагерът бе атакуван с ракети по няколко пъти годишно, но през повечето време нямаше нападения. Обаче не беше и скучно — механиците при тези случаи защитаваха собствения си живот.

Понякога ми бяха необходими два-три дена да си поема солука и да се пригодя отново към цивилния живот. В Портобело имаше сума заведения, които с готовност биха помогнали да се улесни преходът. Обикновено обаче извършвах адаптацията си у дома, в Хюстън. За въстаниците бе лесно да се престорят на панамци и да преминат границата, а ако разберат, че си механик, се превръщаш в главна мишена. Разбира се, в Портобело имаше още много американци и европейци, но механиците навярно някак си изпъкваха: бледи и с нервни движения, с високо вдигнати яки или с перуки, за да се скрие плочката на жака в основата на черепа.

Точно така дадохме жертва миналия месец. Арли излезе в града да похапне и да иде на кино. Някакви главорези смъкнали перуката ѝ, след това я примъкнали в тъмна алея, пребили я до смърт и я изнасилили. Тя не умря, но не можа и да се възстанови. Блъскали главата ѝ в стена, докато черепът се пукнал и жакът изскочил. Напъхали го във вагината ѝ и я оставили, като си мислели, че е умряла.

Затова този месец взводът бе с човек по-малко. (Новобранецът, който „Кадри“ ни изпратиха, не можа да пасне на клетката на Арли, което не бе учудващо.) А следващите два месеца можем да бъдем и с двама по-малко: Саманта, най-добрата приятелка на Арли, че и нещо повече, тази седмица почти не беше в час. Замислена, разсеяна, бавна. Ако бяхме влезли в истинска битка, сигурно щеше да бъде извадена от строя; и двете бяха твърде добри войници — по-добри от мен, в смисъл че обичаха работата си — но охранителната дейност ѝ даде твърде много време за размисъл, а пък задачата за унищожаване на конвоя преди това бе елементарно упражнение, което всеки летящ голем би могъл да изпълни на връщане от някоя друга акция.

Всички ние се опитахме да подкрепим Саманта, докато бяхме включени, ала се чувстваше известна неловкост. Разбира се, тя и Арли не можеха да скрият физическото си привличане, но и двете бяха твърде традиционни в мисленето си и се притесняваха от него (навън и двете си имаха гаджета); затова използваха шегите като начин да се справят със сложните си взаимоотношения. Сега, разбира се, вече нямаше никакви майтапи.

Последните три седмици Саманта всеки ден посещаваше Арли във Възстановителния център, където зарастваха костите на лицето ѝ, но тези посещения носеха единствено разочарование, тъй като

нараняванията бяха такива, че и дума не можеше да става Арли някога да бъде отново включвана. А в характера на Саманта бе да търси отмъщението, което сега беше невъзможно. Петимата въстаници, участвали в злодеянието, бяха заловени веднага, осъдени по бързата процедура и седмица по-късно — обесени на градския площад.

Гледах това на куба. Не толкова ги бесеха, колкото ги удушаваша бавно. И това — в страна, в която преди войната не е било налагано смъртно наказание от поколение насам.

Може би след войната отново ще се цивилизоваме. Поне така е ставало винаги в миналото.

Обикновено Джулиан си отиваше право у дома в Хюстън, но не и този път, когато десетдневната му смяна изтичаше в петък. Това бе денят от седмицата, когато трябваше да бъде най-общителен, а той се нуждаеше поне от един ден подготовка, за да го постигне. С всеки изминал ден, през който си включен, се чувстваш все по-близък с останалите деветима механици. След изключването изпитващ ужасно чувство на раздяла, не помага дори ако се помотаеш заедно с другите. Онова, от което се нуждаеш, е ден-два изолация — или в горите, или в тълпата.

Джулиан не беше по скитането навън, затова обикновено просто се заравяше за един ден в университетската библиотека. Но не и ако беше петък.

Можеше да отлети безплатно накъдето си поиска, затова взе импулсивното решение да отиде в Кеймбридж, Масачузетс, където беше следвал до доктората си. Лош избор: улиците бяха покрити с мръсна киша, рехавя лапавица жилеше лицето му, ала той беше обладан от мрачната решителност да влезе във всеки бар, който можеше да си спомни. Баровете бяха пълни с необяснимо млади и неопитни хора.

Харвард си беше все същият Харвард; куполът още прокапваше. Хората се стараеха да не се вторачват в чернокожия мъж, облечен в униформа.

Извървя една миля в лапавицата до любимата си кръчма, старинната „Рало и звезди“, но на вратата ѝ висеше катинар, а отвътре бе окачена табелка с надпис „БАХАМА!“ Затова той свърна обратно към площада със замръзналите си нозе, като си обеща на мига да се напие и да не се поддава на лошото настроение.

Имаше един бар, кръстен на Джон Харвард, където предлагаша девет вида бира собствено производство. Изпи по халба от всеки вид, като внимателно подреждаше и проверяваше подложките им, а след това се намъкна в такси, което го откара до летището. След шест часа, прекарани в полудрямка, в неделя сутринта достави махмурлука си в Хюстън, като по време на полета следваше изгрева над страната.

Вече в апартамента си, свари каничка кафе и нападна насъбралата се поща и съобщения. Повечето беше направо за кошчето. Интересно писмо от баща му, който прекарваше ваканцията си в Монтана с новата си съпруга — не беше от най-приятните на Джулиан

персони. Майка му се бе обаждала два пъти заради парични проблеми, ала сетне бе позвънила отново, да му съобщи да не се безпокои. Двамата му братя се бяха обадили за обесването; те следяха „кариерата“ на Джулиан отблизо и бяха разбрали, че нападнатата жена е била от неговия взвод.

Истинската му кариера, цивилната, беше породила обичайната розова лавина от неуместни междуфакултетски съобщения, които той поне трябваше да прегледа. Проучи съобщението за месечното заседание на факултета, колкото да се убеди дали е било обсъждано нещо наистина важно. Винаги го пропускаше, тъй като бе на служба от десети до деветнайсети всеки месец. Единственото нещо, което можеше да навреди на кариерата му, би могло да е завистта на другите членове на факултета.

Под съобщенията имаше и доставено на ръка малко квадратно пликче, адресирано „Дж.“ Видя ъгълчето му всред книжата и го издърпа изпод розовите хартии, отвори го, като разкъса восъчния печат на капачето: беше от Блейз, която позволяваше на Джулиан да я нарича с истинското ѝ име: Амелия. Беше му колега, бивша съветничка, довереничка и сексуална партньорка. Все още не я наричаше любовница, чувстваше се неловко. Амелия беше с петнайсет години по-възрастна от него. Поне не беше по-млада от новата съпруга на баща му.

В бележката ѝ имаше новини за проекта „Юпитер“, експеримента от физиката на частиците, в който участва, включително и скандални клюки за шефа им, но не само това обясняваше появата на запечатания плик. „Веднага щом се завърнеш — пишеше тя, — ела направо у дома. Събуди ме или ме измъкни от лабораторията. Страшно се нуждая от моето момченце. Би искал да дойдеш и да разбереш от какво се нуждая страшно, нали?“

Всъщност онова, което му беше на ума, бе да поспи няколко часа. Но можеше да го направи и по-късно. Подреди пощата си на три купчинки и пусна едната в рециклиращата машина. Вдигна телефона да ѝ се обади, но пусна слушалката, без да е набрал номера. Облече се подходящо за утринния хлад и слезе да си вземе велосипеда.

Университетското градче беше пусто и красиво, розовите пъпки и азалиите цъфтяха под яркосиньото тексаско небе. Въртеше бавно педалите, отпускате се и навлизаше в истинския живот, или в

удобната илюзия. Колкото повече време прекарваше включен, толкова по-трудно му ставаше да възприеме този мирен, едноизмерен свят като истински. Различен от света на звяра с два̀сет ръ̀це; на бога с десет сър̀ца.

Поне вече нямаше менструации.

Положи отпечатъ̀ка на палѐца си и вратата се отвори. Амелия вече бе станала в девет тази неделна сутрин и беше под душа. Реши да не я изненадва там. Душовете бяха опасно място — веднъ̀ж се бе подхлъ̀знал, докато експериментираше с една несръ̀чна тийнейджър̀ка на неговите години и работата се свър̀ши с разцепена бра̀да, сума натър̀твания и като извод — антиеротично отношение към мя̀стото (а и към момичето на практика).

Затова седна на леглото ѝ, зачете се във вестника и зачака водата да спре. Тя си напяваше някакви мелодии весело, превключваше душа от фин спрей на остра струя и обратно. Джулиан си я представяше там и едва не промени решението си. Но все пак си остана напълно облечен на леглото и се престори, че чете.

Тя излезе, като се бър̀шеше с пешкира, и се сепна леко, щом видя Джулиан; но бър̀зо се съ̀взе:

— Помощ! Някакъв непознат мъ̀ж е в леглото ми!

— Смятах, че харесваш непознати мъ̀же.

— Само един.

Тя се разсмя и се отпусна до него — топла и влажна.

Всички ние, механиците, говорим за секса. Със самото включване автоматично се постигат две неща, които нормалните люде преследват в секса и понякога в любовта: емоционалното свързване с другия и проникването, тъй да се каже, във физическите тайни на противоположния пол. Тези неща стават автоматично и моментално, когато си включен, веднага след като пуснат в действие системата. А когато те изключат, това вече е тайнство, което всички сте споделили, и затова се говори за него толкова подробно, колкото и за всичко останало.

Амелия е единственият цивилен човек, с когото съм разговарял обстойно на тази тема. Тя е силно заинтригувана и би опитала, ако имаше възможност. Но би загубила общественото си положение, а може би и много повече.

От осем до десет процента от хората, които преминават през инсталирането, или умират на операционната маса, или, още по-лошо, си тръгват с напълно увредени мозъци. Дори онези, чиято операция по присаждането на жака е сполучлива, са застрашени от увеличена честота на мозъчни и сърдечносъдовите злополуки, включително фатални инсулти и инфаркти. При механиците на големи увеличението е десетократно.

Амелия е в състояние да си позволи операцията — притежава средствата и би могла да прескочи до Мексико сити или до Гуадалахара, да ѝ я направят в някоя от клиниките там; но автоматично ще изгуби положението си: жилище, пенсионно осигуряване, всичко. В повечето трудови договори има „жак-клауза“; поне при всички учени е така. Хора като мен са изключение, защото не сме го направили доброволно, а да бъдат дискриминирани хора, намиращи се вече на военна служба, е противозаконно. Освен това Амелия е твърде възрастна, за да постъпи на военна служба.

Когато се любим, понякога я усещам да гали студения метален диск в основата на черепа ми, сякаш се опитва да проникне там. Не мисля, че го прави съзнателно.

Амелия и аз сме близки от много години; излизали сме заедно дори още от времето, когато бе ръководителка на докторската ми дисертация. Но връзката ни не придоби физически измерения, докато Каролин не умря.

Каролин и аз бяхме включени за първи път по едно и също време; включиха ни във взвода през един и същи ден. Това беше мигновена емоционална връзка, макар че нямахме почти нищо общо помежду си. И двамата бяхме чернокожи южняци (Амелия е бледа бостънчанка от ирландски произход), и двамата — още студенти. Но тя не беше интелектуалка; нейният докторат трябваше да бъде на тема „Творчество и гледане“. Аз никога не гледам куба, а тя не би разпознала едно диференциално уравнение, дори ако то я нападне изотзад и я ухапе по дупето. Нямахме никакво разбирателство на такова равнище, но това изобщо не беше важно.

Изпитахме физическо привличане един към друг по време на тренировките, през онзи пехотински период, който трябва да преминеш, преди да те напъхат в голема; успяхме да откраднем по няколко минути — три пъти — за прибързан и отчаяно страстен секс. Дори при нормални обстоятелства такова начало би било твърде напрегнато. След това ни включиха и стана нещо, което надхвърли всичко, дето бяхме очаквали и двамата. Сякаш животът беше един голям пъзел и ние най-неочаквано се бяхме сдобили с парченце от него, което никой друг не можеше да открие.

Но когато бяхме включени, не можехме да го подредим. Правехме много любов, говорехме си много, ходехме при аналитици и психотерапевти — но сякаш вършехме едно нещо в клетката и съвсем друго — извън нея.

Говорех с Амелия за това през цялото време, не само защото бяхме приятели, но и защото работехме по един и същи проект, и тя виждаше, че работата ми започва да куца. Не можех да мисля за нищо друго, освен за Каролин, в буквалния смисъл на думата.

Този проблем не успя да се разреши. Каролин умря след внезапен мозъчен удар — при това не вършехме нещо напрегнато, просто чакахме да ни транспортират по въздуха след мисия, в която не се случи нищо особено.

Наложи се да ме хоспитализират за седмица; беше дори по-лошо, отколкото да изгубиш някого, когото си обичал. Беше като да си изгубил част от ума си плюс някой крайник.

Тази седмица Амелия държа ръката ми, а твърде скоро вече бяхме в прегръдките си.

Обикновено не заспивам веднага, след като съм правил любов, но този път го сторих, подир гуляйджийския уикенд и безсънните часове в самолета; бихте си помислили, че на човек, който прекарва една трета от живота си като част от машина, няма да му бъде трудно да пътува с друга машина, но не е така. Струваше ми се, че трябва да съм буден, за да поддържам проклетата машинария във въздуха.

Събуди ме миризма на лук. Закуско-обяд или обяд — каквото и да е. Амелия има слабост към картофите; предполагам, че се дължи на ирландския ѝ произход. Пържеше ги в тиган с лук и чесън. Не беше любимият ми начин на събуждане, но за нея бе обяд. Беше ми казала, че е станала в три, за да работи по някаква серия на полуразпад, от което не излязло нищо. И затова наградата ѝ за работата в неделя бе душ, донякъде буден любовник и пържени картофи.

Намерих ризата си, но не успях да открия панталона, затова се спрях на един от халатите ѝ — не особено хубав. Бяхме еднакви на ръст.

Открих синята си четка за зъби в банята ѝ и използвах странната ѝ паста с дъх на карамфил. Реших да не вземам душ, защото стомахът ми къркореше. Е, нямаше да са овесени ядки и сос, но нямаше и да е отрова.

— Добро утро, светлоочко.

Нищо чудно, че не можах да открия панталона си, тя го бе облякла.

— Да не си мръднала съвсем? — рекох.

— Просто експериментирам. — Тя приближи и ме хвана за раменете. — Изглеждаш убийствено. Направо разкошно.

— Какви експерименти? Какво да облека!

— Дали да облечеш! — Тя изу джинсите ми и ми ги подаде, след което се върна при картофите си само по тениска. — Наистина, вашето поколение е прекалено стеснително.

— О, така ли? — Съблякох халата и я приближих изотзад. — Хайде, сега ще ти покажа моята скромност.

— Това не се брой. — Тя се полуобърна и ме целуна през рамо. — Експериментът бе свързан с дрехите, а не със секса. Сядай, преди някой от нас да се е изгорил.

Настаних се край масичката и се загледах в гърба ѝ. Разбъркваше бавно манджата.

— Не съм много сигурна защо го направих, наистина. Някакъв импулс. Не можах да заспя, а не исках да те разбудя, като се ровя в дрешника. Докато ставах от леглото, стъпих върху джинсите ти и просто ги обух.

— Не ми обяснявай. Нека си остане една велика перверзна мистерия.

— Ако искаш кафе, знаеш го къде е.

Беше запарила каничка с чай. Аха да поискам една чаша. Но за да не пренатоварвам сутринта с прекалено много мистерии, реших да се придържам към кафето.

— Значи Макро се развежда, а?

Д-р „Мак“ Роман бе декан по изследователската част и титулярният шеф на нашия проект, макар и да не участваше в пряката всекидневна дейност.

— Това е дълбока и мрачна тайна. Не е казал още на никого. Нел ми го пошушна.

Нел Най бе нейна съученичка, която работеше за градските власти.

— А бяха такава хубава двойка. — Тя издаде едно саркастично „ха“ и промуши картофите с лъжицата. — Дали не е замесена друга жена, мъж или роботче?

— Това не се съобщава в официалните документи. Но се разделят тази седмица, а аз трябва да се срещна с него утре, преди да се явя пред бюджетния отдел. Ще бъде по-разсеян от всякога. — Тя разпредели картофите в две чинии и ги донесе. — Значи се занимаваше с взривяването на камиони?

— Всъщност си лежах в клетка и се въртях. — Тя ме подкани с махване на ръката да съкратя обясненията си. — Нищо особено. Нямахше шофьори или пътници. Само два „умника“.

— Умници ли?

— „Умни защитни единици“, да, но с твърде нисък праг на интелигентност. Това са просто оръдия на платформи с известна степен на автономност. Доста ефикасни са против обикновена пехота, конвенционална артилерия и въздушно прикритие. Не знам какво правеха в нашата ОЗ.

— Това какво е, кръвна група ли? — попита тя, като отпиваше от чая си.

— Извинявай. ОЗ е оперативна зона. Имах предвид, че един лелящ голем можеше да ги ликвидира с обикновен бръснещ полет.

— И защо не използваха въпросния лелящ голем? Вместо да рискуват да повредят вашите скъпи бронирани скелети?

— А, казаха, че искали товарът да бъде анализиран, което си беше чиста глупост. Освен храната и мунициите вътре имаше само няколко слънчеви батерии и резервни платки за полевите машини. Сега знаем, че използват „Мицубиши“. Но ако купуват нещо от „Римкорп“, ние автоматично получаваме копия от фактурите. Тъй че, сигурен съм, това не е било голяма изненада за началството.

— Тогава защо ви изпратиха?

— Никой не го каза официално, но по вертикалната си жак-връзка получих внушението, че са искали да изпробват Сам — Саманта.

— Тя беше онази, чиято приятелка...?

— Беше пребита и изнасилена, да. Не се справи много добре.

— Как би могла да се справи!

— Не знам. Сам е доста корава. Но не беше и наполовина в час.

— Ще си изпати ли от това? Ако я освободят поради психични причини?

— Не обичат да го правят, освен ако има същинско мозъчно увреждане. Или ще го „открият“, или ще я минат по член 12. — Станах да си взема малко кетчуп за картофите. — Може и да не е чак толкова кофти, колкото се твърди. Никой от ротата не е бил потърпевш от него досега.

— Доколкото си спомням, имаше разследване на Конгреса по тоя въпрос. Беше починал някой с много важни родители.

— Аха, имаше някакви приказки. Не знам дали се стигна до нещо повече от приказките. Член 12 би трябвало да е стена, която не можеш да изкатериш. Инак половината от механиците в армията ще опитат да се отърват по психични причини.

— Кое то не бива да се допуска толкова лесно.

— Така си мислех и аз. А сега смятам, че по този начин се поддържа балансът. Ако член 12 е твърде лесен за преодоляване, военните ще изгубят онези от нас, които не одобряват извършването на безсмислени убийства. Големите ще се превърнат в корпус от берсеркери^[1].

— Хубава картинка.

— Да видиш как изглежда отвътре! Вече ти разказвах за Сковил.

— Няколко пъти.

— Представи си го умножен по двайсет хиляди. Такива като Сковил не осъзнават като проява на насилие убиването посредством големи. Срещат се и в редовната армия — хора, за които противниковите войници просто не са човеци, а съперници в някаква игра. Те са идеални за някои задачи, но за други използването им води до пълен провал.

Трябваше да си призная, че картофите бяха доста вкусни. Няколко дена се бях хранил по баровете — сирене и пържени меса, с чипс вместо със зеленчуци.

— А... този път не ви давах по куба. — Тя си имаше куб-монитор и следеше по каналите му предаванията за войната, в които се появяваше и моята част. — Затова бях сигурна, че си прекарвате скучно и в безопасност.

— Ще измислим ли нещо вълнуващо за днес?

— Ти измисли. — Тя взе чиниите и ги отнесе в мивката. — Аз трябва да се върна в лабораторията за половин ден.

— Да ти помогна с нещо?

— Работата не може да се ускори. Трябва да се форматира известно количество данни за актуализирането на проекта „Юпитер“. — Тя сортира чиниите в съдомиячката. — Защо не си доспиш, а довечера ще измислим нещо.

Предложението ми се видя привлекателно. Изключих телефона, в случай че някой поиска да ме обезпокои в неделя сутрин, и се върнах в разхвърляното й легло.

[1] По въпроса за берсеркерите — виж книги 002. 007 и 026 от Библиотека „Фантастика“ на ИК „Офир“. — Б.ред. ↑

Целта на проекта „Юпитер“ бе всъщност най-големият ускорител на частици, който някога е бил създаван, при това по-мощнен от съществуващите — няколко пъти на степен.

Ускорителите на частици струват пари — колкото по-бърза е частицата, толкова е по-скъпа, — историята на физиката на частиците е поне отчасти история за това, колко важни са били ускорените частици за различните правителства, които са влагали средства в тези проекти.

Разбира се, цялата тази работа с парите се промени с появата на наномашините. А с това се промени и същността на „Голямата наука“.

Проектът „Юпитер“ бе отпочнат след неколкогодишни спорове и убеждавания, в резултат на което Съглашението финансира полет до Юпитер. Сонда спусна програмирана наномашина в гъстата атмосфера и достави друга на повърхността на Йо. Двете машини заработиха в синхрон, тази на Юпитер извличаше деутерий за ядрения процес и излъчваше енергията към машината на Йо, която произвеждаше частите за ускорителя, който щеше да обрамчи планетата и да централизира енергия от гигантското магнитно поле на Юпитер.

Преди проекта „Юпитер“ най-големият „суперускорител“ бе „Кръгът на Джонсън“, който обхващаше окръжност от неколкостотин мили под пустинята на Тексас. Новият щеше да бъде десет хиляди пъти по-дълъг и сто хиляди пъти по-мощнен.

Наномашината на практика изработваше други наномашини, които можеха да се използват единствено за производството на елементи за орбиталния ускорител на частици. И така „нещото“ се разрастваше в геометрична прогресия, машините денонощно ръфаха изпепелената повърхност на Йо и я изплюваха в космоса, където се оформяше кръг от еднородни елементи.

Онова, което някога струваше пари, сега изискваше само време. Изследователите на Земята чакаха десет, сто, хиляда елемента да бъдат изнесени в орбита. След шест години броят им беше вече пет хиляди — достатъчно, за да стартира гигантската машина.

Времето присъстваше по друг начин, като теоретична мярка. Връзката тук бе с началото на Вселената — с началото на самото време. Миг след Диаспората (някога наричана „Големият взрив“) Вселената е представлявала малък облак от високоенергийни частици, които се разпръскват центробежно със скорост близка до скоростта на

светлината. Веднага следва нов поток, и пак, и пак — цяла секунда, десет секунди и т.н. Колкото повече енергия можеш да напомним в ускорителя, толкова по-близо стигаш до повторението на условията, които са възникнали скоро след Диаспората — началото на времето.

Повече от век продължи диалогът между физиците — специалисти по частиците, и космолозите. Космолозите дракотеха уравненията си, като се опитваха да разберат кои частици пасват на дадено време от развитието на Вселената, но резултатите им предполагаха експериментална проверка. След това физиците пускаха ускорителите си и или потвърждаваха уравненията на космолозите, или ги връщаха отново към черната дъска.

Случваше се и обратното. Онова, с което всички сме съгласни, е, че Вселената съществува (хората, които отричат това, обикновено са заети с всичко друго, но не и с наука), тъй че ако някое теоретично взаимодействие между частиците води в крайна сметка до несъществуването на Вселената, човек би могъл да спести маса електричество, като прекрати мъчителните си опити да демонстрира този „факт“.

Така си вървеше — напред-назад, — докато дойде времето на проекта „Юпитер“. „Кръгът на Джонсън“ бе в състояние да ни пресъздаде условията, при които Вселената е била на възраст една десета от секундата. По онова време тя е била около четири пъти по-голяма от сегашните размери на Земята, като е започнала да се разширява от неизмеримо малка точица, и то с огромна скорост.

Проектът „Юпитер“, ако проработеше, щеше да ни отведе към времето, когато Вселената е била по-малка от грахово зърно, изпълнена с необикновени, вече несъществуващи частици. Това щеше да е най-голямата машина, създавана някога, при това с пъти по-голяма, и тя се строеше от автоматични роботи без пряко управление. Когато групата от „Юпитер“ пращаше нареждане до Йо; то пристигаше между 15 и 24 минути по-късно и, разбира се, отговорът закъсняваше в същия диапазон от време. А за 48 минути могат да се случат много неща; на два пъти Проектът трябваше да бъде спиран и препрограмиран — но всъщност не можеш на практика да го „спреш“, не и моментално, защото машините — „подизпълнители“, изготвящи частите, които трябваше да бъдат изнесени в Космоса, просто

продължаваха да работят още 48 минути плюс толкова, колкото е необходимо, за да ги препрограмираш.

Над писалището на директора на проекта „Юпитер“ има снимка от стогодишен филм: Мики Маус като чирак на магьосник, вторачен слисано в безкрайната редица от безмозъчни метли, които излизат през вратата.

Поспах няколко часа и изведнъж се събудих изплашен, потънал в пот. Не си спомням какво бях сънувал, но ми беше останало избледняващото чувство на замайване, на пропадане. Случвало ми се е няколко пъти и преди — първия или втория ден, след като се върнех от смяна.

Някои хора изобщо не заспиват дълбоко, докато са включени. Да спиш по такъв начин, означава пълен мрак, тотална липса на усещане или мисъл. Тренировка за смъртта. Но е отпускащо.

Още половин час лежах взрян във воднистата светлина и реших повече да не опитвам да заспя отново. Отидох в кухнята и си направих кафе. Трябваше да работя, но нямаше да получа писмени резултати до вторник, а Изследователският отдел можеше да почака до съвещанието утре сутринта.

Да наваксаме със завръщането в цивилния свят. Съвсем преднамерено стоях настрани от него в Кеймбридж. Включих писалището на Амелия и вкарах паролата си към новинарския модул. Той подобри настроението ми, защото започнах първо с леките неща. Прочетох двайсетина страници комикси и три статии, за които знаех, че няма да имат нищо общо с политиката. Една от тях все пак бе обширна сатира за Централна Америка.

Не беше за чудене, че Централна и Южна Америка заемаха най-много място в новините. На африканския фронт беше спокойно, все още не можеха да се съвземат от ядреното унищожение на Манделавил. Може би се прегрупираха и пресмятаха кой от нашите градове ще е следващият.

Нашата малка атака дори не бе спомената. Два взвода големи завзели градовете Пиедра Сола и Игатими, съответно в Уругвай и Парагвай — предполагаеми укрепени пунктове на бунтовниците. Извършихме го със знанието и разрешението на техните правителства, разбира се — естествено, нямаше и жертви сред цивилното население. Всички убити се обявяват за бунтовници. Казват, че „*La muerte es el gran convertidor*“ — Смъртта е великото превръщане. Това може да е вярно и в буквален смисъл, а може и да е саркастичен намек за броя на жертвите. Избихме четвърт милион в двете Америки и Бог знае колко още в Африка. Ако живееш където и да е по тези места, щях неминуемо да бъда „бунтовник“.

Имаше го и обичайно деловия репортаж за преговорите в Женева. Противниците ни са толкова разслоени, че никога няма да се разберат, а и, сигурен съм, някои от бунтовническите лидери са подставени лица, марионетки, към които валят заповеди да поддържат ситуацията хаотична и неясна.

Все пак са стигнали до съгласие за ядрените оръжия: отсега нататък нито една от страните няма да ги използва освен за възмездие; макар че Нгуми все още не поемат отговорността за Атланта. Онова, от което всъщност се нуждаем, е договореност за договореностите: „Ако обещаем нещо, няма да нарушим обещанието поне трийсет дена.“ Нито една от страните не искаше да се съгласи с това.

Изключих машината и направих проверка на Амелиния хладилник. Нямах бира. Е, това си беше мое задължение. Пък и малко чист въздух нямаше да ми навреди, затова заключих апартамента и завъртях педалите към портите на университетското градче. Постовият сержант-пехотинец погледна личната ми карта и ме накара да чакам, докато позвъни за потвърдението ѝ. Двамата редници с него се бяха подпрели на оръжията си и се хилеха самодоволно. Някои кашиси имат зъб на механиците, тъй като ние не се сражаваме „истински“. Не щат и да знаят, че имаме по-висок процент смъртност. Не щат и да знаят, че ги отърваме от наистина опасните мисии.

Разбира се, има и още нещо: пречим на някои от тях да се превърнат в герои. „За един свят са нужни всички човешки видове“ — казваше майка ми. За една армия са напълно достатъчни само няколко.

Най-накрая сержантът прие, че аз съм си аз.

— Въръжен ли си? — попита ме, докато попълваше пропуска.

— Не — рекох. — Не и през деня.

— Грижиш се за погребението си.

Той сгъна пропуска точно на две и ми го подаде. Всъщност бях въръжен с автоматичен нож и малък лазер „Берета“ на токата на колана. Сигурно той трябваше да се погрижи някой ден за погребението си, щом не можеше да разбере дали човек е въръжен, или не. Козирувах на редниците с изправен пръст между очите — традиционният поздрав на срочнослужещите, и влязох в зоологическата градина.

Дузина курви се мотаеха около портала, една от тях беше „джил“ — с жак за включване, с обръсната глава. Ако се съдеше по възрастта ѝ, можеше и да е бивш механик. Човек никога не знае.

Тя, разбира се, ме забеляза.

— Ей, Жак! — препречи ми пътя и аз спрях колелото. — Предлагам нещо друго за яздене.

— Може би по-късно — рекох. — Добре изглеждаш. — Всъщност не изглеждаше добре. Лицето и позата ѝ издаваха голямо напрежение; характерното розово в очите ѝ подсказваше, че си пада по пийването.

— Половин цена за теб, миличък. — Аз поклатих глава. Тя стисна кормилото. — Четвърт цена. Толкова отдавна не съм го правила включена.

— Не мога да го правя включен. — Нещо ме накара да бъда откровен, или поне отчасти. — Не и с непознати.

— Е, колко време ще бъда непозната? — Не можеше да скрие умолителния си тон.

— Съжалявам.

Бутнах велосипеда към тревата. Ако не се махнех бързо, щеше да предложи тя да ми плати.

Другите проститутки наблюдаваха разговора ни всяка посвоему: със съжаление, с презрение. Сякаш те самите не бяха по един или друг начин пристрастени. Никой нямаше нужда да се чука, за да преживява в Универсалната държава на благоденствието. Никой не трябваше да прави нищо друго, освен да стои настрана от неприятностите. Толкова добре работеше системата.

Когато бях още хлапак, легализираха проституцията във Флорида за няколко години. Ала и това отмина, ведно с големите казина, преди да стана достатъчно голям, за да проявя интерес.

Проституирането се смята за престъпление в Тексас, но мисля, че трябва да досадиш прекалено много, за да те закопчят. Двете ченгета, които видяха как „джил“-ката ми се предлага, не ѝ туриха белезниците. Може би по-късно, след като припечели достатъчно пари за прибиране.

„Джил“-ките имат доста работа. Те знаят как се чувства един мъж.

Минах покрай университетските магазини с техните академични цени и поех към града. Южен Хюстън не е от най-приятните места, но бях въоръжен. Освен това си мислех, че лошите момчета чакат късните часове и все още спят.

Едно от тях обаче не спеше.

Подпрях велосипеда на стойката пред магазина за спиртни напитки и тъкмо се главичках със своенравната ключалка, която би трябвало да приеме картата ми.

— Ей, младеж — се чу дълбок басов глас зад гърба ми. — Имаш ли да ми дадеш 10 долара? Може би двацет?

Обърнах се бавно. Беше с една глава по-висок от мен, май към четирийсетте, слаб, но мускулест. Лъскави ботуши до коленете и плътно пристегнатата опашка, типична за един ендър: Бог ще я използва да го изтегли на небето. При това скоро — на това можеше да се надява.

— Мислех си, че на вас не ви трябват пари.

— Трябват ми малко. И ми трябват сега.

— Е, и какви са ти нуждите? — Поставих ръка на бедрото си. Не бе естествен жест, но беше по-близо до ножа. — Може и да разполагам тъкмо с онова, което ти трябва.

— Нямах го. А аз трябва да го купя.

Измъкна от ботуша си дълъг нож с тънко трептящо острие.

— Махни ножа. Имам десетачка.

Глупавата му кама не можеше да се опре на автоматичния ми нож, но не исках да правя дисекция тук, на тротоара.

— О, значи имаш десетачка! А може би имаш и петдесет? Пристъпи към мен.

Извадих автоматичния нож и го включих. Той забръмча тихо и светна.

— Току-що изгуби десетачката. Колко още искаш да изгубиш?

Той се вторачи във вибриращото острие. Блестящата пара над предната му третина издаваше, че острието беше нажежено колкото повърхността на слънцето.

— Значи си военен. Механик си.

— Или съм механик, или съм убил механик и съм му взел ножа.

И в двата случая — искаш ли още да се занасяш с мен?

— Механиците не са толкоз курназ. И аз бях в армията.

— Тогава всичко ти е ясно. — Той направи малка крачка вдясно, мисля, че беше финт. Аз не помръднах. — Значи нямаш търпение да изчакаш възнесението си, така ли? Искаш да умреш веднага?

Той ме изгледа продължително. В очите му не можеше да се прочете нищо.

— О, я върви на майната си.

Мушна ножа в ботуша си, обърна се и си тръгна, без да поглежда назад.

Изключих ножа и задухах острието му. Когато изстина достатъчно, го прибрах и влязох в магазина за напитки.

Магазинерът държеше хромиран спрей „Ремингтън“.

— Шибано енди. Аз бих му видял сметката.

— Благодаря — отвърнах. Той би видял *и моята сметка* със спрея. — Имаш ли половин дузина „Дикси“?

— Разбира се. — Отвори касата зад себе си. — Карта с купони?

— Военен — отвърнах. Не си направих труда да си вадя картата.

— Досетих се. — Той ровичкаше нещо. — Знаеш ли, че прекараха закон, който ме задължава да пускам шибаните ендита в магазина? Никога не купуват.

— И защо да го правят? — попитах. — Светът ще загине в пламъци я утре, я вдругиден.

— Точно така. Но междуременно ще те оберат до шушка. Имам само в кутии.

— Няма значение.

Бях започнал леко да треперя. При срещата с ендъра и този винаги готов да те ликвидира магазинер бях по-близо до смъртта, отколкото съм бил в Портобело.

Постави шестте бири пред мен.

— Не искаш ли да продадеш този нож?

— Не. Трябва ми непрекъснато. С него отварям писмата на почитателките си.

Не биваше да го казвам.

— Трябва да ти река, че не те познавам. Следя главно Четвърти и Шестнайсети.

— Аз съм от Девети. Не е толкова вълнуващо.

— Има забрана за него — кимна разбиращо той.

Четвърти и девети бяха взводове на ловци-убийци, тъй че ги показваха най-много. Войскарчетата — така наричахме феновете им.

Магазинерът беше малко възбуден, макар и да бях от забранените за показване. И участник в психооперации.

— Значи не си гледал Четвърти в сряда, така ли?

— Ей, аз не гледам дори собствената си група. Пък и тогава бях още в клетката.

Той се спря за миг с картата ми в ръка, потресен от откритието, че човек може да преживее девет поредни дни в голем и след това няма да се втурне право към куба да проследи войната.

Някои го правят, разбира се. Срегнах веднъж Сковил, когато беше извън клетката, тук, в Хюстън, на „сбирка“ на войскарчетата. Всяка седмица правят по една такава сбирка някъде в Тексас — докарват достатъчно пиячка, фиркат, пицят, а като им се кръстосат погледите, плащат на двама-трима механици да дойдат и да им разправят как изглежда всичко *наистина*. Да си затворен в клетка и да гледаш как сам убиваш хора с дистанционно управление. Пускат видеозаписи на големи битки и обсъждат хитрите стратегически ходове.

Единственият път, когато отидох, трябваше да бъде „Ден на боеца“, всички присъстващи — с изключение на нас, външните, — бяха облечени като бойци от миналото. Беше донякъде страшничко. Предположих, че картечните пистолети и пушките-кремъклийки не действат; дори престъпниците не биха рискували с тях. Ала мечовете, копията и лъковете изглеждаха съвсем истински и бяха в ръцете на хора, които с готовност демонстрираха, че не бива да им имаш доверие, когато разполагат с подострена сопа.

— Щеше ли да убиеш онзи тип? — попита небрежно магазинерът.

— Нямаше нужда. Те винаги отстъпват.

Чунким го знаех.

— Ами ако не беше отстъпил?

— Нямаше да е проблем — чух гласа си сякаш отстрани. — Щях да отрежа китката на ръката му с ножа. Да се обадя на 911. После току-виж му я зашили наопаки.

Всъщност навярно щяха да се забавят с идването си. Да му дадат възможността да се вземе, като му изтече кръвта.

Той кимна.

— Миналия месец двама типа играха онзи номер с кърпичката пред магазина заради някакво момиче.

Номерът с кърпичката е двамата да я захаят в краищата ѝ и да се нападнат с ножове или бръсначи. Онзи, който изпусне кърпичката, губи.

— Единият умря, преди да дойдат. Другият остана без едно ухо; не си направиха труда даже да го потърсят. — Посочи с ръка. — Държах го известно време във фризера.

— Ти ли повика ченгетата?

— Ами да — отвърна онзи. — Веднага след като свършиха.

Съвестен гражданин.

Привързах бирата на задния багажник и завъртях педалите обратно към портала.

Нещата вървят на зле. Не ми се нрави думите ми да звучат като хленча на моя старец. Но положението наистина беше по-добро, когато бях хлапак. Ендърите не бяха на всеки ъгъл. Хората не си устройваха дуели. Хората не гледаха безучастни как другите се дуелират. А и полицията прибираше ушите след това.

Не всички ендъри носят опашки и други очебийни атрибути. Във физическия факултет на Джулиан имаше двама — една секретарка и самият Мак Роман.

Хората се чудеха как такъв посредствен учен се бе появил сякаш отникъде и си бе пробил път до положение, което предполагаше огромна академична власт. Онова, което не оценяваха, беше интелектуалното усилие, необходимо успешно да се преструваш, че вярваш в подредената, агностична представа за Вселената, която физиката налагаше. Всичко това обаче бе част от Божия план. Както и внимателно фалшифицираните документи, които му бяха дали минималната квалификация да заеме председателското място. Други двама ендъри бяха в Борда на регентите — и в състояние да го пробутат.

Макро (както и единият от тези регенти) беше член на войнствената и свръхсекретна секта вътре в другата секта: „Чукът на Бога“. Досуц като всички ендъри, те вярваха, че Бог е решен да унищожи човечеството. За разлика от повечето обаче, онези от „Чукът на Бога“ се чувстваха призвани да му помогнат.

На връщане към университетското градче обърках пътя и минах покрай долнопробно заведение за включване, което не бях виждал преди. Предлагаха групов секс, ски спускане, автомобилна катастрофа. Правил съм го, бил съм там. Да не говорим за всички онези заведения, които предлагаха бойни действия.

Всъщност никога не съм участвал в автомобилна катастрофа. Чудя се дали актьорът умира. Понякога ендърите го правят, макар имплантацията на жак да се смята за прегрешение. Понякога хората го правят, за да се почувстват знаменити за няколко минути. Никога не съм се включвал към такива, но Ралф си има свои любимци и когато съм включен към Ралф, придобивам представа от втора ръка. Май никога няма да проумея славата.

На портала на университета имаше друг сержант, тъй че отново минахме през познатото бавно разиграване на „песни и пляски“.

Цял час въртях педалите безцелно из градчето. Беше доста пусто в неделния следобед на дългия уикенд. Отидох в сградата на факултета по физика, да видя дали някой студент не ми е пуснал работите си под вратата; един го беше сторил — *предсрочно*, чудо на чудесата. В бележка съобщаваше, че ще пропусне лекциите, защото сестра му имала парти за пред обществото в Монако. Горкото дете.

Кабинетът на Амелия беше един етаж над моя, но не я обезпокоих. Би трябвало да прегледам отговорите в работата на студента, да изпреваря началото на играта. Не, ще се върна у Амелия и ще убия остатъка от деня.

Наистина се върнах у Амелия, но обладан от духа на научно любопитство. Тя имаше някакъв нов уред, наричан „антимикровълнова“; слагаш нещо в него, нагласяш желаната температура, и той го охлажда. Разбира се, уредът нямаше нищо общо с микровълните.

Но вършеше добра работа с кутийка бира. Бирата бе 40 градуса, но температурата на окръжаващата я среда вътре в машината би трябвало да е доста по-ниска. Просто за да видя какво ще стане, пуснах резен сирене и я нагласих на най-ниската температура — минус 40. Когато бе готово, пуснах парчето на земята и то се разтроши. Май събрах всички парченца.

Амелия разполага с малка ниша зад камината, която тя нарича „Библиотеката“. Има място само за старинен футон и малка масичка.

Трите стени, които обграждат нишата, са заети с остъклени лавици, натъпкани със стотици стари книги. Бил съм там с нея, но не да чета.

Оставих бирата и се загледах в заглавията. Предимно романи и поезия. За разлика от повечето „жакове“ и „джили“, все още чета за удоволствие, но обичам да чета неща, за които се предполага, че са истински.

През първите си две години в колежа главната ми специалност бе история, а втората — физика. Мисля, че научната ми степен по физика бе причината да ме призоват в армията. Повечето механици обаче идват със задължителните си степени — спорт, текущи събития, комуникации. Не е необходимо да си кой знае колко умен, за да лежиш в клетката и да се гърчиш в конвулсии.

Както и да е, обичам да чета исторически книги, но библиотеката на Амелия бе доста тънковата по тази част. Имаше само няколко популярни книжлета с илюстрации. Повечето от XXI век; възнамерявах да ги прочета, когато векът свърши.

Спомням си, че тя бе настояла да прочета оня роман за Гражданската война, „Червената значка за смелост“, затова седнах и се заех с него. Два часа и две бири.

Разликата между техния начин на водене на битка и нашия бе толкова голяма, колкото е разликата между лоша катастрофа и лош сън.

Тогавашните им армии бяха еднакво въоръжени; и двете имаха разлата, объркана командна структура, в резултат на което една голяма тълпа се хвърля срещу друга тълпа, за да се млатят с примитивни оръжия, ножове и бухалки, докато едната тълпа не побегне.

Обърканият главен герой Хенри бе твърде погълнат от събитията, за да види простата истина, но я описваше точно.

Запитах се какво ли би си помислил горкият Хенри за характера на нашата война. Чудя се дали в неговата ера дори са знаели най-точната метафора: екстерминатор. Питах се каква ли проста истина моята погълнатост ми пречи да прозра.

Джулиан не знаеше, че авторът на „Червената значка за смелост“ е имал предимството да не е участвал във войната, която описва. Трудно е да разбереш даден модел или тенденция, ако си част от нея.

Войната е имала относително пряко отношение към икономическите въпроси; с войната на Джулиан не беше така. Противникът Нгуми представляваше халтав съюз от десетки „бунтовни“ сили, тази година бяха петдесет и четири. Във всички вражески държави съществуваха легитимни правителства, които си сътрудничеха със Съглашението, но не бе тайна, че малко от тези правителства се подкрепяха от мнозинството избиратели.

Това беше само отчасти икономическа война — „имащите“ с техните автоматизирани икономики против „нямащите“, които не се бяха родили в условията на автоматизираното благоденствие. Беше отчасти и расова война — черните и кафявите плюс част от жълтите против белите и друга част от жълтите. В това отношение на Джулиан не му беше много уютно, но не чувстваше никаква връзка с Африка. Прекалено отдавна е било, прекалено далеко, а и онези там бяха твърде шантави.

И накрая за някои войната беше и идеологическа — защитниците на демокрацията против харизматичните лидери на въстаниците, които управляваха с „твърда ръка“. Или капиталистическите акули против защитниците на народа — както ви харесва.

Но това не беше война, която щеше да има решителен завършек — както в случая с Хирошима, да речем. Или бавната ерозия на Съглашението щеше да доведе до провал и пълен хаос, или всички огнища на съпротива в Нгуми щяха да бъдат смазани и щеше да се получи по-скоро сбор от местни криминални проблеми, отколкото донякъде обединени военни усилия.

Корените на сблъсъка бяха още в двайсети век, та дори преди него; много от участниците в Нгуми можеха да проследят политическия си произход до времето, когато ветроходите на белите за първи път са доставили барут в техните земи. Съглашението отхвърляше тези теории като шовинистична риторика, но в тях имаше логика. Положението се усложняваше и от факта, че в някои страни бунтовниците бяха силно обвързани с организираната престъпност, каквато бе ситуацията и във войните с дрогата, които се разгоряха в началото на века. В някои страни нямаше нищо друго освен

престъпност — организирана или неорганизирана, но всеобща, от граница до граница. В някои от тези страни силите на Съглашението единствени внасяха някаква законност — често недооценявана, след като нямаше законна търговия и изборът на населението бе между добре снабдения черен пазар и благотворителните акции на съглашенците, които доставяха само най-необходимото.

Коста Рика, където действаше Джулиан, бе аномалия. В началото страната бе успяла да остане настрани от войната, да поддържа неутралитет и да се запази от катаклизмите на XX век. Но географското ѝ положение между Панама — единствената крепост на Съглашението в Централна Америка, и Никарагуа — най-силната нация от Нгуми в Южна Америка, в крайна сметка я въвлече във войната. В началото най-патриотично настроените бунтовници говореха със съмнителен никарагуански акцент. Но после се появи харизматичен лидер, последва и едно убийство — и двете събития организирани от Нгуми, както твърдяха от Съглашението, — и не след дълго горите и полетата се изпълниха с млади мъже и по-малко жени, готови да рискуват живота си, за да защитят земите си от циничните капиталисти и техните марионетки. От огромните неуязвими за куршумите великани, които се промъкваха в джунглата безшумно като котки и можеха да изравнят със земята цял град за броени минути.

Джулиан смяташе себе си за реалист в политиката. Не поглъщаше лековатата пропаганда на собствената си страна, но другата пък беше просто обречена; нейните лидери би трябвало да сключат сделки със Съглашението, вместо да го дразнят. Когато унищожиха Атланта с ядрен удар, те просто забиха последния пирон в ковчегата си.

Ако наистина го бяха сторили Нгуми. Нито една бунтовна групировка не пое отговорността, а от Найроби твърдяха, че много скоро ще докажат, че бомбата е дошла от ядрените запаси на Съглашението; като пожертваха пет милиона американци, съглашенците трасираха пътя към тотална война, към пълно унищожение.

Джулиан обаче се съмняваше що за доказателство ще представят „скоро“, без да заявят нещо по-конкретно. Той не изключваше възможността откъм неговата страна да има хора, достатъчно ненормални, за да взривяват собствените си градове. Но се чудеше как

такова нещо би могло да се запази дълго в тайна. В него би трябвало да са замесени много хора.

Разбира се, и с това можеше да се справят. Хора, които са в състояние да убият пет милиона непознати, биха могли да пожертват няколко десетки приятели, дори неколкостотин конспиратори.

Тези слухове се разпространяваха непрекъснато, сякаш бяха се пропили в мислите на всички през месеците след унищожаването на Атланта, Сау Паулу и Манделавил. Дали щеше да изплува някакво доказателство? Дали някой друг град няма да бъде изпепелен утре; а после пък — друг, като отмъщение?

Времената бяха добри за онези, които притежаваха селски имоти. За хората, които можеха да се преместят, селският живот се оказва привлекателен.

Първите дни, след като се върна, са обикновено хубави и напрегнати. Настроението след завръщането ускорява любовния ни живот и през цялото време, когато не съм с нея, съм дълбоко потънал в проекта „Юпитер“, за да наваксам. Много зависи обаче през кой ден от седмицата се завръщам, защото петъкът винаги е особен. Петъкът е „Специалната съботна вечер“.

Това е името на ресторант в квартала „Идалго“, по-скъп, отколкото обикновено бих предпочел, и по-претенциозен: стилът му е романтизираната калифорнийска гангстерска епоха — мръсотия, графити, кал, — но на безопасно разстояние от белите покривки на масите. По мое мнение онези гангстери не са били по-различни от днешните биячи и касапи — дори в някои отношения са били по-гадни, тъй като не са се безпокоели от прилагането на смъртното наказание на федерално равнище за използване на оръжие. Сервитьорите бяха облечени в кожени якета и грижливо изпоцапани с грес тениски, с черни дънки и високи ботуши. Казват, че списъкът на предлаганите вина бил сред най-добрите в Хюстън.

Аз съм с най-малко десет години по-млад от всички членове на групата, която се събира в „Специална съботна вечер“; освен това съм единственият, който не се занимава през цялото си време с интелектуален труд. Аз съм „приятелят на Блейз“; не знам кои от тях знаят или подозират, че съм *приятелят* ѝ в буквалния смисъл. Включих се като неин приятел и колега и всички, изглежда, приемаха този факт.

Първоначално групата ме оцени като новост — новостта да има в нея и механик. Интересът им се удвояваше от факта, че един от старшите членове на групата — Марти Ларин — бе от създателите на кибернетичната връзка, чрез която се осъществява включването, а оттам стана възможно и конструирането на големи.

Марти отговаряше за проектирането на безопасността на системата. След като се инсталира жакът, той се осигурява на молекулярно равнище, на практика е невъзможно да бъде променян, дори и от самия производител, дори от учени като Марти. Нановеригата вътре ще се самоунищожи за частица от секундата, ако някой разбърничка сложното устройство. След това ще е необходима нова мозъчна операция (с шансове едно на десет човек да умре или да

стане безполезен), за да се извади повредения жак и да се инсталира друг.

Марти бе на около шейсет години, предната половина на главата му беше обръсната до голо в стила на предишното поколение, от останалата се спускаха дълги бели кичури, с изключение на обръснатия кръг около жака. Все още беше симпатичен в обичайния смисъл на думата; правилни черти на мъж-водач, а от начина, по който се отнасяше с Амелия, ставаше ясно, че са имали общо минало. Веднъж я попитах кога е било това — единственият подобен въпрос, който съм й задавал. Тя се замисли за миг и отвърна:

— Предполагам, че тогава си завършвал гимназия.

Народонаселението на „Специална съботна вечер“ варира всяка седмица. Марти е почти винаги там, заедно с традиционния си противник Франклин Ашър, математик, който държи катедра във философския факултет. Шеговитата им престрелка е започнала още от студентските години; Амелия познава Ашър почти откакто познава Марти.

Белда Магяр също обикновено е там — стара дама, но очевидно от вътрешния кръг. Тя си седи и слуша със строго и неодобрително изражение и цяла вечер се жабурка с една чаша вино. Веднъж-дваж прави по някоя весела забележка, без да променя изражението си. Тя е най-възрастната, може би над деветдесетте, професор емеритус във факултета по изкуствата. Твърди, че помни как се е срещала с Ричард Никсън, когато била съвсем малка. Бил едър и плашещ, дал й кутия кибрит — без съмнение сувенир от Белия дом, — но майка й я взела.

Допадаше ми Реза Пак — свенлив учен-химик, някъде около четирийсетте, единственият освен Амелия, с когото си общувах и извън клуба. Срещрахме се от време на време да поиграем бiliarд или тенис. Той никога не споменаваше Амелия, аз пък — приятеля му, който винаги идваше точно навреме да го вземе с кола.

Реза, който също живееше в университетското градче, обикновено ни откарваше с Амелия до клуба, но този път ние и без това бяхме в града, тъй че взехме такси. (Както повечето хора Амелия не притежава кола, аз пък никога не съм шофирал, освен при първоначалното обучение, след което само съм се присъединявал към някои хора, които знаят как се кара кола.) През деня бихме могли да

отидем с велосипеди до „Идалго“, но връщането по тъмно би било равнозначно на самоубийство.

Пък и на залез-слънце заваля дъжд и докато стигнем до клуба, се разрази истинска буря, имаше предупреждение за смерч. Пред входа на клуба бе опната брезентова козирка, но дъждът плющеше почти хоризонтално; станахме вир-вода, докато изминем разстоянието между таксито и вратата.

Реза и Белда вече бяха там на обичайната ни маса в изпоцапаната с грес част на ресторанта. Уговорихме ги да се преместим в клубния салон, където пращеше изкуствена, но топлеца камина.

Докато се местехме, дойде друг непостоянен член на групата — Рей Букър, също мокър до кости. Рей бе инженер, който работеше с Марти Ларин по технологията на големите, освен това — сериозен музикант, който през лятото обикаляше с банджото си целия щат.

— Джулиан, трябваше да видиш Десети днес. — У Рей имаше нещичко от войскарчетата. — Излъчиха със закъснение повторение на десантната атака против Пунта Патука. Дойдохме, видяхме, изритахме ги. — Той подаде шлифера си на следващия го по петите робот. — Почти без жертви.

— Какво означава „почти“? — попита Амелия.

— Налетяха на минно поле. — Той се отпусна тежко на стола. Три групи изгубиха краката си. Но успяхме да ги евакуираме, преди лешоядите да стигнат до тях. Един случай на психияване — момиче едва на втората или третата си мисия.

— Почакай, почакай — рекох. — Нима са използвали минно поле в града?

— И още как! Сринаха цяло каре бордеи. Разбира се, твърдят, че ние сме го направили.

— Колко са жертвите?

— Трябва да са стотици. — Рей поклати глава. — Това е навярно причината за срива на момичето. Тя беше в центъра на действията, обездвижена, с откъснати крака. Сби се с евакуационната група; искаше да изнесат първо цивилните граждани. Трябваше да я изключат, за да я изкарат оттам.

Той поръча на масата скоч и сода, останалите също дадохме поръчките си. В тази част на ресторанта нямаше мърляви келнери.

— Може би ще се оправи. Това е едно от нещата, с които трябва да свикнеш.

— Не сме го направили ние! — натърти Реза.

— Защо да го правим! Никаква полза от военна гледна точка, лоши репортажи в пресата. Минното поле е терористично оръжие в градовете.

— Ще бъде чудо, ако някой е оцелял — отбелязах аз.

— На земно равнище — никой; мигновено станаха на кайма. Но това бяха четири- и пететажни сгради. Хората на по-горните етажи просто е трябвало да оцелеят при срутването.

— Десети оградиха периметър с ООН-маркери и го обявиха за зона без стрелба; да се приберат пострадалите, след като всичките ни големи бяха извън строя. Спуснаха медицински робот на Червения кръст и продължиха.

— Минното поле беше единственото им високотехнологично оръжие. Останалото беше старомодно — тактиката „Отрежи противника и се концентрирай“, която не е ефикасна против толкова добре интегриран взвод като Десети. Много добра координация. Джулиан, ти би могъл да го оцениш. На снимките от въздуха изглеждаше като истински балет.

— Може и да го прегледам.

Няма да го направя; никога не съм го правил, освен ако не познавам някой от участниците в битката.

— Когато пожелаеш — рече Рей. — Имам два кристала, единият е през погледа на Емили Вейл, ротната координаторка. Другият е обичайната рекламна картинка.

Не показваха битките на живо, разбира се, заради противника. Рекламните записи се редактираха така, че да показват максимален драматизъм и да дават минимално количество информация. Обикновените хора не можеха да получат нередактирани записи от механиците; сума войскарчета биха дали мило и драго, за да се сдобият с такъв запис. Рей притежаваше достъп до свръхсекретни материали и нефилтриран жак. Ако цивилен или някой шпионин се сдобие с кристала на Емили Вейл, биха могли да видят и усетят много повече неща, които няма да ги има в рекламните предавания, ала и там определени възприятия и мисли ще бъдат изрязани или филтрирани, освен ако не разполагаш с жак като на Рей.

Сервитър с чист смокинг донесе напитките ни. С Реза си поделихме кана червено вино — специалитет на заведението.

Рей вдигна чаша:

— За мира — рече той без капчица ирония. — Добре си се завърнал, Джулиан.

Амелия докосна коляното ми с нейните колене под масата.

Виното бе доста хубаво, достатъчно стипчиво, за да те накара да поискаш друго — малко по-скъпичко.

— Тази седмица беше лека — рекох и Рей кимна. Той винаги следеше участието ми в битките.

Появиха се още двама-трима и, както обикновено, се поделихме на няколко групички. Амелия се премести при Белда и някакъв мъж от факултета по изкуствата, да си говорят за книги. Винаги се разделяхме, когато това изглеждаше естествено.

Аз останах с Реза и Рей; сетне дойде Марти, млясна Амелия и се присъедини към нас тримата. Двамата с Белда не се обичаха много-много.

Марти бе мокър до кости, дългата му бяла коса висеше на тънки кичурчета.

— Наложил се да паркирам на една пресечка отгук — рече той, докато пускаше шлифера си върху робота-количка.

— Помислих си, че си се задържал до късно на работа — каза Рей.

— Че не е ли вече късно? — Поръча си кафе и сандвич. — Пак ще се върна там по-сетне, ти — също. Пийни още два-три скоча.

— Какво има? — Рей бутна символично скоча си настрани с един инч.

— Да не говорим за работа. Пред нас е цялата нощ. Но става дума за онова момиче, което видя на кристала на Вейл.

— Онова, което е рухнало ли? — попитах.

— Аха. *Ти* защо не рухваш, Джулиан? Я се разтовари пред нас. Харесва ни компанията ти.^[1]

— И взводът ти — засмя се Рей. — Приятна компания.

— Как се връзва момичето с вашите интердисциплинарни занимания? — попитах.

— Нова работа, която започнахме, докато те нямаше — отвърна Рей. — Сключихме договор за изследване на сривовете, причинени от

симпатия. Хора, които рухvat от състрадание към врага.

— Можете да *използвате* Джулиан — каза Реза. — Той чисто и просто си ги обича педросите.

— Това няма пряка връзка с политиката — рече Марти. — И обикновено се случва с хора, които са от година-две на служба. Почесто с жените, отколкото с мъжете. Той не е подходящ кандидат. — Кафето пристигна, той вдигна чашката и духна. — Е, какво ще кажете за това време? Прогнозата беше за хладно и ясно.

— Много си падам по метеоролозите — рекох.

Реза кимна.

— Корен квадратен на минус едно.

Тази вечер щеше да се говори още за сривовете, причинени от състрадание.

[1] Игра на думи — *company* означава и рота, и компания. — Б.прев. ↑

Джулиан не знаеше колко селективен бе наборът във войската, как се подбират хора, които да заемат точно определени места при механиците. Имаше няколко взвода ловци-убийци, които бяха трудни за управление на няколко равнища. Те изпълняваха лошо заповедите на взводно ниво, не се интегрираха добре хоризонтално с останалите взводове в ротата. Отделните механици във взвод ловци-убийци имаха склонността да не се свързват здраво един с друг.

И това не беше за чудене. Те бяха съставени от такъв тип хора, които в по-раншните армии са били подбирани за „мокри“ поръчки. Човек трябваше да очаква те да са независими и донякъде откачени.

Както Джулиан бе забелязал, в повечето взводове имаше поне по един човек, който, изглежда, бе подбран погрешно. В неговия беше Канди, ужасена от войната, нежелаеща да навреди на противника. Наричаха такива хора „стабилизатори“.

Джулиан подозираше, че тя изпълнява ролята на колективната съвест на взвода, но по-точно би било да бъде наричана регулатор, досущ като регулатора на някоя машина. Взводове, които не разполагаха с хора като Канди, проявяваха тенденция да излизат извън контрол, да „лудват“. Понякога това ставаше с ловците-убийци, чиито стабилизатори не можеха да бъдат прекалено миролюбиво настроени, а в тактическо отношение това бе катастрофално. Войната според фон Клаузевиц е контролирано използване на сила, за да се постигнат политически цели. Неконтролираната сила с еднакъв успех може колкото да навреди, толкова и да помогне.

(Съществуваше мит, основан на благоразумни наблюдения, че берсеркерските епизоди имаха добър ефект при продължителните бойни действия, тъй като караха Нгуми да се боят повече от големите. Но според учените, които изследваха психологията на врага, всъщност бе вярно тъкмо обратното. Големите бяха страховити, когато действаха като същински машини, управлявани от разстояние. Когато се ядосаха или изперкваха — и действаха като хора в скафандри на работи — тогава бяха по-уязвими и победими.)

Повече от половината стабилизатори рухваха, преди да е свършил срокът им на служба. В повечето случаи това не бе внезапен процес, той се предхождаше от период на разсеяност и нерешителност. Марти и Рей щяха да изследват изпълненията на стабилизаторите преди рухването им, за да разберат дали съществува някакъв всеобщ

показател, който би предупредил командирите, че е време да потърсят смяна или модификация в програмирането на стабилизатора.

Приемаше се, че неуязвимата и непробивна защита на жака има за задача да предпази хората от самонараняване или от нараняване отвън, но всички знаеха, че това е просто, за да се запази монополът на правителството. Както и много други неща, известни на всички, това не бе вярно. Не бе съвсем вярно и друго: че не можеш да модифицираш даден жак на място, ала промените се ограничаваха до паметта — обикновено когато армията иска даден войник да забрави онова, което е видял. Само двамина от „Специална съботна вечер“ бяха наясно с това.

Понякога изтриваха от паметта на войника спомен за някоя случка от съображения за сигурност, по-рядко — от хуманни съображения.

Почти цялата дейност на Марти сега беше свързана с военните, което го караше да се чувства неуютно. Когато бе започнал преди трийсет години, жаковете бяха още недодялани, скъпи и рядко срещани, използваша се за медицински и научни изследвания.

Тогава повечето хора все още работеха, за да изкарат прехраната си. Десет години по-късно, поне в „първия свят“, повечето дейности, свързани с производството и разпределението на стоки бяха или остарели, или ликвидирани. Нанотехнологията ни бе дала наномашините: искаш къща, и поставяш машината в близост до пясък и вода. Пристигай на другия ден с натоварения с покъщнина камион. Можеш да поискаш кола, книга, картотека. Не след дълго вече нямаше нужда да искаш, разбира се; машината си знаеше от какво се нуждаят хората и колцина от тях са в нейния обхват.

Тя, разбира се, е в състояние да създаде други наномашини. Но не и за този или онзи. Само за правителството. Не можеш освен това да запретиш ръкави и да си направиш сам такава машина, тъй като правителството притежаваше тайната на топлия синтез, а без обилната енергия, която се отделя при този процес, наномашината не може да съществува.

Разработването на машината струва хиляди жертви и изрови огромен кратер в Северна Дакота, ала по времето, когато Джулиан тръгна на училище, правителството вече бе в състояние да даде всекиму какъвто и да е материален продукт. То, разбира се, няма да ти

даде всичко, което *пожелаш*, алкохолът и останалите дроги бяха под стриктен контрол, както и други опасни неща, като оръжия и автомобили. Но ако си добър гражданин, можеш да си живееш комфортно и безопасно, без да си мръднеш пръста да работиш, освен ако не пожелаеш. Стига да не броим трите години военна служба.

Повечето хора прекарваха тези три години, като работеха униформени по няколко часа на ден в Управление „Ресурси“, чиято задача бе да подsigурява наномашините с всички материали и елементи, от които се нуждаят. Около пет процента от военнослужещите навличаха сини униформи и ставаха гледачи — това бяха хора, чиито тестове показваха, че ще се справят добре с болни и възрастни хора. Други пет процента носеха зелени униформи и ставаха войници. Една малка част от тях, чиито тестове показваха бързина и ум, ставаха механици.

На изслужилите се позволяваше да продължат службата си и мнозина го правеха. Някои от тях не искаха да се сблъскат с изцяло свободния, а може би и безполезен живот. На други им допадаха допълнителните доходи, които вървяха с униформата: пари, които да харчат за хобита или за задоволяване на някакви навици, някакъв вид престиж, утехата, че други хора ти казват какво да направиш, купонната карта, която ти дава неограничено количество алкохол, когато не си на служба.

А на някои дори им се нравеше това, че им разрешават да носят оръжие.

Войниците, които не бяха в частите на сухоземните, морските и военновъздушните големи — хората, наричани от механиците кашаици, — получаваха всички допълнителни облаги, но винаги съществуваше известна възможност да им заповядат да заемат позиция в някоя спорна зона или имение. Обикновено не им се налагаше да се бият, тъй като по тази част големите бяха по-добри и не можеха да бъдат убити, но без съмнение кашаиците изпълняваха ценна военна функция — те бяха потенциални наложници. Може би дори примамка, мюрета за оръжията с голям обseg на Нгуми. Недолюбваха механиците, тъй като често дължаха живота си на тях. Ако даден голем бъде разкъсан на парчета, механикът просто изважда нов. Или поне така си въобразяваха. Не си даваха сметка какво изпитва механикът.

Обичах да спя в голема. Някои смятат, че е ужасяващо, толкова дълбок е сънят, че прилича на смъртта. Половината взвод стои на пост, докато другата половина се изключва за два часа. Заспиваш, сякаш изключват лампа, събуждаш се внезапно, дезориентиран, но отпочинал така, като че си спал нормалните осем часа. Но само ако успееш да получиш тези два часа.

Бяхме се скрили в едно изгорено училище в изоставено село. Аз бях във втората смяна за спане, тъй че прекарах първите два часа седнал на един строшен прозорец, вдишвах миризмата на джунглата и на старата пепел, изпълнен с търпение в непроменящия се мрак. От моя гледна точка, разбира се, той не беше нито непроменящ се, нито мрак. Блясъкът на звездите осветяваше района като с монохроматичната дневна светлина, а и на десет секунди включвах за миг инфрачервеното излъчване. То ми помогна да проследя голяма черна котка, която се промъкваше към нас, като провираше тяло през изкривените останки от съоръженията на детската площадка. Приличаше на оцелот, усетил раздвижване в училището и тръгнал да търси храна. Когато наближи до десет метра, застина задълго на място, не надуши нищо, освен може би машинната смазка, след което с внезапен скок си тръгна.

Не се случи нищо друго. След два часа първата смяна бе разбудена. Дадохме им няколко минути да се опомнят, след което им предоставихме „ситдок“-а, сиреч ситуационния доклад: нищо не се е случило.

Заспах и мигновено се събудих от изгаряща болка. Сензорите ми не доставяха друга информация освен ослепителна светлина, някакъв бял тътен, изгаряща топлина — и пълна изолация! Целият ми взвод бе разкачен или унищожен.

Знаех, че това не е истинско; знаех, че съм в безопасност в клетката си в Портобело. Но въпреки това всеки квадратен сантиметър оголена кожа болеше като при изгаряне трета степен, очните ябълки бяха изпържени в кухините си, едно смъртоносно вдишване на разтопено олово, клизма пак с олово: пълно претоварване с обратна информация.

Струваше ми се, че продължава твърде дълго — достатъчно дълго, за да си помисля, че е истина; противникът е разбил Портобело или го е атакувал с ядрен заряд и не машината ми, а аз наистина

умирам. На практика бяхме изключени след 3,03 секунди. Щеше да стане и по-бързо, но механикът от взвод „Делта“, който бе хоризонталната ни свръзка — връзката ни с ротния командир, ако аз умра, — бе дезориентиран от внезапността, макар че и за него това беше опосредствано състояние.

Анализът на спътниковите снимки по-късно показа, че два самолета са били катапултирани на пет километра разстояние от нас. Те са били „невидими“, без двигатели, не са оставили топлинни следи. Единият пилот катапултирал, малко преди самолетът да се разбие в училището. Другият самолет е бил или автоматично насочван, или пилотът му е загинал с него — камикадзе или повреда в катапултиращото устройство.

И двата самолета са били натъпкани със запалителни бомби. Една стотна от секундата, след като Канди е усетила, че нещо не е наред, всичките ни големи трябваше да се борят с порой от разтопен метал.

Противникът знае, че трябва да спим и как го правим. Затова са измислили този сценарий: камуфлиран катапулт, насочен към сграда, която ние рано или късно ще използваме, двучленният екипаж ни причаква с месеци или дори години.

Не биха могли просто да минират сградата, защото щяхме да усетим запалителните или други експлозиви.

В Портобело трима от нас получиха сърдечни пристъпи; Ралф умря. Използваха носилки с въздушни възглавници да ни пренесат в болничното крило, ала въпреки това всяко помръдване беше болезнено, дори дишането.

Традиционната медицина не може да достигне местата, където те боли, фантомната болка се дължи на спомена за насилствена смърт в нервната система. Въображаемата болка трябва да се пребори чрез въображението.

Свързаха ме с фантазия от Карибските острови — плувах в топлите води в компанията на красиви чернокожи жени. Сума виртуални коктейли с ром и плодове, сетне виртуален секс, виртуален сън.

Когато се събудих, все още изпитващ болка, опитах противоположното — ски курорт, разреден, хладен въздух. Стръмни склонове, бързи скиорки, същата последователност от виртуално

сластолюбие. После — плаване с кану в тихо планинско езеро. Накрая — болнично легло в Портобело.

Лекарят бе нисичък тип, по-черен от мен.

— Буден ли си, сержант?

Попипах тила си.

— Очевидно. — Седнах на леглото и се вкопчих в дюшека, докато не отмина замайването ми. — Как са Канди и Карин?

— Ще се оправят. Спомняш ли си...

— Ралф умря. Да. — Смътно си спомних, че спряха да се занимават с него и че изкараха другите двама от кардиологията. — Какъв ден сме?

— Сряда.

Смяната ни бе започнала в понеделник.

— Как се чувстваш? Можеш да си тръгнеш веднага, щом пожелаеш.

— Отпуск по болест ли? — Той кимна. — Болката по кожата отмина. Все още се чувствам необичайно. Но никога досега не съм прекарвал два дена включен към фантазии.

Спуснах крака върху студените плочки на пода и се изправих. Като залитах, прекосих стаята до шкафа и намерих там униформата си и чанта с цивилните дрехи.

— Ще поостана малко, ще видя как е взводът ми. Сетне ще си ида у дома или Бог знае къде.

— Добре. Казвам се д-р Тъл, от „Възстановяване“, ако имаш някакви проблеми.

Ръкува се с мен и си тръгна. Дали трябва да се отдава чест на военните лекари?

Реших да облека униформата, сторих го бавно и поседях малко, като посръбвах ледена вода. На два пъти досега съм губил големи, но и двата пъти почувствах само дезориентация и веднага ме изключиха. Бях чувал за това тотално претоварване с обратна информация, знаех за случай, когато цял взвод умря, преди да съумеят да го изключат. Предполагаше се, че подобно нещо повече не може да се случи.

Как ще се отрази на боеспособността ни? Взводът на Сковил преживя подобно нещо миналата година. Прекарахме цял цикъл в тренировки с новите големи, но те изглеждаха незасегнати, само дето

не горяха от нетърпение да влязат в бой. При тях обаче траеше само част от секундата, не е като да гориш жив цели три секунди.

Слязох да видя Канди и Карин. Бяха изключени от жак-терапия преди половин ден, бяха бледи и слаби, но иначе — добре. Показаха ми двете червени петна между гърдите си — върнали ги към живота с електрошокове.

Всички освен тях и Мел се бяха изписали и си бяха отишли у дама. Докато чаках Мел, слязох в „Оперативна“ и проиграх нападението.

Не повторих трите секунди, разбира се; само минутата, която ги предхождаше. Всички, които бяха на пост, са чули едно тихо „пук“ — катапултирането на вражеския пилот. Сетне Канди с ъгълчето на окото си забелязва единия самолет за стотна от секундата — как се появява от гората, обрамчила паркинга, и пикира. Опитва се да се извърти и да се прицели с лазера си; там записът свършва.

След като Мел излезе, изпихме по две бири и хапнахме на летището. Той отлетя за Калифорния, а аз се върнах за няколко часа в болницата. Подкупих един техник да ме свърже с Канди и Карин за пет минути — това не е съвсем против правилата, ние все още бяхме на служба — време, достатъчно, за да се уверим един другиго, че ще се оправим и да споделим тъгата си по Ралф. Особено тежко ѝ беше на Канди. Поех част от страха и болката, която бяха стаили в сърцата си. Никой не би искал да се сблъска с проблема на промяната, след като машината е била в сърцевината на живота му. А те бяха евентуални кандидатки за това.

След като се изключихме, Канди стисна силно ръката ми, всъщност само показалеца ми, и се вторачи в мен.

— Ти криеш тайните си по-добре от всеки друг — прошепна тя.

— Не искам да говорим за това.

— Знам, че не искаш.

— За какво да говорим? — попита Карин.

Канди поклати глава.

— Благодаря — рече тя и пусна пръста ми.

Измъкнах се от малката стая.

— Бъди... — рече Канди и не довърши изречението. А може би това бе изречението.

Тя бе почувствала колко силно беше желанието ми да не се събуждам. Обадох се на Амелия от летището и ѝ казах, че ще се прибера у дома след няколко часа, ще ѝ обясня всичко по-късно. Щеше да е малко след полунощ, но тя ми каза да отида право у тях. Това ми донесе облекчение. Връзката ни не се подчиняваше на никакви ограничения, но винаги се надявах, че спи сама и чака да минат десетте дена, в които ме няма.

Естествено, тя разбра, че се бе случило нещо сериозно. Когато слязох от самолета, тя беше там, а навън ни чакаше такси.

То бе програмирано за движение в час-пик, затова ни бяха необходими двайсет минути, да се приберем по пътищата на открито, които никога не виждам, освен когато съм с велосипед. Успях да разкажа в общи линии на Амелия за случилото се, докато се промъквахме в лабиринта, по който да избегнем несъществуващо движение. Като стигнахме до портала на университетското градче, постовият видя униформата ми и ни махна да минаваме — чудо на чудесата.

Оставих се да ме уговори да хапна малко китайска яхния. Всъщност не бях гладен, но знаех, че ѝ харесва да ме храни.

— Трудно ми е да си го представя — рече тя, докато тършуваше за купички и пръчици, а манджата се топлеше. — Разбира се, че е така. Само си приказвам. — Тя застана зад мен и разтри врата ми. — Кажи ми, че ще се справиш.

— Аз вече съм добре.

— О, глупости! — Заби пръсти във врата ми. — Стегнат си като дъска. Още не си изминал и половината път към възстановяването си... към онзи, който беше преди.

Беше сгряла малко саке. Налях си втора чашка.

— Може би. Аз... пуснаха ме да се върна и да се включа с Канди и Карин в кардиологичното отделение. Канди е в доста тежко състояние.

— Страхува се, че ще ѝ сменят сърцето?

— Това е повече проблем за Карин. Канди отново и отново се връща към смъртта на Ралф. Не може да понесе загубата.

Тя се присегна и си наля чашка саке.

— Не е ли психотерапевт, добре запознат с преодоляването на меланхолията? Имам предвид — когато не е на служба.

— Да, ама защо човек си избира такава работа? Тя е изгубила баща си при катастрофа, когато е била 12-годишна, била е в колата. Този случай така и не потънал в дълбока забрава. Той се спотайва там, на втори план, всеки път, когато се сближава с някого.

— Когото обича? Например теб?

— Не е любов. Това е машинална реакция, позната ми от общите ни преживявания.

Тя прекоси кухнята да разбърка манджата, сетне се върна при мен.

— Може би пак ще трябва да го преживеем! Може след шест месеца отново да се случи! — възкликнах.

Това едва не я накара да избухне, но се сдържа. И двамата бяхме уморени и смутени.

— Не е същото, както с Каролин — заоправдавах се. — Трябва да ми повярваш. Канди ми е повече като сестра...

— О, има си хас!

— Е, не като собствената ми сестра. — Не бях се чувал с нея повече от година. — Близък съм с нея, интимно, предполагам може да се каже, че е нещо като любов. Но не е като между мен и теб.

Тя кимна и сипа яденето в купичките.

— Извинявай. Ти си преминал през ада, а аз ти сервирам още една порция ад у дома.

— Ад и яхнийка. — Взех купичката. — Как си с периода?

Тя остави своята купа малко по-гроснато върху масата.

— Туй пък е друга проклетия. Да си споделят и месечните неразположения. Това е повече от „интимност“. И си е направо неестествено.

— Е, казвай си молитвите, че да ядем. Имаш година-две покой.

Жените във взвода синхронизират периодите си доста бързо, а това, разбира се, влияе върху мъжете. То е свързано с 30-дневния цикъл на ротация: първата половина на миналата година се връща всеки месец раздразнителен от менструалните периоди, доказателство, че умът е по-силен от собствената жлеза.

— Какъв беше този... Ралф. Никога не си ми разказвал за него.

— Беше му едва третият цикъл — отвърнах. — Все още новобранец. Не беше влизал в истинско сражение.

— Значи достатъчно, за да бъде убит.

— Аха. Беше нервен, може би свръхчувствителен. Преди два месеца, когато бяхме паралелно свързани, взводът на Сковил бе поужасяващ в действията си от обикновено, та тогава Ралф беше доста разстроен дни наред. Наложих се всички да го подкрепяме, да му помагаме да премести крак пред крак. Канди, разбира се, бе най-добра по тази част.

Тя ровичкаше в купичката си.

— Значи не си знаел всичките му интимни тайни.

— Доста знаех, но не чак толкова много, колкото за другите. Напикавал се в леглото до самия си пубертет, имал е ужасно чувство за вина в детството си за това, че е убил морска костенурка. Харчеше всичките си пари за жак-секс с „джилките“, които се навъртат из Портобело. Не правил истински секс, докато не се оженил, а пък бракът му не продължил дълго. Преди да бъде включен, мастурбирал принудително на записи с орален секс. Това интимно ли е?

— Какво беше любимото му ядене?

— Питки с плънка от раци. Такива, каквито майка му е правила.

— Любима книга?

— Не четеше много, за свое удоволствие — никак. Като ученик е обичал „Островът на съкровищата“. В единайсети клас е писал съчинение за Джим, сетне го преработил в колежа.

— Харесваха ли го?

— Просто беше симпатичен. Никога не сме си общували особено — имам предвид никой не си е общувал много с него. Веднага след излизането от клетката хукваше по баровете, където се въртят „джилките“.

— Нима Канди или някоя друга от жените... не пожела да му помогне да се измъкне от това?

— Не, за Бога! А ти защо би го направила?

— Ето това е нещо, което не разбирам. Защо да не го *направиш*? Имам предвид, че след като се е познавал с всичките тези жени, да излиза с „джилките“...

— Това му се е нравило. Не мисля, че се е чувствал нещастен. — Бутнах купичката си настрана и налях малко саке. — Освен другото това е нахлуване в интимния свят на човека в космически мащаб: когато бяхме заедно с Каролин, всеки път, като се връщахме във взвода, осем души научаваха за всичко, което сме правили — и

дватамата, — веднага след като се включехме. Те знаеха как се чувства Каролин от това, което аз съм вършил, и обратното, състоянието им се влияеше от тази информация. Човек не може да започне такава връзка безотговорно.

Тя продължи да настоява.

— И все пак не разбирам защо. Вие сте свикнали всички да знаят всичко за другите. Та вие си познавате и кътните зъби, за Бога! Едно приятелско сексче няма да предизвика земетресения, я!

Знаех, че гневът ми е необоснован, че всъщност не бе породен от въпросите ѝ.

— Добре де, ти как би се чувствала, ако цялата банда от петък вечер се намърда в спалнята заедно с нас? И всеки от тях да изпита онова, което изпитваш ти?

Тя се усмихна.

— Не бих имала нищо против. Как смяташ, това на различията между мъжа и жената ли се дължи, или на различията помежду ни?

— Мисля, че се дължи на различията между теб и просто нормалните като психика хора. — Усмивката ми сигурно не е била много убедителна. — Всъщност не става дума за физическите усещания. Подробностите са различни, на мъжете си се чувстват като мъже, а жените — като жени. Споделянето не е кой знае каква работа, ако изключим новостта му в началото. Въпросът е как останалата част от теб усеща, че това е нещо лично. И доколко те обърква.

Тя отнесе, купичките в мивката.

— Човек не би осъзнал всичко това от рекламите. — Гласът ѝ стихна. — Да почувстваш как тя се чувства.

— Ами, нали разбираш... Хората, които плащат, за да им инсталират жак, често го правят от сексуално любопитство. Или заради нещо по-дълбоко; чувстват се затворници на тяло, което не биха желали, но не биха се осмелили на операция за смяна на пола. — Потреперих. — Разбираемо е защо.

— Хората го правят непрекъснато — рече тя язвително, разбрала какво изпитвам. — По-безопасно е от жака, а освен това е обратимо.

— О, обратимо! Да отнесеш някой чужд грездей.

— Уф, и вие, мъжете, с вашите грездеи! Предимно някаква си биологична тъкан.

— Свикнал съм да не се разделям с моя.

Карин е била мъж, докато е навършила осемнайсет години и е получила правото да се обърне към „Национално здраве“ за промяна. Преминала няколко теста и там се съгласили, че ще е по-добре, ако я обърнат в приемащата страна.

Първия път това е безплатно. Ако поиска да стане отново мъж, ще трябва да плати. Две от „джилките“, които Ралф харесваше, бяха бивши мъже, които се опитваха да спечелят достатъчно пари, за да си откупят отново грездеите. Какъв чудесен свят!

Хората извън държавните служби разполагаха с легитимни начини да спечелят пари, макар малцина да получаваха колкото проститутките. Учените вземаха малки стипендии, малко по-големи бяха те за преподавателите, а трохи — за онези, които се занимаваха само с изследвания. Марти бе шеф на факултета си и бе световноизвестен авторитет по въпросите на интерфейса мозък-машина и мозък-мозък, ала въпреки това получаваше по-малко, отколкото преподаващ асистент като Джулиан. Получаваше по-малко дори от изпомацаните сервитьори в „Специалната съботна вечер“. И досущ като хората с неговото положение, Марти изпитваше перверзната гордост да е непрекъснато без пари — той бе прекалено *зает*, за да прави пари. А пък и рядко се нуждаеше от неща, които могат да се купят с пари.

Можеш да си купиш разни работи с пари — като например предмети на занаятчийството или оригинални произведения на изкуството, както и различни услуги: масаж, проститутка, да си позволиш да имаш иконом. Повечето от хората обаче си харчеха парите за ограничаваните неща — неща, които правителството ти позволява да имаш, но не ти позволява да имаш *достатъчно*.

Така например всеки имаше право на три кредита за забавление на ден. С единия можеш да идеш на кино или да се спуснеш с влакчето на ужасите, да покараш час състезателна кола по писта или да влезеш в заведение като „Специална съботна вечер“.

След като те пуснат вътре, можеш да си седиш безплатно цяла вечер, освен ако не пожелаеш нещо за ядене и пиене. Храната в ресторантите варираше между един и трийсет кредита, в зависимост от вложения в нея труд, но менюто имаше и доларов еквивалент, в случай че си изразходвал всичките си кредити и разполагаш с пари.

С обикновени пари обаче не можеше да си купиш алкохол, освен ако не си в униформа. Имаш право на една унция алкохол на ден и за правителството нямаше значение дали ще си позволиш две малки чаши вино всяка вечер, или ще гуляеш един път месечно с две огромни бутилки водка.

Тъкмо поради това въздържателите и униформените бяха особено търсени в компанията на някои любители на чашката — и, както и може да се очаква, не спомагаха за намаляване броя на

алкохолиците. Хората, които се нуждаеха от алкохол, или го намираха, или си го правеха.

За пари се предлагаха и незаконни услуги, всъщност това бе най-активната част от доларовата икономика. По-несъществените дейности, като домашната дестилация на алкохол или проституирането, или биваха пренебрегвани, или се оправяха с малки, постоянни подкупи. Но имаше и големи оператори, които въртяха много пари от твърди наркотици или от услуги като поръчките убийства.

Някои от медицинските услуги, като инсталирането на жак, козметична хирургия и операция за смяна на пола, на теория се предоставяха безплатно от „Национално здраве“, но малцина успяваха да се сдобият с всички необходими документи. Преди войната Никарагуа и Коста Рика бяха страните, в които можеше да си купиш „медицина на черно“. Сега това бе Мексико, макар и мнозина от лекарите да имаха никарагуански или костарикански акцент.

Темата за медицината на черно бе повдигната на следващото петъчно събиране. Рей се бе върнал от кратка почивка в Мексико. Не беше тайна, че е ходил там, да му свалят някой и друг килограм тлъстини.

— Предполагам, че предимствата са по-големи от риска — Рече Марти.

— Наложил ли се да одобриш отпуска му? — попита Джулиан.

— Проформа — отвърна Марти. — Жалко, че не можа да си вземе болнични. Мисля, че никога не се е възползвал от тях.

— Е, това си е суета — каза Белда с разтреперан глас. — Мъжка суета. На мен си ми харесваше и така, дебел.

— Той не искаше да си легне с *теб*, скъпа — рече Марти.

— Толкова по-зле за него.

Старицата се потупа по косата.

Сервитьорът бе начумерен хубавеляк, който изглеждаше така, сякаш е слязъл от някой киноплакат.

— Последна поръчка.

— Още е едва единайсет — рече Марти.

— Значи ще можете да поръчате и по още веднъж.

— Същото ли? — попита Джулиан. Всички отвърнаха утвърдително, освен Белда, която погледна часовника си и бързешком излезе.

Наближаваше края на месеца, тъй че всички питиета бяха на сметката на Джулиан, за да запазят купоните си, а на него му плащаха под масата. Предлагаше им да го правят винаги, но тъй като бе на практика незаконно, мнозина обикновено се колебаеха. Но не и Реза, който не бе похарчил и петак в клуба, само плащаше на Джулиан.

— Чудя се колко ли дебел трябва да станеш, за да се обърнеш към „Национално здраве“ — рече Реза.

— Толкова, че да се налага да се придвижваш с товароповдигач — отвърна Джулиан. — А масата ти да е в състояние да промени орбитите на съседните планети.

— Той подаде документи — каза Марти. — Но нямал достатъчно високо кръвно или холестерол.

— Ти май се безпокоиш за него — намеси се Амелия.

— Разбира се, Блейз. Да оставим настрана личните чувства, но ако му се случи нещо, ще ми запецнат три различни проекта. Особено

пък най-новият — провалите на личността поради склонността ѝ към съчувствие. Той го пое почти изцяло.

— Как върви тая работа? — попита Джулиан. Марти вдигна ръка и поклати глава. — Извинявай. Не исках да...

— О, би могъл да научиш нещичко — изследваме една от взвода ти. Ще го установиш, когато се включиш към нея следващия път.

Реза отиде до тоалетната, затова останаха тримата — Джулиан, Амелия и Марти.

— Много се радвам за вас, двамата — рече разсеяно Марти, сякаш говореше за времето.

Амелия само се ококори.

— Значи... значи имаш достъп до моята верига — рече Джулиан.

— Не пряк и не с цел да нахълтвам в личния ти живот. Изследваме човек от твоя взвод. Тъй че, естествено, зная доста за теб, от втора ръка, така да се каже, същото се отнася и за Рей. Разбира се, ние двамата ще пазим тайната ти дотогава, докато искаш да е тайна.

— Много мило от твоя страна, че ни уведоми — рече Амелия.

— Нямах намерение да ви поставям в неудобно положение. Ала Джулиан, естествено, щеше да го разбере, когато се включи следващия път към нея. Радвам се, че успях да ви видя насаме.

— Коя е?

— Редник Дефолет.

— Канди. Ами да, има логика.

— Тя ли е онази, дето страдала толкова за мъртвите миналия месец? — попита Амелия.

Джулиан кимна.

— Очакваш ли тя да рухне психически?

— Не очакваме нищо. Просто интервюирахме по един човек от взвод.

— Избран случайно? — запитва Джулиан.

Марти се разсмя и повдигна вежда.

— Нали говорехме за липосукцията^[1]?

[1] Липосукция — премахване на тлъстини. — Б.ред. ↑

Не очаквах кой знае какви бойни действия през следващата седмица, тъй като трябваше да усвоим новия комплект големи и да започнем с нов механик. Почти двама нови, тъй като Роуз, замяната на Арли, нямаше никакъв друг опит, освен катастрофата миналия месец.

Новият механик не беше новобранец. Поради незнани причини бяха разформировали взвод „Индия“, за да го използват като попълнения. Тъй че всички донякъде познавахме новия — Парк — благодарение на халтавата междувзводна връзка, осъществявана от Ралф, а преди него — от Ричард.

Парк не ми се нравеше много, тъй като „Индия“ бе взвод ловци-убийци. Той бе убил повече хора, отколкото всички нас взети заедно, и това му доставяше безсрамно удоволствие. Колекционираше кристали със записите на убийствата си и си ги пускаше, когато не е на пост.

Тренирахме с новите големи в ритъм три часа работа — един час почивка, разрушавахме измисления град Педрополис, построен за целта в базата в Портобело.

Когато ми остана свободно време, се свързах с Каролин, ротната координаторка, и я попитах какво става — защо ми дойде на главата човек като Парк. Той никога няма да успее да се впише в групата.

Отговорът на Каролин бе с раздражителен тон. Заповедта да се „разкомплектува“ взвод „Индия“ дошла някъде отгоре, над бригадно равнище, и създавала организационни проблеми навсякъде. Механиците от „Индия“ бяха шайка главорези. Те не бяха успели да се сработят дори помежду си.

Тя предполагаше, че става дума за нарочен експеримент. Доколкото знаела, досега такова нещо не било правено; единственият случай на разформироване на взвод, за който бе чувала, бил поради едновременната смърт на четирима, като останалите шестима не могли повече да работят заедно, обладани от споделената мъка. „Индия“, от друга страна, бе един от най-успешите взводове по брой убийства, които бяха натрупали. Нямаше никаква логика да ги разпръсват.

Тя ми каза, че съм изкарал късмет с Парк. Той бил хоризонталната връзка, тъй че бил пряко свързан с механици от други взводове през последните три години. Останалите, освен командира на взвода, били свързани само помежду си и били доста любопитно сбирище. Пред тях Сквил би изглеждал като почитател на педровците.

Парк обичаше да убива не само хора. По време на ученията понякога прострелваше с лазера си някоя пойна птичка във въздуха, което не бе никак лесна работа. Саманта и Роуз в един глас възроптаха, когато ликвидира скитащо псе. Той язвително защити правилността на действието си, като посочи, че мястото на кучето не е в зоната ни на действие и че то би могло да е програмирано да шпионира или да е някакъв капан. Всички обаче бяхме включени тогава и аз почувствах какво изпита той, когато взе на прицел вражеската муцуна: беше си чисто и просто неприлична радост. Беше включил на максимална мощност, за да види как кучето ще се пръсне на парчета.

Последните три дена съчетавах охраната на района с учения, тогава видях как Парк използва дечица за тренировка на мерника си. Децата често наблюдават големите от безопасно разстояние, не ще и дума, че някои после разказват на татко, който пък докладва в Коста Рика. Но повечето от тях са просто деца, омагьосани от машините, омагьосани от войната. Навярно и аз съм преминал през тоя стадий. Спомените ми отпреди единайсет или дванайсетгодишна възраст са толкова смътни, че сякаш не съществуват; това се дължи на страничния ефект от инсталирането на жака, който се проявява при една трета от нас. Пък и на кого са му притрябвали детски спомени, когато настоящето е толкова забавно...

Всички преживяхме достатъчно вълнуващи мигове миналата вечер. Изстреляни бяха едновременно три ракети: две откъм морето, а една — като примамка — летеше над върхарите, пусната от балкона на висока сграда в края на града.

Двете, които идваха от морето, бяха в нашия сектор. Съществува автоматична защита против подобно нападение, но ние я дублирахме.

Веднага щом чухме експлозията — „Алфа“ свали ракетата в другия край на лагера, — потиснахме естествения импулс да погледнем натам и се обърнахме в противоположната посока. Двете ракети се появиха мигновено, скришно, но достатъчно ярки в инфрачервения визьор. Противовъздушният бараж се изпречи насреща им, а ние ги зачесахме с тежките си куршуми, когато стигнаха до него. Две тъмночервени огнени кълба все още тлееха внушително на фона на нощното небе, когато двойка летящи големи изреваха към морето да търсят платформата, от която бяха изстреляни.

Времето ни за реагиране бе много кратко, но не поставихме никакъв рекорд. Парк, разбира се, стреля пръв, 0,2 секунди преди Клод, което му донесе поредната доза самодоволства. Всички ние имахме хора в подготвителните кресла, тъй като това бе за нас последният ден, а за смяната ни — първият; получих объркан въпрос от дубльора на Парк, посредством моя дубльор: *На това момче да не му има нещо?*

Просто един добър войник, отвърнах аз, уверен, че ще разберат какво искам да кажа. Инстинктът за убиване у моя дубльор Ву не беше по-силен от моя.

Оставих пет голема за охрана на района, а с другите петима отидохме до брега, за да огледаме останките от ракетите. Нищо изненадващо. Бяха РРВ-4, тайванско производство. Щеше да последва протестна нота, отговорът щеше да е оплакване от очевидната кражба.

Но ракетите бяха само за отвличане за вниманието.

Времето за истинското нападение бе изчислено доста точно. Оставаше по-малко от час преди края на смяната.

Доколкото можахме после да го възстановим по записи, планът бе съчетание на търпение и внезапна, отчаяна сила. Двамата бунтовници, които го осъществиха, са работили от години по доставките на храна за Портобело. Те влязоха във фойето, прилежащо на съблекалнята, за да подредят масите, към които повечето от нас се втурваха след края на смяната. Но под количките си бяха прикрепили картечни пистолети и две картечници. Имаше и трети човек, който прекъсна оптичния кабел, чрез който командването получаваше картина от фойето и съблекалнята; него изобщо не го заловиха.

Така двамата получиха около трийсет секунди („някой се е препънал в кабела“), извадиха оръжията си и влязоха през незаклучените врати между фойето и съблекалнята и между съблекалнята и „Оперативна“. Прекрачиха прага на „Оперативна“ и започнаха да стрелят.

Записите показват, че са останали живи 2,02 секунди след отварянето на вратата, през което време са изстреляли 78 20-калиброви едри сачми. Не нараниха никого от нас, които бяхме в клетките, тъй като за това са нужни бронибойни куршуми, че и нещо повече, но убиха десетима от механиците, които загреваха за поемане на смяната, и двама от техниците, които се намираха зад ужким бронирано стъкло.

Кашикът, който дремеше около нас в бронирания си костюм, се събуди и ги изпепели. Боят бе от най-близо разстояние, така че той получи четири преки попадения. Не пострада, но ако бяха улучили лазера му, щеше да се наложи той да залегне и да влезе в ръкопашна схватка. Тогава те биха получили време да унищожат и нашите „черупки“. Дватамата разполагаха с по пет пластични експлозива, прикрепени със скок към телата им под ризите.

Всичките оръжия бяха произведени от Съглашението; напълно автоматичните оръжия стреляха с муниции от разходван уран.

Пропагандната машина щеше да наблегне на самоубийствената страна на нападението — побъркани педроси, за които човешкият живот няма цена. Ужким са изпаднали в амок и са ликвидирали дванайсетима мъже и жени. Действителността обаче бе страховита, не само поради успешното им проникване и нападение, но и поради смелата и отчаяна самоотверженост, с която го извършиха.

Ние не бяхме наели тези хора просто ей така, от улицата. Всички, които работеха в базата, минаваха изнурителна проверка на произхода си и психологически тест, който доказваше надеждността им. Колко ли още бомби с часовников механизъм крачеха из Портобело?

Канди и аз бяхме късметлии, казано с черен хумор, защото нашите дубльори умряха мигновено. Ву нямаше време дори да се обърне. Чухме вратата да изщраква и да се отваря и в следващия миг откос отнесе горната част от черепа му. Дубльорката на Канди — Марла — загина по същия начин. Но за други бе доста по-тежко. Дубльорката на Роуз има време да се изправи и да се обърне наполовина, улучиха я в гърдите и корема. Дубльорът на Клод бе възнаграден за обръщането си към врата с изстрел в слабините; преживя две дълги секунди на остра болка, преди втори изстрел да разкъса гръбнака и бъбреците му.

Бяхме включени с лека връзка, но въпреки това бе дълбоко разтърсващо, особено за онези от нас, чиито дубльори умряха в мъки. Автоматично ни упоиха, преди да отворят клетките ни и да ни откарат в Травматологията. Успях да зърна за миг клането наоколо, големите бели машини, които се опитваха да върнат живота на онези, чиито мозъци не бяха засегнати. Телата им бяха прекалено разпарчедисани.

И тъй, нямаше да има втора смяна. Нашите големи стояха неподвижни на пост, а рояк кашици изведнъж заеха отбранителните

линии. Естественото предположение беше, че нападението против нашите дубльори ще бъде последвано от нападение по сушата против самата база, преди да бъде прехвърлен друг взвод големи. Може би това щеше да стане, ако една или две ракети бяха попаднали в целта. Ала този път всичко остана спокойно и взвод „Фокс“ пристигна от Зоната след по-малко от час.

Подир два часа ни изписаха от Травматологията и ни заръчаха да не съобщаваме никому за случилото се. Но Нгуми нямаше да го запазят в тайна.

Автоматичните камери бяха записали клането и копие от записите попадна в ръцете на Нгуми. Това беше мощна пропаганда за един свят, който не можеше да бъде шокиран от смърт и насилие. За камерата десетимата другари на Джулиан не бяха млади мъже и жени, голи под безпощадния оловен дъжд. Те бяха символ на слабостта, победоносно доказателство за уязвимостта на Съглашението пред самоотвержеността на Нгуми.

Съглашението го нарече единична камикадзе атака, извършена от двама фанатици убийци. Това било ситуация, която никога не би могла да бъде повторена. Не публикуваха факта, че всички местни хора, наети в Портобело, бяха уволнени през следващата седмица и бяха заменени от американски войници.

Това беше силен удар върху икономиката на Портобело, тъй като базата бе най-големият източник на доходи за местните жители. Панама бе „най-облагодетелствана страна“, но не и пълноправен член на Съглашението, което на практика означава, че имаше ограничен достъп до американските наномашини, без да има на разположение такива машини на своя територия.

Съществуваха двајсетина малки държави в подобно несигурно положение. Две наномашини в Хюстън бяха запазени за Панама. Панамският съвет за внос-износ решаваше за какво да бъдат използвани. Хюстън им предоставяше списък на заявките, в какъв срок да бъдат изпълнени поръчките и какви суровини трябва да бъдат доставени от Зоната на Канала. Ако даден продукт изискваше унция платина или трошичка диспурсий, Панама трябваше да ги изрови отнякъде или някак си.

Машините си имаха лимит. Можеш да й дадеш кофа въглища и тя да ти върне свършено копие на диаманта „Хоуп“, от който да се изработи префърцунена тежест за затискане на хартия. Разбира се, ако пожелаеш модна златна корона, ще трябва да доставиш златото. Ако поискаш атомна бомба, ще трябва да й дадеш два-три килограма плутоний. Но ядрените оръжия не фигурираха в списъка на заявките; нито пък големи или каквито и да е продукти на високите военни технологии. За самолетите и танковете това не се отнасяше и те бяха сред най-популярните заявки в списъците.

Ето как се развиха събитията: ден след като базата в Портобело бе опразнена от местни работници, Панамският съвет за внос-износ

представи на Съглашението подробен анализ за това, какви икономически загуби ще претърпи след този удар. (Беше очевидно, че някой е предвиждал подобна възможност.) След двудневен пазарлък Съглашението прие да увеличи дела на производството на наномашините от 48 на 54 часа дневно плюс еднократен договор за половин милиард долара кредит под формата на суровини. Тъй че ако министър-председателят пожелаеше ролс-ройс с шаси от масивно злато, би могъл да го получи. Но нямаше да е брониран.

Съглашението официално не обръщаше внимание как държавите-клиенти разпределят резултатите от заявките си към щедрите машини. В Панама поне имаше привидна демокрация, Съветът за внос-износ бе под контрола на избрани представители — *compradora*^[1] — по един от всяка провинция и територия. Затова от време на време се правеха шумно прокламирани доставки, предназначени само за бедните.

Както и в Съединените щати, при тях функционираше полусоциалистическа електронно-кешова икономика. Правителството би трябвало да се погрижи за основните нужди, а гражданите работеха за пари, с които да си купуват луксозни стоки, за които се плащаше или с електронни кредитни преводи, или в брой.

Ала в Съединените щати луксовете бяха само забавленията или подобренията в начина на живот. В Зоната на Канала това бяха неща като лекарства и месо, по-често купувани с пари в брой, отколкото с пластмасовите карти.

Съществуваше силно негодувание от собственото им правителство и от правителството на Тио Рико на север, което се изрази в ироничния модел, характерен за повечето страни-клиентки: инциденти като клането в Портобело водеха до това, че Панама още дълго нямаше да получи своя наномашина, но безредиците, които доведоха до клането, можеха да се обяснят лесно с липсата на магическата кутия.

[1] Comprador (исп.) — закупчик, компрадор. — Б.прев. ↑

Нямахме мира през първата седмица след клането. Огромната медийна машина, която подгръвяше манията на войскарчетата и обикновено се занимаваше с по-интересните взводове, този път насочи енергията си към нас. За една култура, която живее от новините, това бе темата на годината: бази като Портобело бяха подложени на нападения през цялата година, но за първи път бяха нахлули във вътрешния двор на механиците. Фактът, че бяха убити механици, които не действаха с машините, бе непрекъснато подчертаван от правителството и повтарян от пресата.

Интервюираха дори мои студенти от университета, да разберат „как съм го понесъл“ и те, естествено, ме защитиха веднага, като заявиха, че в учебните зали всичко си е постарому. Кое то, разбира се, идваше да подсказва колко съм безчувствен или колко съм силен и жилив, или пък колко съм травмиран — зависи от репортера.

Всъщност показаното можеше да съдържа всичко казано по-горе или пък да продемонстрира само това, че упражненията по физика на частиците не са място, където човек да обсъжда личните си чувства.

Опитаха се да вкарат камера в учебната зала, но аз извиках един кашик и ги изгоних. За първи път в научната ми кариера фактът, че бях сержант, се оказа по-важен от положението ми на асистент, па било то младши.

Освен това се възползвах от възможността да наредя двама от кашниците да държат репортерите далеч от мен, когато излизах. Но почти цяла седмица ме следеше поне една камера, което не ми даваше възможност да се виждам с Амелия. Тя, разбира се, можеше просто да влезе в моя жилищен блок, все едно, че отива на гости на някого друго, но вероятността някой да направи връзка с мен — или пък да я засече да влиза в апартамента ми — носеше твърде голям риск. В Тексас все още имаше хора, които не гледат с добро око на това, бяла жена да има чернокож любовник, отгоре на всичко с петнайсет години по-млад от нея. Дори в университета може би щяха да се намерят хора с подобно мислене.

Новинарите, изглежда, поизгубиха интереса си към петъка, но Амелия и аз отидохме поединично в клуба, а аз си водех и кашниците, които застанаха на пост отвън.

Успяхме да идем едновременно до тоалетната, прегърнахме се набързо, без да ни видят. Инак цялото ми внимание беше посветено на

Марти и Франклин.

Марти потвърди опасенията ми.

— Аутопсията показва, че твоят дубльор е бил изключен от същия експлозив, който го е убил. Затова няма причина да си изпитал нещо различно от това, да си изключен.

— Отпървом дори не разбрах, че е загинал — рекох за пореден път. — Информацията, която постъпваше от хората ми във взвода, бе толкова силна и хаотична. От онези, чиито дубльори не загинаха веднага, а живяха няколко секунди.

— Но не би трябвало да е толкова зле, както ако си включен напълно към някого, който умира — каза Франклин. — Повечето от вас вече са го преживявали.

— Не знам. Когато някой умира в клетката, то е от инфаркт или инсулт. Не и да го разкъса експлозив. Полувключването може да предаде, да речем, десет процента от това усещане, но въпреки всичко е много болезнено. Когато загина Каролин... — прокашлях се — при Каролин бе неочаквано главоболие и в следващия миг вече я нямаше. Все едно се изключваш.

— Съжалявам много — рече Франклин и напълни чашите ни. Виното беше менте „Лафит Ротшилд“, реколта '28-ма, най-доброто вино на века засега.

— Благодаря, оттогава минаха години. — Сръбнах от виното си, беше добро, но навярно беше извън възможностите ми да отсея истинското от ментето. — Лошото бе, *наистина* лошо, дете не разбрах, че е загинала. И никой от взвода не разбра. Просто си седяхме на един хълм и чакахме да дойдат да ни вдигнат. Помислих си, че е някаква повреда във връзката.

— На равнище рота са знаели — каза Марти.

— Разбира се. И, естествено, не са искали да ни кажат, за да избегнат риска от смущения при евакуацията ни. Ала когато се разкачихме, нейната клетка беше празна. Намерих една санитарка и тя ми каза, че са прегледали мозъка ѝ и не било останало много за спасяване; вече я бяха снели за аутопсия. Марти, разказвал съм ти това неведнъж, извинявай...

Марти поклати състрадателно глава.

— И никакво прекратяване. Не ви дадоха никакъв отпуск.

— Би трябвало да ви изключат всичките, след като сте били на мястото на събитието — рече Франклин. — Могат първо да дезактивират големите, а сетне да ги евакуират. Тогава поне щеше да знаеш, преди да я отнесат.

— Не ми се мисли по въпроса.

Спомените ми за случилото се тогава бяха мъгляви. Знаеха, че сме любовници, разбира се, затова ми бяха дали успокоителни, преди да ме изключат. Голяма част от психотерапията бе просто лекуване с транквиланти, комбинирано с разговори; не след дълго вече не вземах лекарства, а Амелия зае мястото на Каролин. Поне донякъде.

Изпитах внезапната болка на разочарованието и копнежа, отчасти за Амелия след тази тъпа седмица на изолация, отчасти заради невъзвратимото минало. Никога нямаше да има втора Каролин, и то не само защото бе мъртва. Защото и тази част от мен беше също мъртва.

Разговорът се насочи към по-безболезнени теми, за някакъв филм, който никой освен Франклин не бе харесал. Преструвах се, че следя разговора. Междувременно съзнанието ми се въртеше непрекъснато около мисълта за самоубийство.

Тя никога не изплува на повърхността, когато съм включен. Може би във войската са наясно с това явление и си имат начин то да бъде потискано; аз самият съм сигурен, че съумявам да потискам тази мисъл. Дори Канди само се досещаше.

Но не мога да я тая още пет години, с всичките тези убийства и умирения. А войната нямаше да свърши.

Когато се чувствам по този начин, не изпитвам тъга. Не е толкова усещане за загуба, колкото копнеж за избавление, въпросът не е дали, а кога и как.

Предполагам, че „кога“-то ще е, след като изгубя Амелия. Единственото „как“, което ми допада, е да го направя, докато съм включен. И да прибера със себе си някой и друг генерал. Засега обаче мога да не се занимавам с точното планиране. Но знам къде живеят генералите в Портобело, в Сграда 31, и след всичките тези години, които съм прекарал включен, за мен ще е проста работа да осъществя командна връзка с онези големи, които охраняват сградата. Има начини да отвлека вниманието им за частица от секундата. Ще се опитам да не убивам кашици при влизането си.

— Ало, Джулиан! В час ли си? — викаше ми Реза от другата маса.

— Извинявай, бях се замислил.

— Ами ела тук и си мисли. Имаме един въпрос от физиката, на който Блейз не може да отговори.

Взех си питието и се преместих при тях.

— Значи не е от областта на частиците.

— Не, по-простичък е. Защо водата, която се изтича от мивката в Северното полукълбо, се върти в една посока, а в Южното — в друга?

Погледнах Амелия и тя кимна сериозно. Знаеше отговора, а и Реза навярно го знаеше. Опитвах се да ме отърват от разговорите за войната.

— Отговорът е лесен. Молекулите на водата са намагнетизирани. Винаги сочат север или юг.

— Глупости — каза Белда. — Дори аз бих разбрала, ако водата е намагнетизирана.

— Истината е, че това са бабини деветини. Извини ме за израза.

— Аз съм стара вдовица — отвърна Белда.

— Водата се върти в една или в друга посока, в зависимост от размера и формата на мивката или ваната, от особеностите на повърхността около сифона. Хората цял живот вярват в тази история за полукълбата, без да забележат, че водата в някои от мивките или ваните в собствените им къщи се върти в обратната посока.

— Трябва да се прибера у дома и да проверя — рече Белда. Тя пресуши чашата си и бавно се занадига от стола. — Дръжте се прилично, дечица.

Сетне отиде да се сбогува с останалите.

Реза се усмихна подире й.

— Тя реши, че се чувстваш самотен там.

— И тъжен — додаде Амелия. — Аз съм на същото мнение. Такова ужасно преживяване, а ние тук отново те връщаме към него.

— Това не се учи по време на тренировките. Искам да кажа, че всъщност донякъде се учи. Свързват те с вериги, в които се съдържат записи на умиращи хора, първо на полувръзка, сетне на пълна.

— Някои манияци дори го правят за удоволствие — вметна Реза.

— Аха, ами да ми вземат службата тогава.

— Виждала съм рекламата — каза Амелия и скръсти ръце. — Картини на загиващи при катастрофи по време на автомобилни състезания. Екзекуции.

— По-гадни са онези, които се продават на черно. — Ралф бе опитал няколко и аз познавах изживяването от втора ръка, чрез него. — Сигурно записите на нашите дубльори, които загинаха, вече са на пазара.

— Правителството не може да...

— О, на правителството това много му се харесва — прекъсна я Реза. — Сигурно имат някакъв отдел по наемане на новобранци, който пълни магазините с перверзни записи.

— Не знам — рекох. — Армията не е особено загрижена за хора, които вече имат инсталиран жак.

— Но Ралф имаше — рече Амелия.

— Той си имаше своите качества. В армията по-скоро биха искали да свържеш привилегията да имаш жак със служенето ти в нея.

— Звучи наистина много привилегировано — каза Реза. — Някой умира и ти изпитваш страданието му. По-скоро бих...

— Не можеш да го разбереш, Рез. Когато някой умира, ти всъщност някак си се разширяваш. Споделяш го — Споменът за Каролин ме връхлетя изведнъж болезнено. — и... ами, това прави твоята собствена смърт по-малко разтърсваща. Някой ден ще се случи. Голяма работа.

— И продължаваш да живееш? Искам да кажа — те продължават да живеят в теб?

— Някои — да, други — не. Човек се среща и с хора, които не би искал никога повече да си спомни. Те умират за теб в деня, в който загиват.

— Но ти ще носиш Каролин винаги в себе си — рече Амелия.

Замълчах за твърде дълго.

— Разбира се. И след като умра, хората, към които съм бил включван, също ще я помнят и ще си я препредават.

— Не ми харесват тези твои приказки — заяви Амелия. Рез, който знаеше, че сме заедно от години, кимна. — Все едно е цирей, който непрекъснато човъркащ, все едно, че си готов да умреш всеки миг.

Едва не избухнах. Преброих до десет в буквалния смисъл на думата. Рез понечи да каже нещо, но аз го прекъснах.

— Да не би да искаш просто да гледам как хората умират, да *чувствам* как умират и да се върна у дома и да попитам: „Какво има за вечеря?“ — Тонът ми спадна до шепот. — Какво би си помислила за мен, ако всичко това не ми носеше страдание?

— Съжалявам.

— Недей. Аз съжалявам, че претърпях загуба. Но с теб това няма да се случи. Ние преживяваме всичките тези неща и сетне сме малко или много погълнати от тях и те ни променят — правят ни такива, каквито сме.

— Джулиан — рече с предупредителен тон Реза, — защо не оставиш това за друг път?

— Добра идея — въздъхна Амелия и се надигна от мястото си. — А и без това трябва да се прибирам.

Даде знак на едно роботче и то отиде да ѝ донесе палтото и чантата.

— Да вземем заедно такси? — предложих.

— Не е необходимо — рече тя с безразличен тон. — Краят на месеца е.

Тоест, можеше да използва останалите ѝ купони за развлечения, за да плати на таксито.

Другите нямаха купони, тъй че купих много вино, бира и уиски, а и сам пих повече, отколкото ми се полагаше. Реза — също; колата му не му позволи да шофира. Тръгна си с мен и с двамата ми кашичи-бодигардове.

Накарах ги да ме стоварят пред портала на университетското градче и извървах пеша двата километра до дома на Амелия през хладната пелена на дъждеца. Не се виждаха новинари.

Всички светлини бяха изгасени; беше почти два след полунощ. Влязох през задния вход и със закъснение си помислих, че би трябвало да позвъня предварително. Ами ако не беше сама?

Светнах в кухнята и си взех от хладилника сирене и гроздов сок. Тя ме чу, че щъкам насам-натам и се дотътри, като разтъркваше очи.

— Нямаше репортери, нали? — попитах.

— Всичките са под леглото.

Застана зад мен и сложи ръце на раменете ми.

— Да им дадем повод да напишат нещичко, а?

Обърнах се на стола си и зарових лице в гърдите ѝ. Кожата ѝ миришеше на топло и сънено.

— Извинявай за одева.

— Струпало ти се е твърде много. Хайде.

Оставих се да ме отведе в спалнята и да ме съблече като дете. Още се чувствах малко подпийнал, но тя си имаше начини да се справи с това — най-вече с търпение, ала и другояче.

Спах като зашеметен и се събудих в празния апартамент. Беше оставила бележка на микровълновата фурна, в която пишеше, че имала лекции от 8:45, щели сме да се видим на обедното съвещание. Минаваше десет.

Съвещание в събота; науката никога не заспива. Намерих чисти дрехи в „моето“ чекмедже и взех един бърз душ.

Ден преди да се върна в Портобело, имах уговорена среща с Борда за отпускане на луксозни стоки в Далас — това са хората, които се занимават със специалните поръчки за наномашините. Взех Триъгълната монорелсова железница и така успях да зърна как Форт Уърт се изнизва покрай влака. Никога не съм слизал там.

Беше на половин час от Далас, но последва цял час пълзене в условията на сгъстения трафик до Борда, който заемаше голяма територия извън чертите на града. Разполагаха с шестнайсет наномашини и стотици резервоари, варели и сандъци, в които се съхраняваха суровините, превръщани от различните „наномки“ в милиони видове продукти. Нямах време за губене, но преди година ходихме на екскурзия там с Реза и приятеля му. Тогавата ми хрумна идеята да взема нещо специално за Амелия. Не празнувахме рождени дни или религиозни празници, но следващата седмица бе втората годишнина, откакто приятелството ни прерасна в интимност. (Не си водях дневник, но открих датата по докладите от лабораторните изследвания; и двамата бяхме пропуснали лекциите си на следващия ден.)

Оценителят, който трябваше да разреши молбата ми, бе около петдесетгодишен мъж с кисела физиономия. Прочете формуляра с неподвижно навъсено изражение.

— Не искаш това бижу за себе си. За някоя жена е, любовница, нали?

— Да, разбира се.

— Тогавата ще трябва да знам името ѝ.

Поколебах се.

— Не ми е точно...

— Не ме интересуват отношенията ви. Просто трябва да знам кой евентуално ще притежава този предмет. Ако одобря поръчката.

Не бях въодушевен от факта, че връзката ни ще бъде официално документирана. Какво пък, всеки, който би се включил към мен с пълен жак, щеше да научи за нея, тъй че това бе толкова тайна, колкото и всичко останало в живота ми.

— Бижутото ще е за Амелия Хардинг — рекох. — Моя колежка.

Той си го записа.

— Тя също живее в университета, така ли?

— Точно така.

— На същия адрес?

— Не. Не й знам адреса.

— Ние ще го намерим. — Усмихна се като човек, който е сдъвкал лимон и опитва да се ухили. Принтерът на масата му изсъска и пред мен се появи парче хартия.

— Ще струва петдесет и три потребителски кредита — каза той. — Ако подпишеш тук, готовият продукт може да се получи след половин час от шеста секция.

Подписах. Бих могъл да го представя така: повече от месечната ти дажба от кредити, за да се преобразува шепа пясък. Или петдесет и три нищо неструващи държавни хартийки за нещо красиво, което за предишното поколение би било буквално безценно.

Излязох в коридора и тръгнах по моравото разклонение, което водеше към секциите от 1 до 8. То също се разклоняваше и продължих по червеното за секциите от 5 до 8. Минах покрай редица врати, зад които се криеха хора, вършещи работа, която машините биха свършили по-добре и по-бързо. А и машините нямаха нужда от допълнителни услуги и кредити за забавление.

Минах през въртяща се врата и се озовах в приятна ротонда, построена около алпинеум. Тъничко сребърно поточе се спускаше през него и се плискаше около екзотични тропични растения, посадени в чакъл от рубини, диаманти, смарагди и десетки още блещукащи камъчета без собствени имена.

Проверих на гишето на шеста секция и ми съобщиха, че трябва да почакам още половин час. Имаше обаче кафене с масички, подредени в кръг около алпинеума. Показах военната си книжка и получих студена бира. На масата ми някой беше оставил сгънат брой на мексиканското списание ¡Sexo!, тъй че прекарах половиния час в усъвършенстване на езика си.

Една картичка на масичката съобщаваше, че скъпоценните камъни са бракувани поради естетически или структурни дефекти. Въпреки това до тях не можеше да се стигне.

От гишето съобщиха моето име, отидох и получих малко бяло пакетче. Развих го внимателно.

Беше точно онова, което поръчах, ала изглеждаше още по-красиво, отколкото на снимката. Златна огърлица с тъмнозелен „нощен камък“, оброчен с ореол от малки рубини. Нощните камъни се бяха

появили само преди няколко месеца. Този приличаше на малко ониксово яйце, в което кой знае как бе вградена зелена светлина. Като го завъртиш, зелената светлина променя формата му и заприличва на диамант.

Щеше да стои добре на нежната ѝ кожа, червеното и зеленото щяха да отиват на косата и очите ѝ. Надявах се да не го намери прекалено екзотично за носене.

На връщане го показах във влака на една жена, която седеше до мен. Тя каза, че било красиво, но според нея било прекалено тъмно за тъмнокожа жена. Отвърнах ѝ, че ще трябва да помисля за това.

Оставих го на тоалетката на Амелия с бележка, която да ѝ напомни, че са минали две години, и заминах за Портобело.

Джулиан се бе родил в университетското градче и бе израсъл в обкръжението на бели хора, които не бяха отявлени расисти. В градове като Детройт и Маями имаше расистки безредици, но хората се отнасяха към тях като към градски проблеми, далеч от спокойното им съществуване. И това бе близо до истината.

Но войната с Нгуми променяше отношенията на американците към расите — или, както твърдяха циниците, позволяваше им да изразяват истинските си чувства. Само половината от враговете бяха чернокожи, но повечето от лидерите им, които се появяваха по новините, бяха от тази половина. И ги показваха как жадуват бяла кръв.

Джулиан разбираше иронията на съдбата: че участва активно в процеса, който обръщаше белия американец против чернокожите. Ала този тип бял човек бе чужд за неговия личен свят, за всекидневния му живот; жената във влака бе буквално чужденка. Повечето хора в университета бяха бели, но далтонисти, а пък хората, към които се включваше, независимо че бяха мислили другояче преди, не оставаха расисти: не би могъл да смяташ, че чернокожите са по-нисши, ако живееш в черна кожа десет дена месечно.

Първата ни задача обещавахе с пълна сила да се превърне в гадост. Трябваше да „арестуваме за разпит“ — тоест да отвлечем — жена, за която се подозираше, че е водачка на бунтовниците. Градчето бе толкова малко, че двамина от нас биха могли да го разрушат за броени минути. Облетяхме го с безшумен летящ голем, проучвахме инфрачервените излъчвания и ги сравнявахме с картите и снимките от намиращите се на ниска орбита спътници, гладът очевидно бе слабо защитен; имаше поставени засади на главния път на влизане и на излизане от него. Разбира се, можеше да има и автоматизирана отбрана, която не издаваше присъствието си, както топлинното излъчване на човешките тела. Ала градът не бе чак толкова богат.

— Дайте да опитаме да го направим кротко — рекох. — Да се спуснем в кафеената плантация ето тук. — Посочих наум точка на около два километра по склона край града. — Канди и аз ще се промъкнем през плантацията към задния двор на дома на сенъора Мадеро. Ще се опитаме да я заловим, без да вдигаме излишна патърдия.

— Джулиан, ще трябва да вземеш още поне двамина — възрази Клод. — Мястото сигурно е минирано.

Отвърнах му с безсловесно опровержение: знаеш, че съм обмислил това.

— Вие просто бъдете готови да се включите, ако стане нещо. Ако вдигнем шум, искам всички вие, десетимата, да побегнете нагоре по хълма в сгъстена формация и да обградите Канди и мен. Ще охраняваме Мадеро. Пускаме димна завеса и се насочваме направо към долината ето тук, а сетне има едно малко възвишение, откъдето ще дойдат да ни вдигнат.

— Хайде — рекох и в следващия миг всички дванайсетима вече падахме бързо в студената нощ. Озовахме се на петдесет метра разстояние един от другото, след минута черните парашути се отвориха и се зареяхме невидими над нивата с кафеени дръвчета, всъщност храсти; дори човек с нормален ръст трудно би се скрил сред тях. Това бе пресметнат риск. Ако се бяхме приземили по-близо до града, в същинската гора, щяхме да вдигнем голям шум.

Лесно бе да се прицелиш между равните редове. Потънах до колене в меката, влажна почва. Парашутите се откачиха, свиха се и се навиха на стегнати рула, които после тихичко се стопиха в твърди

тухлички. Сигурно щяха да ги употребят сетне за част от градеж или ограда.

Всички се придвижиха безшумно до гората и се прикриха, докато Канди и аз поехме нагоре по хълма, криволичейки между дърветата, по-далеч от храсталака.

— Куче — каза тя и мигновено застинахме на място. От мястото си малко зад нея не можех да го видя, но чрез нейните сензори подуших козината и дъха му, сетне видях размазания му образ на инфрачервения визьор. То се разбуди, чух началото на изръмжаване, което свърши с пльокването на забилата се упойваща стреличка. Беше с човешка доза; надявах се, че няма да го убие.

Веднага след кучето започваше грижливо окосената ливада зад дома на Мадеро. В кухнята светеше — лош късмет. Когато се приземявахме, къщата бе тъмна.

През затворения прозорец Канди и аз чувахме само два гласа. Разговорът беше прекалено бърз и със силен акцент, за да можем да го проследим, но тонът бе ясен — сеньора Мадеро и някакъв мъж бяха разтревожени и си шепнеха нещо.

Очакват гости, помисли си Канди.

Хайде, помислих си аз. С четири крачки Канди вече беше до прозореца, а аз — до задната врата. Тя строши с една ръка прозореца и с другата изстреля две стрелички. Аз изкъртих вратата от пантите и се озовах под дъжд от куршуми.

Двама души с автомати. Приспах ги и пристъпих към кухнята. Алармената система изви три пъти, преди да намеря цъкащото реле и да го изтръгна от стената.

Двама души, не, трима души тичаха надолу по стълбите. *Димни и ГП*, помислих за себе си и за Канди и пуснах две гранати в коридора. Използването на ГП — газ, предизвикващ повръщане, беше малко рисковано, тъй като „плячката“ ни бе в безсъзнание и не биваше да допуснем да го вдиша и да се задуши в собствения си бълвоч. Но тъй или иначе трябваше да действваме бързо.

Двамина се бяха отпуснали върху кухненската маса. На стената имаше разпределително табло; размазах го и всичко потъна в мрак, само Канди и аз виждахме яркочервени фигури в тъмночервена кухня.

Вдигнах Мадеро и другаря ѝ и се запътих обратно към коридора. Но освен звуците на повдигане и повръщане дочух и изщракването на

смазаните метални части на зареждано оръжие, след което изщрака и предпазителят. Прехвърлих изображението на Канди, тя протегна ръка през прозореца и събори половината стена. Покривът увисна с изскърцване и след това рухна с оглушителен трясък, но в този момент аз вече бях в задния двор с двамата си „гости“. Пуснах мъжа и взех Мадеро на ръце като бебе.

— Изчакай останалите — рекох излишно на глас.

Чухме как хора от градчето тичаха по чакълестия път към къщата, но нашите бяха по-бързи.

Десет черни великана изскочиха изведнъж от гората зад нас. *Дим тук, и там, и там*, помислих си. Белият дим се заиздига и ни обгърна, превърна се в непрозрачна ослепителна стена под прожекторите ни. Обърнах се с гръб към нея, за да защитя Мадеро от огъня напосоки, който блъвваха оръжия, лазери и сачмени пушки. *Всички — ГП, и се разделете на две!* Единайсет контейнера с газ, предизвикващ повръщане, изплюокаха едновременно; аз вече тичах в гората. Куршуми свистяха и бръмчаха напосоки над главите ни. Докато бягах, проверих пулса и дишането й — бяха нормални за обстоятелствата; потърсих стреличката в тила й. Беше паднала и кръвенето бе спряло.

Остави ли бележката?

Канди си помисли: *Да, на масата е, някъде под съборения покрив*. Разполагахме с официално нареждане за задържането на сеньора Мадеро. То и стотина песос щяха да са достатъчни за чаша кафе, ако въобще успеехме да се изнесем.

Вече извън гората можех да тичам по-бързо. Беше ободрително да прескачаш редовете ниски кафеени храсти, макар че с някаква частица от съзнанието си винаги знаех, че лежа неподвижен в бронирана пластмасова черупка на сто мили разстояние. Чувах другите да бягат току зад мен; докато изкачвах хълма към мястото за евакуиране, чух и приглушеното съскане и прищракване на приближаващите вертолет и летящ голем.

Когато сме само ние, големите, ни вземат на скорост; просто вдигаме ръце и сграбчваме коша, който прелетява над нас. Но за вдигането на жив човек трябва да приземят вертолета, ето защо имаше и двамина летящи големи за ескорт.

Изкачих се на върха на хълма и излъчих сигнала, от вертолета ми отговориха. Останалата част от взвода дотича по двама, по трима.

Дойде ми на ум, че би трябвало да извикам два 'коптера; единият да вземе останалите единайсет по обичайния начин. Опасно бе всички да се изправим на откритото дори за кратко, тъй като шумът на вертолета привлича вниманието.

Като че в отговор на опасенията ми една мина избухна на петдесет метра вляво от мен — оранжева светкавица и приглушен тътен. Включих се към голяма във вертолета и долових кратък спор с командването. Някой искаше да оставим тялото и да извършим рутинното евакуиране. Когато големът се появи на хоризонта, избухна втора мина, може би на десетина метра зад мен, и тогава получихме променената заповед: да се подредим за рутинна евакуация, вертолетът ще прелети с възможно най-ниска скорост.

Подредихме се в колона по един с вдигнати леви ръце; разполагах с една секунда да реша дали да държа Мадеро здраво или по-хлабаво. Избрах първото и повечето от останалите се съгласиха с мен, което може би беше погрешно.

Кошът ни загреба с импулсен удар със сила от може би петнайсет или двайсет. Това е нищо за един голем, но както разбрахме по-късно, на жената ѝ струваше четири строшени ребра. Тя дойде на себе си с писък, когато две избухнали мини попаднаха достатъчно близо, за да направят пробойна на вертолета и да повредят Клод и Карин. Мадеро не беше улучена от шрапнел, но се бе озовала на десетина метра над земята и се издигаше бързо, бореше се здравата, удряше ме и пищеше, гърчеше тяло, за да се освободи. Единственото, което можех да сторя, бе да я стисна по-здраво, но ръката ми я бе приковала точно под гърдите и се боях да стисна прекалено силно.

Тя изведнъж се отпусна — или припадна, или бе мъртва. Не можех да проверя пулса и дишането ѝ, но и бездруго не можех да направя нищо, освен да не я изпускам.

След няколко минути кацнахме на гол хълм. Дадох потвърждение, че тя още диша. Внесох я във вертолета и я привързах на носилка, която бе прикрепена за борда. Командването попита дали са ѝ сложени белезници, което ми се видя забавно; но тази жена беше истински, убеден борец. Ако дойдеше на себе си и разбере, че се намира във вражески вертолет, щеше да скочи навън или щеше да се опита по друг начин да свърши със себе си.

Бунтовниците си разправяха ужасяващи истории за това, какво правим с пленниците, за да ги накараме да проговорят.

Но защо да изтезаваш някого, след като е напълно достатъчно да го упоиш, да му пробиеш дупка в черепа и да инсталираш жак? Така тя няма да може да излъже.

Международните закони, разбира се, не са много ясни по този въпрос. Нгуми го наричаха нарушаване на основните човешки права; ние го именувахме хуманно разпитване. Фактът, че един на всеки десетима или умира, или умира мозъкът му, изяснява за мен напълно моралния аспект на проблема. Но в крайна сметка го вършим само с пленници, които не искат да сътрудничат.

Намерих ролка скоч и привързах китките ѝ, сетне обвих гърдите и коленете ѝ, като я приковах към носилката.

Тя дойде на себе си, докато привързах коленете ѝ.

— Вие сте чудовища — рече тя на ясен английски.

— Стигаме дотам по естествен път, сеньора. Заченати сме от мъж и жена.

— Чудовище и философ.

Вертолетът изрева отново и отскочихме от хълма. Получих предупреждение за излитането частица от секундата по-рано, затова имах възможността да се стегна. Беше неочаквано, но логично; макар че разлика можеше да има за мен дали вися отвън, или съм вътре в машината?

След минута се установихме на постоянен, по-кротък курс.

— Да ви донеса ли вода?

— Моля ви. И някакво болкоуспокояващо.

Отзад имаше тоалетна с чешмичка за питейна вода и малки хартиени чашки. Донесох ѝ две и ги поднесох към устните ѝ.

— Боя се, че няма да има болкоуспокоителни, докато не кацнем.

Можех да я приспя с още една доза транквилизатор, но това щеше да усложни състоянието ѝ от медицинска гледна точка.

— Къде ви боли?

— Гърдите. Гърдите и вратът. Не можете ли да махнете този проклет скоч? Нямам намерение да ходя където и да е.

Получих разрешение от командването и в ръката ми се появи трийсетсантиметров щик, остър като бръснач. Тя се сви, доколкото ѝ позволяваше скочът, с който бе привързана.

— Просто един нож — рекох и срязях лентата през гърдите и коленете ѝ. Помогнах ѝ да седне. Попитах пилотиращата и тя потвърди, че жената очевидно не е въоръжена, затова освободих ръцете и краката ѝ.

— Мога ли да отида до тоалетната?

— Разбира се.

Когато се изправи, тя се преви на две от болка, държеше се за хълбока.

— Ето там.

И аз не можех да се изправя в цял ръст в двуметровия товарен отсек, тъй че се затътрихме към опашката — превит на две великан, който подкрепя превито на две джудже. Помогнах ѝ за колана и панталона.

— Моля ви, бъдете джентълмен — рече тя.

Обърнах се с гръб, но, естествено, още можех да я виждам.

— Не мога да бъда джентълмен — казах. — Аз съм едновременно пет мъже и пет жени, които работят заедно.

— Значи е вярно? Че карате и жените да се бият?

— А вие не се ли биете, сеньора?

— Аз защитавам земята и народа си.

Ако не я бях наблюдавал, можех да разбера погрешно емоцията, с която бе пропит тонът ѝ. Видях как ръката ѝ се стрелва към джоба на гърдите и сграбчих китката ѝ, преди да успее да я вдигне до устата си.

— Това няма да помогне — рекох. — Ще ви съживим и ще се чувствате още по-зле.

— Вие убивате хората и, когато това ви харесва, ги връщате от смъртта. Но вие не сте чудовища.

Пъхнах таблетката в джоба на панталона си и се вгледах внимателно в нея.

— Ако бяхме чудовища, щяхме да ги върнем към живота, да изтръгнем необходимата ни информация и отново да ги убием.

— Но не го правите.

— Държим повече от осем хиляди от вашите хора като пленници, които ще бъдат репатрирани след войната. Щеше да е по-лесно да ги убием, нали?

— Концентрационни лагери.

Тя се изправи, вдигна панталона си, после седна отново.

— Доста тенденциозно определение. Има лагери, където са събрани военнопленниците от Коста Рика. С представители на ООН и на Червения кръст, които съблюдават да не бъдат малтретирани. В което ще се убедите с очите си.

Не ми се случва често да защитавам политиката на Съглашението. Но ми беше интересно да видя една фанатична в действие.

— Трябва да доживея дотогава.

— Ако го желаете, ще стане. Не знам колко още отровни таблетки имате.

Свързах се чрез летеца и получих включване на речеви анализатор.

— Това бе единствената — отвърна тя според очакванията ми, а анализаторът информира, че казва истината. — Тъй че ще бъда една от военнопленничките ви.

— Вероятно. Освен ако не сме допуснали грешка при идентифицирането.

— Никога не съм стреляла. Не съм убила никого.

— Същото се отнася и за моя командир. Тя има научна степен по военна теория и кибернетични комуникации, но никога не е била войник.

— Ала на практика е убивала хора. Мнозина от нас.

— А ти си участвала в планирането на нападението против Портобело. По същата логика си убила мои приятели.

— Не, не съм — отвърна тя. Бързо, напрегнато, излъга.

— Уби ги, докато бях близко свързан с техните умове. Някои от тях умряха в ужасни мъки.

— Не. Не.

— Не си прави труда да ме лъжеш. Нали не си забравила, че мога да връщам хората от смъртта? Бих могъл да унищожа селото ви с една мисъл. Тъй че мога да разбера и кога лъжец.

Тя замълча за миг, обмисляше думите ми. Би трябвало да знае за речевите анализатори.

— Аз съм кметица на Сан Игнасио. Ще последва реакция.

— Не и законна. Разполагаме с писмена заповед за задържането ти, подписана от губернатора на провинцията ви.

Тя се изплю.

— Пепе Ано.

Името му беше Пелипианочо, италианец, но на нейния испански прозвуча като Джо Задника.

— Разбирам, че бунтовниците не го обичат. Но той е един от вас.

— Той наследи кафеена плантация от чичо си, но е толкова калпав фермер, че не може да отгледа и репичка. Вие купихте земята му, вие купихте самия него.

Тя вярваше, че това е истината и навярно беше така.

— Не сме го принуждавали със сила — рекох налучквайки. Не знаех кой знае колко за историята на градчето или провинцията. — Не дойде ли той сам при нас? И обяви сам, че...

— О, наистина. Като огладняло псе, което ще завърти опашка пред всеки, който му предложи кокал.

— В интерес на истината, сеньора, нас не ни питат. Вашите войници питат ли ги, преди да им отдадат заповеди?

— Ние... Не знам нищо по тези въпроси.

Това изявление ме накара да бъда нащрек. Тя добре знаеше, че техните войници *наистина* участват в процеса на вземане на решения. От това страдаше ефикасността им, но пък то придаваше известна логика на наименованието им — Демократична армия на народа.

Вертолетът неочаквано се наклони наляво, после надясно и набра скорост. Протегнах ръка и ѝ помогнах да не падне.

— Ракета — рекох, бях включен към летеца.

— Жалко, че не улучи.

— Вие сте единственото живо същество на борда, сеньора. Всички останали се намираме на безопасно място в Портобело.

Тя се усмихна на думите ми.

— Не е чак толкова безопасно, мисля. Не е ли това причината за моето малко отвличане?

Жената бе една от онези деветдесет процента, които преживяват без усложнения инсталирането на жака; тя съобщи на разпитващите я представители на Съглашението имената на още трима *tenientes*^[1], които са участвали в заговора за клането в Портобело. За собственото си участие тя бе осъдена на смърт, но присъдата бе заменена с доживотен затвор. Изпратиха я в големия лагер за военнопленници в Зоната на Канала, като жакът в основата на черепа ѝ гарантираше, че няма да участва в някаква конспирация там.

Не бе изненадващо, че през четирите часа, необходими, за да я откараме в Портобело и да инсталират жака ѝ, тримата други *tenientes* и семействата им бяха изчезнали в гората, в нелегалност, може би с намерението да се върнат. Пръстовите им отпечатащи и характеристиките на ретините ги определяха като бунтовници, но нямаше гаранции, че данните в досиетата бяха автентични. Разполагали бяха с години, за да направят подмяна. Всеки от тях би могъл да се появи на портала на лагера в Портобело с молба за работа.

Съглашението, разбира се, беше уволнило всички с испански произход от лагера в Портобело и можеше да стори същото навсякъде в града, че и в страната. Но в дългосрочен план това щеше да има обратен ефект. Съглашението създаваше едно от всеки три работни места в Панама. Ако се оставеха тези хора без работа, навярно към редиците на Нгуми щеше да се присъедини още една страна.

Маркс и други мислители са смятали и са проповядвали, че войната е с икономически корени в основата си. Никой през XIX век обаче не би могъл да предвиди какъв ще е светът през XXI век, когато половината от населението на света ще трябва да работи за хляба и ориза си, а другата половина просто ще се реди на опашка пред щедрите машини.

[1] *tenientes* (исп.) — жител, собственик на земя, лейтенант. — Б.прев. ↑

Взводът се завърна в града току преди зазоряване със заповеди за задържане на трима водачи на бунтовниците. Влязоха в къщите на групи по трима, като едновременно се втурнаха вътре в облаци от дим и газ за повръщане, но не откриха никого. Нямаше ефикасна съпротива и те бързо се изтеглиха, в десет различни посоки.

Мястото за срещата бе на около два̀сет километра надолу по склона на хълма — там имаше магазин за хранителни стоки и кръчма. Кръчмата бе затворена от часове, но един от посетителите беше останал, похъркваше, сврян под маса пред нея. Не го разбудиха.

Останалата част от задачата им беше упражнение в злост, измислено от някой полузаспал гений, раздразнен, че не можаха да вземат повече пленници през тази нощ. Трябваше да се върнат нагоре по хълма и да унищожат систематично всички ниви, собственост на тримата избягали бунтовници.

Двама от тях отглеждаха кафе, затова Джулиан нареди на хората си да изкоренят храстите и да ги оставят на място; навярно на другия ден биха могли да ги засадят отново.

Имотът на третия беше единственият магазин за железария в града. Ако Джулиан бе попитал, сигурно щяха да му наредят да го изгори. Затова не попита; той и още трима разбиха вратите и изхвърлиха всичката стока на улицата. Нека гражданите сами решат дали да уважат правото на собственост на бунтовника.

На повечето от хората вече им бе писнало от големите и бяха разбрали, че машините не убиват, освен ако не бъдат предизвикани. Въпреки това се появиха двама амбициозни снайперисти с лазери и се наложи да бъдат обезвредени, при което големите използваха упойващи стрелички.

Парк, попълнението със склонност към убийства, създаде известни неприятности на Джулиан. Той оспори решението да се използват стреличките — което по същество беше неподчинение по време на сражение, закононарушение за военен трибунал, — а след това пък се прицели със стреличката си в око̀то на снайпериста, което щеше да бъде фатално за последния. Джулиан забеляза това точно навреме, за да изкрещи наум: „Преустанови огъня!“ и да прехвърли снайпериста на Клод, който го приспа с изстрел в рамото.

Операцията бе сравнително успешна като демонстрация на сила, макар Джулиан да се чудеше какъв е смисълът ѝ. Жителите на града

сигурно щяха да я преценят като хулигански вандализъм. Може би той *наистина* трябваше да изпепели магазина и да стерилизира нивите на двамата фермери. Но се надяваше съдържаният му подход да донесе добри плодове: изписа с лазера си върху варосаната стена на железарския магазин следното съобщение, препоръчвано от „Психически операции“: „По силата на правото, дванайсетима от вас трябваше да загинат заради дванайсетимата наши, които убихте. Нека това не се повтаря.“

Когато се върнах у дома в четвъртък вечерта, под вратата ми бе мушната бележка.

Скъпи,

Подаръкът е много красив. Ходих на концерт снощи, само за да мога да се облека официално и да го сложа. Двамина ме попитаха от кого е, но аз отговорих загадъчно: от приятел.

Е, приятелю, взех важно решение, отчасти като ответен подарък за теб. Заминах за Гуадалахара, за да си инсталирам жак.

Не исках да чакам и да обсъждам въпроса с теб, защото не желая да споделяш отговорността, ако нещо се случи. Взех решението, след като прочетох една новина, която съм ти записала под името law.jack.

В основни линии историята е следната: един мъж от Остин си инсталирал жак и го уволнили от службата му в администрацията; след това той оспорил антижаквата клауза чрез тексаското законодателство за трудовото дискриминиране. Съдът се произнесъл в негова полза, тъй че поне засега мога да изпълня решението си, без риск да загубя професията си.

Знам всичко за физическата опасност, знам също колко е непривично за жена на моите години и с моето положение да поема този риск, главно поради ревност: не мога да си съпернича със спомените ти за Каролин, не мога да споделям живота ти така, както Канди и останалите — жените, за които се кълнеш, че не обичаш.

Не приемам никакви доводи по този въпрос. Ще се върна в понеделник или вторник. Ще си направим ли среща?

С обич,
Амелия

Прочетох го два пъти, след което хукнах към телефона. Никой не отговори от дома й. Затова пузнах записите на телефонния секретар и

чух съобщението, от което се боях най-много:

„Сеньор Клас, вашето име и телефонен номер ни бяха дадени от Амелия Хардинг като на човек, към когото да се обърнем при непредвидени обстоятелства. Ще търсим връзка и с професор Хейс.

Професор Хардинг дойде тук, в *Clínica de cirugía restorativa y aumentativa de Guadalajara*^[1], за да получи *punte mental*^[2], което вие наричате инсталиране на жак. Операцията не сполучи и тя е напълно парализирана. Може да диша без външна помощ, отговаря на визуални и шумови сигнали, но не може да говори.

Искаме да обсъдим с вас различните възможности. Сеньора Хардинг посочи името ви като на най най-близък човек след роднините. Наричам се Родриго Спенсър, шеф на *la division quirúrgica para instalación y extracción de implantas craneales?*^[3]

Даваше телефонния си номер и адреса.

Съобщението беше от неделя вечерта. Следващото беше от Хейс, от понеделник, казваше, че е проверил разписанието ми и че няма да предприеме нищо, докато не се върна. Избръснах се набързо и му позвъних у дома.

Беше едва десет, но отговори без видеосигнал. Когато разбра, че съм аз, включи екрана, разтърквайки лице. Очевидно го бях измъкнал от леглото.

— Джулиан. Съжалявам... Работих извънредно, защото правим тестовите за големия скок. Вчера инженерите ме държаха до три часа сутринта. О'кей, виж сега, за Блейз. Не е тайна, че двамата ходите заедно. Разбирам защо тя иска да бъде дискретна и ценя това, но то не е фактор в отношенията между мен и теб. — В усмивката му се прокрадна истинска болка. — О'кей?

— Разбира се. Мислех...

— Е, и какво за Гуадалахара?

— Аз... аз съм все още малко шокиран. Ще слеза в града и ще взема първия влак; след два часа, четири, зависи от връзките... не, ще позвъня първо в базата да видя дали не мога да взема самолет.

— И като пристигнеш там?

— Ще трябва да поговоря с някои хора. Аз имам жак, но не знам много за инсталирането — искам да кажа, че бях призован в армията и нямах друг избор. Ще видя дали мога да говоря с нея.

— Синко, те казват, че тя не може да говори. Парализирана е.

— Знам, знам. Но това е само моторна функция. Ако успея да се включа към нея, ще можем да говорим. Да разбера какво иска.

— О'кей. — Той поклати глава. — Добре. Но й кажи какво искам аз. Искам да се върне в „кантората“ още днес. Не, вчера. Макро ще й отреже главата. — Опитваше се да изглежда ядосан.

Проклет недорасляк, досущ като Блейз. Обади ми се от Мексико.

— Ще.

Той кимна и прекъсна връзката.

Позвъних в базата, нямаше преки полети по разписание. Можех да се върна в Портобело и да отлетя до Мексико сити сутринта. *Gracias, pero no gracias.*^[4]

Проверих разписанието на влаковете и повиках такси.

Пътуването до Гуадалахара бе само три часа, но три лоши часа. Пристигнах в болницата към един и половина, но не можах да преодолеея рецепцията. Не и преди седем; а и тогава не можех да видя Амелия, докато не дойдеше д-р Спенсър — може би в осем-девет часа.

Наех *mediocuarto* — половин стая — в един мотел срещу болницата, в нея имаше само легло и лампа. Не можах да заспя, затова намерих денонощно заведение, взех бутилка *almendrada*^[5] и новинарско списание. Изпих половината текила, като с мъка си пробивах път през списанието статия подир статия. Разговорният ми испански е добър, но имам затруднения при четенето на сложни писмени доводи, тъй като никога не съм учил испански в училище. Имаше дълга статия със „за“ и „против“ лотарията за евтаназия на възрастни, която си беше страшничка, дори да разбираш само половината думи.

В секцията за новини от войната имаше един абзац за нашето рисковано отвличане, което бе обрисувано като омиротворителна полицейска акция, натъкнала се на засада от страна на бунтовниците.

Предполагам, че не продават много екземпляри от списанието в Коста Рика. Или пък навярно печатат за там друга версия. То бе забавно поради рекламите, които биха били окачествени като нелегална порнография в някои от щатите. Шест изображения на фолио, които се движат със стробоскопно трепване, ако раздрусаш страницата. Досуц като повечето читатели мъже, предполагам, открих най-интересния начин за раздрусване на страницата, който най-сетне ми помогна да заспя.

Отидох в чакалнята в седем и час и половина четох по-неинтересни списания, докато д-р Спенсър най-сетне се появи. Беше висок, рус и говореше английски с акцент, плътен като *guacamole*^[6].

— Първо елате в моя офис. — Взе ме под ръка и ме поведе по коридора. Кабинетът му беше гола стая без прозорци, с писалище и два стола; единият от столовете бе зает.

— Марти!

Той кимна.

— Хейс ми се обади, след като говорил с теб. Блейз споменала нещо за мен.

— За мен е чест, че сте тук, д-р Ларин. — Спенсър се настани зад писалището.

Аз седнах на другия твърд стол.

— И така, какви са възможностите?

— Директна нанохирургия — рече Спенсър. — Няма други възможности.

— Има — каза Марти, — обективно погледнато.

— Но не и законно.

— Можем да заобиколим закона.

— Ще ми обясни ли някой за какво става дума?

— Мексиканският закон не е така либерален, както американския — рече Марти — по въпроса за самоопределянето.

— Във вашата страна — намеси се Спенсър — тя би получила възможността да си остане растение.

— Добре казано, д-р Спенсър. С други думи, тя би имала възможността да не рискува живота и разума си.

— Нещо ми се губи — рекох аз.

— Не би трябвало. Тя *има жак*, Джулиан! Може да живее абсолютно пълноценно, без да помръдне и мускул.

— Това е безсрамно.

— Това е възможност. Нанохирургията е рискована.

— Не е така. Не е толкова рискована. То е *mas o menos*^[7] същото като инсталирането на жак. Имаме деветдесет и две на сто възстановяване.

— Имате предвид деветдесет и две на сто оцеляване — рече Марти. — А какъв е процентът на пълно възстановяване?

Той сви рамене веднъж, два пъти.

— Тези числа... Те не значат нищо. Тя е здрава и сравнително млада. Операцията няма да я убие.

— Тя е блестяща физичка. Ако операцията ѝ увреди мозъка, ще е все едно, че не се е възстановила.

— Което ѝ бе обяснено преди инсталирането на жака. — Той показва документ от пет или шест страници. — Преди да подпише това.

— Защо не се включите към нея и не я попитате? — казах.

— Не е проста работа — отговори Спенсър. — В момента, в който се включи, започват да се формират нови неврални пътища. Мрежата се разраства... — Той махна с ръка. — Разраства се повече от бързо.

— Разраства се с експонентна скорост — каза Марти. — Колкото по-дълго е включена, толкова повече изживявания ще има и толкова по-трудно ще е да ѝ се махне имплантът.

— Точно затова не я питаме.

— В Америка би ви се наложило — рече Марти. — Правото на пълно разкритие.

— Ако аз се включа към нея — намесих се, — ще вляза и ще изляза *tuu pronta*^[8]. Д-р Ларин има жак по-отдавна, но не му е необходим всекидневно — така, както е при един механик. — Спенсър се намръщи. — Войник съм.

— Да... предполагам, че това е вярно. — Облегна се назад и замълча. — Но въпреки това е незаконно.

Марти го погледна.

— И този закон никога не е нарушаван?

— Мисля, че по-добре бе да кажете „заобикалян“. Законът е заобикалян за чужденци. — Марти направи недвусмислен жест с палец

и два пръста. — Ами... не е чист подкуп. Малко бюрокрация и такса. Има ли някой от вас... — Той отвори някакво чекмедже на писалището и рече: *Poder*^[9].

Чекмеджето отвърна:

— Пълномощно, заверено от адвокат.

— Имате ли такива?

Спогледахме се и поклатихме глави.

— Това бе изненада за нас.

— Тя не е добре информирана. Трябвало е да го направи. Някой от вас да ѝ е годеник?

— Би могло да се каже — отвърнах.

— *Bueno*, добре. — Той извади от чекмеджето картичка и ми я подаде. — Идете в тази канцелария след девет часа и жената там ще ви издаде временно *designación de responsabilidad*. — Повтори думата на чекмеджето. — Временно удостоверение за правна отговорност от щата Халиско — преведе то.

— Почакайте — рекох. — И това позволява на нечий годеник да разреши опасна за живота хирургическа намеса?

Той сви рамене.

— На брат, на сестра — също. На чичо, леля, племенник. Само когато човекът не може да решава сам. Всеки ден хора изпадат в състоянието на професора Хардинг. По няколко души на ден, ако броим и Мексико сити и Акапулко.

Имаше логика; доброволно приетата хирургия сигурно е един от най-големите източници на постъпления от чужбина за Гуадалахара, а може би и за цяло Мексико. Обърнах картичката; на обратната ѝ страна бе изписано на английски: „Сграда на мексиканското правосъдие“.

— Колко ще струва това?

— Може би десет хиляди песос.

Петстотин долара.

— Мога да ги платя — рече Марти.

— Не, остави ме аз да го направя. Аз съм годеникът.

Освен това получавам три пъти повече от него.

— Който и да е — рече Спенсър. — Върнете се тук с тази хартийка и аз ще ви включа. Но бъдете готов. Получавате отговора и веднага се изключвате. Така ще е по-безопасно и по-лесно за всички.

Какво обаче бих направил, ако ме помоли да остана?

Да намеря адвоката, ми отне почти толкова време, колкото да се добера от Тексас до Гуадалахара. Бяха се преместили.

Новите им покои не бяха много впечатляващи — маса и диван с проядена от молци дамаска; разполагаха обаче с всички документи. Сдобих се с ограничени адвокатски права, които ми даваха възможността да вземам медицински решения. Бързината, с която бе направено това, бе донякъде плашеща.

Като се върнах, ме насочиха към „Хирургия Б“ — малка бяла стая. Д-р Спенсър бе подготвил Амелия и за включване, и за операция, тя лежеше на масата и в двете ѝ ръце бяха вкарани иглите на системи. Тънък кабел излизаше от тила ѝ и водеше до сива кутия върху масичка. На нея имаше и друг жак с навит кабел. Марти дремеше на стол до вратата. Събуди се при влизането ми.

— Къде е докторът? — попита.

— *Aquí*.^[10] — Беше точно зад мен. — Взехте ли документа?

Подадох му го; погледна го, сгъна го и го мушна в джоба си.

Той докосна Амелия по рамото, сетне с опакото на ръката си — по бузата, челото, необикновен майчински жест.

— Знаете, че за вас... това няма да бъде лесно.

— Лесно ли? Прекарал съм една трета от живота си...

— Включен... si. Но не и към някого, който никога не го е правил. Не и с някого, когото обичате. — Посочи с ръка. — Донесете този стол и седнете.

Докато го правех, той се разровичка в няколко чекмеджета.

— Навийте ръкава си.

Направих го, той обръсна с бръснач малко петънце косми, след което разопакова спринцовка и я заби в ръката ми.

— Какво е това? Успокоително ли?

— Не съвсем. То наистина успокоява донякъде, но целта е да се омекоти удара, шокът от първия контакт.

— Но аз съм осъществявал първи контакти поне десетина пъти.

— Да, но само когато армията е държала под контрол вашата... как да я нарека? Система на циркулация. Тогава сте били упоени, сега също ще бъдете упоени.

Това ми действа като лек шамар. Той чу как изведнъж поех дълбоко въздух.

— ¿Listo?^[11]

— Давайте!

Той разви кабела и мушна жака в моя контакт, чу се изщракване на метал. Не се случи нищо. След това завъртя някакъв ключ.

Амелия изведнъж обърна очи към мен и аз изпитах познатото чувство на двойно виждане — виждах себе си, докато я гледах. Това, разбира се, не й бе познато и аз бях обхванат от вторично смущение и страх. *Ще стане по-леко, дръж се!* Опитах се да й покажа как да отдели двете картини, умствено усилие, не по-голямо от това, да фокусираш погледа си. След миг тя го възприе, успокои се и се опита да потърси думи.

На човек не му е необходимо да разговаря с думи, аз я усещах. Просто си помисляш онова, което искаш да кажеш.

Тя ме помоли да докосне лицето ми, прокара бавно ръка по гърдите ми, към скута ми, към гениталиите ми.

— Деветдесет секунди — каза лекарят. — *Tenga prisa.*^[12]

Наслаждавах се на чудото на откривателството. Не беше съвсем същото като разликата между слепота и виждане, но все едно, че цял живот сте носили очила с много тъмни стъкла, едното от които — непрозрачно, и изведнъж сте ги свалили. Свят, изпълнен с блясък, с дълбочина и цвят.

Имам чувството, че човек свиква с това. Просто то се превръща в друг начин да виждаш.

— Или да съществуващ, отвърна тя.

В изблик на *гещалт* й казах какви са възможностите пред нея и за опасността да остане включена прекалено дълго. След кратко мълчание тя отговори с думи. Предадох въпросите й на д-р Спенсър, говорех бавно, като робот.

— Ако се махне жакът и уврежданията на мозъка са такива, че няма да мога да работя, възможно ли е той да ми бъде инсталиран отново?

— Ако някой плати за това — да. Макар че възприятията ви ще бъдат ограничени.

— Аз ще платя.

— Кой си ти?

— Джулиан.

Последвалата пауза ми се видя много дълга. Тя заговори чрез мен:

— Ще го направя тогава. Но при едно условие. Първо ще се любим така. Ще правим секс. Включени.

— Твърдо не. С всяка секунда рискът се увеличава. Ако направите това, може никога да не се върнете към нормалния живот.

Видях го как посяга към ключа и сграбчих китката му.

— Още секунда.

Изправих се и целунах Амелия, положил една ръка върху гърдата ѝ. Последва мигновена буря от споделена радост и тя изчезна с изщракването на ключа, целувах вече безчувствено подобие на Амелия, сълзите се стичаха по бузите ми. Тръшнах се отново на стола като чувал с картофи. Той ни разкачи и не каза нищо, само ме погледна намусен и поклати глава.

Част от онзи прилив на чувства съдържаше: „Какъвто и да е рискът, само за това си струва“, но дали идваше от нея или от двама ни, не можех да кажа.

Мъж и жена, облечени в зелени дрехи, докараха в стаята количка с апаратура.

— Сега вие двамата трябва да излезете. Върнете се след десет, може би дванайсет часа.

— Бих искал да се измия и дезинфекцирам и да гледам — рече Марти.

— Добре.

Докторът нареди на жената да намери на Марти престилка и да му покаже *limpiador-a*^[13].

[1] Клиника за възстановителна и повишаваща възможностите хирургия в Гуадалахара (исп.). — Б.прев. ↑

[2] Puente mental (исп.) — букв. мозъчен мост. — Б.прев. ↑

[3] Хирургическо отделение за присаждане и екстракция на черепни импланти (исп.). — Б.прев. ↑

[4] Благодаря, но не ми е до шеги (исп.). — Б.прев. ↑

[5] Бадемова текила (исп.). — Б.прев. ↑

[6] Guacamole (исп.) — юта, маниока. — Б.прев. ↑

[7] Mas o menos (исп.) — ни повече, ни по-малко. — Б.прев. ↑

[8] Много бързо (исп.). — Б.прев. ↑

[9] Poder (исп.) — пълномощно. — Б.прев. ↑

[10] Aquí (исп.) — тук. — Б.прев. ↑

[11] Listo (исп.) — готови ли сте? — Б.прев. ↑

[12] Tenga prisa (исп.) — Трябва да се побърза. — Б.прев. ↑

[13] Limpiador (исп.) — чистач, вероятно се има предвид помещение за дезинфекция. — Б.прев. ↑

Аз се смъкнах във фоайето, а после излязох навън. Намерих автомат за обмяна на пари и карта на града. Никога не бях посещавал Гуадалахара и дори не знаех в каква посока е центърът. Но за град, два пъти по-голям от Ню Йорк, това едва ли има значение. Тръгнах в обратна на слънцето посока.

Районът на болницата бе изпълнен с просяци, които твърдяха, че се нуждаят от пари за лекарства или лечение; показваха болните си деца или рани и пънчетата на ампутирани крайници. Някои от просяците бяха агресивни. Озъбих им се на лош испански. Доволен бях, че подкупих граничаря с десет долара да ми позволи да вляза в страната с автоматичния си нож.

Децата изглеждаха бледи, безнадеждни. Не знаех за Мексико толкова, колкото би трябвало, след като живеех съвсем близо до северната му граница, но бях сигурен, че трябваше да има някаква форма на социално-медицинско обслужване. Очевидно — не за всички. Същото, предполагам, ставаше и с щедрите дарове от наномашините, които снизходително им отпускахме: хората пред мен сигурно не получаваха много от тях.

Някои от просяците преднамерено ме пренебрегваха, дори шепнешком изричаха расистки епитети на език, който смятах, че не разбирам. Нещата се бяха променили толкова много. Още когато бях в гимназията, посетихме Мексико и баща ми, който бе израсъл на юг, се радваше на расовия далтонизъм на хората там. Отнасяха се с нас като с всеки друг гринго. Обвиняваме Нгуми за мексиканските *prejuicio*^[1], но вината е отчасти на Америка. И примерът е неин.

Излязох на осемлентовото авеню, задръстено от бавно движение, и завих надясно. Тук имаше цяло каре без нито един просяк. След като извървах една миля покрай прашни и шумни бедняшки жилища, стигнах до обширен паркинг, под който се намираше подземен търговски център. Минах през проверка, която ми струваше още пет долара за ножа, сетне взех асансьора до основното ниво.

Там имаше три обменни бюра, която предлагаша леко различни курсове и комисиони. Пресметнах наум и не се учудих, като разбрах, че за всекидневни разходи най-неблагоприятният курс се оказва най-приемлив.

Тъй като умирах от глад, намерих рибен магазин и поръчах купа октоподчета — малки, с три-четирисантиметрови пипала, както и две-

три тортили и кана чай. Сетне тръгнах да търся нещо, което да отвлече вниманието ми.

Имаше половин дузина жак-заведения, подредени едно подир друго, които предлагаха малко по-различни от американските си събратя услуги. Да те промуши бик — *no, gracias*^[2].

Да направиш или да ти направят операция за смяна на пола, както ти се харесва. Да умреш при раждане. Да изживееш агонията на Христос. Пред това заведение имаше опашка; може би беше някакъв религиозен празник. А може би всеки ден тук е религиозен празник.

Имаше и обичайните атракции за момченца и момиченца. Едно заведение даже предлагаше ускорено пътешествие във „вашия собствен“ стомашно-чревен тракт! Дръжте ме да не падна.

Объркващо разнообразие от магазини и пазарни щандове, досущ както в Портобело, умножено по неколкостотин. Всекидневните неща, които американците получаваха автоматично, тук трябваше да се купуват — при това на нефиксирани цени.

Тази част от търговския център ми беше позната от разходките ми в Портобело. Домакините идваха на *mercado*^[3] всяка сутрин да се пазарят за всекидневните припаси. И в два следобед все още имаше доста народ. На външния човек му се струва, че половината от щандовете са сцени на доста люти спорове, с повишен тон, с размахани ръце. Но всъщност това е част от обществената практика — както за продавача, така и за клиента.

— Как така ще искаш десет песос за този спаружен боб? Миналата седмица струваше пет и беше с отлично качество!

— Паметта ти изневерява, стара госпожо. Онзи миналата седмица струваше осем песос и беше толкова смачкан, че не можах да го продам! А този е бобът на всички бобове!

— Мога да ти дам шест песос. Трябва ми за вечеря, а майка ми знае как да го омекотява със сода.

— Майка ви ли? Пратете я нея и тя ще ми плати девет песос.

И тъй нататък. Това бе начин да се убива времето; споразумението щеше да се сключи някъде между седем и осем песос.

Рибният пазар бе развличащ. Имаше далеч по-голямо разнообразие, отколкото можете да намерите в тексаските магазини — големи моруни и съомги, които идваха от студените северни води на Атлантика и Пасифика, екзотични, яркоцветени рифови риби,

гърчещи се живи змиорки и цистерни с огромни японски скариди — отглеждани в града, клонирани и изкуствено хранени в басейни. Малкото местни риби — най-вече бели дребосъци от езерото Чапала — струваха десет пъти повече и от най-екзотичните видове.

Купих си чиния от тях — изсушени бодливки, отпосле мариновани и сервирани с лимонов сок и горещо чили, — всичко това веднага би ме издало, че съм турист, дори да не бях чернокож и облечен като американец.

Преброих останалите ми песос и започнах да търся подарък за Амелия. Вече й бях подарил бижу, което ни помогна да се забъркаме в тая каша; а пък тя не би, носила дрехи с етнически мотиви.

Някакъв ужасяващо практичен глас ми нашепна да изчакам края на операцията. Но реших, че купуването на подарък беше важно по-скоро за мен, отколкото за нея. Комерсиален заместител на молитвата.

Имаше голяма сергия със стари книги — от хартия, а така също и по-ранни версии на видеокниги — повечето от тях с формати и захранване, отдавна излязло от употреба; те бяха предназначени за колекционери на електронни рядкости, а не за читатели.

Имаше две лавици с книги на английски, повечето — романи. Навярно щеше да й хареса някой, но тук се появи дилема: ако книгата ми е позната, за да се сетя по заглавието, тогава сигурно ще я има или най-малкото ще я е чела.

Убих един час, докато взема решение — прочитах първите няколко страници на всяка книга, за която не бях чувал. Най-накрая се върнах към „Дългото сбогуване“ от Реймънд Чандлър, което бе добро четиво, а освен това беше с кожена обложка, с релефно изписано „Клуб «Среднощни мистерии»“.

Седнах край някакъв фонтан и почетох малко. Книга, която те увлича, пътуване във времето не само за да разбереш какво ще стане и начина, по който е написан романът, но и физическото усещане — пожълтялата плътна хартия, допирът до лъхация на мухъл мирис на кожата. Кожата на животно, мъртво повече от век, ако бе истинска.

Мраморните стъпала обаче не бяха никак удобни — краката ми изтръпнаха до коленете, затова побродих още малко. На втория етаж по-долу имаше по-скъпи магазини, но имаше жак-павилиони, чиито цени бяха почти символични, тъй като бяха субсидирани от

туристически агенции от различни страни. За двайсет песос прекарах трийсет минути във Франция.

Беше странно изживяване. Текстът бе на бърз мексикански испански, трудно ми беше да го следвам, но негласните реплики си бяха същите както винаги. Поразходих се из Монмартър, сетне се разположих на бавнодвижеща се баржа в района на Бордо, най-сетне се настаних в странноприемница в Бургундия и се насладих на богати на вкус и аромат сирена и хубаво вино. Когато всичко свърши, отново умирах от глад.

Разбира се, срещу кабинката имаше френски ресторант, но дори не си направих труда да погледна менюто, за да разбера, че не е по джоба ми. Върнах се нагоре и намерих едно заведение с множество масички и не много силна музика и излапах чиния такитос вариос. След това се измих и довърших книгата на чаша кафе и бира.

Беше едва осем часът, когато приключих книгата, оставаха още два часа, преди да отида да видя Амелия. Не ми се щеше да ида и да вися в клиниката, но търговският център взе да става потискащо шумен при преминаването си от вечерен към нощен режим. Половин дузина оркестри мариачи се състезаваха за зрителското внимание с рева и бученето на духовите инструменти, които долитаха от нощните барове. Доста изкусителни дами седяха на витрините на заведенията, осигуряващи компаньонки, три от тях носеха значки с буквите РМ, което означаваше, че имат жакове. Щеше да е страхотно да се прекарат така следващите два часа — жак-секс и чувство за вина...

Приключих с разходка из съседните жилищни квартали, доста самоуверен поради наличието на автоматичния си нож, въпреки че районът бе с разнебитени сгради и малко страшничък.

Купих букет цветя от магазина в болницата на половин цена, защото затваряха, и се качих в чакалнята. Марти бе там, включен към преносим работен терминал. Погледна ме, като влязох, прошепна нещо в микрофона на гърлото си и се изключи.

— Изглежда доста успешно — рече той. — По-добре, отколкото очаквах. Няма да бъдем сигурни, докато не се събуди, но мултифазовата й енцефалограма показва нормални за нейното състояние данни.

Тонът му бе развълнуван. Оставих цветята и книгата на пластмасова масичка с пръснати по нея хартиени списания.

— Кога ще дойде в съзнание?

— След половин час. В дванайсет.

— Докторът тук ли е?

— Спенсър ли? Не, отиде си у дома веднага след процедурата.

Имам телефонния му номер в случай, че... просто за всеки случай.

Седнах съвсем близо до него.

— Марти, какво не ми казваш?

— Какво искаш да узнаеш? — Погледът му беше твърд, но имаше нещо в тона му... — Искаш ли да видиш запис на разкачването й? Мога да ти обещаая, че ще повърнеш.

— Искам просто да знам какво не ми казваш.

Той сви рамене и извърна погледа си.

— Не съм много сигурен колко знаеш. Най-важното е, хм... че няма да умре. Ще върви и ще може да говори. Дали ще бъде онази жена, която си обичал? Не знам. Енцефалограмата не ни казва дали ще може да извършва прости аритметични действия, да не говорим за алгебра, висша математика — всичко онова, с което се занимавате.

— Иисусе Христе!

— Виж какво, вчера по това време тя беше на ръба на смъртта. Ако бе в още малко по-тежко състояние, онова телефонно обаждане до теб щеше да съдържа въпроса, дали да й изключат изкуственото дишане, или не.

Кимнах; сестрата на рецепцията бе използвала същите думи.

— Може дори да не ме познае.

— А би могла и да бъде същата жена.

— С дупка в черепа заради мен.

— Е, с безполезен жак, не с дупка. Върнахме го обратно след разказването, за да намалим до минимум механичния стрес върху околната мозъчна тъкан.

— Но жакът не е включен. Не бихме могли да...

— Съжалявам.

Влезе съсипан от умора, небръснат санитар.

— Сеньор Клас? — Вдигнах ръка. — Пациентката в 201-ва попита за вас.

Тръгнах по коридора.

— Не се задържайте дълго. Тя има нужда от сън.

— Добре.

Вратата ѝ беше отворена. В стаята имаше още две легла, но не бяха заети. Носеше калпак от марля, очите ѝ бяха затворени, чаршафът — вдигнат до раменете ѝ. Никакви тръбички или кабели, което ме изненада. Мониторът над леглото ѝ показваше назъбените сталактити на сърдечната ѝ дейност.

Тя отвори очи.

— Джулиан.

Измъкна ръката си изпод чаршафа и сграбчи моята. Целунахме се нежно.

— Съжалявам, че не стана — рече тя. — Но никога няма да съжалявам, че опитах. Никога.

Не можех да изрека нищо. Просто галех ръката ѝ с длани.

— Мисля, че не съм... увредена. Задай ми някакъв въпрос... научен въпрос.

— Ъ-ъ-ъ, какво означава Числото на Авогадро?

— О, попитай някой химик. Това е броят на молекулите в грам-молекула. А ако ти трябва броят на молекулите в един армадило^[4], това е Числото на Армадило.

Е, щом можеше да си прави тъпи шеги, значи поне отчасти се бе върнала към нормалното си състояние.

— Какво е времетраенето на делта-резонансния клин? Пионите, които активират протоните?

— Около десет на минус двайсет и трета. Задай ми по-сложен въпрос.

— На всички ли го казваш? — Тя се усмихна леко на забележката ми. — Хайде, поспи малко. Аз ще бъда навън.

— Ще се оправя. Връщай се в Хюстън!

— Не.

— Остани тогава един ден. Какъв ден сме, вторник ли?

— Сряда.

— Ще трябва да се върнеш утре вечер, за да вземеш моя семинар. С горните курсове.

— Ще говорим за това утре сутринта.

Имаше много по-квалифицирани от мен преподаватели.

— Обещавах ли?

— Обещавам, че ще се погрижа за това. — (Най-малкото по телефона.) — А сега поспи.

С Марти слязохме в сутерена, където имаше машина за храна и напитки. Той взе чаша силно бустело — за да го държи буден до влака в 1:30 часа, а аз — бира. Оказа се безалкохолна, специално произвеждана за болници и училища. Разказах му за „Числото на Армадило“ и всичко останало.

— Изглежда е напълно в час. — Той опита кафето и сложи още две бучки захар. — Понякога хората губят част от паметта си, която не им липсва за известно време. Разбира се, не всичко се изгубва.

— Не. — Една целувка, едно докосване. — Тя помни, че е била включена за колко, за три минути?

— Тези три минути могат да означават нещо повече — рече предпазливо той. Извади две разпечатки с данни от джоба на ризата си и ги постави на масата. — Това са пълни копия на записите ѝ. Не би трябвало да ги притежавам; струваха повече от самата операция.

— Мога да помогна за плащането им...

— Не, това са пари, отпуснати за научни изследвания. Работата е там, че операцията е излязла неуспешна поради някаква причина. Не е задължително да е поради липса на умение от страна на Спенсър, но има причина.

— Можело ли е да бъде другояче?

Той поклати глава и сетне сви рамене.

— Случвало се е.

— Искаш да кажеш, че може да се реинсталира? Никога не съм чувал за подобно нещо.

— Защото се прави много рядко. Обикновено не си струва риска. Биха опитали, ако след изваждането на жака пациентът е все още във вегетативно състояние. Това е възможност да се възстанови контактът с околния свят. В случая с Блейз ще бъде прекалено опасно при сегашното състояние на занаята. А то си е колкото наука, толкова и занаят. Но нещата еволюират и може би някой ден, ако разберем какво е попречило... — Той сръбна от кафето си. — Може би няма да стане, не и през близките двайсетина години. Почти всички изследвания се финансират от военните, а това е област, която не ги интересува много. Ако инсталирането на някой механик се провали, просто призовават в армията следващия.

Опитах отново бирата си и установих, че не е подобрила вкуса си.

— Значи сега е напълно разкачена? Ако се включим, няма да почувства нищо?

— Можеш да опиташ. Все още има връзка с няколко второстепенни ганглии. Няколко неврона тук и там — когато върнем обратно жака на мястото му, някои от тях възстановяват контакта.

— Ще си струва да опитам.

— Не очаквай много. Хора в нейното състояние могат да идат в някое жак-заведение и да поръчат екстремални изживявания, като например някакво пътуване към смъртта, но получават само леко халюциногенно усещане, нищо конкретно. Ако се свържат с друг човек без посредник, няма никакъв реален ефект.

— Направи ни една услуга — рекох. — Не й го казвай.

[1] Prejuicio (исп.) — предразсъдък. — Б.прев. ↑

[2] Не, благодаря (исп.). — Б.прев. ↑

[3] Mercado (исп.) — пазар. — Б.прев. ↑

[4] Armadillo (исп., зоол.) — щитоносец, броненосец. — Б.прев. ↑

Джулиан взе компромисно решение — пътува с влака до Хюстън и остана там колкото да поеме семинара на Амелия по физика на частиците; студентите не се зарадваха особено някакъв млад, едва защитил докторат преподавател неочаквано да замени д-р Блейз; след това хвана нощния влак за Гуадалахара.

Изписаха Амелия на следващия ден; превозиха я с линейка до възстановителен център в университетското градче. Клиниката не желаше пациентка, която само си почива под наблюдение, да заема ценното легло и в петък; повечето от богатите ѝ клиенти се бяха записали за този ден.

Разрешиха на Джулиан да пътува с нея, което означаваше да я гледа как спи. След като действието на успокоителното престана, на около час път от Хюстън, разговаряха предимно за работа; Джулиан успя да избегне лъжата какво би се случило, ако се включи към нея при състоянието ѝ с почти свързан жак. Знаеше, че тя скоро ще прочете за това и ще се наложи да обсъждат надеждите и разочарованията си. Не искаше тя да си изработи някакъв трансцендентален сценарий, основан на един отминал красив миг. Най-доброто, което можеше да стане, бе далечно подобие на това, а вероятно беше да не се постигне никакъв ефект.

Възстановителният център бе лъскав отвън и овехтял отвътре. Амелия получи единственото легло в „апартамента“ с четири легла, населен с двойно по-възрастни от нея жени, отдавнашни или постоянни обитателки. Джулиан ѝ помогна да се настани и когато стана ясно, че той не просто ѝ помага, две от старите дами демонстративно се ужасиха от разликата в годините и в цвета на кожата им. Третата бе сляпа.

Е, вече не криеха връзката си. Това бе единственото хубаво нещо, което произлезе от цялата бъркотия, поне за личния им живот, за сметка на професионалния.

Амелия не бе чела романа на Чандлър и му се зарадва. Нямахше голяма вероятност да прекарва много време в разговори.

На Джулиан, естествено, му предстояха разговори тъкмо тази вечер — беше петък. Реши да се появи в клуба поне с час закъснение, за да може Марти да разкаже на останалите за операцията и да разкрие жалката истина за него и Амелия. Ако тя наистина е била тайна за

някого от групата. Пуританът Хейс знаеше, но никога не бе дал и най-малкия знак за това.

Имаше доста неща за вършене преди „Специалната съботна вечер“, тъй като не бе проверявал пощата си, след като прочете бележката, мушната под вратата подир завръщането си от Портобело. Един асистент на Хейс бе написал резюме на събитията, които той и Амелия бяха пропуснали; щяха да са му потребни няколко часа, за да го проучи. Имаше съобщения от разтревожени хора, с повечето от които щеше да се срещне същата вечер. Очевидно новината бе такава, че се разпространяваше бързо.

За да се разнообрази животът му, имаше и бележка от баща му, който съобщаваше, че би искал да прескочи попътно при завръщането си у дома от Хаваите; така Джулиан можел да опознае по-добре Сюз, новата му съпруга. Не бе изненадващо, че имаше телефонно съобщение и от майка му, питала се къде се е изгубил и дали ще има нещо против, ако му погостува, за да избяга от лошото време.

Разбира се, мамо, ти и Сюз ще се разберете чудесно; като си помисли човек колко общи неща имате.

В този случай най-лесният курс бе истината. Той набра номера на майка си и ѝ каза, че може да дойде, ако поиска, но ѝ събщи, че баща му и Сюз ще са тук по същото време. След като тя се поуспокои, той ѝ разказа накратко за вълненията си през последните четири дена.

Лицето ѝ на телефона придоби странно изражение, докато той говореше. Тя бе израснала с телефоните без образ и никога не усвои онова безлично изражение, което повечето хора машинално приемаха.

— Значи имаш доста сериозни намерения към тази възрастна жена?

— Възрастна бяла жена, мамо — подигра се Джулиан на негодуванието ѝ. — А и от година и половина ти разправям колко сериозни сме и двамата.

— Бяла, морава, зелена, за мен няма никакво значение. Синко, та тя е само с десет години по-млада от мен.

— С дванайсет.

— О, слава тебе, Господи, дванайсет! Не съзнаваш ли колко глупаво изглеждате в очите на хората около вас?

— Доволен съм, че това повече не е тайна. И ако изглеждаме глупаво за някои хора, добре, това си е техен проблем, не е наш.

Тя се извърна от екрана.

— Аз съм глупачката, а и лицемерката. Майките трябва да се безпокоят.

— Ако дойдеш насам поне веднъж и се запознаеш с нея, ще спреш да се безпокоиш.

— Би трябвало. Добре. Обади ми се, когато баща ти и приятелката му си тръгнат към Акрон...

— Кълъмбъс, мамче.

— Където и да е. Обади ми се и ще уточним кога да дойда.

Погледа как образът ѝ изсветлява и поклати глава. Повтаряше все същото повече от година време; и все нещо се случваше и ѝ попречваше. Вярно, бе доста заета, все още преподаваше редовно в колеж в Питсбърг. Но очевидно не това бе причината. Всъщност тя не искаше да изгуби изцяло своето малко момче, при това да го загуби заради жена, достатъчно възрастна да ѝ бъде сестра, ѝ се струваше гротескно.

Беше разговарял с Амелия за евентуално тяхно пътуване до Питсбърг, но тя бе отвърнала, че не иска да пришпорва събитията. И с нея не беше лесно.

Двете жени имаха и противоположни становища за факта, че бе станал механик. Амелия открито се тревожеше до смърт през цялото време, докато той беше в Портобело — още повече пък сега, след клането, — докато майка му се отнасяше към това като към някаква безмозъчна втора работа, която трябва да върши, макар да му пречеше на истинската. Никога не прояви любопитство какво точно става там. Амелия следеше действията на частта му с целенасоченото внимание на войскарче. (Тя никога не си признаваше това, Джулиан смяташе, че го прави, за да му спести вълненията, но тя често се изтърчаваше и питаше за неща, които никой не би разкрил, ако чисто и просто си гледа новините.)

Неочаквано най-сетне му светна, че Хейс, а и всички останали във факултета, знаеха или се досещаха, че между тях има нещо, като съдеха по поведението на Амелия, докато него го нямаше. Иначе те двамата бачкаха здраво (но се и забавляваха), като играеха ролята на „просто приятели“, когато идваха заедно на работа. Може би публиката им бе наясно със сценария.

Всичко това беше вече част от миналото. Нямахме търпение да отиде в клуба и да види как хората ще реагират на новината. Но му оставаха още няколко часа, ако искаше да даде на Марти достатъчно време да ги подготви. Не му се работеше. Дори не му се искаше да отговори на съобщенията, затова се отпусна на дивана и пришпори куба да тършува.

Кубът имаше вградена самообучаваща се програма, която анализираше всеки негов избор и от списъка на онова, което харесваше, си съставяше схема на предпочитанията му, по която търсеше в 1800-те налични канала. Проблемът бе, че нямащ обратна връзка с тази програма; единственият ѝ приток на данни са твоите предпочитания. През първата година, след като бе призован в армията, Джулиан гледаше със захлас филми отпреди век, може би за да избяга в свят, където хората и събитията се деляха простичко на добри и лоши. Затова сега, докато търсеше, уредът услужливо предложи сума филми с Джими Стюарт и Джон Уейн, а Джулиан, от своя страна, бе разбрал чрез обективно наблюдение, че нямаше смисъл да му крещи.

Хъмфри Богарт като Рик. Превключи. Джими Стюарт на път за Вашингтон. Превключи. Пътуване към лунния южен полюс, през очите на кацналите там работи. Бе изгледал повечето от филма преди две години, но щеше да е интересно да се види отново. Освен това така машината се депрограмираше.

Когато влязох в помещението, всички обърнаха погледи към мен, но предполагам, че биха го сторили при каквито и да е обстоятелства. Може би ме гледаха малко по-дълго от обичайното.

Имаше празно място на масата на Марти, Реза и Франклин.

— Скри ли я на сигурно място? — попита Марти.

Кимнах.

— Ще излезе оттам веднага щом ѝ разрешат да върви. Трите жени, с които споделя стаята, сякаш са излезли направо от „Хамлет“.

— „Макбет“ — поправи ме Реза. — Ако имаш предвид стари вещици. Или са някакви сладки лунатички със склонност към самоубийство?

— Старици. Тя изглежда добре. Пътуването от Гуадалахара не беше тежко, просто беше дълго. — Начумереният сервитьор с артистично изпоцапаната тениска се наведе напред. — Кафе — рекох и видях как Реза прави физиономия на престорен ужас. — И кана „Риоха“.

Наближаваше края на месеца и онзи понечи да иска картата ми с купони, но после ме позна и се затътри обратно.

— Дано продължиш службата си — каза Реза. Погледна номера ми и набра цената на цялата кана.

— Портобело ще ме призове.

— Казаха ли кога ще я изпишат? — попита Марти.

— Не, утре заран ще я прегледа невролог. Тя ще ми се обади.

— Нека се обади и на Хейс. Казах му, че всичко ще е наред, но той продължава да нервничи.

— *Той си* нервничи винаги.

— Познава я по-отдавна, отколкото ти — рече тихо Франклин. И той като Марти...

— Поразгледа ли Гуадалахара? — попита Реза. — Тъна ли в охолство?

— Не. Само малко се поразходих. Не стигнах до стария град или пък в онзи с Т, как му беше името?

— Тлакепаке — рече Реза. — Аз прекарах вълнуваща седмица там.

— Откога сте заедно с Блейз? — попита Франклин. — Ако нямаш нищо против въпроса ми.

„Заедно“ едва ли бе точната дума.

— Близки сме от три години. Приятели отпреди още две.

— Блейз му бе консултант.

— За доктората ли?

— За след доктората — отвърнах.

— Точно така — усмихна се леко Франклин. — Ти дойде от Харвард.

— Сега би трябвало да ме попитате дали намеренията ми са почтени. Отговорът е, че нямаме никакви намерения. Не и докато не приключи военната ми служба.

— И кога ще стане това?

— След около пет години, ако войната не свърши.

— Блейз ще стане на петдесет.

— Всъщност на петдесет и две. Аз ще съм на трийсет и седем. Може би това ви смущава повече, отколкото нас самите.

— Не — отвърна той. — Би могло да смущава Марти.

Марти го погледна строго.

— Какво пи досега?

— Обичайното. — Франклин му показа дъното на празната си чаена чаша. — Колко време мина?

— Желая ви само най-доброто — обърна се Марти към мен. — Знаеш го.

— Осем години, девет?

— Боже мой, Франклин, да не си бил териер в предишния си живот? — Марти поклати глава, сякаш да проясни мисълта си. — Всичко бе свършило още преди Джулиан да дойде във факултета.

Сервитьорът пристъпи плахо с виното и трите чаши. Усетил напрежението, той наля чашите колкото е възможно по-бавно. Всички го гледахме мълчаливи.

— И така — рече Реза, — какво ще кажете за „Ойлърс“?

Неврологът, който дойде да прегледа Амелия следващата сутрин, бе прекалено млад, за да е получил степен в каквато и да е дисциплина. Имаше козя брадичка и пъпчива кожа. Половин час ѝ задава отново и отново едни и същи въпроси.

— Къде и кога сте родена?

— На 12 август 1996 година в Стърбридж, Масачузетс.

— Как се казва майка ви?

— Джейн О'Бейниън Хардинг.

— Къде завършихте начално училище?

— В „Натън хейл“, Роксбъри.

Той замълча за кратко.

— Последния път казахте Брийзууд. В Стърбридж.

Тя пое дълбоко въздух, сетне издиша.

— Преместихме се в Роксбъри през 2004-та. Или може би 2005-а.

— Аха. А гимназия?

— В „О'Брайънт“. Научно-математическо училище „Джон Д. О'Брайънт“.

— Това в Стърбридж ли е?

— Не, в Роксбъри! И прогимназия карах в Роксбъри. Вие нали не сте...

— Какво бе моминското име на майка ви?

— О'Бейниън.

Той записа нещо дълго в бележника си.

— Добре. Изправете се.

— Какво?

— Станете от леглото, моля. Изправете се.

Амелия седна и предпазливо спусна крака на пода. Направи няколко несигурни стъпки и загърна халата си.

— Замаяна ли се чувствате?

— Малко. Разбира се.

— Вдигнете ръце, моля ви.

Тя го направи и халата ѝ се разтвори отзад.

— Хубаво задниче, миличка — изквака старицата от съседното легло.

— Искам сега да затворите очи и бавно да срещнете върховете на пръстите си.

Тя опита, но не улучи; отвори очи и видя, че бе сбъркала с повече от три-четири сантиметра.

— Опитайте отново — рече той.

Този път два от пръстите се срещнаха.

Той записа няколко думи в ноутбука си.

— Добре. Можете вече да си вървите.

— Какво?

— Свободна сте. Минете пътем с купонната си карта през рецепцията.

— Но... няма ли да ме прегледа *лекар*?

Той се изчерви.

— Не ме ли смятате за лекар?

— Не. Лекар ли сте?

— Имам квалификацията да ви изпиша. Свободна сте.

Обърна се и излезе.

— Ами дрехите ми? Къде са *дрехите ми*?

Лекарят сви рамене и изчезна зад вратата.

— Опитай онзи шкаф, миличка.

Амелия провери всички шкаfoве, движеше се скърцащо бавно. Имаше купчина чисти чаршафи и нощници, но нямаше и следа от кожения куфар, с който бе отишла в Гуадалахара.

— Сигурно някой ги е взел — рече друга старица. — Навярно онова чернокожо момче.

Разбира се, спомни си изведнъж тя: бе помолила Джулиан Да го отнесе у дома. Беше ценен, ръчна изработка, а тук не можеше да го прибере на сигурно място.

Какви още дреболии бе забравила? Научно-математическото училище „Джон Д. О’Брайънт“ бе на улица „Дю Дъдли“. Кабинетът ѝ в лабораторията бе 12–334. Какъв бе номерът на Джулиан? Осем.

Взе чантичката с тоалетните си принадлежности от банята и извади минитефона си. Плочката с числата бе изцапана с паста за зъби. Изчисти я с крайчеца на чаршафа си, седна на леглото и набра номер 08.

— Господин Клас има лекции — отвърна телефонът. — Спешно ли е?

— Не, следва съобщение. — Тя направи кратка пауза. — Скъпи, донеси ми нещо за обличане. Изписаха ме.

Остави телефона, протегна ръка и опипа металния диск в основата на черепа си. Изтри внезапно бликналите сълзи и измърмори:

— По дяволите!

Едра, ъгловата сестра докара количка със съсухрена дребна китайка.

— Какво става тук? — попита тя. — Това легло трябваше да е свободно.

Амелия се разсмя. Мушна книгата на Чандлър и тоалетната си чантичка под мишница и излезе в коридора.

Потрябва ми известно време да открия Амелия. Стаята ѝ бе пълна със свадливи старици, които или нищо не отговаряха, или ми даваха погрешна информация. Тя, разбира се, бе в счетоводството. Не трябваше да плаща нищо за медицинското обслужване или стаята, но ѝ бяха вписали двете яденета, които не ставаха за ядене.

Това беше може би последната капка, която преля. Когато ѝ дадох дрехите, тя яростно съблече светлосинята болнична нощница. Отдолу не носеше нищо. В чакалнята имаше осем или десет души.

Бях поразен. Това ли бе моята достолепна Амелия?

На рецепцията стоеше млад мъж с пръстенчета. Той се изправи.

— Почакайте! Вие... вие не можете да постъпвате така!

— Погледни ме! — Облече първо блузата си, сетне бавно започна да я закопчава: — Изритаха ме от стаята. Няма къде да...

— Амелия... — Тя не ми обърна внимание.

— Вървете в дамската тоалетна. Веднага!

— Не, благодаря.

Тя се опита да застане на един крак и да обуе чорап, но залитна и едва не падна. Подадох ѝ ръка. Публиката бе уважително мълчалива.

— Ще повикам охраната.

— Не, няма. — Тя отиде до него — по чорапи, но все още гола от глезените до кръста. Беше с инч или два по-висока от него и го гледаше от горе на долу. Той също гледаше надолу, сякаш никога досега не бе виждал окосмен триъгълник да докосва писалището му. — Ще направя сцена — рече тихо тя. — Можеш да бъдеш сигурен.

Той седна, отваряше и затваряше уста, но от нея думи не излизаха. Тя навлече панталона и чехлите си, взе нощницата и я хвърли в рециклиращата машина.

— Джулиан, тук не ми харесва. — Протегна ръка. — Хайде да идем да обезпокоим някого другиго.

Стаята бе потънала в тишина, докато не се отдалечихме по коридора, сетне изведнъж избухна в разноглас хор. Амелия гледаше право напред и се усмихваше.

— Кофти ден?

— Кофти място — намръщи се тя. — Наистина ли направих онова, което си мисля, че направих?

Огледах се и прошепнах:

— Тук е Тексас. Не знаеш ли, че е забранено да показваш задника си на чернокож?

— Винаги го забравям. — Тя се усмихна нервно и обгърна ръката ми. — Ще ти пиша всеки ден от затвора.

Навън имаше свободно такси. Мушнахме се бързо в него и Амелия му даде моя адрес.

— Нали там е чантата ми?

— Да... но можех да ти я донеса. — Моята квартира бе в пълна бъркотия. — Не съм съвсем готов за любезни гости.

— Не попадам в графата „Гости“ — разтърка очи тя, — и съвсем сигурно — в графата „Любезни“.

Всъщност квартирата ми бе в пълен хаос отпреди две седмици, когато заминах за Портобело, и оттогава няха време да направя нищо, освен да го задълбоча. Влязохме в една стая, поразена от бедствие: десет на пет метра, заети от хаос: купища хартия и четива върху всяка хоризонтална повърхност, включително и върху леглото; купчина дрехи в единия ъгъл, естетично уравновесена с куп чинии в мивката. Бях забравил да изключа кафеварката, когато тръгнах за университета, затова горчивата миризма на изгоряло кафе добавяше своя принос към общата атмосфера на мухъл.

Тя се засмя.

— Знаеш ли, по-лошо е, отколкото очаквах.

Беше идвала само два пъти, но и двата пъти бях осведомен предварително.

— Знаем. Имам нужда от жена, която да се развърти тук.

— Не. Нуждаеш се от галон бензин и клечка кибрит. — Тя огледа стаята и поклати глава. — Слушай, вече се знае за нас, хайде да се нанесем двамата.

Сетих се за сцената със стриптийза.

— Ъ-ъ-ъ... тук наистина няма достатъчно място.

— Не тук — засмя се тя. — При мен. Можем да кандидатстваме за апартамент с две спални.

Разчистих един стол и я отведох до него. Тя се отпусна предпазливо.

— Гледай сега, знаеш колко много искам да заживеем заедно. Не е да не сме говорили за това.

— Тогава? Дай да го направим.

— Не... хайде засега да не вземаме никакви решения. Поне няколко дена.

Тя погледна през рамото ми към прозореца зад мивката.

— Аз... значи мислиш, че съм смахната.

— По-скоро импулсивна.

Седнах на пода и я погалих по ръката.

— Необичайно е за мен, нали? — Тя затвори очи и разтърка чело. — Може би още съм под въздействието на лекарствата.

Надявах се да е така.

— Сигурно. Трябват ти още няколко дни почивка.

— Ами ако са направили операцията през куп за грош?

— Не са. Иначе нямаше да говориш и да вървиш.

Тя ме потупа по ръката, все още зареяла поглед нанякъде.

— Да, разбира се. Имаш ли някакъв сок или нещо подобно?

Намерих в хладилника малко бял гроздов сок и налях на двама ни по чашка. Чух шум от отварянето на цип и се обърнах, но се оказа ципът на кожения й куфар.

Занесох ѝ напитката. Гледаше втренчено, бавно ровеше из куфара.

— Да не би да липсва нещо?

— О, не. Или пък може би да. Проверявам главно паметта си. Помня как събирах багажа си. Пътуването. Разговора си с д-р... хм, Спенсър.

Направи няколко крачки заднешком, поопипа зад себе си и седна бавно на леглото.

— Сетне всичко се размазва — знаеш ли, бях някак си будна, когато оперираха, виждах множество лампи. Брадичката и лицето ми бяха в подплатена рамка.

Седнах до нея.

— И аз помня това, когато ми инсталираха жака. Помня и звука от пробиването.

— И миризмата. Знаеш как е, усещаш миризмата от отварянето на собствения си череп. Но не ти пука.

— Упойката — рекох.

— Това е част от ситуацията. Другото е от голямото очакване. — (Е, в моя случай това го нямаше.) — Чувах ги как си говорят — лекарят и някаква жена.

— За какво говореха?

— Беше на испански. Разговаряха за приятеля ѝ и... за обувки или нещо такова. Сетне всичко потъна в мрак. Май първо бе в бяло, а после — в черно.

— Питам се дали е било преди или след като са инсталирали жака.

— След, определено след. Наричат го мост, нали?

— Да, от френски — *pont mental*.

— Чух го да казва *ahora, el puente* — след което натиснаха наистина силно. Усетих го с брадичката си, върху възглавничката.

— Помниш много повече от мен.

— Това комай е всичко. Приятелят, обувките и сетне — *щрак*. В следващия миг вече лежах на легло, не можех да помръдна и да говоря.

— Това сигурно е било ужасно.

Тя се намръщи, припомняше си.

— Всъщност не беше. Бе като огромна... умора, вкочаняване. Сякаш бих могла да помръдна крака и ръце, да заговоря, ако наистина искам. Но усилието щеше да е страхотно. Навярно се е дължало на въздействащите върху настроението лекарства, за да ме предпазят от паниката. Непрекъснато мърдаха ръцете и краката ми и ми крещяха някакви глупости. Сигурно на английски, до просто не можех да разбера акцента им при състоянието, в което се намирах.

Подкани ме с ръка и аз ѝ подадох гроздовия сок. Тя отпи.

— Ако си спомням точно... бях наистина много раздразнена, че не щат да си отидат и да ме оставят да си лежа на мира. Но не казах нищо, защото не исках да им доставя удоволствието да ме чуят да се оплаквам. Странно, че си спомням това. Бях наистина съвсем инфантилна.

— Не пробвах жака, нали?

Погледът ѝ стана някак отнесен.

— Не... Д-р Спенсър ми каза за това по-късно. При моето състояние било по-добре да почакам и първото включване да е с някого, когото познавам. И секундите имат значение, обясни ли ти го?

Кимнах.

— Експонентно увеличение на броя на невралните връзки.

— И така, лежах дълго в затъмнената стая; предполагам, че съм изгубила представа за времето. После всички неща, които се случиха

преди... преди да се включим двамата с теб, помислих си, че всичко е сън. Изведнъж всичко бе обляно в светлина, двамина ме вдигнаха и завързаха китките ми и заплувахме от стая в стая.

— С количка.

Тя кимна.

— Усецането беше като от левитация — спомням си, че си помислих: „Аз сънувам“, и бях решена да му се насладя. Появи се образът на Марти, заспал на стола си, приех го като част от съня си. После дойдохте ти и д-р Спенсър — добре, ти също бе част от съня... После всичко изведнъж се превърна в реалност.

Тя се клатеше напред-назад, като си припомняше момента, в който бяхме включени. — Не, не бе реалност. Напрежение. Объркване.

— Помня — рекох. — Раздвоеният образ, как виждаш себе си с очите на другия. В първия миг не можа да се познаеш.

— А ти ми каза, че с повечето хора става така. Искам да кажа, че ми го предаде с една дума или някак си без думи. После всичко изведнъж дойде на фокус и ние бяхме... — Тя закима ритмично, прехапала долната си устна. — Бяхме едно цяло. Бяхме едно... нещо.

Тя взе дясната ми ръка в своите длани.

— После трябваше да говорим с доктора. И той каза, че не можем, че няма да ни позволи. — Вдигна ръката ми към гърдта си, така, както бе в онзи последен миг, и се наведе напред. Но не ме целуна. Опря брадичка върху рамото ми и прошепна с треперещ глас: — Никога няма да го изпитаме отново, нали?

Машинално се опитах да ѝ подам *гешалт*, така, както ако си включен, за това, че ще може да опита отново след няколко години, за това, че Марти разполага с цялата информация за нея, за частичното възстановяване на невронните връзки, тъй че бихме могли да опитаме, че би трябвало да опитаме; и частица от секундата по-късно осъзнах: *не, не бяхме включени; тя би могла да чуе нещо, само ако го изрека.*

— Повечето хора не са го изпитвали и веднъж.

— Може би са по-добре така — рече приглушено тя и захлипа тихичко. Ръката ѝ се плъзна нагоре, стисна врата ми и поглади жака.

Трябваше да кажа нещо.

— Виж... възможно е да не си изгубила всичко. Възможно е все още там да е останала някаква част от способността за връзка.

— Какво имаш предвид? — Обясних й, че някои от невроните си намират път към рецепторната област на жака.

— Каква част може да е останала?

— Нямам и най-малка представа. Дори не бях чувал за това допреди няколко дена.

Макар да бях напълно сигурен, че някои от „джилките“ сигурно бяха в такова състояние, неспособни да осъществят истински дълбока връзка... Ралф ми бе предал спомени за някои, които почти не можеха да се включат.

— Трябва да опитаме. Къде бихме могли... можеш ли да донесеш екипировката от Портобело?

— Не, никога не бих могъл да я изнеса от базата.

— Хм... Може би ще намерим начин да се промъкнем в болницата...

Засмях се.

— Няма нужда да се промъкваме никъде. Просто си наемаме за известно време кабина в някое от жак-заведенията.

— Но аз не искам така. Искам да го направя с теб.

— Тъкмо това имах предвид! Има двойни кабинни — за вселените на двама души. Двата се включват и отиват заедно някъде.

„Джилките“ водеха там своите клиенти. Можеш да се чукаш на парижките улици, да се рееш в космоса, да се спускаш с кану по бързеите. Ралф ни носеше най-странни спомени.

— Хайде да идем и да го направим.

— Още си отпаднала от болницата. Защо не починеш ден-два и тогава...

— Не! — Тя се изправи. — Докато ние си седим тук и си говорим, връзките може би отслабват. — Тя вдигна слушалката на телефона и набра две числа; знаеше кода ми за такси. — Навън ли да те чакам?

Станах и я последвах към вратата, обзет от страх, че съм направил голяма грешка.

— Виж какво, не очаквай кой знае колко.

— О, не очаквам нищо. Просто трябва да опитам, да разбера.

Изглеждаше прекалено нетърпелива за човек без особени очаквания.

Беше заразително. Докато чакахме таксито, аз преминах от мисълта „Е, добре, поне ще получим положителен или отрицателен отговор“ до пълната увереност, че там ще почувстваме поне нещичко. Марти бе казал, че ако не друго, ще има плацебо ефект.

Не можех да дам на таксито точен адрес, тъй като бях ходил там само веднъж. Но го попитах дали знае квартала, където се намираха жак-заведенията, току до университета, и той отвърна положително.

Можехме да отидем и с велосипеди, но районът беше същият, в който онзи ми бе извадил нож — бе долнопробен още в началото и се плъзгаше все надолу по плоскостта — освен това смятах, че докато приключим с експеримента си, вече щеше да е мръкнало.

Добре, че таксито изключи апарата, докато преминавахме през поста на портала. Дежурният кашик разбра закъде сме се запътили и ни мота десетина минути, предполагам, за да се наслади на дискомфорта на Амелия. Или пък опитваше да получи нещо от мен. Нямахше да му доставя това удоволствие.

Накарахме таксито да ни остави в по-близкия край на карето със заведенията, за да можем да ги обходим и да видим какви менюта предлагат. Цената бе от значение; и двамата очаквахме заплати след два дена. Аз печелех три пъти повече от нея, но мексиканската екскурзия ме бе оставила с по-малко от сто долара в джоба. А Амелия беше без пукнат грош.

Имаше повече „джилки“, отколкото минувачи. Някои от тях ни предлагаха да направим тройка. Не знаех, че било възможно. Звучеше повече объркващо, отколкото примамливо, дори при най-благоприятни условия. А и щеше да е пълен провал, ако се свържех по-интимно с някоя „джилка“, отколкото с Амелия.

Заведението с най-добрите двойни кабинни бе и едно от най-приятните. Наричаше се „Вашият свят“ и вместо автомобилни катастрофи и екзекуции предлагаше меню от приключения — като онова пътуване из Франция, което предприех в Мексико, но още по-екзотични.

Предложих подводната екскурзия из Големия бариерен риф.

— Не плувам много добре — рече Амелия. — Има ли значение?

— Аз — също, но не се тревожи, ще се чувстваш като риба. — Веднъж вече го бях осъществявал това пътуване. — Дори не се замисляш за плуването.

Струваше долар за минута, или две минути за три долара, с кредитна карта.

До кабината ни отведе намусена дебела дама, чернокожа, с купа бяла коса. Кабината беше възтясна, висока малко повече от метър, с подплатен килим на пода; два кабела се спускаха от ниския таван.

— Времето започва да тече в момента, когато се включи първият. Предполагам, че ще искате да се съблечете. Мястото е чисто. Приятно прекарване.

Тя се обърна рязко и припряно си отиде.

— Взе те за „джил“ — рекох.

— Допълнителните доходи няма да са ми излишни.

Влязохме на четири крака, а след като затворих вратата, забръмча климатикът. След това се добави ритмичното съскане на генератор.

— Има ли значение дали ще свети лампата?

— Тя се изключва автоматично.

Помогнахме си един другиму да се съблечем, тя легна както трябва — по корем с лице към вратата.

Беше вдървена и леко потреперваше.

— Отпусни се — рекох и разтрих раменете ѝ.

— Боя се, че нищо няма да се получи.

— Ако не се получи, ще опитаме отново.

Спомних си думите на Марти — че тя трябва да започне с нещо като, примерно, скок от някоя скала. Е, можех да ѝ го кажа по-късно.

— Ето. — Плъзнах към нея ромбоидната възглавничка, която поддържа брадичката, скулите и челото. — Това ще ти помогне да отпуснеш врата си.

Галих я минута по гърба и когато ми се видя поуспокоена, взех интерфейса и го поставих над металния контакт в черепа ѝ. Чу се слабо изщракване и светлината изгасна.

След хилядите часове аз, разбира се, нямах нужда от възглавничката; можех да се включа прав или с главата надолу. Опибом потърсих кабела и се изтегнах така, че да се докосваме — ръцете и бедрата ни. След това се включих.

Водата беше топла като кръв и когато я вдишах, имаше приятен вкус — солен и с дъх на водорасли. Намирах се във вода, дълбока два метра, заобиколен отвсякъде с яркочервени коралови колонии, дребни

риби с искрящи цветове не ми обръщаха внимание, докато не приближих достатъчно, за да ме преценят като заплаха. Малка зелена змиорка с муцуна като на карикатурен бандит се бе вторачила в мен от дупката си в корала.

Когато си включен по този начин, с волята ти стават странни неща. „Реших“ да отида наляво, макар там да не се виждаше нищо особено — просто равен бял пясък. Всъщност човекът, който бе записал това пътуване, сигурно е имал достатъчно причини да те накара да завиеш наляво, но клиентът не беше в контакт с него или нея на такова равнище; нищо друго освен усиленото излъчване на сивото вещество.

Рефракцията на слънчевата светлина от накъдрената повърхност придаваше приятно блещукане на пясъка, но не затова бяхме дошли тук. Увиснах над две очи, които надничаха от пясъка, потрепващи и възбудени. Изведнъж пясъкът под мен избухна, вляво и вдясно — също, и тигрово нашарена манта излетя от укритието си под няколко сантиметра пясък. Беше огромна, около три метра широка. Стрелнах се напред и се улових за крилото ѝ, преди да е успяла да набере скорост.

Един мощен размах на крилата и се понесохме напред; още един и вече плувахме по-бързо от което и да е човешко същество, водата бълбукаше равномерно по тялото ми...

И по нейното. Амелия беше там, усетливо, но едва доловимо, като сянка в мен. От турбуленцията на бързо движещата се вода гениталиите ми се възбудиха, но част от мен не изпита възбуда; за тази част водата си течеше плавно и приятно между краката ѝ.

Знаех, разбира се, че е било необходимо да свържат две вериги, за да създадат този образ, и се питах колко ли трудно е било да се намери голямата манта и за мъжа, и за жената и как са го постигнали. Но главно се съсредоточавах върху това двойно усещане, за да установя чрез него контакт с Амелия.

Не успях съвсем. Без думи, без подробности; просто едно смътно и общо „Не е ли вълнуващо“, което чувствах отразено по различен начин в присъствието на Амелия. Усещах също така, макар и слабо, но по-различно вълнение, което сигурно се дължеше на факта, че бе разбрала за контакта ни.

Пясъчният пейзаж премина в подводна скала и мантата се гмурна дълбоко, водата стана изведнъж хладна, налягането се увеличи. Пуснахме се и зацамбуркахме в тъмнината.

Като се плъзгахме бавно нагоре, усетих леки потрепвания, досущ крила на пеперуда — знаех, че това са ръцете на Амелия на гърба ми в кабината, получих ерекция, а мокротата не бе от въображаемия океан около мен; сетне призрачното ме обгърна с крака и почувствах лека пулсация нагоре-надолу.

Не беше като с Каролин, там аз бях тя и тя — аз. По-скоро беше завладяващ сексуален сън, който те поглъща, когато си полусъбуден.

Водата над нас беше като потъмняло сребро, три акули се стрелнаха, докато се издигяхме. Потрепнах от лек уплах, макар да знаех, че са безвредни, след като пътуването не бе означено с инициалите „С“ или „Р“ — смърт или раняване. Опитах се да предам на Амелия да не се бои, но не усетих да се страхува. Беше прекалено погълната. Физическото ѝ присъствие ставаше все по-силно, не можеше да се каже, че просто плува.

Оргазмът ѝ бе размит, но дълъг, излъчващ радост, пулсиращ по необичайно познат начин, който не бях изпитвал през трите години, откакто изгубих Каролин. Призраците на ръцете и краката ѝ ме люлееха наляво и надясно, докато се издигяхме към акулите.

Бяха една едра ѝ две по-дребни кучешки акули — никаква опасност. Но докато минавахме покрай тях, усетих как омеквам и излизам от нея. Нямах да се получи, не и този път, не и за двама ни.

Ръцете ѝ върху мен бяха като перца — мамещи, приятни, но не беше достатъчно. Изпитах някаква смътна загуба на нещо в пространствено отношение, това означаваше, че се е разкачила, след това използва устата си, отначало — хладна, после — топла, но пак не стана. По-голямата част от мен беше още в рифа.

Посегнах към кабела и се изключих. Лампата светна и аз веднага започнах да отговарям на действията на Амелия. Пъхнах ръка под мокротата ѝ и отпуснах глава на бедрото ѝ; не мислех за Каролин, а мушнах два пръста между краката ѝ изотзад и след минута и двамата свършихме.

Полагаха ни се около пет секунди почивка, след което дамата захлопа по вратата, предупреди ни да излизаме, инак ще плащаме допълнителен наем; трябваше да почисти за следващите клиенти.

— Предполагам, че времеизмервачът спира, когато и двамата се изключим — рече Амелия. Сви се на кълбо до мен. — Мога да платя още по долар за нова минута обаче. Искаш ли да ѝ го кажеш?

— Не — посегнах към дрехите ни. — Да си вървим у дома и да го направим безплатно.

— У теб или у мен?

— У дома — отвърнах. — В твоята квартира.

Джулиан и Амелия прекараха следващия ден в пренасяне и в почистване на апартаментата. Тъй като бе неделя, не можеха да оправят документите си, но не очакваха да имат проблеми. Имаше списък на чакащи ергени, които бяха със статута на Джулиан, а квартирата на Амелия бе предназначена за двама, дори за двама плюс дете.

(Детето беше нещо, което никога нямаше да се случи. Преди двайсет и четири години след помятане Амелия бе пожелала доброволно стерилизиране, което ѝ даваше правото на допълнително месечно възнаграждение в пари и купони до 50-годишна възраст. А възгледите на Джулиан за света бяха толкова мрачни, че не изгаряше от желание да вкара нов човек в него.)

След като всичко бе натъпкано в кашони и апартаментът на Джулиан бе почистен достатъчно, за да задоволи собственика, извикаха Реза с колата му. Той сгълча Джулиан, че не го бе повикал по-рано да им помогне, а Джулиан откровено си призна, че не се бе сетил.

Амелия слушаше разговора им с интерес, а след седмица щеше да изтъкне, че са имали достатъчно причини да се справят сами, това бе донякъде свещен труд — или дори нещо по-простичко: свиване на гнездо. Но онова, което каза, след като Джулиан затвори телефона, беше:

— Ще са му необходими цели десет минути да дойде — и го поведе веднага към дивана за едно последно бързо в неговата квартира.

Пренесоха се само с два курса. След второто пътуване Реза и Джулиан останаха за малко насаме и когато Реза предложи да им помогне да разопаковат, Джулиан му отвърна, че може би Блейз ще поиска да си легне.

Което и стана. Строполиха се изтощени на леглото и спаха до зазоряване.

Веднъж или два пъти през годината не събират големите между смените; просто, ни имобилизираха един по един и дубльорите на механиците се прехвърляха от „бръснарския стол“ направо в клетката — тъй нареченият „горещ трансфер“. Това означаваше, че става нещо интересно, тъй като ние обикновено не работим в оперативния район, в който действа взводът ловци-убийци на Сковил.

Сковил обаче беше в лошо настроение, защото нищо не се бе случило. За девет дена бяха ходили до три различни места за засади, но не откриха нищо друго освен буболечки и птици. Очевидно бе отбиване на номера, губивреме.

Той изпълзя от клетката и тя се затвори за 90-секундния си цикъл на почистване.

— Приятно прекарване — рече Сковил. — Вземи си нещо за четене.

— А, мисля, че ще ни зададат някоя мръсна задача.

Той кимна мрачно и си тръгна, като накуцваше. Не биха предприели горещ трансфер, ако имаха друг избор. Тъй че сигурно бе нещо важно, което ловците-убийци не биваше да узнаят.

Клетката се отвори, аз се намъкнах в нея, набързо нагласих мускулните сензори, включих ортотиката и кръвния шунт. След това затворих черупката и включих жака.

В първия миг човек винаги се чувства дезориентиран, а при горещия трансфер загубата на ориентация е още по-чувствителна; като командир на взвода аз влязох пръв и изведнъж се оказах свързан с група относително непознати. Познавах бегло взвода на Сковил, тъй като прекарвах един ден месечно свързан леко с него. Но не знаех всички интимни подробности на техния живот, а и не изгарях от желание да ги узная. Озовах се във вихъра на своеобразна сапунена опера — натрапник, който изведнъж научава всички семейни тайни.

Моите хора ги подменяха двама по двама. Опитах се да се съсредоточа върху конкретния проблем, който се състоеше в това, да охранявам двойките големи през двете минути на уязвимост по време на имобилизацията, което бе лесно. Освен това опитах да установя връзка по вертикала с командира на ротата и да разбере какво всъщност става. Какво бе онова, което трябваше да извършим в такава секретност, че Сковил да бъде оставен на тъмно?

Отговор не последва, докато всички от моя взвод не заеха местата си. Отговорът дойде в гещалт порции, докато машинално оглеждах утринната джунгла, да забележа някакви признаци за тревога: във взвода на Сковил имаше шпионин. И не доброволен: нечий жак бе подслушван в реално време.

Би могло да бъде и самият Сковил, затова не му съобщиха нищо. Командването на бригадата бе предприело сложна манипулация, всички от взвода бяха дезинформирани за местоположението на засадата. Когато противникът се появеше сякаш отникъде, щяха да научат през кого става изтичането на информация.

Въпросите ми бяха повече, отколкото отговорите на ротния командир. Как биха контролирали целия поток от обратна информация? Ако деветима души смятат, че се намират в точка А, а един мисли, че е в точка Б, няма ли да се получи очевидното объркване?! Как преди всичко противникът би могъл да подслушва наш жак? Какво щеше да стане с механика, който евентуално би пострадал?

На последния въпрос тя имаше отговор. Щяха да го изследват и да извадят жака му, след което той щеше да си дослужи като техник или кашик, в зависимост от случая. Предположих, че ще зависи от това, дали той ще може да преброи сам до двайсет, без да си събуе обувките и чорапите. Военните неврохирурзи правеха далеч по-малко от д-р Спенсър.

Прекъснах връзката с командира, което не означаваше, че тя не можеше да ме подслушва, ако пожелае. Имаше големи недомлъвки в този случай и не бе необходимо човек да има научна степен по кибернетика, за да го разбере. Целият взвод на Сковил бе прекарал последните девет дена в сложна и строго контролирана виртуална реалност. Всичко, което виждаха и усещаха, беше следено от командването, след което им бе препредавано обратно в променен вид. Това означаваше девет специално построени за целта фикции за останалата част от взвода. Всичко сто непрекъснато създавани и поддържани дискретни визии.

Джунглата наоколо беше реална не повече от кораловия риф, който бях посетил с Амелия. Какво би станало обаче, ако нямахме връзка с местата, където се подвизаваха нашите големи?

Всички механици лелееха мисълта, че изобщо няма война; че всичко бе кибернетична конструкция, която правителството поддържа по някакви съображения. Можеш да пуснеш куба, когато се върнеш у дома, и да видиш себе си в бойна акция, като пуснеш запис на новините; това обаче можеше да бъде фалшифицирано още по-лесно, отколкото входящо-изходящата информация, която свързва механика с голема. Бил ли е някой *наистина* в Коста Рика, някой механик? Никой военен не можеше да посещава територия на Нгуми.

Разбира се, всичко това бе чисто и просто фантазия. Купчината разкъсани тела в командната зала бяха истински. Не биха могли да фалшифицират ядреното изравняване със земята на три града.

Фантазията беше чисто и просто място, където да се оттеглиш от собствената си отговорност за клането. Изведнъж се почувствах доста добре и разбрах, че химията на кръвта ми беше в процес на пригаждане. Опитах се да се придържам към мисълта: „Как би могъл, как би оправдал...“, е, те всъщност *наистина* си го търсеха. Жалко, че толкова много нгумийци трябваше да загинат заради налудничавите си водачи. Но това не беше мисълта; не беше мисълта, която...

— Джулиан — изпрати ми наум командата си ротната, — премести взвода си на три километра в северозападна посока за вдигане. При приближаването си към точката насочи вертолета с радиобуй на честота двайсет и четири мегахерца.

Потвърдих.

— Накъде се насочваме?

— Към града. Ще се присъедините към взводове „Фокс“ и „Чарли“ за едnodневна акция. Подробностите — по пътя.

Разполагахме с деветдесет минути да стигнем до точката за вдигане, джунглата не бе гъста, затова се подредихме в колона на около 20 метра един от друг и поехме на северозапад.

Безпокойството ми се стопи в рутинната работа да държа всички в колона и в ритъм. Усетих, че последователността на мислите ми бе нарушена, но не бях сигурен дали това е важно. Няма как да си напиша сам бележка, осъзнах това за стотен път. А и нещата някак си избледняват, когато излезеш от клетката.

Карин видя нещо и наредих на всички да спрат на място. След малко тя съобщи, че тревогата е фалшива — била само маймуна с малкото си.

— Извън дърветата ли? — попитах и получих в отговор утвърдително кимване. Предадох безпокойството си на всички, сякаш това бе необходимо, разделихме се на две групи и поехме в раздалечени на около 500 метра колони. Много тихо.

„Поведение на животните“ е много интересен термин. Когато те не се държат както трябва, винаги си има причина. Маймуните са много по-уязвими на земята.

Парк засече снайперист.

— Видях един педро на десет градуса встрани, разстояние сто метра, в укритие на дърво. Разрешение да стрелям.

— Не разрешавам. Всички да спрат и да се огледат.

Клод и Сара забелязаха същия снайпер, други не се виждаха.

Събрах трите изображения на едно място.

— Тя спи.

Разбрах пола на снайперистката от многоцелевите рецептори на Парк. Инфрачервеното изображение не ми даде почти нищо повече, ала дишането ѝ беше равно и се чуваше добре.

— Да се върнем около сто метра и да я заобиколим.

Получих потвърждение от ротната и ядно „?“ от Парк.

Очаквах да се появят и други — хората не бродят из гората и не се катерят по дървета ей така; тя пазеше нещо.

— Възможно ли е да е знаела, че ще дойдем? — попита Карин.

Поколебах се с отговора. Защо иначе ще бъде там?

— Ако е така, тя е прекалено спокойна, та чак да заспи. Не, съвпадение е. Тя охранява нещо. Нямаме време да го търсим обаче.

— Имаме координатите ви — рече командирът. — Летящ голем ще пристигне след две минути. Вие трябва да сте на друго място.

Дадох на взвода команда да се изтегля бързо. Не вдигнахме голям шум, но бе достатъчен: снайперистката се събуди и изстреля заряд срещу Лу, който бе ариергардът на левия ни фланг.

Стреляше с доста модерно антиголемово оръжие — навярно експлодиращи куршуми със заряди от използван уран. Два или три от тях улучиха Лу около кръста и извадиха от строя управлението на крака му. Докато падаше назад, друг изстрел откъсна дясната му ръка.

Падна на земята с рязък трясък и в следващия миг настъпи пълна тишина, само листата високо над него шумяха на утринния бриз. Още

един заряд избухна близо до главата му и му напълни очите с прахоляк. Той разтърси глава, за да ги изчисти.

— Лу, не можем да те изнесем. Изключвай всичко, освен очите и ушите.

— Благодаря, Джулиан.

Лу се изключи и предупредителните сигнали на болката в гърба и ръката му спряха. Сега той бе просто една камера, насочена към небето.

Бяхме на повече от километър разстояние от мястото, когато над главите ни изрева летящият голем. Свързах се с нея чрез командния пункт и получих странен двоен образ: над дървесния свод, разцъфващото цвете на напалма проникваше с блещукащи змиевидни искри — стотици хиляди огънчета. От земята — изведнъж избухнал в огън килим, който се спускаше измежду клоните, силен шум от разцепващите се дървета, докато напалмовите огнени змии си пробиваха път към земята. Гръм от преминаването на звуковата бариера и сетне — тишина.

После един мъж изпищя, някой му заговори тихо, изстрел прекрати пищенето. Притича друг мъж, наблизко, но извън полезрението ми, и хвърли граната срещу голема. Тя се отби от гърдите му и избухна, без да нанесе поражения.

Напалмът се стичаше и пламъците от храсталака се издигаха нагоре към него. Маймуните пищяха, уплашени от огъня. Очите на Лу премигнаха два пъти и изгаснаха. Докато се движехме далеч от огнения ад, двама други въздушни големи долетяха на малка височина и пуснаха химикал, ограничаващ огъня. В края на краищата гората бе екологичен резерват, а и напалмът си беше свършил работата.

С приближаването ни към точката за вдигане командването съобщи, че са установили четири трупа — нашата снайперистка, двамата мъже и още един, който кой знае защо е бил там — трите бяха приписани на летеца, един се разпределяше между нас. На Парк това никак не му се понрави, тъй като нямаше да има акция, ако не бе засякъл снайперистката, а той можеше лесно да я застреля, ако му бях разрешил. Посъветвах го да се въздържи; беше на ръба да избухне пред всички, а това щеше да стигне до командването и да принуди последното да приложи член 15 — проформа наказание на ротно равнище за незначително неподчинение.

След като му изстрелях това предупреждение, принудително се замислих колко по-лесно бе да си кашик. Можеш да мразиш сержанта си и в същото време да му се усмихваш, без той да разбере.

Зоната на вдигането бе очевидна и без радиобуй — оголеният купол на хълм, който е бил обезлесен наскоро чрез контролирана експлозия и пожар.

Докато си пробивахме път в калната пепел на хълма, долетяха два летящи голема и се зареяха като охрана над нас. Нямаше да е нормалното бързо вдигане.

Товарният вертолет долетя и кацна, или поне увисна, на трийсетина сантиметра над земята, задната врата се отвори и оформи нестабилна рампа. Изкатерихме се на борда и се присъединихме към двайсет други голема.

Моят колега от взвод „Фокс“ беше Барбу Сийвс; бяхме работили заедно и преди. Имах двустранна слаба връзка с нея чрез командването и чрез Роуз, която бе заместила Ралф като свързка по хоризонтала. Вместо поздрав Барбу ми предаде мултисензорно изображение на „карне асада“^[1] — блюдо, което споделихме на летището преди няколко месеца.

— Някой казвал ли ти е какво си? — попитах.

— Аз съм само една гъба и нищо друго.

Когато я чул баща ми, тази армейска шега била вече остаряла: „Държат ме на тъмно и ме хранят с фъшкии.“

Още щом се качи и последният голем, ’коптерът започна да се издига и накланя. Всички се заблъскахме, за да се запознаем.

Не познавах добре командира на взвод „Чарли“ Дейвид Грант. През изминалата година половината от взвода му бе подменена — двама загинали от инсулти, останалите — „временно преместени за психологична пренастройка“. Дейвид бе командир едва от два цикъла. Поздравихме се, но отначало той беше твърде зает с взвода си, опитваше се да успокои двамина новобранци, които се бояха, че ще участват в операция, свързана с убийства.

Ако имахме късмет, нямаше да е така. След като вратата се затръшна, разбрах в общи линии каква ще е задачата — нещо като парад или демонстрация на сила в градски район, която трябваше да напомни, че виждаме всичко, че знаем всичко. Целта ни бе районът Ел Норте в Либерия, където по странно стечение на обстоятелствата

бунтовниците бяха доста активни, а същевременно имаше и висока концентрация на англосаксонски потомци. Те бяха смесица от по-стари американци, преселили се след пенсиониране в Коста Рика, както и деца и внуци на по-ранни преселници. „Педросите“ смятаха, че присъствието на множеството гринговци ще ги предпази. Ние трябваше да им покажем обратното.

Но ако противникът не се мернеше пред очите ни, нямаше да имаме проблеми. Заповедите ни бяха да използваме сила „само в отговор на вражески действия.“

Тъй че бяхме едновременно и стръв, и кукичка. Ситуацията не изглеждаше никак приятна. Бунтовниците в провинция Гуанакасте бяха доста зле и напиреха сами да демонстрират сила. Предполагах, че командването е взело това предвид.

Носехме някои допълнителни средства за борба с безредици — газови гранати и няколко спъващи устройства. Те изхвърлят снопове лепкави въженца, които не позволяват да се върви; десет минути по-късно въженцата внезапно сами се изпаряват. Дадоха ни още допълнително зашеметяващи гранати, но не смятах, че бе уместно да се използват против цивилно население. Като пукнеш на някого тъпанчетата, можеш ли да очакваш да ти е благодарен, че не си му сторил нещо по-лошо? Нито едно от оръжията за борба с безредиците не бе приятно, но това бе единственото, което водеше до трайни увреждания. Освен ако не те прегази някой камион, докато се клатушкаш, ослепен от сълзотворен газ. Или пък ако не вдишаш газ, който предизвиква повръщане, и не се задушиш в собствения си бълвоч.

Приблжихме града на височината на дърветата — вертолетът и два летящи големи в плътна и бавна формация, вдигнали шум, колкото древния шотландски дух на смъртта. Предполагам, че това бе добре пресметнато от психологическа гледна точка: демонстрация, че не се боим, а в същото време и да поразтресем прозорците им. Но отново се запитах дали не ни използваха като примамка. Ако някой стреляше по нас, не се съмнявах, че за броени секунди небето щеше да се изпълни с летящи големи. Противникът сигурно също бе предвидил това.

След като кацнат и излязат от 'коптера, 29-имата големи лесно могат да унищожат сами града и без подкрепа от въздуха. Като част от нашето шоу се предвиждаше да демонстрираме „обществена работа“:

едно каре от жилищни сгради трябваше да бъде сринато до основи. Можехме да спестим на града големи разходи в строителството или разчистването на ненужни сгради. Просто отиваш и ги изтриваш от лицето на земята.

Кацнахме леко на градския площад, летящите големи бяха виснали над нас, и дебаркирахме в параден строй: в редица по трима, последната — минус един. Наблюдавахме ни само пръснати тук-там граждани, което не изненада никого. Няколко любопитни хлапета и непокорни юноши, както и възрастни хора, които живееха в парка. Неколцина полицаи; както се оказа, почти всички от полицейските сили в града ни чакаха в зоната ни за демонстрация.

Сградите, обрамчили площада, бяха със старинна колониална архитектура, привлекателни върху фона на геометрично правилните здания от метал и стъкло. Тъмните стъкла на тези модерни сгради можеха да скрият цял град зрители, а може би и снайперисти. Докато вървахме с вдървената крачка на работи, повече от всякога усещах реалността на факта, че съм един кукловод, който се намира на двеста мили разстояние — ако се появяха пушки на всички прозорци и откриеха огън по нас, никой нямаше да бъде убит, освен ако не отвърнехме със същото.

Престроихме се внимателно във формация „въртяща се врата“, докато минавахме по старинен мост, за да не я оплескаме, като го срутим и паднем в ромолящия под него поток, сетне отново заехме стария строй и продължихме — тряс, тряс, тряс — с шум, който би трябвало да е заплашителен. Не видях дори куче да избяга. Ако е имало ужасени от гледката, то им се е случило у дома.

След като минахме през безличната анонимност на центъра, се озовахме в жилищен район, може би обитаван от хора от средната класа, всички къщи бяха скрити зад варосани огради. Кучета пазачи лаеха подир отекващите ни стъпки, на няколко места засякохме камери, които ни следяха.

След това навлязохме в бариоса^[2].

Винаги съм изпитвал сдържано съчувствие към хората, които живееха в такива условия — и тук, и в Тексас, толкова сходни с американските гета за чернокожи, които бях избегнал случайно с раждането си. Знаех също, че понякога това се компенсираше от семейни и съседски връзки, които никога не съм имал. Не можех обаче

да изпадна чак в такава сантименталност, за да сметна това за разумна замяна срещу по-дълголетния си живот.

Намалих малко силата на всеобхватните си рецептори. Миризмата на боклук и на урина се носеше ведно с изпаренията на утринното слънце. Имаше и по-приятна миризма — на печена царевица, на лютив пипер, някъде печаха пиле на бавен огън, може би имаха някакъв празник. Тук билетата не бяха включени във всекидневното меню.

Можехме да чуем тълпата от няколко пресечки разстояние, преди да стигнем до мястото на демонстрацията. Посрещнаха ни двайсетина конни полицаи, които образуваха защитна формация във формата на П или V около нас.

Човек да се чуди кой какво демонстрира. Никой не си правеше илюзията, че партията, която бе на власт, представлява наистина волята на народа. Това бе полицейска държава, не ще и питане на коя страна бяхме. Предполагам не пречеше да я подсилваме от време на време.

Около района, който трябваше да бъде сринат, се тълпяха може би две хиляди души. Очевидно бе, че се намесваме в доста сложна политическа ситуация. Имаше знамена и плакати, на които пишеше „ТУК ЖИВЕЯТ ИСТИНСКИ ХОРА“ и „РОБОТИ-МАРИОНЕТКИ НА БОГАТИТЕ СОБСТВЕНИЦИ“ и тъй нататък, повечето — на английски, а не на испански, заради камерите. Но в тълпата имаше и доста англосаксонци, пенсионери, подкрепящи местните хора. Англосаксонци, които *всъщност* бяха местни.

Помолих Барбу и Дейвид да спрат за минутка взводовете си и изпратих запитване до командването:

— Тук ни използват, политическата ситуация изглежда доста тежка.

— Тъкмо затова ви бяха дадени допълнителни средства за борба с безредици — отвърна тя. — Тази тълпа се събира още от вчера.

— Но това не е *наша работа* — рекох. — Все едно да използваш ковашки чук, за да убиеш муха.

— Има си причини — рече тя, — а ти имаш заповеди. Просто внимавайте.

Препредадох разговора на останалите.

— Да внимаваме ли? — попита Дейвид. — Да не ги нараним или те да не ни наранят?

— Просто гледайте да не стъпчете някого — рече Барбу.

— Бих отишъл по-далеч — намесих се аз. — Не ранявайте и не убивайте никого, за да запазим машините.

Барбу се съгласи с мен.

— Бунтовниците ще се опитат да ни притиснат. Дръжте ситуацията под контрол.

Командването слушаше.

— Не бъдете чак толкова консервативни. Това наистина е демонстрация на сила.

Започна се добре. Един млад ендър, който, качен на някакъв сандък, държеше реч, изведнъж скочи и изтича да застане пред нашия строй. Конен полицай го докосна с електрошоков остен за добитък, онзи падна и отхвърча, гърчейки се в нозете на Дейвид. Дейвид спря на място и големът зад него, залисан в нещо, се блъсна с трясък отгоре му. Дейвид за малко да падне и да размаже безпомощния фанатик, но поне това си спестихме. Част от тълпата избухна в смях и подигравки, нелоша реакция при дадените обстоятелства; изнесоха изпадналия в безсъзнание мъж настрани.

Той може би щеше да успее да се скрие за ден, но бях сигурен, че полицията вече знае името му, адреса и кръвната му група.

— Изправете строя — рече Барбу. — Да продължим и да приключваме с тая работа!

Карето, което трябваше да разрушим, бе обозначено с пояс от яркооранжева боя по земята около него. И бездруго не можеше да се сбърка, тъй като здрава верига от полицаи и заграждения държаха тълпата на стотина метра разстояние от всичките четири страни.

Не искахме да използваме по-мощни експлозиви от двуинчови гранати; при ракетите отделни парчета тухли можеха да отлетят на повече от сто метра със скоростта на куршуми. Все пак помолих да се направят изчисления и получих разрешение да се използват гранати, за да се отслабят основите на сградите.

Това бяха шестетажни блокове с бетонни плочи и изронени тухлени фасади. Нямаха и петдесет години, но строителството е било извършено със слаб бетон — с повече пясък в сместа — и една от сградите се бе срутила, затрупвайки десетки жители.

Така че не бе кой знае какво да ги разрушим. Гранати — за да се разтърсят основите, след това поставяш по един голем на ъглите, да бутат и дърпат, да изкривяват рамковата конструкция, след което да отскочат назад при срутването, или пък да не отскачат; да демонстрират неуязвимостта ни, като останат под дъжда от метални и бетонни отломки.

Първият бе сринат превъзходно — като по учебник, ако има учебници за тази странна техника на рушене. Тълпата беше много тиха.

Втората сграда беше по-непокорна. Фасадата рухна, но стоманената конструкция не искаше да се изкриви достатъчно, за да се скъса. Затова използвахме лазери, за да срежем няколкото показали се прави стоманени греди, след което сградата рухна със задоволителен трясък.

Следващата сграда бе пълен провал. Тя се срути толкова лесно, колкото и първата, но от нея заваляха трупове на деца.

Сигурно повече от двеста деца, завързани, със запушени усти и дрогирани, са били натикани в едно помещение на шестия етаж. В осем сутринта отряд партизани избил всички учители, отвлякъл всички деца и ги откарал в обречената сграда в сандъци, обозначени с инициалите на ООН — час преди да се появим там.

Нито едно от децата не оцеля при падането от двайсет метра, затрупано след това от отломките. Здравият разум не би приел подобна политическа демонстрация, след като тя показваше тяхната бруталност, а не нашата — ала тя подейства пряко на тълпата, която като цяло вече бе лишена от здрав разум.

Когато видяхме всичките онези деца, спряхме, разбира се, всякакви действия и поискахме масирана евакуация. Започнахме да разчистваме развалините и да търсим оцелели, на помощ ни дойде екип от *brigada de urgencia*^[3].

[1] Испанско ястие с пържено месо. — Б.прев. ↑

[2] Бариос — квартал (исп.) — Б.прев. ↑

[3] Аварийна група (исп.). — Б.прев. ↑

Барбу и аз разделихме взводовете си на спасителни групи и покрихме две трети от „остатъците“ на сградата, третата част оставаше за взвода на Дейвид, но шокът бе дезорганизирал хората му. Повечето от тях не бяха виждали убит човек. Гледката на тези деца — осакатени, „пулверизирани“ (прахът от бетона превръщаше кръвта в кал, а телцата — в неразпознаваеми бели късове) — ги извади извън релси. Двама от големите стояха като истукани, парализирани, защото механиците им бяха припаднали. Повечето от останалите се щураха безцелно, като пренебрегваха заповедите на Дейвид, които и без това не бяха последователни.

Самият аз се движех бавно, зашеметен от мащаба на катастрофата. Убитите войници на бойното поле представляват достатъчно отвратителна гледка — дори един убит войник е такава гледка, но това тук, бе направо немислимо. А клането едва бе започнало.

Шумът на голям вертолет е достатъчно агресивен, без значение какво е предназначението му. Когато ’коптера за евакуиране на пострадалите наближи, някой от тълпата откри огън по него. С обикновени оловни куршуми, които се отплесваха от корпуса му, както разбрахме по-късно, но автоматичната защита на вертолета откри целта — мъж, който стреляше иззад билборд — и го „изпържи“.

Бе прекалено впечатляващо — силен разрушителен лазер, от който онзи се пръсна като паднал на земята презрял плод. Надигнаха се викове „Убийци! Убийци!“ и за по-малко от минута тълпата проби полицейския кордон и ни нападна.

Барбу и аз накарахме хората си да обходят бързо периметъра и да пуснат спрейовете с лепкавите възета, които мигновено се удебеляваха първо колкото човешки пръст, а сетне колкото корабни възета. На първо време това свърши работа, тъй като бяха лепкави като суперлепило. Първите редици бяха обездвижени, паднаха на колене или по корем. Но това не възпря следващите зад тях, които, без да му мислят, прегазиха другарите си, за да се доберат до нас.

След броени секунди грешката стана очевидна: стотици обездвижени бяха размазани под тежестта на ревящата тълпа, която ни атакуваше. Пуснахме сълзотворен и предизвикващ повръщане газ навсякъде, но и той почти не ги забави. Все повече хора падаха и биваха премазвани.

Върху един от взвода на Барбу избухна коктейл „Молотов“ и го превърна в пламтящ символ на олюляваща се безпомощност — всъщност той бе заслепен само за миг, — след което навсякъде се появиха оръжия: затракаха автомати, два лазера пронизаха праха и дима. Видях редица мъже и жени да се строполяват едновременно, покосени от зле насочения огън на собствените им автоматчици, затова препредадох заповедта на командването: „Застреляйте всеки въоръжен!“

Лазерите можеха да бъдат открити лесно и паднаха първи, но хората ги поемаха отново и пак продължаваха огъня. Първият човек, когото убих през живота си, всъщност беше момче, което бе сграбчило лазера и изправено, стреляше напосоки. Прицелих се в краката му, но някой го събори изотзад. Куршумът го удари в гърдите и изтръгна сърцето му през гърба. На всичкото отгоре това ме извади от равновесие, защото за момент изпаднах във вцепенение.

Парк също излезе от равновесие, но в другата крайност — обхвана го лудост. Някакъв мъж го нападна с нож, опита се да се изкатери и да извади очите му, сякаш това бе възможно. Парк го улови за глезена и развъртя човека като кукла, пръсна черепа му върху близката бетонна плоча и захвърли потръпващото в конвулсии тяло в тълпата. След това загази из тълпата като побъркано механично чудовище, риташе и удряше хората с фатална сила. Това ме върна към действителността. След като не отвърна на изкрещените от мен заповеди, поисках командването да го дезактивира. Той успя да убие повече от дузина души, преди те да се съгласят, и неочаквано обездвиженият му голем се срина под куп изпаднали в ярост хора, които го заблъскаха с камъни.

Сцената бе като излязла от Дантевия „Ад“, навсякъде бяха разпръснати окървавени трупове, хиляди се клатушкаха или бяха приклекли, ослепени, повръщащи, плюещи, обгърнати от газа. Частица от моето съзнание, зашеметена от ужаса, искаше да напусне това място, като припадна и оставя машината на тълпата. Но и моят екип бе в тежко състояние; не можех да го изоставя.

Лепкавите въжета изведнъж изчезнаха в облак цветен дим, но това не промени с нищо обстановката. Всички, които бяха обездвижени от тях, лежаха или мъртви, или осакатени.

Командването нареди да се оттеглим; да се върнем на площада колкото е възможно по-бързо. Можеха да ни вдигнат и оттам, докато тълпата беше все още овладяна, но не искахме нови вертолети и летящи големи да предизвикат с възобновена сила яростта ѝ. Затова взехме четирите обездвижени големи и победоносно се изтеглихме.

По пътя казах на командването, че ще предложа с рапорт Парк най-малкото да бъде освободен по психологически причини. Тя, разбира се, може да „прочете“ истинските ми чувства.

— Всъщност ти искаш той да бъде съден за убийство, като вреннопредствъпник. Това не е възможно.

Добре де, знаех го, но казах, че повече не ща да го виждам във взвода си, дори това да ми струва административно наказание. И на останалите от взвода им бе дошъл до гуша. Каквато и да е била първоначалната идея да го включат в нашето семейство, днешните действия доказаха, че е била погрешна.

Командването рече, че всички фактори ще бъдат взети предвид, включително и моето объркано емоционално състояние. Наредено ми бе да се явя веднага пред „Съвета“, след като се изключим. Объркано състояние ли? А как би трябвало да се чувствате, след като сте предизвикали масово убийство?

Що се отнася до масовата смърт, можех да отхвърля с разума си вината за нея. Опитахме всичко, което бяхме усвоили по време на обучението си, за да намалим до минимум загубите. Но една-единствена смърт, на момчето, което аз застрелях — не можех да престана отново и отново да преживявам. Решителният поглед на момчето, докато се прицелваше и стреляше; моят прицел, как се спуска от главата към коленете му, след това натискам спусъка и ядното му изражение, като го бутват отзад; това ядно изражение се запази още едно мигновение. Сетне се строполи напред, мъртъв преди лицето му да докосне земята.

В същия миг нещо у мен също умря. Въпреки закъснелия коктейл от лекарства, влияещи на настроението. Знаех, че има само един начин да се отърва от този спомен.

По този въпрос Джулиан грешеше. Едно от първите неща, които психиатърът му каза, бе:

— Знаеш, че е възможно да се изтриват определени спомени. Можем да направим така, че да забравиш за убийството на момчето. — Д-р Джеферсън бе чернокож, може би двайсет години по-възрастен от Джулиан. Той почеса кичур посивяла брада.

— Но не е просто, не е и пълно. Има емоционални асоциации, които не можем да изтрием, защото е невъзможно да се проследи всеки неврон, който е бил поразен от преживяното.

— Не мисля, че искам да забравям — рече Джулиан. — За добро или за лошо, то е част от това, което съм сега.

— Не е за добро и ти го знаеш. Ако беше от типа хора, които могат да убият и да не се вживяват, войската щеше да те прати във взвод ловци-убийци.

Намираха се в облицован с дървена ламперия кабинет в Портобело, по стените висяха ярки картини на местни художници и тъкани килими. Джулиан се поддаде на неясния импулс, посегна и докосна грубата вълна на един килим.

— Дори да забравя, момчето си остава мъртво. Не ми се вижда честно.

— Какво имаш предвид?

— Дължа му моята мъка, моята вина. Той бе просто хлапе, попаднало в...

— Джулиан, той е имал оръжие и е стрелял наред. Може би си спасил живота на други, като си го убил.

— Не и нашия живот. Ние бяхме в безопасност, тук.

— Живота на цивилни хора. Не си правиш добра услуга, като мислиш за него като за беззащитно момче. Той е бил сериозно въоръжен и извън контрол.

— Аз бях сериозно въоръжен и под контрол. Целях само да го извадя от строя.

— Още една причина да спреш да се самообвиняваш.

— Ти убивал ли си някого? — Джеферсън рязко поклати отрицателно глава. — Тогавата не разбираш. То е все едно вече да не си девствен. Можеш да изтриеш паметта за случката, добре, но повече не можеш да бъдеш девствен. Както сам казваш — „емоционални асоциации“. Няма ли да се чувствам още по-прецакан? Да не мога да

проследя произхода на тези чувства до подбудата, която ги е предизвикала?

— Единственото, което исках да кажа, е, че е сработвало при други хора.

— Аха. Но не при всеки.

— Не. Това не е точна наука.

— Тогава — моите уважения, но отказвам.

Джеферсън прелисти папката на писалището си.

— Може да не ти разрешат да откажеш.

— Мога да не се подчиня на заповед. Това не е битка. Няколко месеца в затвора няма да ме убият.

— Не е толкова просто — Той започна да брои на пръсти. — Първо, пребиваването в затвора *би могло* да те убие. Надзирателите кашици са подбирани заради агресивността им, а те не обичат механиците. Второ, престоят в затвора ще бъде катастрофален за професионалното ти развитие. Мислиш ли, че Тексаският университет би взел бивш затворник чернокож? Трето, може изобщо да нямаш избор, в буквален смисъл. Имаш ясно изразена склонност към самоубийство. Тъй че мога да...

— Кога изобщо съм споменавал за самоубийство?

— Навярно никога. — Докторът извади най-горния лист от папката и го подаде на Джулиан. — Това е цялостният ти личностен профил. Пунктираната линия е средната величина за хора на твоята възраст, призовани в армията. Виж линията над „Самоуб.“

— Това се основава на писмения тест, който попълних преди пет години, така ли?

— Не, обединени са доста фактори. Армейски тестове, но и различни клинични наблюдения и оценки за състоянието ти от детска възраст.

— И въз основа на това можете да ме принудите да приема медицинска процедура пряко волята ми?

— Не. Въз основа на това, че аз съм полковник, а ти си сержант.

Джулиан се наведе напред.

— Ти си полковник, който е положил Хипократовата клетва, а аз съм сержант с докторат по физика. Можем ли да поговорим поне минута като двама мъже, прекарвали по-голямата част от живота си в учене?

— Извинявай. Давай.

— Ти ме караш да приема медицинско лечение, което драстично ще засегне паметта ми. Трябва ли да повярвам, че не съществува вероятност то да навреди на способността ми да се занимавам с физика?

Джеферсън замълча за малко.

— Съществува такава възможност, но е много малка. А и е съвсем сигурно, че няма да се занимаваш с физика, ако се самоубиеш.

— О, за Бога. Няма да се самоубия!

— Точно така. Какво мислиш, че би отвърнал един потенциален самоубиец?

Джулиан се опита да не повишава тон.

— Чуваш ли се какво приказваш! Нима искаш да кажеш, че ако бях отговорил „Разбира се, мисля, че ще го направя“, ще ме обявиш за здрав и ще ме пуснеш да си вървя у дома?

Психиатърът се усмихна.

— Добре, това не беше лош отговор. Но трябва да разбереш, че би могъл да бъде и добре премислен от страна на потенциалния самоубиец.

— Разбира се. Всичко, което кажа, може да бъде доказателство за умствено заболяване. Стига да си убеден, че съм болен.

Той се взря в дланта си.

— Виж сега, Джулиан. Знаеш, че се включих към куба със записа на чувствата, които изпита, когато уби онова момче. Донякъде все едно и аз бях там. Бях ти.

— Знам.

Той бутна настрани досието на Джулиан и извади малко бяло шишенце с хапчета.

— Това се леки антидепресанти. Нека опитаме с тях две седмици — по едно хапче след закуска и след вечеря. Няма да навредят на умствените ти способности.

— Добре.

— И искам да те видя — той провери календара си — в десет сутринта на 9 юли. Искам да се включа с теб и да проверя отговорите ти на това-онова. Ще бъде двустранна връзка; няма да крия нищо от теб.

— И ако решиш, че съм мръднал, ще ме подложиш на изтриването на паметта?

— Ще видим. Толкова мога да ти кажа засега.
Джулиан кимна, взе бялото шишенце и излезе.

Щях да излъжа Амелия; щях да ѝ кажа, че е просто рутинен преглед. Взех една таблетка и тя наистина ми помогна да заспя и да спя, без да сънувам. Тъй че може би щях да ги вземам, стига да не въздействат върху остротата на ума ми.

На сутринта се чувствах по-малко тъжен и проведох „вътрешен диспут“ по въпроса за самоубийството, може би като подготовка за нахлуването на д-р Джеферсън. Не можех да го излъжа, ако съм включен към него. Навярно бих могъл да повдигна въпроса за временно „лечение“, макар че този акт бе спорен — не само поради въздействието му върху Амелия, родителите и приятелите ми, но и поради крайната баналност на действието, което ще предприеме армията. Тя просто ще намери някой с моя ръст и отново ще има голем със свеж мозък. Ако ли пък самоубивайки се, успея да премахна няколко генерала, просто ще ги заменят, като произведат в по-висок чин също толкова полковници. Никога няма недостиг на пушечно месо.

Питах се обаче дали всичките доводи против самоубийството биха могли да скрият дълбоката ми вътрешна решимост. Дори преди смъртта на момчето знаех, че ще живея само докато имам Амелия. Живели бяхме заедно по-дълго, отколкото се случва с повечето двойки.

Когато се прибрах у дома, я нямаше. В бележката пишеше, че отишла да посети някакъв приятел във Вашингтон. Позвъних в базата и разбрах, че мога да отлетя до Едуардс като извънреден пътник, стига да успея да си завлека задника на летището до час и половина. Вече летях над Мисисипи, когато се сетих, че не се бях обадил в лабораторията да уредя някой да ме замести за вече планираните упражнения. Дали се дължеше на хапчетата? Навярно не. Нямаше обаче начин човек да позвъни от военен самолет, тъй че когато съумях да телефонирам в лабораторията, беше вече десет часа тексаско време. Джийн Горди бе поела работата ми, но това си беше чист късмет; отишла да вземе някакви писмени работи и като видяла, че ме няма, проверила разписанието. Беше повечко от леко ядосана, след като не смогнах да ѝ предложа убедително извинение. Не можех да река: „Виж какво, трябваше да взема първия самолет за Вашингтон, за да реша дали да се самоубия, или не.“

От Едуардс взех монорелсовия влак до старата гара Юниън. Във вагона имаше машина с карти, от която разбрах, че ще бъда само на

две мили от адреса на приятеля ѝ. Изкушавах се да отида направо и да почукам на вратата, но реших да бъда възпитан и първо да позвъня. Отговори мъж.

— Трябва да говоря с Блейз.

Той се загледа в екрана за миг.

— О, вие трябва да сте Джулиан. Един момент.

Появи се Амелия с насмешливо изражение.

— Джулиан? Писах, че ще се върна утре.

— Трябва да поговорим. Намирам се тук, във Вашингтон.

— Ела тогава. Тъкмо се канех да стотвя нещо за обяд.

Колко подомашному прозвуча!

— По-скоро бих... трябва да говорим насаме.

Тя отклони поглед от екрана, сетне се върна към него, обезпокоена.

— Къде се намираш?

— На гара Юниън.

Мъжът ѝ каза нещо, което не успях да доловя.

— Пит казва, че на втория етаж имало бар на име „Раундхаус“. Можем да се срещнем там след трийсет-четирийсет минути.

— Свърши първо с обяда — отвърнах. — Мога да...

— Не, ще дойда там по най-бързия начин.

— Благодаря, скъпа.

Изключих телефона и се потърсих в огледалото на екрана. Въпреки че бях спал през нощта, още изглеждах доста изнурен. Би трябвало да се избръсна и да сменя униформата с цивилни дрехи.

Мушнах се в тоалетната, избръснах се и се, сресах, след което слязох на втория етаж. Юниън е разпределителна гара, но и музей на железниците. Минах покрай метровакове от миналия век, ужким бронирани, целите бяха изподупчени и нащърбени. После видях парен локомотив от деветнайсети век, който изглеждаше в далеч по-добра форма.

Амелия ме чакаше до вратата на бара.

— Взех такси — обясни тя, докато се прегръщахме.

Въведе ме в мрачината и чудатата музика на бара.

— Та кой е този Пит? Приятел, казваш.

— Той е Питър *Бланкъншип*! — Поклатих глава. Името ми звучеше бегло познато. — *Космологът!* — Робот-сервитър донесе

поръчания изстуден чай и каза, че трябва да похарчим десет долара, за да заемем сепарето. Поръчах чаша уиски.

— Значи сте стари приятели.

— Не, сега се запознахме. Исках да запазя срещата ни в тайна.

Отнесохме питиетата си до едно празно сепаре и седнахме.

— Нека да опитам да ти...

— Убих човек.

— Какво?

— Убих едно момче, цивилно. Застрелях го чрез моя голем.

— Но как можа? Мислех си, че не се налага да убиваш дори войници.

— Стана случайно.

— И как, да не би да го прегазил или нещо подобно?

— Не, с лазера...

— Значи „случайно“ го застреля с лазер?

— С куршум. Целех се в краката му.

— Невъоръжен цивилен?

— Въоръжен беше — *той* също стреляше с лазер. Беше истинска лудница, тълпа извън всякакъв контрол. Заповядаха ни да стреляме по всекиго, който държи оръжие.

— Но той не би могъл да те нарани. Само машината.

— Той стреляше като луд — излъгах; или почти излъгах. — Сам би могъл да убие десетки хора.

— Не можеше ли да стреляш по оръжието му?

— Не, беше тежък „Нипонекс“. Те са с „аблар“ — имат бронирано покритие. Разбираш ли, аз се целех в *коленете му*, но някой го блъсна изотзад. Той залитна напред и куршумът го удари в гърдите.

— Значи е било нещо като производствена авария. Той не би трябвало да си играе с играчките за възрастни.

— Щом искаш да гледаш на случилото се по такъв начин...

— А ти как би погледнал на подобно нещо? Ти си натиснал спусъка.

— Това е пълна глупост. Не знаеш ли какво стана в Либерия вчера?

— В Африка? Бяхме прекалено заети, за да...

— Има Либерия и в Коста Рика.

— Ясно. И момчето е било там.

— Заедно с още хиляди. За които може да се говори в минало време. — Отпих дълга глътка уиски и се закашлях. — Някакви екстремисти бяха убили неколкостотин деца и го бяха направили да изглежда така, сякаш ние сме го сторили. Това само по себе си беше ужасно. После тълпата ни нападна и... и... се задействаха мерките за борба с безредиците. Би трябвало да са в лека форма, но причиниха смъртта на още стотици хора, сгазени от тълпата. Започнаха да стрелят, разстрелваха собствените си хора. Затова ние, ние...

— О, Боже мой. Извинявай — рече тя с треперещ глас. — Ти се нуждаеш от истинска подкрепа, а аз идвам тук цялата наострена от умора и погълната от работата си. Горкичкият... беше ли при психиатър?

— Да. Много ми помогна. — Взех кубче лед от чая и го пуснах в уискито. — Каза, че ще го превъзмогна.

— Ще успееш ли?

— Разбира се. Даде ми и някакви хапчета.

— Ами тогава внимавай, не смесвай хапчетата с пиячката.

— Добре, докторе. — Опънах една хладна глътка.

— Сериозно говоря. Безпокоя се.

— Аха, аз също. — Разтревожен, уморен. — Та какво правите с този Пит?

— Но ти да не би да...

— Ще ми се просто да сменим темата. За какво те извика той?

— Заради проекта „Юпитер“. Оспорва някои основни космологични положения.

— Но защо теб? Навярно всички от Макро надолу знаят повече за космологията — *аз самият* знам повече, дявол да го вземе!

— Така е. Но точно *за това* е избрал мен: всички по-старши са участвали в планирането на Проекта и са постигнали консенсус за... определени негови аспекти.

— Какви аспекти?

— Не мога да ти кажа.

— О, хайде, хайде.

Тя взе чашата си с чай, но не отпи, а се взря в нея.

— Защото на практика не можеш да пазиш тайна. Целият ти взвод ще узнае, веднага щом се включите.

— Ще научат, грънци. Никой от взвода не може да направи разлика между числото на Хамилтън и хамбургер. Могат да схванат нещо в технически аспект от моята емоционална реакция и толкоз. Никакви технически подробности; за тях ще е все едно нещо написано на старогръцки.

— Става дума тъкмо за емоционалните ти реакции. Не мога да кажа нищо повече. Не ме питай.

— Добре де, добре. — Отпих още една глътка уиски и натиснах бутона за поръчки. — Хайде да хапнем нещо.

Тя си поръча сандвич със сьомга, а аз взех хамбургер и още едно уиски, двойно.

— Значи сте напълно непознати. Не сте се срещали досега.

— Какво имаш предвид?

— Само това, което попитах.

— Запознах се с него преди може би петнайсет години на един колоквиум в Денвър. Ако искаш да знаеш, тогава живееш с Марти. Той отиде в Денвър; а аз се регистрирах покрай него.

— Аха.

Допих първото си уиски.

— Джулиан, не се разстройвай от това. Няма нищо. Той е стар и дебел и е по-невротизиран от теб.

— Благодаря. Значи, кога ще се върнеш у дома?

— Утре имам лекции. Тъй че ще се върна сутринта. После ще дойда пак тук в сряда, ако имаме да свършим още работа.

— Разбирам.

— Виж какво, не казвай на никого, че съм тук, особено на Марти.

— Ще ревнува ли?

— Каква ти ревност? Казах ти, че няма нищо... — Тя се отпусна назад. — Работата е в това, че Питър е в спор с него — на страниците на „Физикс ривю летърс“. Мога да изпадна в положение да защитавам Питър против собствения си шеф.

— Страхотна крачка в кариерата.

— Това е по-важно от кариерата. То е... ами, не мога да ти кажа.

— Защото съм толкова невротизиран ли?

— Не, не за това. Изобщо не е за това. Аз просто... — Поръчката ни дойде до сепарето, тя зави сандвича си в салфетка и се изправи. —

Чуй, напрежението върху мен е по-голямо, отколкото можеш да проумееш. Ще се оправиш ли? Трябва да се връщам.

— Разбира се. Знам какво означава работа.

— Това е нещо повече от работа. Ще ми простиш по-късно. — Тя се измъкна от сепарето и ме целуна дълго. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Ще трябва да поговорим пак за онова момче. И за всичко останало. Междувременно си вземай хапчетата, отпусни си.

Гледах подире ѝ — как бързешком си тръгна.

Хамбургерът миришеше на хубаво, но вкусът му бе като на мърша. Отхапах, но не можах да преглътна. Изплюх тайничко хапката в салфетка и изпих двойното уиски на три глътки. После позвъних за още едно, но масата ми отговори, че не може да ми сервира алкохол до един час.

Взех метрото до летището, пийнах на още две места, докато чаках самолета за вкъщи. Едно питие в самолета и гадна дрямка в таксито.

Като се прибрах у дома, намерих половин бутилка водка и я налях в чаена чаша, пълна с кубчета лед. Разбърках я, докато съдържанието ѝ не стана приятно студено. След това изпразних шишенцето с хапчетата и ги подредих в седем купчинки по пет.

Успях да изгълтам шест купчинки с по една глътка водка за всяка. Преди да глътна седмата, се сетих, че трябва да оставя бележка. Дължах на Амелия поне това. Но когато се опитах да се изправя и да потърся някаква хартия, краката ми не ме слушаха — бяха омекнали като кренвирши. Обмислих положението набързо и реших просто да взема останалите хапчета, но не можах — ръката ми се люлееше като махало. Пък и без това не можех да фокусирам погледа си върху хапчетата. Облегнах се назад — усещах покой, свобода, сякаш се реех в космоса. Хрумна ми, че това ще е последното нещо, което изобщо ще изпитам и нямах нищо против. Беше далеч по-добре, отколкото да погна всичките онези генерали.

Амелия подуши урина, когато отключи вратата осем часа по-късно. Тичешком обиколи стаите и най-накрая го откри в библиотечния будоар, хлътнал ничком в любимия ѝ стол, последната купчинка от пет хапчета стоеше пред него, заедно с празната стъкленница и наполовина пълната чаша с топла, разредена с вода водка.

Като ридаеше, тя опипа шията му, да потърси пулс, стори и се, че го долавя леко. Плесна му два шамара, твърде силни поради истерията ѝ, но той не реагира.

Обади се на 911, казаха ѝ, че всички екипи са на адреси, да ги очаква след час. Затова позвъни в спешното отделение в университетското градче, обясни положението и каза, че ще го откара там. След което извика такси.

Вдигна го от стола и се опита да го подхване под мишниците, помъкна го от будоара, като залиташе. Не беше достатъчно силна, за да го носи по този начин, затова го хвана за краката и го затегли из апартамента. На входната врата едва не се блъска гърбом с едър студент, който ѝ помогна да го отнесе до таксито, после я придружи до болницата, като ѝ задаваше въпроси, на които тя отговаряше едносрично.

Двама санитарии и лекар чакаха на входа на спешното. Претърколиха тялото върху количка, докторът му сложи две инжекции, една в ръката и една в гърдите. Като направи втората, Джулиан изстена и потрепери, очите му се отвориха, но се видя само бялото им. Лекарят каза, че това бил добър признак. Щели да разберат дали ще се оправи след ден; тя можела да чака тук или да си върви у дома.

Направи и двете. Взе такси с услужливия студент до жилищния блок, прибра си бележките и работите на студентите за предстоящите лекции и се върна в болницата.

В чакалнята нямаше никого. Взе чаша кафе от машината и седна на края на едно канапе. Всички студентски работи бяха оценени. Прегледа бележките си за лекциите, но не можеше да се съсредоточи върху тях. Щеше да ѝ бъде трудно да се върне към обичайната преподавателска дейност, дори ако се бе върнала при нормалния Джулиан. Ако Питър бе прав, а тя бе сигурна, че е прав, с проекта „Юпитер“ бе свършено. Той трябваше да бъде прекратен. Единайсет

години, по-голямата част от научната ѝ кариера на физик по елементарните частици, отиваха в канала.

А сега пък и *това* — тази странно съвпадаща реципрочност на кризата. Преди няколко месеца той бе стоял до смъртното ѝ легло, когато съзнанието ѝ гаснеше. Ала тя бе причината и за двете. Ако бе била в състояние да тури настрана работата си с Питър... да остави кариерата си настрана и да му окаже цялата изпълнена с обич подкрепа, от която се нуждаеше, за да преодолее чувството си за вина и мъката, то той нямаше да стигне дотук.

А може би щеше. Но вината нямаше да е нейна.

До нея седна чернокож мъж в униформата на полковник. Одеколонт му с дъх на лимон сякаш разрязваше миризмата на болница. След малко той каза:

— Вие сте Амелия.

— Хората ме наричат Блейз. Или професор Хардинг.

Той кимна, но не ѝ подаде ръка.

— Аз съм психиатърът на Джулиан, Зеймът Джеферсън.

— Имам новина за вас. Психотерапията не помогна.

Той кимна по същия начин.

— Е, аз знаех, че има склонност към самоубийство. Бях се включил с него. Тъкмо затова му дадох тези хапчета.

— Какво? — Амелия се вторачи в него. — Не разбирам...

— Може да ги изпие наведнъж всичките и да оцелее. Да изпадне в кома, но да диша.

— Значи животът му не е в опасност?

Полковникът сложи на масата помежду им розов лабораторен формуляр и го оглади с две ръце.

— Вижте какво пише тук — „АЛК.“ Съдържанието на алкохол в кръвта му е 0,35 на сто. Това от само себе си е почти половин самоубийство.

— Знаехте, че пие. Нали сте били включени към него.

— Точно така. Той обикновено не е от тежките пияници. А и предварителният му сценарий за самоубийство... ами, той не съдържаше нито алкохол, нито хапчета.

— Наистина ли? А какъв беше?

— Не мога да кажа. Съдържаше обаче нарушение на законите. — Той взе формуляра и го сгъна прилежно. — Едно нещо... с едно нещо

бихте могли да помогнете.

— Да помогна на него или на армията?

— И на двете. Ако се измъкне от всичко това, а аз съм почти сигурен, че ще го стори, той никога повече няма да бъде механик. Можете да му помогнете да го преодолее.

Лицето на Амелия се удължи.

— Какво имате предвид? Той ненавижда военната служба.

— Навярно е така, но не му е неприятно да е включен към взвода си. Тъкмо обратното: харесва повечето хора, по-малко или повече е пристрастен към това, към интимната близост. Може би ще успеете да отвлечете вниманието му от това.

— С интимност. Секс.

— Така. — Той сгъна документа още на две, оглади ръбовете му с нокътя на палеца си. — Амелия, Блейз, не съм наясно дали знаете колко много ви обича, колко много е зависим от вас.

— Разбира се, че знам. Чувството е взаимно.

— Е, аз никога не съм бил в мислите ви. От гледната точка на Джулиан, съществува някакъв дисбаланс, някаква асиметричност.

Амелия се облегна назад.

— И какво иска той от мен? — попита грубо. — Знае, че разполагам с точно определено време. Че имам само един живот.

— Той е наясно, че сте омъжена за работата си. Че това, което вършите, е по-важно от онова, което сте.

— Това звучи съвсем безчувствено. — И двамата трепнаха, когато някой в съседното помещение изпусна поднос с инструменти. — Но то важи за повечето от познатите ни. Светът е пълен с глупаци и безделници. Ако Джулиан бе един от тях, нямаше изобщо да се запозная с него.

— Не е съвсем така. И аз очевидно съм от вашата класа. Бездействието и потребителството ще ни докарат до полуда. — Той се вторачи в стената, сякаш търсеше подходящите думи. — Май ви предлагам допълнителна работа на терапевт на половин ден, в добавка към основната ви работа на физик. Докато не се поправи.

Тя се взря в него така, както понякога се взираше в студентите си.

— Благодаря ви, че не ми напомнихте как той направи същото за мен. — Тя се изправи рязко и отиде до кафемашината. — Искате ли

чаша кафе?

— Не, благодаря.

Като се върна, тя придърпа един стол, така масата остана помежду им.

— Преди седмица бих зарязала всичко, за да бъда негов лекар. Обичам го много повече от вас, повече, отколкото той си мисли, а и, разбира се, съм му задължена.

Тя замълча и се наведе напред.

— Но през последните няколко дена светът стана много сложен. Знаете ли, че той ходи до Вашингтон?

— Не. По работа ли?

— Не съвсем. Но аз бях там по работа. Той дойде при мен със, както сега разбирам, молба, с вик за помощ.

— Заради това, че е убил онова момче ли?

— И заради всички убити, сгазените. Аз бях наистина ужасена, дори преди да видя новините. Но аз... аз...

Тя понечи да отпие от кафето, но го остави и се разрида — изненадващ, мъчителен стон. Изтри с юмрук бликналите сълзи.

— Няма нищо.

— *Има*. Но то е по-голямо от него и от мен. По-важно е дори от това, дали ще живеем, или ще умрем.

— Почакайте, почакайте. Намалете темпото. За работата ви ли става дума?

— Казах ви повече от необходимото. Но — да.

— За какво става реч, за някаква поръчка за отбраната ли?

— Може да се каже така. Да.

Той се облегна назад и стисна брадата си, сякаш се беше степала.

— Отбраната. Блейз, д-р Хардинг... по цял ден гледам хора, които ме лъжат. Не съм специалист в много области, но точно в тази съм експерт.

— Е, и?

— Нищо. Вашата работа си е ваша работа, моят интерес към нея започва и завършва с това, доколко влияе върху пациента ми. Не давам пет пари дали работата ви ще спаси страната, дали ще спаси света. Единственото, за което ви моля, е, когато не сте заета с това, да работите с него.

— Ще го направя, разбира се.

— Дължите му го.

— Д-р Джеферсън, аз вече си имам една майка еврейка. Нямам нужда от втора с брада и костюм.

— Разбрано. Не исках да ви обидя. — Той се изправи. — Прехвърлям ви некоректно собствената си отговорност. Не трябваше да го пусна да си върви, след като се включих към него. Ако го бях взел в болница, ако го бях поставил под наблюдение, това нямаше да се случи.

Амелия пое подадената ѝ ръка.

— Добре. Вие се корете за това, аз ще се коря за същото и нашият пациент ще трябва да се поправи чрез осмоза.

Той се усмихна.

— Внимавайте! Пазете се. Тези неща водят до ужасно напрежение.

Тези неща! Тя гледа подире му, докато излезе и външната врата хлопна. Усети как лицето ѝ почервява, опита се да пребори готовите да бликнат сълзи, но сетне се остави да я победят.

Когато започнах да умирам, се чувствах така, сякаш се рея в някакъв сноп бяла светлина. После се озовах в голяма стая с Амелия, родителите си и десетина приятели и роднини. Баща ми изглеждаше, както го помнех от годините си в началното училище — строен и гладко избръснат. Нан Ли — първото ми сериозно гадже, седеше до мен, ръката ѝ беше в джоба ми, галеше ме. Амелия ни гледаше с някаква абсурдна усмивка на лице.

Никой не казваше нищо. Просто се гледахме. Сетне всичко избледня и се събудих в болницата с кислородна маска на лице и с воня на повърнато дълбоко в носната ми кухня. Болеше ме челюстта, сякаш някой ме бе цапардосал.

Чувствах ръката си като чужда, но успях да я вдигна и да смъкна маската. В стаята имаше някой, но не можех да го фокусирам, помолих за тоалетна хартия и тя ми я подаде. Опитах да се изсекна, но това предизвика нов повик за повръщане; тя ме изправи и постави метална купа под брадата ми, докато аз кашлях и се лигавех по най-привлекателен начин. Сетне тя ми подаде чаша вода и ми каза да си изплакна устата, тогава разбрах, че не беше медицинска сестра, а Амелия. Изрекох нещо романтично от типа „Ох, мамицата му“ и отново започна да ми причернява, тя ме отпусна върху възглавницата и постави маската върху лицето ми. Чух я да вика сестрата и пак изпаднах в безсъзнание.

Странно е какви подробности си спомня човек за някои части от преживяване като това и колко малко — за други. По-късно ми казаха, че след малката церемония с драйфането съм спал яко петнайсет часа. За мен бяха като петнайсет секунди. Събудих се рязко, сякаш някой ме зашлеви през лицето, в мига, в който д-р Джеферсън вадеше иглата на спринцовката си от ръката ми.

Вече нямах кислородна маска.

— Не се опитвай да сядаш — рече Джеферсън. — Първо се поокопоти.

— Добре. — Можех само да фокусирам лицето му. — Първо окопитване: не съм мъртъв, нали? Не съм изпил достатъчно хапчета.

— Амелия те е намерила и те спаси.

— Ще трябва да ѝ благодаря.

— С това искаш да кажеш, че ще опиташ отново, така ли?

— Колцина не го правят?

— Много. — Подаде ми чаша вода с пластмасова сламка. — Хората опитват да се самоубият поради различни причини.

Отпих глътка студена вода.

— Не смяташ, че съм опитал наистина сериозно, нали?

— Смятам. Ти си доста компетентен във всичко, което вършиш. Щеше да умреш, ако Амелия не се бе върнала у дома.

— Ще ѝ благодаря — повторих.

— Тя сега спи. Стоя до леглото ти, докато успя да държи очите си отворени.

— След което дойде ти.

— Тя ме повика. Не искаше да се събудиш в самота. — Той претегли на дланта си спринцовката. — Реших да ти помогна с лек стимулант.

Кимнах и се понадигнах.

— Чувствам се доста добре, всъщност. Той противодейства ли на дрогата? На отровата?

— Не, вече те лекуваха против нея. Държиш ли да говорим за това?

— Не. — Посегнах за водата и той ми помогна. — Не и с теб.

— С Амелия ли?

— Не сега. — Отпих и успях да оставя чашата сам. — Бих искал да се включа към взвода си. Те ще ме разберат.

Последва дълго мълчание.

— Няма да можеш.

Не го разбрах.

— Разбира се, че ще мога. Става автоматично.

— Вън от играта си, Джулиан. Не можеш повече да бъдеш механик.

— Почакай. Нима мислиш, че някой от взвода ми ще бъде *изненадан* от случилото се? Нима смяташ, че са толкова тъпи?

— Проблемът не е в това. Те просто не могат да бъдат накарани да го преживеят! Аз съм обучен за това, но не бих казал, че горя от нетърпение да се включа към теб. Нима искаш да убиеш приятелите си?

— Да ги убия ли?

— Да! Точно така. Не си ли помислял, че можеш да подбудиш някого от тях да стори същото? Канди, например. Тя и без това е близо

до болестна депресия през повечето време.

Всъщност разбирах логиката му.

— Ами след като бъда излекуван?

— Не. Никога повече няма да бъдеш механик. Ще бъдеш пренасочен в някоя...

— *Кашик?* Да стана *кашик*?

— Няма да те вземат в пехотата. Ще се възползват от образованието ти и ще ти намерят някакъв свързан с техниката пост.

— В Портобело?

— Навярно не. Ще можеш да общуваш неформално с членове на взвода си, на бившия ти взвод. — Той бавно поклати глава. — Не можеш ли да разбереш? Това няма да е добро нито за теб, нито за тях.

— О, разбирам, разбирам. От твоя гледна точка поне е така.

— *Аз съм специалистът* — рече внимателно той. — Не искам ти да пострадаш, не искам и да ме съди трибунал за нехайство — какъвто ще е случаят, ако ти разреши да се върнеш във взвода си и някои от него не издържат споделените ти спомени.

— Ние сме споделяли чувствата на хора, които умираха, понякога в големи мъки.

— Но те не се завърнаха от смъртта. Да се върнат и да разсъждават колко привлекателно би могло да бъде.

— Мога да бъда излекуван от това.

Още докато го изричах, знаех колко фалшиво прозвуча.

— Някой ден сигурно и това ще стане.

И неговите думи не прозвучаха много убедително.

Джулиан издържа още един ден на легло, след което бе прехвърлен в „отделение под наблюдение“, а то бе като хотелска стая, само че се заключваше отвън и бе винаги заключено. В продължение на седмица д-р Джеферсън идваше през ден, а пък любезната, млада, цивилна психотерапевтка Мона Пиърс разговаряше с него всеки ден. След седмица (дотогава Джулиан бе убеден, че наистина ще полудее). Джеферсън се включи към него, а на следващия ден го изписаха.

Апартаментът бе прекалено чист. Джулиан го обиколи стая подир стая, за да разбере какво не беше в ред, сетне изведнъж разбра — Амелия сигурно бе наела някой да идва и да чисти. И на двамата им липсваше инстинкт или талант в това отношение. Тя сигурно бе разбрала кога ще го изпишат и бе прахосала някой и друг долар за целта. Леглото беше оправено повоеенному — най-издаващият признак, — а върху него имаше бележка с нарисувано сърце, в което бе вписана днешната дата.

Свари си каничка кафе (разля и водата, и утайката, но добросъвестно почисти) и се настани пред пулта. Чакаше го доста поща, повечето от нея — неприятна. Писмо от армията, която му даваше едномесечен отпуск с намалена заплата, след което го назначаваше в самото университетско градче, на по-малко от миля от жилището му. Титлата му бе старши асистент-изследовател; можеше да живее у дома си, „работното време ще се доуточни“. Ако четеше правилно между редовете, армията бе почти приключила с него, но не го освобождаваше съвсем. Щеше да даде лош пример: да успееш да се измъкнеш от войската просто като се самоубиеш.

Мона Пиърс бе добра слушателка и задаваше точни въпроси. Не обвиняваше Джулиан за онова, което бе сторил — бе ядосана на военните, че не са го предвидили и не са го освободили, преди да се случи непоправимото; тя на практика не се отнасяше с пълно неодобрение към самоубийството, като така даваше на Джулиан негласно съгласие да опита отново. Но не заради момчето. Множество фактори бяха довели до смъртта му, ала Джулиан бе участвал мимо волята си и ролята му бе рефлекторна и съответстваща.

Ако му бе трудно да пише писма, то дважди по-трудно бе да отговаря. Той реши да се спре на две основни фрази. Едната беше просто отбиване на номера с „Благодаря ви за загрижеността; вече съм добре“; другата беше по-подробно обяснение за тези, които го

заслужаваха. Още работеше по отговорите си, когато Амелия влезе с куфар в ръка.

Тя не бе могла да го види през седмицата, когато бе кардиран в отделението за наблюдение. Той се бе обадил веднага след изписването си, но тя не бе у дома. От службата казаха, че била извън града.

Прегърнаха се и си казаха баналните неща. Той ѝ наля чаша кафе, без да я пита дали иска.

— Никога не съм те виждал толкова уморена. Още ли пътуваш непрекъснато до Вашингтон и обратно?

Тя кимна и взе чашата.

— И до Женева и Токио. Трябваше да говоря с някои хора от ЦЕРН в Женева и Киото. — Погледна часовника си. — Ще летя с нощния полет за Вашингтон.

— Господи! Какво е туй нещо, дето си струва да се самоубиваш по такъв начин?

Тя го погледна внимателно, а сетне двамата се разсмяха — получи се напрегнат, неловък кикот.

Тя бутна чашата с кафе настрани.

— Хайде да нагласим часовника на десет и половина и да починем малко. Идва ли ти се във Вашингтон?

— Да се срещна с тайнствения Питър ли?

— И да посмяташ малко. Ще ми е необходима цялата налична помощ, за да убедя Макро.

— В какво? Какво, по дяволите, толкова важно...

Тя съблече роклята си и се изправи.

— Първо — в леглото. Сетне — сън. Обясненията по-късно.

Докато аз и Амелия се обличахме сънени и скатавахме малко дрехи за пътуването, тя ми очерта в общи линии какво трябва да очаквам във Вашингтон. След това вече никак не ми се спеше.

Ако заключенията на Амелия относно теорията на Питър Бланкъншип се окажеха верни, проектът „Юпитер“ трябваше да бъде прекратен. Той можеше да разруши буквално всичко: Земята, Слънчевата система, накрая и самата Вселена. Той щеше да пресъздаде отново „Диаспората“, „Големия взрив“ — началото на всичко.

Юпитер и спътниците му щяха да изчезнат за част от секундата; Земята и Слънцето щяха да имат на разположение няколко десетки минути. След това разрастващият се балон от частици и енергия щеше да погълне всички звезди в галактиката, а после щеше да продължи по пътя си: да ликвидира всичко останало.

Един от космологичните аспекти, които проектът „Юпитер“ трябваше да тества, бе теорията на „ускорената вселена“. Той се предвкваше от сто години насам и оцеляваше въпреки липсата на елегантност и преобладаващия скептицизъм относно ад-хокността му, защото модел подир модел теорията изглеждаше необходима, за да обясни какво се е случило в най-късия отрязък от време след създанието — 10^{-35} от секундата.

Най-просто казано, през този период или трябва да увеличите временно скоростта на светлината, или да направите времето гъвкаво. По различни причини по-вероятното обяснение винаги е било гъвкавостта на времето.

Всичко това е станало, когато Вселената е била съвсем малка, пораснала от ВВ до размера на малко грахово зърно.

В таксито до летището и по време на полета Амелия спа, докато аз прегледах бегло работните уравнения и се опитах да атакувам метода \dot{y} , като използвах псевдооператорската теория. Псевдооператорската теория бе толкова нова, че никога досега не бях я прилагал към някакъв практически проблем; Амелия само бе чувала за нея. Трябваше да поговоря с някои хора за приложението \dot{y} , а и за да я приложа както трябва, се нуждаех от по-мощен компютър от преносимия ми ноутбук.

(Но да предположим, че *наистина* докажех, че те грешат и проектът „Юпитер“ продължи, а после се окаже, че аз и новата ми технология сме в грешка. Човек, който не би могъл да преживее

убийството на едного, да свърши с унищожаването на целия живот, навсякъде!)

Опасността се състоеше в това, че проектът „Юпитер“ предвиждаше да се фокусира огромна енергия в обем, много по-малък от този на ВВ. Питър и Амелия смятаха, че това ще пресъздаде в обратна посока онази среда, която е характеризирала Вселената, когато тя е била толкова малка и, за безкрайно малка частица от секундата по-късно, ще създаде миниатюрна ускорена вселена, а после и нова Диаспора. Бе трудно да се възприеме, че нещо, което ще се случи в толкова малко пространство, ще доведе до края на света. На Вселената.

Естествено единственият начин да се провери това, бе да се осъществи експериментът. Все едно да заредиш револвера и да го изпробваш, като лапнеш дулото и дръпнеш спусъка.

Мислех си за тази метафора, докато въвеждах данните на оператора в самолета, без да информирам Амелия. Хрумна ми, че човек, който наскоро се бе опитал да се самоубие, не бе най-добрата компания за подобно начинание.

Защото Вселената загива, когато ти умреш. Независимо поради какви причини.

Когато кацнахме във Вашингтон, Амелия още спеше, опряла глава на прозорчето, не я събудиха и промените във вибрациите на машината. Лекичко я побутнах да става и взех двете ни чанти. Тя не възрази да нося и нейната — доказателство за това колко бе уморена.

Купих пакетче стимуланти от щанда на летището, докато Амелия звънеше, за да провери дали Питър е вече на крак. Както и предполагаше, беше буден и ни бе изпреварил със стимулантите, затова си лепнахме по един зад ушите и докато стигнем метрото, вече бяхме съвсем будни. Страхотно нещо са тези ускорители, стига да не прекалиш с тях. Попитах я й тя потвърди, че Питър се поддържал изцяло с тях.

Е, щом си се заел с мисията да спасиш света, какво значение има лишаването от сън? И Амелия ги употребяваше доста, но вземаше и приспивателни, за да си осигури три-четири часа сън на ден. Ако не го правиш, рано или късно ще изгориш като метеорит. Питър се нуждаеше от абсолютен, железен довод, за да си позволи да поспи, и знаеше, че ще си плати за това.

Амелия му бе казала, че съм „болен“, но без да влиза в подробности. Предложих да се придържаме към версията хранително отравяне. Алкохолът също е храна донякъде.

Той обаче изобщо не попита. Интересът му към хората започваше и свършваше с тяхната полезност за Проблема. Моята „акредитация“ се състоеше в това, че можеха да ми се доверят да си държа устата затворена и че изучавах новата система на анализ.

Той ни посрещна на вратата, ръкува се със студената си лепкава длан и се вторачи в мен с пронизващите си (дължеше се на стимуланта) зеници. След като ни въведе в кабинета си, ни посочи с ръка към непобутнатия поднос със студено месо и сирене, които изглеждаха достатъчно стари, за да получи човек истинско хранително отравяне.

Кабинетът му бе позната гледка — бъркотия от хартии, уреди за четене и книги. Имаше пулт с голям двоен екран. Единият екран показваше съвсем обикновен анализ по Хамилтън, а другият — матрица (всъщност видимата част на хиперматрица), изпълнена с числа. Всеки запознат с космологията, би могъл да я дешифрира; в най-общи линии това бе схема на различните аспекти на правселената на възраст от нула до десет хиляди секунди.

Посочи екрана.

— Виж... можеш ли да разбереш първите три реда?

— Да — отвърнах и замълчах достатъчно време, за да преценя чувството му за хумор: нулево. — Първата е възрастта на Вселената на десета степен. Втората е температурата. Третата е радиусът. Оставили сте нулевия ред.

— Който е без значение.

— Стига човек да знае, че съществува. Питър... мога ли да те наричам...

— Питър. Джулиан. — Той потърка дву- или тридневната четина на брадата си. — Блейз, нека те въведе в развитието на нещата, преди да ми разкажеш за Киото. Джулиан, запознай се с матрицата. Докосни левия край на редицата, ако имаш някакви въпроси за променливата.

— Спал ли си изобщо? — попита Амелия.

Той погледна часовника си.

— Кога замина? Преди три дена ли? Тогава значи малко съм поспал. Нямам нужда от сън.

Той излезе от стаята.

— Дори да е спал един час — рекох, — пак ще се чувства зле.

Тя поклати глава.

— Разбираемо е. Готов ли си за това? Той е истински робовладелец.

Поципнах се по чернокожата ръка.

— Аз си го нося по наследство.

Подходът ми към Проблема бе толкова стар, колкото следаристотеловата физика. Първо щях да взема първоначалните му условия и като пренебрегна анализа по Хамилтън, щях да проверя дали псевдооператорската теория ще стигне до същите заключения. Ако това станеше, следващото нещо, а може би единственото нещо, за което можехме да се безпокоим, щяха да са самите първоначални условия. Нямахше експериментални данни за условия, близки до режима на „ускорената вселена“. Щяхме да проверим някои аспекти на Проблема, като дадем на юпитерския ускорител инструкции да набира енергия все по-близо до критичната точка. Но колко близо до ръба на пропастта бихте искали да накарате да стигне робот, когато разликата между командата и изпълнението ѝ може да стигне четирийсет и осем минути. Не много близо.

Следващите два дена бяха безсънен маратон от математика. Взехме половин час почивка, когато чухме експлозии навън и се качихме на покрива да погледаме фойерверките над паметника на Вашингтон по случай Четвърти юли.

Докато гледах пукотевицата и вдишвах мириса на барут, си помислих, че това бе размита прелюдия на предстоящите атракции. Разполагахме с малко повече от девет седмици. Ако проектът „Юпитер“ продължеше по график, щеше да стигне критичната енергийна точка на 14 септември.

Мисля, че всички направихме тази връзка. Изгледахме края на фойерверките в мълчание и се върнахме към работата си.

Питър знаеше нещичко за псевдооператорския анализ, а аз знаех малко за микрокосмологията; изгубихме много време, за да се уверим, че аз разбирах въпросите, а той — отговорите. Но към края на тези два дена, аз бях убеден толкова, колкото бяха той и Блейз. Проектът „Юпитер“ трябваше да бъде спрян.

Или *всички ние* трябваше да умрем. Докато се наливах с черно кафе и се поддържах със стимуланти, ми хрумна ужасна мисъл: можех да ги убия и двамата с два удара. После — да унищожа всички данни и да се самоубия.

Можех да се превърна в Шива, Разрушителят на световете, ако перифразирам един от пионерите на ядрената физика. С един прост акт на насилие можех да унищожа Вселената.

Добре че бях с всички си.

На инженерите от Проекта нямаше да им е трудно да предотвратят катастрофата; и една случайна промяна в позицията на няколко от елементите в кръга щеше да свърши работа. Системата трябваше да бъде подредена, за да заработи: един поток, насочен в кръг с радиус над милион километра, който ще трае по-малко от минута, преди гравитацията на юпитеровите луни да го разруши завинаги. Разбира се, тази минута ще да е равна на вечност, в сравнение с малкия промеждутък от време, през който щеше да бъде симулирана. И да даде достатъчно време ускореното цунами да направи един орбитален кръг и да произведе свръхнатовареното с енергия петънце, което да тури край на всичко.

Питър започваше да ми харесва, въпреки усилията му това да не стане. Той наистина бе робовладелец, но юркаше себе си повече, отколкото мен или Амелия. Беше темпераментен и саркастичен, избухваше тъй редовно, както Old Faithful^[1]. Но никога досега не бях срещал човек, толкова цялостно отдаден на науката. Приличаше на монах, полудял от любовта си към божественото.

Или поне така си мислех.

Със или без стимуланти, аз все още съм благословен или прокълнат с тялото на войник. Докато бях в голем, ме тренираха непрекъснато да не рухна; в университета тренирах всеки ден, като редувах едновременно бягане с едночасова работа на уредите в залата за физическа подготовка. Тъй че можех да мина без сън, но не и без тренировка. Всяка сутрин се измъквах с извинения от работата и излизах да тичам.

По време на сутрешните си кросове изучавах систематично Централен Вашингтон, вземах метрото дотам и всеки ден хуквах в различни посоки. Видях повечето от паметниците (което би било по-възбуждащо за някого, който е *избрал* войнишката служба) и когато ми се приискаше да пробягам допълнително още някоя и друга миля, стигах чак до зоологическата градина.

Питър прие факта, че трябва да тренирам, за да не рухна. Освен това извадих довода, че така си прояснявам мозъка, но той изтъкна, че неговият мозък си бил достатъчно прояснен и без друго, а единствената му тренировка била борбата с космологията.

Това не се оказа съвсем вярно. На петия ден, вече почти стигнал до станцията на метрото, разбрах, че съм забравил картата си. Изтичах обратно до апартамента и влязох, без да звъня.

Всекидневните ми дрехи бяха в гостната, до походното легло, което споделяхме с Амелия. Взех картата от портфейла си и тръгнах към входната врата, но чух някакъв шум, долитащ от кабинета. Вратата бе открената и аз надникнах.

Амелия седеше на ръба на масата, гола от кръста надолу, а краката ѝ бяха обвили плешивата глава на Питър. Беше се вкопчила в ръба на масата толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели като тебешир, лицето ѝ бе обърнато към тавана в риктуса на оргазъм.

Затворих вратата, която лекичко изщрака и изтичах навън.

Бягах няколко часа колкото мога по-бързо, като спирах тук-там да си купя вода и да я изгълтам, задавяйки се. Когато стигнах до границата на Окръг Колумбия и Мериленд, не можах да премина, защото не носех пропуска си за пресичане на щатите. Затова спрях да тичам и се мушнах в една кръчма под земята на име „Граничен бар“; леденият въздух бе изпълнен с лютив тютюнев дим (пушенето бе разрешено в Окръг Колумбия). Изпих литър бира, сетне изгълтах още един в комбинация с глътка уиски.

Съчетанието „стимуланти — алкохол“ не е от най-приятните. Мислите ти се юрват във всички посоки.

Когато започна връзката ни, разговаряхме за верността и за ревността. Това е проблем на поколенията: когато бях тийнейджър, докато попрехвърлих двайсетте си години, вървеше голямо експериментиране в сексуалната област и в трампенето на партньорите, въз основа на защитимия довод, че сексът е биология, докато любовта е нещо друго, и че една двойка може да раздели тези въпроси един от друг. Петнайсет години по-рано, когато Амелия е била на тази възраст, становищата са били по-консервативни — никакъв секс без любов, с последваща моногамия.

Тя се бе съгласила навремето да се съобрази с моите принципи — или с липсата на такива, както биха казали нейните връстници, — макар и двамата да смятахме, че едва ли ще хукнем да консумираме поотделно свободата си.

Но ето че сега тя го бе направила, и то поради някаква причина бе опустошително. Преди по-малко от година щях веднага да се възползвам от възможността да правя любов със Сара — включени или не. Тогава с какво право се чувствах наранен, след като тя бе направила същото? От известно време бе по-близка с Питър, отколкото повечето женени двойки, уважаваше го неимоверно и ако той си бе поискал секс, защо да му отказва?

Имах обаче чувството, че тя си бе поискала, а не той. И определено ѝ бе харесало.

Свърших с напитките и минах на айскафе, което имаше вкус на стара акумулаторна киселина, въпреки трите бучки захар.

Дали бе разбрала, че ги видях? Затворих вратата машинално, но биха могли и да не помнят, че я бяха оставили открехната. Понякога въздушният поток на климатика затръшваше вратите.

— Изглеждаш самотен, войнико. — Когато тичах, обличах униформа, в случай че ми се прииска да ударя една бира без купон. — Изглеждаш тъжен.

Беше хубавка, руса, може би около двайсетгодишна.

— Благодаря — рекох, — но съм добре.

Тя седна на столчето до мен и ми показа личната си карта — професионално име Зуи, минала беше медицински преглед едва преди ден. В книжката ѝ се бе разписал само един клиент.

— Не съм просто курва. Професионален експерт по мъжете съм, а ти не се чувстваш добре. Изглеждаш така, сякаш си готов да скочиш от моста.

— Ами остави ме да го направя.

— Как ли не! Мъжете не са чак толкова много, че да загубим още един. — Повдигна края на перуката на тила си. — Не и толкова много с жакове.

Бялата ѝ блуза бе от истинска коприна, падаше свободно върху грациозното ѝ атлетично тяло — разкриваше всичко и същевременно нищо. *Стоката е толкова добра, че няма нужда да я рекламирам.*

— Използвал съм повечето от точките си за развлечение — рекох. — Не мога да си те позволя.

— Ей, аз не говоря за работа. Ще те пусна безплатно. Имаш ли един петак за включването.

Имах десет долара.

— Виж, пийнал съм малко повече...

— Не и на мене тези. — Тя се усмихна и разкри идеални хищни зъбки. — Пълна гаранция. Ще ти възстановя петака.

— Искаш просто да го направим включени.

— Освен това обичам войници. Сама бях такава.

— Хайде, хайде, не ти стигат годините.

— По-възрастна съм, отколкото изглеждам. А и не бях задълго в армията.

— Какво се случи?

Тя се наведе към мен така, че да мога да видя гърдите ѝ. Прошепна:

— Има един начин да разбереш.

През две къщи имаше жак-заведение. След няколко минути вече се намирах в тъмната, влажна кутийка с тази интимна непозната,

спомените и чувствата ни връхлитаха, смесвайки се с трясък. Почувствах как нашият пръст се плъзна лесно в нашата вагина, вкусих солената пот на нашия penis, докато го всмуквахме да се втвърди. Развълнуваната гръд. Обърнахме се така, че двете ни усти да заработят заедно. Изпитах лека, разсейваща болка от двата ѝ кътника, които се нуждаеха от лечение. Тя се ужасяваше от зъболекар и всичките ѝ красиви предни зъби бяха от пластмаса.

Бе мислила за самоубийство, но никога не бе опитвала; сексуалният ни ритъм се наруши, когато, тя изживя моя спомен — но ме разбра! Тя бе прекарала един ден като механик, зачислена във взвод ловци-убийци поради чиновническа грешка. Била свидетелка на смъртта на двама души, изпаднала в нервна криза и големът ѝ се парализирал.

Не знаеше нищо за науката или математиката, бе завършила физкултура и макар да усещаше възбуденото състояние на съзнанието ми, го свързваше единствено с опита ми за самоубийство. Спряхме за няколко минути секса, просто лежахме притиснати, споделяхме мъката си на равнище, което е трудно да бъде описано, независимо от същинските спомени: предполагам, че химията на едното тяло си говореше с химията на другото тяло.

Прозвуча двуминутното предупреждение, отново се съвокупихме, почти без да се движим, леките вътрешни контракции ни доведоха до бавната струя на оргазма.

След това се озовахме под лимоновата жегга на следобедното слънце, опитвайки се да намерим думите за разговор. Тя стисна ръката ми.

— Няма да го направиш отново, нали? Да се самоубиваш?

— Мисля, че не.

— Знам какво ти е в главата. Но все още си прекалено разстроен за него и нея.

— Ти ми помогна за това. Да те имам, да се превърна в теб.

— О, така ли? — Тя ми подаде картата си и аз се разписах на гърба ѝ.

— Дори като не вземаш пари ли искаш автограф? — попитах.

— Правя изключение за съпрузите — отвърна. — Просто си ми длъжник. — Смръщи чело. — Имам едно предчувствие.

Усетих как отново се припотявам.

— За какво?

— Ти си се включвал с нея? Само веднъж ли? Само веднъж и... пак, но то не е било истинско включване?

— Да. Инсталираха ѝ жак, но не заработи.

— О, съжалявам.

Тя приближи и подръпна ризата ми. — Погледна ме отдолу нагоре и прошепна:

— Онова, което си мислех за туй, че си чернокож — нали разбираш, че не съм расистка или нещо такова?

— Разбирам.

Беше расистка, но не и злобна, не и неспособна да се владее.

— Другите двама...

— Не се безпокой за това. — Имала бе само двама чернокожи клиенти, които, включени, са излъчвали единствено гняв и страст. — И ние сме най-различни.

— Ти си толкова спокоен, тъй разсъдлив. Но не и студен. Тя би трябвало да не те изпуска.

— Да ѝ дам ли телефонния ти номер? За препоръка.

Тя се изкиска.

— Нека тя повдигне първа въпроса. Остави я да заговори.

— Не съм сигурен дали знае, че ги видях.

— Ако не знае, ще научи. Трябва да ѝ дадеш време да реши какво да каже.

— Добре. Ще почакам.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Тя се надигна на пръсти и ме целуна по бузата.

— Ако ти потрябвам, знаеш как да ме намериш.

— Да. — Повторих номера ѝ. — Надявам се, че ще прекараш добре деня.

— О, мъже, мъже. Преди залез-слънце никога не се случва нищо интересно.

Махна ми с два пръста и си тръгна: коприната артистично разкриваше и прикриваше прелестите ѝ с всяка стъпка — метроном на плътта. Изведнъж ме погълна спомена и в следващия миг бях отново в нейното тяло, къпех се в топлината ѝ и търсех още и още. Жена, която си харесваше работата.

Беше три часът; бях навън вече шест часа. Питър щеше да вдигне скандал. Взех метрото за обратния път и от магазина на станцията се натоварих с неща за ядене.

Питър не каза нищо, Амелия — също. Или знаеха, че съм ги разкрил и бяха притеснени, или са били прекалено заети, за да забележат отсъствието ми. Както и да е, беше пристигнал седмичният пакет данни от Юпитер, а това означаваше няколко часа досадно сортиране и проверки.

Оставих покупките и им съобщих, че за вечеря ще има пилешка яхния. Редувахме се да готвим — по-скоро се редувахме аз и Амелия. Пит винаги си поръчваше по телефона пица или тайландска храна. Имаше някакъв частен източник на средства и заобикаляше купонната система, защото се бе сдобил с фалшифициран документ на запасняк в Бреговата охрана. Имаше дори капитанска униформа, завита в найлон в килера на коридора, но не знаеше дори дали му е по мярка.

Новите данни ми отвориха и много работа; псевдооператорският анализ изисква внимателно планиране, преди да започнете да смилате с него числата. Опитах се да загърбя неприятните случки този ден и да се съсредоточа върху физиката. Успях само донякъде. Като погледнех Амелия, веднага ми се явяваше образът на изпаднало ѝ в екстаз лице, усещах и острото бодване на собственото си рефлекторно предизвикателство и вината от станалото със Зуи.

В 7 часа турих пилето в тенджерата с вода и пуснах вътре замразените зеленчуци; нарязях една глава лук и добавих малко чесън. Включих яденето на бързо варене, след което го оставих да къкри още четирийсет и пет минути. Сложих си слушалките и послушах малко от новата етиопска музика. Врагове, врагове, ама музиката им е по-интересна от нашата.

Обикновено вечеряхме в осем и гледахме поне първата част от „Часът на Харолд Бърли“, новинарски дестилат от Вашингтон, предназначен за хора, които могат да четат, без да мърдат устни.

Днес в Коста Рика бе спокойно; боеве се водеха в Лагос, Еквадор, Рангун, Магреб. Мирните преговори в Женева продължаваха сложната си игра.

В Тексас се изсипал дъжд от жаби. Показаха аматьорски запис. След това един зоолог обясни как всичко това било илюзия, причинена от неочаквания местен порой. Да имат да вземат! Това е тайно оръжие

на Нгуми; обикалят из цялата страна и изведнъж избухват тук и там, като пускат отровен жабешки газ. Аз съм учен и ги разбирам тия работи.

В Мексико сити имаше пазарна „демонстрация“, която щеше да бъде наречена бунт, ако се бе състояла на вражеска територия. Някой се бе сдобил с доклад от 300 страници, в който се описваше подробно какво точно е било произведено през изминалия месец от наномашините за „най-облагодетелстваната страна“. За всеобща изненада повечето от нещата бяха предназначени да осигурят лукса на богатите. В публичния доклад не се споменаваше такова нещо.

По-близо до дома: Амнести интърнешънъл се опитваше да предизвика принудително показване на записите от дейността на взвода ловци-убийци от 12-а дивизия, обвинен в насилие по време на операция в селските райони на Боливия. Разбира се, всичко това бе проформа; искането щеше да бъде отложено по технически причини, докато планетата не загине от презатопляне. Или докато кристалите със записите не бъдат унищожени и не бъдат изфабрикувани убедителни фалшивки. Всички, включително и Амнести интърнешънъл знаеха, че има „черни“ операции, които не се докладваха дори на дивизионно равнище.

На митническия пункт на Бруклинския мост бил задържан потенциален терорист и на бърза ръка бил езекутиран. Както винаги подробности липсваха.

„Дисни“ обявиха плановете си за Дисниуърлд в ниска орбита около Земята, първият полет се предвиждаше за след година. Питър посочи, че това е важно, поради вътрешната информация, която съдържаше. Районът около наполовина завършения космодрум „Чимборазо“ бе „омиротворен“ преди повече от година. „Дисни“ не биха започнали да строят, ако нямаха гаранции, че ще получат възможността да пращат там горе своите клиенти. Значи отново щяхме да имаме рутинни граждански космически полети.

Амелия и аз си поделихме бутилка вино с вечерята. Съобщих, че искам да поспя няколко часа, преди да се заема със следващия масив от данни, и Амелия каза, че ще ме последва.

Лежах под завивките, напълно буден, тя приключи с тоалета си в банята и се мушна до мен. Полежа известно време неподвижна, без да ме докосне.

— Съжалявам, че ни видя — рече.

— Е, това си е част от нашето съглашение. Свободата.

— Не казах, че съжалявам, загдето го направих. — Тя се обърна на хълбок с лице към мен в тъмнината. — Макар че може и да е така. Казах обаче, че съжалявам за това, че ни видя.

Това бе поносимо.

— Винаги ли е било така, досега? С други мъже?

— Наистина ли искаш да ти отговоря? Тогава и ти ще трябва да отговориш на същия въпрос.

— Това е лесно. Една жена, веднъж, днес.

Тя положи длан върху гордите ми.

— Съжалявам. Сега вече се чувствам като истински парцал. — Погали ме с палец някъде около сърцето. — Единственият е Питър и едва след като... след като погълна хапчетата. Аз, аз просто не знам. Просто не можах да устоя.

— Не си му казала защо.

— Не. Той просто си помисли, че си болен. Не е човек, който се стреми да научи подробностите.

— Но е човек, който се стреми... към други неща.

— Хайде, хайде. — Тя се обърна така, че тялото ѝ се изпъна по дължина до моето. — Повечето необвързани мъже непрекъснато излъчват готовността си. Не се налагаше той да си поиска. Мисля, че бе достатъчно само да сложа ръка на рамото му.

— И сетне да се предадеш пред неизбежното.

— Предполагам — да. Ако желаш да поискам прошка, искам я.

— Не. Обичаш ли го?

— Какво? *Питър ли?* Не.

— Въпросът тогава е приключен. — Преобърнах се, за да я прегърна, след това я положих по гръб и я притиснах леко. — Хайде да вдигнем малко шум.

Бях в състояние да започна, но не и да довърша; омекнах, докато бях в нея. Когато опитах да продължа с ръка, тя рече „Не, хайде просто да поспим.“ Не можах да заспя.

[1] Голям гейзер в Националния парк „Йелоустоун“, който изхвърля кипяща вода във въздуха през определено време. — Б.ред. ↑

Въпросът, разбира се, не бе приключен. Случката със Зуи продължаваше да се връща в спомените му, резонираше със сложните чувства, които все още изпитваше към Каролин, починала преди повече от три години. Сексът с Амелия бе толкова различен, колкото се различава една закуска от истински пир. Ако искаше да пирува всеки ден, в Портобело и в Тексас имаше хиляди „джилки“, които бяха винаги готови. Но той не бе толкова гладен.

Макар да оценяваше прямотта на Амелия, не беше сигурен, че ѝ вярва напълно. Ако изпитваше някаква любов към Питър, при дадените обстоятелства би могла да намери оправдание, че е излъгала, за да не нарани чувствата на Джулиан. Очевидно не изглеждаше незаинтригувана, когато лицето му бе заровено в женствеността ѝ.

Но за изясняването на всичко това имаше предостатъчно време в бъдеще. Джулиан най-сетне заспа — секунди преди извъняването на будилника. Опипом намери кутийката със стимулантите и двамата си взеха по една лепенка. Докато се обличаха, постепенно излязоха от просъницата и Джулиан се намираше само на една чаша кафе разстояние от математиката.

След като прекараха данните през мелницата — модерния метод на Джулиан и Питървия „проба-грешка“, и тримата вече бяха убедени. Амелия записваше резултатите; прекараха половин ден в съкращаване и редакционно доизкусуряване, след което хвърлиха материала на „Астрофизически журнал“ за преглед от редколегията.

— Мнозина ще поискат главите ни — рече Питър. — Ще се махна за десетина дена и няма да отговарям на телефона. Ще спя една седмица.

— Къде? — попита Амелия.

— На едно място на Вирджинските острови. Искаш ли да дойдеш?

— Не, няма да се чувствам у дома си. — Всички се засмяха нервно. — Пък и бездруго трябва да преподаваме.

Оформи се малък спор по въпроса, Питър зае оптимистична позиция, Амелия бе извадена от релсите. Тъй и тъй била пропуснала по една-две лекции за седмица, защо да не пропусне и още някоя? Тъкмо затова, защото е пропуснала толкова много, настояваше тя.

Джулиан и Амелия отлетяха за Тексас напълно изтощени, все още я караха на стимуланти, тъй като не смееха да се отпуснат преди

края на седмицата. Навлязоха в цикъла на лекции и проверки на писмени работи, като очакваха светът им да рухне. Нито един от колегите им в момента не бе в редколегията на „Астрофизически журнал“, очевидно и никой не бе търсен за консултации.

В петък сутринта Амелия получи кратка бележка от Питър: „Заклучението на редколегията трябва да излезе този следобед. Оптимистично.“

Джулиан бе на долния етаж. Тя му звънна да се качи и му показа бележката.

— Мисля, че ще е добре да се скатаем — рече той. — Ако Макро разбере за това, преди да е напуснал кабинета си, ще ни повика. По-добре да изчакаме до понеделник.

— Страхливец — рече тя. — Аз — също. Хайде да отидем в „Специалната съботна вечер“ рано? Можем да убием известно време в генетичното зло.

Генетичната зоологическа градина бе Музеят на генните експерименти, който ту бе закриван от групи за защита на животните, ту бе откриван след намесата на юристи. Частният музей ужким трябваше да показва пробивите в технологията на генетичното манипулиране, но на практика бе едно от най-известните места за забавления в Тексас.

Намираще се само на десет минути пеша от „Специалната съботна вечер“, но те не бяха го посещавали от последния път, когато бе отново открит. Имаше доста нови експонати.

Някои от препарираните екземпляри бяха впечатляващи, но истинската атракция бяха живите, истинската зоологическа градина. Бяха успели по някакъв начин да измислят змия с дванайсет крака. Но не бяха съумели да я научат да върви. Пристъпваше с всичките шест чифта крака едновременно, след което се люшваше и падаше настрани — не бе постигнат кой знае какъв напредък в сравнение с пълзенето. Амелия посочи, че краката на животното сигурно са свързани с нервната му система така, както ребрата на обикновената змия, чрез които извършва вълнообразните си движения.

Стойността на по-подвижна змия може и да бе съмнителна, а и горкото животно очевидно бе създадено само като куриоз, но от едно друго имаше и практическа полза, освен да плаши децата: паяк с големината на възглавница, който тъчеше яка и дебела паяжина върху

рамка с размерите на нормална всекидневна. Получената тъкан, или килимче, имаше приложение в хирургията.

В зоологическата градина имаше и крава-пигмей, по-ниска от метър, за която също не се споменаваше никакво практическо приложение. Джулиан предположи, че тя би могла да посрещне нуждите от млечни продукти на хора като тях, които обичат кафето си със сметана, стига да свикнат да я доят. Не се движеше като крава обаче; клатушкаше се напред-назад със сериозно любопитство. Дали пък гените ѝ не бяха омесени с гени на ловна хрътка?

За да спестим кредити и пари, отидохме да вземем малко хляб и сирене от машините в зоологическата. Отзад имаше покрита с навес площадка с масички за пикник — новост от предишното ни идване. Седнахме в следобедната жега край една от масичките.

— И така, какво ще разкрием на бандата? — рекох, докато разрязвах сиренето „Чедар“ на ронливи късове с пластмасовия си нож.

— За теб? Или за Проекта?

— Не си ли ходила там, откакто влязох в болницата? — Тя поклати отрицателно глава. — Тогава да не повдигаме въпроса. Имах предвид дали да говорим за откритията на Питър; за нашите открития.

— Няма причина да не го правим. Утре това ще бъде публична тайна.

Положих ръбесто парче сирене върху филия черен хляб и ѝ го подадох на салфетка.

— По-добре да говорим за това, отколкото за мен.

— Хората ще знаят. Марти — със сигурност.

— Аз ще говоря с Марти. Ако имам тази възможност.

— Смятам, че може би краят на Вселената би могъл да ти повдигне духа.

— Човек поне придобива по-ясна представа.

Макар и към залез-слънце разходката от половин миля до „Специалната съботна вечер“ бе прашна и гореща — прахът беше като тебеширен. С облекчение влязохме в охладения от климатика салон. Марти и Белда бяха там, хапваха си предястия.

— Как си, Джулиан? — попита Марти с премерено безразличие.

— Вече съм добре. Нека поговорим за това по-късно. — Той кимна. Белда не каза нищо, беше се съсредоточила върху дисекцията на една скарида. — Нещо ново по проекта с Рей? Онзи, за състрадателността.

— Получихме доста нови данни, но Рей е по-добре осведомен по въпроса. Във връзка — с онова ужасно нещо с децата в Иберия ли?

— Либерия — рекох.

— Трима от изследваните, от нас са били свидетели на случилото се. Тежко са го понесли.

— Тежко беше за всички. Особено за децата.

— Чудовища — рече Белда и вдигна поглед. — Знаете, че политиката не ме интересува, че не изпитвам и майчински чувства. Но

какво ли са си въобразили, за да решат, че нещо тъй ужасно може да помогне на каузата им?

— Това не е просто манталитет на военните — каза Амелия. — Да постъпиш по такъв начин със собствените си хора!

— Повечето от Нгуми мислят, че сме го направили ние — рече Марти — и сме манипулирали работите да изглеждат така, че те са го сторили... Както казваш, никой не би *направил* *такова нещо* със собствения си народ. И това е достатъчно доказателство.

— Смяташ, че е бил просто един циничен план? — рече Амелия. — Не мога да повярвам.

— Не, онова, което знаем — а то е поверително и не е подкрепено с факти, — е, че е дело на един офицер лунатик и неколцина негови последователи. Всички те са ликвидирани вече и „Психооперации“ на Нгуми вдигат голяма пушилка да докажат, че поради някаква причина *ние* сме искали да унищожим едно училище, пълно с деца. Ето колко безскрупулни са Нгуми, а в същото време всички са убедени, че те са армия от и на народа.

— И вярват ли на всичко това? — попитах.

— В голяма част от Централна и Южна Америка. Не си ли гледал новините?

— Отчасти. А каква бе тази история с Амнести интърнешънъл?

— А, армията позволи на един от адвокатите им да се включи към която верига пожелае, при условие че запази конфиденциалност. Той свидетелства, че всички са били искрено изненадани от зверството, повечето участници са били ужасени. Това до голяма степен ни помогна да се оправдаем в Европа, та дори и в Африка и Азия. Но не хвана дикиш на юг.

Ашър и Реза дойдоха заедно.

— Ей, добре дошли вие, двамата. Да не би да избягахте, за да се ожените?

— Избягахме — отвърна Амелия, — но да работим. Бяхме във Вашингтон.

— По държавна работа ли? — попита Ашър.

— Не. Но ще стане държавна след уикенда.

— Ще можем ли да измъкнем нещо от вас? Или е прекалено техничарско?

— Не е техничарско, поне в най-важната си част. — Тя се обърна към Марти. — Рей ще дойде ли?

— Не, каза, че бил семейно възпрепятстван.

— Добре. Хайде да си поръчаме питиетата. Джулиан и аз имаме да ви разправяме една история.

След като сервитьорът донесе виното, кафето и уискито и изчезна, Амелия започна с разказа си: за заплахата от абсолютна междугалактична катастрофа. Аз добавих тук и там по някоя и друга подробност. Никой не ни прекъсна.

Последва дълга пауза. Навярно никога, откакто тази група се бе събирала, не бе имала толкова продължително мълчание.

Ашър се прокашля.

— Разбира се, съдът още не се е произнесъл. В буквалния смисъл на думата.

— Вярно е — рече Амелия. — Но фактът, че и Джулиан, и Питър получиха едни и същи резултати — до осем знака след десетичната!, — като използваша различни изходни позиции и два независими един от друг метода... ами, страхувам се за съда. Просто се безпокоя за политическия отзвук от спирането на такъв грамаден проект. И малко се боя за това, къде ще работя следващата година. Или следващата седмица.

— Хм — рече Белда. — Вие сте свършили добра работа с отделните дървета. Сигурно сте помислили и за гората като цяло:

— Че това е оръжие ли? — рекох, а Белда бавно кимна. — Да, това е крайното разрушително оръжие. И то трябва да бъде демонтирано.

— Но гората е по-голяма от това — рече Белда и сръбна от кафето си. — Да предположим, че не просто го демонтирате, а го унищожите безследно. Прехвърляте цялата литература и изтривате всяко редче, което има нещо общо с проекта „Юпитер“. След това принуждавате главорезите на правителството да ликвидират всички, които дори са чували за него. Какво ще стане после?

— Ти ми кажи — рекох. — Трябва да го кажеш.

— Очевидно е. След десет години, след сто или след милион години на някого другото ще му хрумне същата идея. И той също ще бъде ликвидиран. Но след още десет или милион години пак някой ще я извади на бял свят. Рано или късно някой ще заплаши, че ще използва

това оръжие. Или дори няма да заплаши, а ще го направи. Защото мрази света достатъчно силно, за да поиска всичко да загине.

Последва нова дълга пауза.

— Добре — казах, — това разкрива една загадка. Хората се чудят откъде са се пръкнали законите на физиката. Искам да кажа, че, да речем, всичките закони, които управляват материята и енергията, е трябвало да бъдат създадени с онова боцване, с което е започнала Диаспората. Изглежда направо ненужно.

— Значи Белда е права — рече Амелия. — Законите на физиката са си били на мястото. Преди двайсет милиарда години някой е натиснал бутона „включи отново“.

— А пък няколко милиарда години преди това — намеси се Белда — го е сторил някой друг. Вселената съществува толкова дълго, колкото да развие създания като нас. — Тя насочи костеливи пръсти, оформящи буквата V към Амелия и мен. — Хора като вас двамата.

Е, добре, но това не решаваше мистерията за първопричината; така или иначе трябваше да има същински първи път.

— Чудя се... — отрони Реза. — Сигурно във всичките милиони галактики има и други раси, които са направили това откритие. Хиляди или милиони пъти. Те очевидно не са били психологически готови да го направят... да ни унищожат всички.

— Надраснали са го — отрязва Ашър. — Жалко, че ние не сме! — Разбърка леда в уискито си. — Ако Хитлер бе разполагал с бутона в бункера си... Или Калигула, Чингис хан...

— Хитлер просто е изтървал влака с един век — каза Реза. — Струва ми се, че не сме еволюирали толкова, че да избегнем възможността да създадем нов Хитлер.

— Няма и да успеем — рече Белда. — Агресията е характерна за оцеляването. Тя ни поставя на върха на хранителната верига.

— Взаимодействието ни е поставило там — поправи я Амелия. — Агресията не върши работа срещу саблезъбия тигър.

— Добре, тогава комбинация от двете, признавам — рече Белда.

— Взаимодействие и агресия — проточи Марти. — Значи един взвод големи е върховното изражение на човешкото превъзходство над зверовете.

— Не би могло да се каже за всекиго — рекох. — Някои, изглежда, са деволуирали.

— Позволете ми да продължа тази тема. — Марти склочи пръсти. — Да изберем друга гледна точка. Надпреварата с времето вече е започнала. Някъде през следващите десет или милион години трябва да отклоним човешката еволюция от агресивното поведение. На теория това не е невъзможно. Управлявали сме еволюцията на много други видове.

— На някои — в рамките на едно поколение — кимна Амелия. — Наблизо има една зоологическа градина, пълна с такива.

— Много приятно място — вметна Белда.

— Можем да го направим в рамките на едно поколение — рече тихо Марти. — И дори в по-кратки срокове.

Всички погледнаха към него.

— Джулиан — попита той, — защо механиците остават в големите не по-дълго от девет дена?

Свих рамене.

— Навярно поради умората. Ако останеш прекалено дълго, се отпускаш.

— Точно това ви внушават. Това внушават и на всички останали. Те си мислят, че то е истината. — Той се огледа неспокойно. Бяхме сами в залата, но той въпреки това сниши гласа си. — Това е тайно. Свръхсекретно. Ако Джулиан се връщаше във взвода си, нямаше да я кажа, тъй като прекалено много хора щяха да я узнаят. Но имам доверие на всички тук.

— Да ни съобщиш военна тайна? — попита Реза.

— Дори военните не я знаят. Рей и аз я пазим от тях, макар да не е лесно. На север, в Северна Дакота, има център за възстановяване с шестнайсет пациента. Всъщност на тях нищо им няма. Седят там, защото знаят, че така трябва.

— Хората, които ти и Рей сте изследвали ли? — попитах.

— Именно. Преди повече от двайсет години. Сега те са на средна възраст и знаят, че навярно ще им се наложи да прекарат остатъка от живота си в уединение.

— Какво, по дяволите, сте им *направили*? — попита Реза.

— Осем от тях бяха включени непрекъснато като големи за три седмици. Другите осем — за шестнайсет дена.

— И това е всичко? — попитах.

— Това е всичко.

— И полудяха, така ли? — попита Амелия.

Белда се засмя — непривичен, нерадостен смях.

— Обзалагам се, че не са полудели. Обзалагам се, че това ги е отрезвило.

— Белда е близо до истината — рече Марти. — Тя притежава неприятното умение да чете мислите ти и без помощта на електричество.

— Колкото и да звучи парадоксално, онова, което става след като си бил две седмици в кожата на голем, е, че повече не можеш да бъдеш войник.

— Не можеш да убиваш ли? — попитах.

— Не можеш дори да нараниш някого нарочно, освен при самозащита. Или за да защитиш нечий друг живот. Настъпва необратима промяна в начина на мислене, на усещане; дори след като се изключиш. Бил си прекалено дълго в кожата на други хора, споделял си тяхната идентичност. Да нараниш друг човек ще е толкова болезнено, колкото да нараниш себе си.

— Не са съвсем чисти пацифисти обаче — намеси се Реза. — Щом могат да убиват при самозащита.

— Това е различно при всеки от индивидите. Някои по-скоро биха умрели, вместо да убият, дори при самозащита.

— Това ли сполетява хората като Канди? — попитах.

— Не съвсем. Хората като нея са подбрани заради съчувствието, заради благородството си. Може да се очаква при включванията им тези им качества да се засилят.

— Случайни хора ли използвахте при експеримента? — попита Реза.

Марти кимна.

— Първата група бяха случайно подбрани хора срещу заплащане, войници в отпуск. Но не и втората група. — Той се наведе напред. — Половината от тях бяха убийци от специалните части. Другата половина бяха цивилни, винени за убийства.

— И всичките те... се цивилизоваха? — попита Амелия.

— Глаголът, който използваме, е „хуманизираха“ — отвърна Марти.

— Значи ако взвод ловци-убийци остане включен две седмици — промълвих, — той ще се превърне в група кротки котенца.

— Така предполагаме. Това, разбира се, бе направено преди появата на ловците-убийци; преди големи да се използват в битка.

Досега Ашър слушаше мълчаливо.

— Струва ми се абсурдно да приема, че военните не са повторили експеримента ви. И да не са измислили начин да заобиколят това отклонение — пацифизма. Хуманизацията.

— Не е невъзможно, Ашър, но е малко вероятно. Аз мога да се включавам — еднопосочно — със стотици военни, от редник до генерал. Ако някой е бил въвличан в подобен експеримент или дори е чувал слухове за нещо такова, щях да знам.

— Не и ако всички, които са го ръководили, също са включвани еднопосочно. А субектът на експеримента е изолиран, както в твоя случай, или пък е ликвидиран.

Това съждение си заслужаваше миг мълчание. Дали военните учени избиват неудобните субекти на опитите си?

— Ще се съглася с тази възможност — рече Марти, — но е малко вероятна. Рей и аз координираме всичките изследвания на военните върху големите. Ако някой иска проектът му да бъде одобрен, финансиран и приложен, без ние да знаем... възможно е. Доколкото е възможно да подхвърлиш монета и сто пъти подред да се падне ези.

— Интересно е, че приведе числа, Марти — рече Реза. Той драскаше нещо върху салфетката си. — Да приемем най-оптимистичния сценарий: че си убедил всички хора да се съгласят да бъдат хуманизирани и да се подредят на опашка за включване.

— Първо, един на всеки десетима или умира, или полудява. Вече се опитвам да намеря начин това да бъде избегнато.

— Е, ние не знаем дали...

— Позволи ми да продължа още секунда. Ако съотношението е един на дузина, вие ще убиете 600 милиона души, за да сте сигурни, че останалите няма да убият никого. Пред вас Хитлер изглежда истински аматьор, поне с няколко десетки пъти.

— Има и още нещо, сигурен съм.

— Има. С какво разполагаме — с шест хиляди големи? Това означава сто хиляди. Всеки трябва да бъде две седмици включен — и това, *след като* е прекарал пет дена в подготовка на мозъка и за възстановяване. Кажи го дващест дена на човек. Ако приемем, че седем милиарда оцелеят след хирургическата намеса, това означава, че се

падат седем хиляди души на машина. По моите сметки са необходими четирийсет хиляди дни. Почти четиристотин години. Подир това всички си живеем безметежно — поне онези, които оцелеят.

— Дай да видя това. — Реза подаде салфетката на Марти. Той проследи с пръст колонките от числа. — Първо, в тези сметки липсва фактът, че не се нуждаеш от истински голем. Просто осъществяваш връзката мозък-мозък и се нуждаеш от системите за подхранване на организма. Можем да организираме милион пункта, а не сто хиляди. *Десет милиона*. Това намалява ограничението във времето до четири години.

— Но не и половината милиард жертви — рече Белда. — За мен това е интересно само от научна гледна точка, след като възнамерявам да живея само още няколко години. Но цената ми се струва прекалено висока.

Ашър натисна бутона за сервитьора.

— Това не е твое случайно хрумване, Марти. Колко време го обмисляш, двайсет години?

— Някъде там — призна той и сви рамене. — Наистина не бива да се стига до смъртта на Вселената. Ние вървим по хлъзгав склон от Хирошима насам. Всъщност, дори от Първата световна война.

— Значи си един потаен пацифист, който работи за военните? — попита Белда.

— Не и чак толкова потаен. Армията толерира теоретичния пацифизъм — виж Джулиан, например — доколкото това не пречи на работата ѝ. Повечето от генералите, които познавам, биха се определили като пацифисти.

Дотътри се сервитьорът и взе поръчката ни. Когато излезе, рекох:

— Марти има основание. Въпросът не е само в проекта „Юпитер“. Съществуват множество изследователски, проекти, които в крайна сметка могат да доведат до стерилизирането или унищожаването на планетата. Дори останалата част от Вселената да не бъде засегната.

— Ти вече си бил включен — рече Реза и допи виното си. — Значи нямаш право на глас.

— А какво ще стане с хора като мен? — попита Амелия. — Които се опитват да се включат, но не успяват. Може би ще ни натикате

в някой хубав концентрационен лагер, където няма да можем да причиним вреда никому.

Ашър се разсмя.

— Хайде, хайде, Блейз. Това е просто един мисловен експеримент. Марти не предлага сериозно да...

Марти удари силно с длан по масата.

— По дяволите, Ашър! Никога през живота си не съм бил по-сериозен.

— Тогава си луд. Това изобщо не може да стане.

Марти се обърна към Амелия.

— В миналото никога не е било задължително който и да е да бъде включен. Ако това се превърне в усилие от типа на вашия проект „Юпитер“ — или проекта „Манхатън“^[1] — цялата работа, която трябва да бъде свършена, *ще бъде* свършена. — Към Реза: Същото се отнася за твоите половин милиард жертви. Това не е нещо, което ще се случи за едно денонощие. Достатъчни са задълбочени, поставени под контрол изследвания, подобряване на технологията и процентът на жертвите ще намалее рязко, може би до нулево равнище.

— Тогава, ако използваме най-меките думи — рече Ашър, — ти обвиняваш армията в убийство. Ясно, точно това е призвана да прави тя, но от друга страна и там би трябвало да има хора. — Марти го погледна озадачен. — Искам да кажа, ако си мислил толкова дълго, че инсталирането на жаковете може да стане безопасно, защо армията не изчака със създаването на нови механици, докато не се постигне безопасност?

— Не армията е убиецът, както твърдиш. Аз съм. Изследователи като мен и Рей.

— О, хайде, хайде, не прави чак такава мелодрама. Сигурен съм, че си дал най-доброто от себе си. Но винаги съм имал чувството, че цената, която трябва да се плати за тази програма, е твърде висока.

— Съгласен съм — рече Марти, — и работата не е само в съотношението една жертва на дузина инсталации. При механиците съществува неприемливо висок процент на смъртност от инфаркти и инсулти. — Той извърна поглед от мен. — И на самоубийства по време на службата или след нея.

— Процентът на жертвите сред войниците е висок — потвърдих. — И това не е тайна. Но е част от довода: да се освободим от

войниклъка като професия.

— Да предположим, че *можем* да постигнем стопроцентов успех при инсталирането на жаковете, без да допускаме жертви. Пак обаче остава въпросът, че няма начин да принудиш всички да го направят. Мога да си представя всичките тия от Нгуми, подредени на опашка пред банда съглашенски демони-учени, които да им продупчат черепите! Боже мой, няма да можем да убедим дори нашите военни. В момента, в който генералите разберат с какво си се заел, вече ще си в историята. Ще си се превърнал в тор!

— Може би е така. Може би. — Сервитърът донесе напитките ни. Марти ме погледна и разтърка брадичката си. — Искан ли ти се да се включиш?

— Май да.

— Свободен ли си утре в десет?

— Да, до два.

— Ела у дома. Необходимо ми е да взема твоите усещания.

— Вие двамата какво — да не сте решили да се закачите един за друг и да промените света? — попита Амелия. — Да спасите Вселената?

Марти се изсмя.

— Нямах точно това предвид.

Но не, тъкмо това имаше предвид.

[1] Проектът „Манхатън“ на американското правителство от 40-те години е за създаването на първата атомна бомба. — Б.прев. ↑

На Джулиан му се наложи да върти педалите на велосипеда през тъй дългоочаквания дъжд, за да отиде до лабораторията на Марти, затова не пристигна в най-празничното си настроение.

Марти му намери хавлиена кърпа и работна престилка, която да го стопли в изстудената от климатика зала. Седнаха на столове с прави облегалки до тестовата койка, която на практика представляваше две легла, снабдени с цялостни шлемове. Гледката към наводненото университетско градче десет етажа по-долу беше красива.

— Дадох почивен ден на асистентите си тази събота — рече Марти — и пренасочих всички телефонни разговори към домашния си кабинет. Няма да ни безпокоят.

— За какво да ни безпокоят? — попита Джулиан. — Какво имаш предвид?

— Не мога да знам точно, преди да се включим един към другото. Но сега-засега всичко ще си остане между нас двамата. — Той посочи към пулта в другия край на стаята. — Ако някоя от асистентките ми беше тук, можеше да се включи едностранно и да подслушва.

Джулиан стана и огледа леглото.

— Къде е бутонът за прекъсване?

— Нямах нужда от него. Ако поискаш да излезеш, просто си помисляш „Край“ и връзката е прекъсната. — Джулиан изглеждаше разколебан. — Това е новост. Не се учудвам, че досега не си го виждал.

— С други думи, ти държиш всичко под контрол.

— Номинално. Контролирам сензориума, но това не си заслужава дори приказките. Ще го променя така, както искаш.

— Едностранна връзка?

— Можем да започнем с едностранна, после да преминем към ограничена двустранна — „поток на разговора“, — при взаимно съгласие — Джулиан знаеше, че Марти не може да се включи дълбоко с когото и да било; тази му способност бе премахната поради съображения за сигурност. — Изобщо няма да е като връзката между теб и взвода ти. Ние на практика не можем да четем мислите си. Просто ще комуникираме по-бързо и по-ясно.

— Добре. — Джулиан се изтегна на леглото и въздъхна дълбоко. — Давай да почваме!

Двамата легнаха и положиха вратовете си върху меките възглавнички, отместиха пластмасовите тръби с резервоари и нагласиха главите си така, че жаковете щракнаха. След това предната част се спусна върху лицата им. Час по-късно шлемовете се отвориха. Лицето на Джулиан лъщеше от пот.

Марти се изправи, изглеждаше освежен.

— Греша ли?

— Не мисля. Но в крайна сметка е по-добре да отида до Северна Дакота.

— Там времето е хубаво за сезона. Сухо.

Когато напуснах лабораторията на Марти, не валеше, но се оказа, че е временно. Видях как линията на приближаващия шквал ме застига по улицата, но за късмет бях току до студентския център. Заклучих велосипеда и влязох в мига, в който връхлетя бурята.

Под купола на последния етаж на сградата се намираше светло и шумно кафене. Беше съвсем подходящо. Бях прекарал твърде дълго затворен в два черепа: в ровичкане из тях.

Бе твърде населено за неделя, вероятно поради времето. Потрябвах ми десет минути чакане на опашка, за да поръчам чаша кафе и кифла, после обаче се оказа, че няма къде да седна.

Върнах се към онова, което бях „взел“ от съзнанието на Марти.

Десетте процента жертви на инсталирането на жакове не разкриваха цялата истина. Необработените числа сочеха, че 7,5 на сто умират, 2,3 на сто се увреждат умствено, 2,5 на сто биват увредени само донякъде, а 2 процента свършват като Амелия — незасегнати, но и невключени.

Секретната част от доклада обаче показваше, че повече от половината загинали са били призовани в армията, готвени са били за механици и са били убити от сложността на голем-интерфейса. Доста от другите жертви се дължат на недоучени хирурзи и на лошите условия, при които се провеждат операциите в Мексико и Централна Америка. Ако се има предвид онзи мащаб, за който Марти говори, дори няма да се използват хора хирурзи — освен за контрол. Боже Господи, автоматизирана мозъчна хирургия! Марти обаче твърдеше, че това било неколкократно по-просто, тъй като не се налагало да бъде съобразено с включването към голем.

А пък дори да ставаше дума за десет процента смъртни случаи, алтернативата беше сто процента, гибелта на целия живот чак до Стената на Хъбъл.

И все пак — как ще накарате нормалните хора да го направят? Цивилните, които прибягват до него, се побират в твърде тясна рамка: сантименталисти, търсачи на силни усещания, хронично самотните и сексуално потиснатите. И сума народ, който се намира в положението на Амелия: човекът, когото обичат, е включен, а те също искат да са там.

Основната стратегия е, че, първо, не бихте желали да се откажете. Едно от нещата, които научихме от Всеобщата държава на

благоденствието, е, че хората не ценят нещата, за които не плащат. Това би струвало едномесечните кредити за развлечение — но в интерес на истината и бездруго ще ги изхарчите за същото време, без да се усетите.

А факторът, че принадлежите към групата на включените, ще стане все по-важен след няколко години: хората, които не са хуманизирани, ще са по-малко сполучили. Може би ще са и по-нерадостни, макар това да се проявява по-трудно.

Другият малък проблем е какво ще стане с хора като Амелия. Те не могат да се включат, значи не могат да бъдат хуманизирани. Ще се чувстват оцетени и ще са сърдити — значи, в състояние да причинят насилие. Два процента от шест милиарда прави 120 милиона души. От друга гледна точка, това може да означава един вълк да се грижи за четирийсет и девет овце. Марти бе предложил да ги преместим всичките на острови, като поканим хуманизираните островитяни да емигрират.

Всеки би могъл да си живее удобно където и да е, ако използваме наномашините да произведат други машини и да ги раздадем безплатно на всички — независимо дали са от Нгуми или от Съглашението.

Най-важно обаче бе първо да се хуманизират големите и техните водачи. Това означаваше да се проникне в Сграда 31 и да се изолира за няколко седмици висшето командване. Марти имаше план как да стане това — Военният колеж във Вашингтон да заповяда симулационна тренировка, която изисква изолация.

Аз трябваше да бъда „къртицата“. Марти бе променил личното ми досие — излизаше, че наскоро съм преживял лесно обясним епизод на нервно изтощение. „Сержант Клас е годен да служи, но се препоръчва Портобело да се възползва от образованието и опита му и да го прехвърли към командния кадър.“ Преди това той щеше да извърши селективно прехвърляне и съхраняване на памет: аз временно щях да забравя опита си за самоубийство, заговора за преврат и апокалиптичните резултати от проекта „Юпитер“. Просто щях да вляза там и да бъда самият себе си.

Старият ми взвод — като част от друг „експеримент“, ще бъде достатъчно дълго включен, за да бъде хуманизиран, а аз щях да съм в Сграда 31, за да им отворя, когато дойдат да сменят взвода на охраната.

С генералите щяхме да се отнесем добре. Марти щеше да издаде временни заповеди за жена неврохирург и нейната анестезиоложка от база в Панама; те двете имаха феноменална степен на успех — 98 на сто от инсталациите на жакове.

Днес — Сграда 31; утре — целия свят. Можехме да заработим от Портобело, надолу по веригата, като използваме връзките на Марти в Пентагона, и бързо да хуманизираме целите въоръжени сили. Войната можеше между другото да свърши. Но голямата битка щеше тепърва да предстои.

Гледах към университетското градче през замъглените от дъжда прозорци, докато си ядях кифлата с ябълков пълнеж. Сетне се облегнах на витрината и огледах кафетерията, завърнал се отново на земята.

Повечето от хората вътре бяха само с десет или дванайсет години по-млади от мен. А тази пропаст изглеждаше невероятна, непреодолима. Възможно бе обаче изобщо да не присъствах изцяло в този свят — на бърбрене, кикотене, флиртуване — дори когато съм бил на тяхната възраст. Главата ми винаги беше в някоя книга или пулт. Момичетата, с които се любех по онова време, бяха от същото отшелническо малцинство, доволни набързо да споделят облекчението и да се върнат към учебниците си. Като всички останали, и аз имах сърцераздирателни любови преди колежа, но след като навърших осемнайсет или деветнайсет, се съсредоточих върху секса — по онова време той беше в изобилие. Сега махалото се бе завъртяло в обратната посока — към консерватизма у поколението на Амелия.

Дали всичко това щеше да се промени, ако Марти успееше в начинанието си — ако *ние успеехме*? Не съществува друга интимност, като тази, когато си включен, а голяма част от тийнейджърския секс бе предизвикан от любопитството, което включването може да задоволи още в първата минута. Остава си интересно да се споделят преживявания и мисли с хора от другия пол, но цялостният гещалт да бъдеш мъж или жена си е просто там и става познат още в първите няколко минути, след като установите контакта. Имам физически спомени от раждания и помятания, от менструации и от това, как гърдите ти пречат. Амелия се безпокои, че преживявам всички мускулни схващания и предменструални неразположения на взвода си; че всички жени се притесняват от неволните ерекции, че еякулират, че

знаят как скротумът ограничава начина, по който седате, вървите и кръстосвате крака.

Амелия вкуси от това, беше просто като шепот, в онези две или по-малко минути, които споделихме в Мексико. Може би част от проблема ни сега се коренеше в нейното разочарование, че само бе надзърнала в тайнството. След неуспешния ни опит онази вечер, когато я заварих с Питър, бяхме правили секс само няколко пъти. Онази вечер, когато жак-чуках Зуи, ако трябва да бъда честен. А и се случваха толкова много неща — краят на Вселената и всичко останало, че няхмахме време или склонност да решим собствените си проблеми.

В кафетерията миришеше на нещо средно между физкултурен салон и мокро куче, поръсено с дъх на кафе, но момчетата и момичетата, изглежда, не го забелязваха. Търсеха, перчиха се, предлагаха се — едно далеч по-откровено поведение на примати, отколкото показваха в часовете по физика.

Като наблюдавах ритуалите на това едва прикрито сексуално поведение, се чувствах натъжен и стар, питах се дали Амелия и аз бихме могли отново да се помирим напълно. Отчасти това се дължеше на факта, че не можех да прогоня от съзнанието си случката между нея и Питър. Но трябваше да си призная, че отчасти се дължеше и на Зуи и цялото нейно племе. Ние всички донякъде съжалявахме Ралф с неговото безкрайно тичане подир „джилките“. Но освен това изпитвахме и неговия екстаз, който никога не намаля.

Потресен бях сам от себе си, като си зададох въпроса дали бих могъл да живея така, и в следващия миг отново изпитах потрес, като си признах, че бих могъл. Връзки — емоционално ограничени, постоянно страстни. Сетне — пак временно връщане в реалния живот до следващия път.

Неоспоримата съблазън на това допълнително измерение — да усещаш как тя те усеща и как емоциите се сливат — аз бях оградил в сърцето си със стена, бях й сложил етикета „Каролин“ и бях затръшнал вратата. Сега обаче ми се налагаше да призная, че бе доста впечатляващо и просто с непозната; независимо колко бе умела и съчувстваща, но все пак непозната, без всякакви преструвки за любов.

Без преструвки: това бе истината и не само в едно измерение. Марти бе прав. Там неволно възникваше нещо като любов. Да оставим секса настрана: в продължение на няколко минути тя и аз бяхме по-

близки — в смисъл на това, как се познаваме един друг, — отколкото една нормална двойка, която е заедно от петдесет години. Това започва да избледнява веднага щом се разкачите, а няколко дена по-късно споменът ще е спомен за спомена. Докато не се включите отново и то не ви връхлети пак. Значи ако това продължи две седмици, ще те промени завинаги? Склонен бях да повярвам.

Тръгнах си от Марти, без да обсъждаме датите на следващите си срещи, което си беше негласно споразумение. Имахме нужда от време, за да усвоим мислите на другия.

Не поставях под въпрос и това, как той бе в състояние да промени медицинското ми досие и да премества доста високопоставени офицери когато си пожелае. Не бяхме включени толкова надълбоко, че тази информация да изплува. Имаше обаче някакъв образ на мъж — приятел от дълги години. Не бих искал да знам дори толкова.

Във всеки случай желях да отложа всякакви действия, докато не се включа към хуманизираните хора от Северна Дакота. Не че се съмнявах във верността на твърденията на Марти, просто се колебаех дали са верни преценките му. Когато си включен с някого, „приемането на желаното за действително“ добива съвсем нови форми. Пожелай нещо достатъчно силно, и можеш да увлечеш и останалите подире си.

В продължение на 20 минути Джулиан гледа дъжда и реши, че няма да спре, затова зацапа към дома през него. Дъждът, естествено, спря, когато стигна на половин пресечка от жилището си.

Заклучи колелото в сутерена и пръсна с масло веригата и венците. Велосипедът на Амелия беше там, но това не означаваше, че си е вкъщи.

Спеше дълбоко. Джулиан вдигна достатъчно шум, докато вадеше куфара си, за да я събуди.

— Джулиан? — Тя седна в леглото и разтърка очи. — Как мина с... — Видя куфара. — Заминаваш ли занякъде?

— За Северна Дакота, за няколко дена.

Тя поклати глава.

— Защо, за Бога... о, при шантавелковците на Марти.

— Искам да се включа с тях и да проверя сам. Те може и да са шантавелковци, но може би и ние ще се присъединим към тях.

— Не всички — рече тихо тя.

Той понечи да каже нещо, но затвори уста и взе три чифта чорапи в тъмното.

— Ще се върна много преди лекциите във вторник.

— Ще има доста обаждания в понеделник. Списанието няма да излезе до сряда, но ще звънят на всички.

— Просто събирай съобщенията. Аз ще ги потърся от Северна Дакота.

Да се добере до щата, се оказа по-трудно, отколкото предполагаше. Намери три военни полета, които да го откарат с прехвърляне до пълния с вода кратер Сийсайд, но когато се опита да си резервира място, компютърът му съобщи, че вече не разполагал с „боен“ пропуск, тъй че можел да пътува, ако остане свободно място. Това предполагаше, че има около 15 на сто шанс да хване и трите полета. А да се върне до вторник, щеше да е още по-трудно.

Обади се на Марти, който му каза, че ще направи каквото може, и след минута му звънна.

— Опитай отново.

Този път получи резервация за общо шестте полета отиване и връщане без проблеми. Инициалът „Б“ бе възстановен към серийния му номер.

Джулиан отнесе багажа и куфара си във всекидневната, за да го подреди. Амелия го последва, свила се в нощницата си.

— Може би ще замина за Вашингтон — рече тя. — Питър се завръща от Карибите, за да даде утре пресконференция.

— Значи е променил решението си. Мислех си, че се скри там, за да избегне публичността. — Вдигна поглед към нея. — Или пък се връща главно за да се види с теб.

— Не каза такова нещо.

— Но той ти плаща билета, нали? Не са ти останали достатъчно кредити този месец.

— Разбира се, че той плаща. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Аз съм негова сътрудничка в изследванията. И ти си добре дошъл там.

— Сигурно. Това може да се провери. — Той привърши с подреждането на малкия куфар и се огледа. Пристъпи към масата и взе две списания. — Ако те помоля да не отиваш, ще останеш ли тук?

— Никога няма да ме помолиш.

— Това не е отговор.

Тя седна на дивана.

— Добре. Ако ме помолиш да не отивам, ще се скараме. И аз ще се наложа.

— Значи затова да не те моля?

— Не знам, Джулиан. — Тя повиши леко тон. — За разлика от някои хора аз не мога да *чета чужди мисли*.

Той пхна списанията в куфара и внимателно го затвори, като сложи отпечатъка си на ключалката.

— Всъщност, нямам нищо против да отидеш — рече тихо той. — Това е нещо, което трябва да преживеем, така или иначе. — Седна до нея, без да я докосва.

— Така или иначе — повтори тя.

— Обещай ми само, че няма да останеш завинаги.

— Какво?

— Онези от нас, които могат да четат чужди мисли, могат да предсказват и бъдещето — рече той. — Още другата седмица половината от заетите в проекта „Юпитер“ ще започнат да ни изпращат резюметата си. Моля те само, ако той ти предложи място, да не приемаш веднага.

— Добре. Ще му кажа, че трябва да го обсъдя с теб. Честно ли е така?

— Само за това помолих. — Той взе ръката ѝ и леко целуна пръстите ѝ. — Не прибързвай в нищо.

— Какво ще кажеш... не само аз да не прибързвам, но и ти.

— Какво?

— Вдигни телефона. Хвани по-късен полет за Северна Дакота. — Тя го погали по бедрото. — Няма да излезеш от тази стая, докато не те убедя, че си единственият, когото обичам.

Той се поколеба, сетне взе слушалката. Тя коленичи на пода и започна да разкопчава колана му.

— И побързай.

Последният отрязък от пътуването ми бе от Чикаго, но той прехвърли Сийсайд с няколко мили, тъй че хвърлих един поглед на Вътрешното море. „Море“ всъщност звучи малко претенциозно; то е с едва половината площ на езерото Грейт Солт. Но е внушително — идеален син кръг, прорязан от белите линии на вълните, вдигнати от увеселителните съдове.

Мястото, към което се бях запътил, се намираше само на шест мили от летището. Такситата се плащат с кредити за забавление, но велосипедите бяха безплатни, затова взех един и завъртях педалите. Беше горещо и прашно, но усилието си струваше, след като бях прекарал целия предиобед по самолети и летища.

Сградата бе с архитектура отпреди петдесет години — цялата огледални стъкла и стоманена конструкция. На табела сред подстриганата ливада пишеше „Домът на Свети Вартоломей“.

Вратата ми отвори мъж над шейсетте, който носеше якичка на свещеник и всекидневни дрехи.

Фоайето бе бяло помещение, лишено от всякаква украса, освен разпятие на едната стена, а срещу него, на другата стена — холограма на Иисус. Непривлекателни, казионни столове и канапе с религиозна литература върху масичката между тях. Влязохме през двойната врата в също тъй обикновена всекидневна.

Отец Мендес бе от испанско потекло, косата му бе още черна, сбръчканото му лице носеше два дълги стари белега. Видът му бе заплашителен, но спокойният му тон и приветливата усмивка го разведряваха.

— Извинете ни, че не дойдохме да ви посрещнем. Не разполагаме с кола и не излизаме много. Това ни помага да поддържаме образа си на безвредни стари побъркянци.

— Д-р Ларин каза, че легендата за вас съдържа и частица от истината.

— Да, ние сме нещастните оцелели от първите експерименти с големи, с помътен ум. Хората гледат да ни избягват, когато излезем.

— Значи не сте истински свещеник.

— Всъщност съм, или по-скоро бях. Разпопиха ме, след като бях обвинен в убийство. — Той спря пред обикновена врата върху която имаше табелка с името ми, и я отвори: — За изнасилване и убийство.

Това е вашата стая. Като се поосвежите, слезте до атриума в края на коридора.

Самата стая не беше съвсем монашеска, на пода имаше ориенталски килим, модерно окачено легло контрастираше на старинното писалище с ролетка и съответстващия му стол. Имаше и малък хладилник с безалкохолни напитки и бира, в бюфета се виждаха бутилки вино, вода и чаши. Докато събличах униформата си и я сгъвах внимателно да е готова за обратния път, изпих чаша вода, сетне чаша вино. После взех един бърз душ, облякох по-удобни дрехи и тръгнах да търся атриума.

Коридорът представляваше стена отляво и врати като моята отдясно, с очевидно по-постоянни табелки. Вратата с орнаментно непрозрачно стъкло в края му се отвори автоматично, когато я приближих.

Замръзнах като истукан. Атриумът беше хладна борова гора. Мирис на кедри, някъде весело ромонеше поточе. Погледнах нагоре и, да, виждаше се небето.

Поех по пътеката, настлана с камъчета и за миг поспрях на дървеното мостче над бързия плитък поток. Чух смях пред себе си и последвах леката миризма на кафе, завих и излязох на малка полянка.

Около дузина мъже на около петдесет и шейсет години стояха или седяха наоколо. Мебелировката бе дървена, в селски стил от най-различни модели, без да е подредена по някакъв определен начин. Мендес се отдели от групичката, с която разговаряше, и дойде при мен.

— Събираме се тук за около час преди вечеря — рече той. — Ще пиете ли нещо?

— Кафето ухае добре.

Той ме отведе до маса със самовари с чай и кафе и различни бутилки. Имаше бира и вино в кофичка с лед. Нищо домашно приготвено и нищо евтино — повечето неща бяха вносни.

Посочих батареята от бутилки арманяк, малцово уиски, анехос^[1].

— Вие какво, да нямате печатница за купони?

Той се усмихна, поклати глава и наля две чаши.

— Не е чак дотам законно. — Остави чашата ми до млякото и захарта. — Марти каза, че можем да ви се доверим дотолкова, че да се включим, тъй че в крайна сметка ще узнаете. — Той се вгледа в мен. — Имаме си наномашина.

— Как пък не!

— Господарските къщи имат много помещения — рече той, — включително и голямо подземие в случая. Можем да слезем и да погледнем по-късно.

— Не се шегувате, нали?

Той поклати глава и сръбна от кафето.

— Не. Машината е стара, малка, бавна и неефективна. Ранен прототип, който е трябвало да бъде разглобен за резервни части.

— Не се ли страхувате, че можете да направите още един голям кратер?

— Съвсем не. Елате, да седнем там. — Имаше масичка за пикник с два стола и чифт жакове с черна кутия. — Да спестим малко време. — Подаде ми зеления жак и взе червения. — Еднопосочно прехвърляне.

Аз се включих, сетне и той, прещрака ключа — включи и изключи.

Извадих жака и го погледнах слисан. Целият ми възглед за света се бе променил за една секунда.

Експлозията в Дакота е била нагласена. Наномашината е била изпитвана тайно много време и е била безопасна. Съглашенската коалиция, която я разработила, искала да предотврати чужди потенциално успешни насоки на изследвания. И след няколко внимателно съставени документа — свръхсекретни, но компрометиращи — евакуирали Северна Дакота и Монтана, а после обявили опита си да получат огромен диамант от няколко килограма въглерод.

Но по онова време наномашината дори не е била там. Само огромно количество деутерий и тритий, плюс взривател. Гигантската водородна бомба била поставена под земята и насочена така, че да причини минимално радиоактивно замърсяване, като в същото време стопи едно хубаво, кръгло езерно легло, достатъчно голямо, за да послужи като добър довод, който да те накара да се откажеш сам да си правиш наномашина от това-онова.

— Но откъде знаете? Откъде сте сигурни?

Той смръщи чело.

— Може би... може би това е просто приказка. Не е възможно да се провери ей така. Мъжът, който я вкара в нашата верига, Хулио

Негрони, е починал няколко седмици след експеримента, а човекът, който я научил от него — негов съкилийник в Рейфорд, е екзекутиран много отдавна.

— Съкилийникът е бил учен?

— Така казва. Убил хладнокръвно жена си и децата си. Предполагам, е лесно да се провери в архивите на новините, някъде от 22-ра или 23-та.

— Аха. Мога да го сторя тази вечер.

Върнах се до масата и налях малко ром в кафето си. Беше прекалено добър ром, да се хаби по такъв начин, но отчаяната ситуация изисква отчаяни мерки. Спомням си, че ми хрумна тъкмо тази фраза. А още не знаех колко отчаяни бяха времената.

— Наздраве. — Мендес вдигна чашата си, докато сядях. Чукнах се с него.

Ниска жена с дълга, спусната коса дойде с преносим телефон.

— Д-р Клас? — Аз кимнах и взех апаратчето. — Търси ви д-р Хардинг.

Лицето на екранчето беше колкото нокът, но виждах, че определено е разстроена.

— Джулиан... нещо става.

— Нещо *ново*? — Опитах се думите ми да прозвучат шеговито, но усещах как гласът ми трепери.

— Редколегията на списанието е отхвърлила статията.

— Господи! И на какво основание?

— Редакторът казва, че „отказват да обсъждат това“ с когото и да било, освен с Питър.

— И какво смята Питър да...

— Той не е у *дома си*! — Малка ръчица прехвърча да избърше потта от челото ѝ. — Не дойде с обявения полет. От Сейнт Томас съобщиха, че е напуснал вилата си снощи. Тъй че някъде между вилата и летището той... Не знам...

— Провери ли в полицията на острова?

— Не... не; това е следващата ми стъпка, разбира се. Паникьосах се. Просто ми се искаше, нали разбираш, надявах се, че ти се е обадил.

— Искаш ли аз да позвъня в полицията? Би могла да...

— Не, аз ще го направя. И на самолетната компания — двойна проверка. Ще ти звънна после.

— Добре. Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя прекъсна.

Мендес отиде да си долее топло кафе.

— Какво става с тази редколегия? Да не е загазила?

— И двамата сме загазили. Но това е просто една академична редколегия, която решава дали дадена статия да бъде публикувана.

— Както личи, и двамата сте заложили много на тази статия.

— И двамата, и всички останали на света. — Взех червения жак.

— Този автоматично еднопосочен ли е?

— Да.

Той се включи, после и аз.

Не бях толкова добър в предаването, колкото него, макар и да се включвах по десет дена на месец. Същото бе и с Марти предишния ден: ако си свикнал с двустранна връзка, чакаш за обратни податки, които никога не идват. Тъй че след много задънени улички и връщане обратно, ми потрябваха десет минути да предам всичко.

Известно време той ме гледаше, а може би гледаше навътре в мен.

— В съзнанието ти няма съмнение, че сме обречени.

— Точно така.

— Аз, разбира се, не мога да оценя логиката ти, псевдооператорската теория. Доколкото разбирам, тази техника не е общоприета.

— Вярно. Но Питър стигна до същите резултати по друг, независим път.

Той бавно кимна.

— Ето защо тонът на Марти беше толкова странен, когато ми съобщи, че идваш. Използва бомбастични изрази от типа „жизненоважно“. Не искаше да изрича прекалено много, но желаше да ме предупреди. — Наведе се напред. — Значи сега трябва да прибегнем до Бръснача на Окам. Най-простото обяснение на тези събития е, че ти, Питър и Амелия грешите. Светът, Вселената няма да загинат заради проекта „Юпитер“.

— Вярно, но...

— Нека продължа малко в тази посока. От *вашата* гледна точка най-простото обяснение е, че някой, който разполага с власт, иска

предупреждението ви да бъде забранено.

— Точно така.

— Позволи ми да предположа, че никой в тази редколегия не би спечелил от унищожението на Вселената. Тогава защо, за Бога, някой, който смята, че доводите ви имат стойност, ще иска да ги забрани?

— Ти йезуит ли си?

— Францисканец. Държим второто място по упорство.

— Ами... Не познавам никого от тази редколегия, тъй че мога само да се догаждам за мотивите им. Разбира се, те не искат Вселената да обърне корема като умряла риба. Но в същото време биха искали статуквото да се запази достатъчно дълго, за да си уредят кариерите — ако приемем, че всички са включени в проекта „Юпитер“. Ако нашите заключения бъдат приети, много учени и инженери ще трябва да си търсят нова работа.

— Нима учените могат да са толкова продажни? Потресен съм.

— Разбира се. Или пък би могло да е нещо лично против Питър. Той вероятно има повече врагове, отколкото приятели.

— Можеш ли да разбереш кой е участвал в редколегията?

— Не мога; пази се анонимност. Може би Питър ще съумее да измъкне това от някого.

— А какво мислиш за изчезването му? Възможно ли е да е открил някаква фатална грешка в доводите ви и да е решил да изчезне?

— Не е невъзможно.

— Да не мислиш, че му се е случило нещо лошо?

— Уф. Сякаш прочете мислите ми. — Отпих глътка кафе, беше хладко, но не и неприятно. — Колко неща изпуснах?

Той сви рамене.

— Не много.

— Ще научите всичко минути след като се включим на двустранна връзка. Любопитен съм.

— Не се прикриваш много добре. Но пък и нямаш много голям опит.

— И какво узна?

— Зеленооко чудовище. Сексуална ревност. Един определен образ, смущаващ.

— Смущаващ за теб ли?

Той наведе глава с около десет градуса ирония.

— Разбира се, че не. Говорех най-общо. — Той се засмя. — Съжалявам. Не исках думите ми да прозвучат назидателно. Предполагам, че нещо в чисто плътски смисъл би смутило и теб.

— Не. Другият проблем все още си виси обаче. Нерешен.

— Тя няма жак.

— Не. Опита, но не стана.

— Не беше много отдавна, нали?

— Преди няколко месеца. На 20 май.

— И този, хм, епизод се случи след това.

— Да. Много е сложно.

Той разбра намека ми.

— Нека се върнем към изходната точка. Онова, което научих от теб — ако предположим, че сте прави за проекта „Юпитер“, — е, че ти и Марти, но Марти повече от теб, вярвате, че трябва да освободим света от, войните и агресивността веднага. Инак играта загрубява.

— Това би казал Марти. — Изправих се. — Ще си наляя топло кафе. Искаш ли нещо?

— Малко от онзи ром. Ти не си толкова сигурен, нали?

— Не... и да, и не. — Съсредоточих се върху питиетата. — Нека пък сега аз се опитам да прочета мислите ти. Ти си на мнение, че няма смисъл да се бърза, след като веднъж проектът „Юпитер“ бъде деактивиран.

— Ти другояче ли мислиш?

— Не знам. — Оставих напитките, Мендес опита своята и кимна. — Когато се свързвах с Марти, придобивах някакво чувство на неотложност, което бе напълно лично. Той иска да види нещата задвижени, преди да умре.

— Той не е толкова възрастен.

— Не, на шейсет и няколко. Но е обсебен от идеята си, откакто се е случило онова с вас тук; а може би и от още по-рано. Той знае, че ще е необходимо доста време, преди нещата да тръгнат. — Потърсих думите; думите на логиката. — Ако оставим чувствата на Марти настрана, съществува обективна причина да се бърза; картината на везните в черно и бяло: всичко друго, което правим или не правим, е нищожно, ако съществува и най-малката възможност това да се случи.

Той вдъхна от аромата на рома си.

— Унищожението на всичко.

— Именно.

— Може би сте твърде близо до него — рече той. — Имам предвид, че става дума за огромен проект. Това не е нещо, което някой Хитлер или Борджия ще сътворят в задния си двор.

— През тяхното време — не. Сега обаче биха могли — отвърнах. — Ти най-добре от всички останали хора би трябвало да го проумяваш.

— Аз ли, защо?

— Имате наномашина в подземията. Когато поискате тя да свърши нещо, какво правите?

— Поискваме си. Казваме ѝ какво искаме, тя проверява в каталога си и ни съобщава какви суровини трябва да ѝ доставим.

— Не можете обаче да поискате тя да произведе свое копие.

— Казват, че е невъзможно, че ще се стопи, ако го направим. И не съм склонен да опитвам.

— Но това е просто част от програмирането, нали така? На теория можете да я дадете накъсо.

— Аха — кимна той. — Разбирам накъде биеш.

— Точно така. Щом можете да заобиколите тази заповед, бихте могли, например, да речете: „Възстанови проекта «Юпитер»“, и ако имате достъп до суровините и информацията, тя ще може да го направи.

— По волята на един човек.

— Точно така.

— Боже мой! — Той отпи от рома си и удари с чашата по масата. — Боже мой!

— Всичко — продължих аз. — Ако някой маниак изрече точно тези думи, ще изчезнат трилион галактики.

— Марти има голямо доверие в чудовищата, които е създал — рече Мендес, — щом ни позволява да споделим това.

— Вярно или отчаяние. Аз май получих от него смесица от двете.

— Гладен ли си?

— Какво?

— Искаш ли да вечеряме сега, или първо всички да се включим.

— Точно за това съм гладен. Хайде да го направим.

Той се изправи и плесна оглушително два пъти.

— В голямата зала — извика. — Марк, ти остани навън на стража!

Последвахме останалите към двойната врата от другата страна на атриума. Питам се в какво ли точно се въвличах.

[1] Anejos (исп.) — отлежал, вероятно става дума за вино. — Б.прев. ↑

Джулиан бе свикнал да бъде включен към десетима души едновременно, но понякога това бе напрегнато и смуцаващо, дори с хора, с които вече си се сблизил. Той не знаеше какво всъщност да очаква, като се сближи с петнайсетима мъже и жени, които изобщо не познаваше, и които бяха свързани с жакове от двацет години. Това щеше противникова територия, въпреки миротворческите трансформации, изпълнени от Марти. Джулиан бе използвал хоризонталната си връзка за слаби контакти, с други взводове и тогава винаги му се струваше, че се намесва в нечий семеен спор.

Осмина бяха бивши механици, или поне — прамеханици. Той се вълнуваше повече за другите — убийци и насилници. Бяха му и поинтересни.

Може би щяха да го понаучат как да живее със спомените си.

В Голямата зала имаше кръгла маса, която заобикаляше холографска окръжност.

— Повечето се събираме тук за новините — рече Мендес. — Филми, концерти, пиеси. Много е забавно да надзърнеш от всички различни гледни точки.

Джулиан не бе твърде сигурен в това. Със своя взвод той бе размишлявал за множество бурни моменти, тогава един представяше властно мнение, което разделяше десетимата на два дърлеци се лагера. Необходима бе едва секунда, да се започне, и понякога цял час, за да се разберат.

Стените бяха с тъмна махагонова ламперия, а масата и столовете — от добре обработен смърч. Носеше се съвсем лек мирис на безир и на полировка. В средата холограмата показваше горска просека и изпъстрени със слънчеви петна диви цветя.

Имаше двацет места. Мендес предложи стол на Джулиан, сетне седна до него.

— Може би ще поискаш да се включиш първи — рече той, — а останалите да влизат един по един и да се представят.

— Добре.

Джулиан разбра, че всичко това бе репетирано. Вторачи се в цветята и се включи.

Мендес беше първи, махна му с едно безмълвно „здравей“. Връзката беше необичайна, с непозната за него мощност. Беше сепваща, досущ като да видиш морето за първи път — а и то си бе

море в буквалния смисъл на думата. Съзнанието на Мендес плуваше в безкрайността на споделените спомени и мисли. А той самият се чувстваше удобно като риба във вода, която си плува невидима в дълбините.

Джулиан се опита да предаде реакциите си на Мендес, заедно с чувството на засилваща се уплаха; не беше сигурен дали ще може да се справи с две такива вселени, да не говорим за петнайсет. Мендес му отвърна, че всъщност става по-лесно с повече хора, след което Камерън се включи, за да го потвърди.

Камерън бе по-стар; единайсет години бе служил като професионален войник, преди да кандидатства за проекта. Постъпил в снайперско училище в Джорджия, бил обучен да убива отдалеч с най-различни оръжия. Най-често използвал „Маузер Ферншийсер“, което можеше да взема хора на прицел иззад ъгъл, дори отвъд хоризонта. Беше убил петдесет и двамина, изпитваше тъга за всекиго от тях, както и една огромна болка за хуманността, която бе изгубил с първия си изстрел. Помнеше и радостта, която навремето му бяха донесли точните попадения. Беше се сражавал в Колумбия и в Гватемала и машинално направи връзка с дните, прекарани от Джулиан в джунглата, поглъщаше ги и ги интегрираше почти мигновено.

Мендес също бе включен и Джулиан усещаше пряката му връзка с Камерън, как спокойно успява да разбере какво бе получил от новия си контакт войникът. Тази част не бе толкова враждебна, ако се изключи бързината и пълнотата ѝ. И Джулиан започна да разбира защо множествената връзка можеше да стане по-ясна, след като се включат още хора: цялата информация беше вече там, но част от нея сега се фокусираше по-ясно, след като гледната точка на Камерън се съчетаеше с тази на Мендес.

А сега Тайлър. И тя беше от убийците, след като за една година бе затрила безжалостно трима души за пари, за да задоволява пристрастието си към наркотиците. Това бе станало малко преди в Щатите да изчезнат парите в брой; заловили я по време на рутинна проверка, когато се опитвала да емигрира в страна, където имало още хартиени песос и синтетична дрога. Престъпленията ѝ бяха по-стари от Джулиан и макар тя да не отричаше законовата и моралната отговорност за тях, те на практика бяха извършени от друг човек. Наркоманката, която бе примамила трима наркопласъори в леглото си

и бе убила и тримата по поръка на боса им — това бе ярка мелодраматична история, досущ като филм, който сте гледали преди час. Що се отнася до мирната половина от живота ѝ, Тайлър бе част от Двайсетицата, както все още се наричаха, макар четирима вече да не бяха между живите; понякога се занимаваше с търговия, разменяше или купуваше стоки в десетки различни страни — и от Съглашението, и от Нгуми. След като разполагаше със собствена наномашина, Двайсетицата можеше да мине и без богатство — но ако машината поискаше чаша празеодим^[1], беше добре да имаш под ръка няколко милиона рупии, тъй че Тайлър да може да го купи, без да се налага да прибягва до излишна бумащина.

Останалите се включиха по-бързо, или така му се стори, след като Джулиан преодоля първоначалната необичайност на връзката.

С представянето на всеки от групата се изясни друга част от огромната, но вече не безкрайна структура. След като се включиха всички, океанът заприлича повече на вътрешно море — голямо и сложно, но щателно картирано и приятно за плаване.

И те плаваха заедно — както му се стори, с часове — в едно пътешествие за взаимно изследване. Единственият човек, с когото се бяха свързвали извън Двайсетицата, бе Марти, който бе нещо като кръстник, но далечен, недостъпен, защото той сега се включваше към тях само еднопосочно.

Джулиан беше огромно съкровище от всекидневни подробности. Те бяха петимни за неговите впечатления от Ню Йорк, Вашингтон, Далас — всички градове в страната бяха драстично променени от социалната и технологична революция, Всеобщата държава на благоденствието, която наномашините бяха изковали. Да не говорим за безкрайната война с Нгуми.

Деветимата бивши войници бяха очаровани от онова, в което се бяха превърнали големите. По време на пилотната програма, от която бяха привлечени в експеримента, примитивните машини бяха не повече от вдървени хора с един лазерен пръст. Можеха да вървят, да седат и да лягат, да отворят врата, ако ключалката е проста. Всички те знаеха от новините на какво са способни новите машини, и всъщност трима от тях бяха донякъде техни фенове. Не можеха да ходят на сбирките на войскарчетата, но следяха действията на частите, включваха се към кристалите и веригите на големите. Това обаче

изобщо не можеше да се сравни с двустранното включване към истински механик.

Джулиан беше смутен от техния ентузиазъм, но не можеше да сподели тяхната забавна реакция спрямо собственото му объркване. Това му бе добре познато от преживяното с неговия взвод.

След като свикна с мащабите, голяма част от случващото се му ставаше все по-познато като чувство. Работата не беше само в това, че Двайсетицата бе толкова време заедно; те бяха *живели* много време. На трийсет и две години Джулиан бе с няколко години по-възрастен от всички във взвода си; а като цяло те имаха почти тристагодишен опит. Общата им възраст надхвърляше хиляда години, голяма част от това време — препрано във взаимни размисли.

Не бяха „групово съзнание“ в буквалния смисъл на понятието, но бяха далеч по-близо до това състояние, отколкото взводът на Джулиан. Те никога не спореха, освен за забавление. Бяха благородни и доволни. Те бяха човечни... но дали бяха наистина хора?

Този въпрос бе заседнал някъде дълбоко в съзнанието на Джулиан от мига, в който Марти му бе разказал за Двайсетицата; може би войната бе неизбежен продукт на човешката природа. Може би, за да се освободим от войната, трябва да станем нещо по-различно от човеци.

Останалите подеха тази негова тревога и рекоха не, ние сме все още човеци във всички по-важни аспекти. Човешката природа наистина се променя и фактът, че сме разработили инструменти да насочваме тази промяна, е част от квинтесенцията на човешкото. И това би трябвало да е почти всеобщо съпътстващо явление на технологичния растеж навсякъде във Вселената; в противен случай нямаше да има Вселена. Освен ако сме единственият технологичен разум във Вселената — посочи Джулиан; засега няма доказателства за обратното. Може би нашето собствено съществуване е доказателство, че сме първите създания, развили се дотолкова, че да натиснем отново бутона „Reset“. Все някой трябва да е пръв.

Но може би първият е винаги последен.

Те доловиха надеждата, която Джулиан защитаваше с песимизъм. Ти си далеч по-голям идеалист от нас, изтъкна Тайлър. Повечето от нас са убивали, но никой не е правил опит за самоубийство от разкаяние за стореното.

Съществуваха, разбира се, множество други фактори, които Джулиан нямаше защо да обяснява. Той беше обгърнат от мъдрост и опрощение — и изведнъж почувства, че трябва да излезе!

Дръпна жака и се видя заобиколен и самотен; петнайсетима души се бяха вторачили в дивите цветя. В собствената си обща душа.

Погледна часовника си и бе потресен. Вместо безкрайни часове бяха минали всъщност само дванайсет минути.

Те се изключиха един по един. Мендес изтри чело и направи гримаса.

— Ти се почувства в малцинство.

— Това е част от усещането... численото превъзходство. Но всички вие сте толкова добри в тази работа, че става от само себе си. Почувствах се, не знам, сякаш съм изпуснал контрола върху себе си.

— Ние не сме те манипулирали.

Джулиан поклати глава.

— Знам. Бяхте много внимателни в това отношение. Но въпреки всичко се почувствах така, сякаш съм погълнат. От... от собственото си желание. Не знам колко дълго мога да стоя включен към вас, преди да се превърна в един от вас.

— А това толкова лошо ли ще е? — попита Ели Фрейзър. Тя бе най-младата, почти на възрастта на Амелия, красивата ѝ коса бе преждевременно побеляла.

— Не за мен, струва ми се. Не лично за мен. — Джулиан се вгледа в кротката ѝ хубост и разбра, както всички останали, колко отчаяно го желаше тя. — Но засега не мога да го направя. Следващият етап от този план изисква да се върна в Портобело с набор от фалшиви спомени и да се инфилтрирам в командния кадър. Не бих могъл да съм толкова... очевидно различен като вас.

— Знаем това — рече тя. — Но би могъл да прекараш още доста време с нас...

— Ели — рече благо Мендес, — устискай проклетите си феромони. Джулиан знае какво е най-добро за него.

— Всъщност не знам. Кой би могъл да знае? Никой не е вършил досега нещо подобно.

— Трябва да внимаваш — каза Ели по начин, който бе едновременно и окуражителен, и предизвикващ гняв: един вид, ние знаем точно какво мислиш и макар да грешиш, ще се съгласим с него.

Марк Лобел — grosмайсторът и убиец на жена си, който не бе включен, за да стои на телефона, изтича шумно по мостчетата и с усилие се спря пред тях.

— Човек в униформа — рече задъхано. — Дошъл е да се види със сержант Клас.

— Кой е? — попита Джулиан.

— Доктор. Полковник Зеймът Джеферсън.

[1] Празеодим — рядък лек сребристожълт метал. Използва се в миш-метала и в някои редкоземни катализатори за крекинг на масла. Б.ред. ↑

Мендес, в цялото достолепие на собствената си черна униформа, дойде с мен да посрещне Джеферсън. Той се изправи бавно, когато влязохме в овехтялото фоайе и остави на масата брой от „Рийдърс дайджест“, стар почти на половината на възрастта му.

— Отец Мендес — полковник Джеферсън — представих ги аз.
— Доста труд си си дал, за да ме намериш.

— Не — рече той, — по-трудно бе да се добера дотук; компютърът те намери за няколко секунди.

— До Фарго.

— Знаех, че ще вземеш велосипед. На летището има само един пункт, където можеш да го сториш, и си оставил адреса.

— Възползвал си се от служебното си положение.

— То не касае цивилните. Показах им картата си и им казах, че съм твой лекар. Кое то не е лъжа.

— Сега съм добре. Можеш да си вървиш.

Той се засмя.

— Грещиш и за двете. Можем ли да поседнем?

— Имаме такова място — каза Мендес. — Последвайте ме.

— Какво „място“? — попита Джеферсън.

— Място, където можем да поседнем.

Те се спогледаха за миг и Джеферсън кимна.

Третата врата по коридора беше без табела. В нея имаше махагонова маса за заседания с прекалено меки кресла и автобар.

— Нещо за пиене?

Джеферсън и аз пожелахме вода и вино; Мендес поиска ябълков сок. Автоматичният сервитьор донесе поръчката ни, докато сядахме.

— Съществува ли начин, по който можем да си бъдем взаимно от полза? — рече Мендес и скръсти ръце на шкембенцето си.

— Има някои неща, върху които сержант Клас би могъл да хвърли известна светлина. — Вторачи се в мен за миг. — Най-неочаквано бях произведен в пълн полковник и получих заповед за преместване във Форт Пауъл. Никой в бригадата не знаеше нищо за това; заповедите идваха от Вашингтон, от някаква Група за предиолоциране на медицинския персонал.

— Това лошо ли е? — попита Мендес.

— Не. Благодарен съм. Никога не са ми харесвали Тексас и назначението ми в Портобело, а този ход ме връща в района, където

съм израсъл. Още съм по средата на преместването, нанасям се. Но вчера прегледах календара със задачите си и се появи твоето име. Трябваше да се включа към теб и да видя как са ти подействали антидепресантите.

— Добре действат. Нима пътуваш хиляди мили, за да прегледаш всичките си стари пациенти?

— Разбира се, че не. Но набрах досието ти от чисто любопитство, почти машинално — и какво да видя? Няма сведения за това, че си опитал да се самоубиеш. И както се вижда, си получил нови заповеди. Утвърдени от същия генерал-майор във Вашингтон, който е издал и моите заповеди. Ала ти не си част от Групата за предислоциране на медицинския персонал; ти си включен в програма за обучение за включване в командните структури. Един войник, който искаше да се самоубие, защото е убил някого. Интересно. Затова те проследих дотук. Почивен дом за стари войници, които не са толкова стари, а някои от тях не са и войници.

— Значи искате да загубите чина си — рече Мендес — и да се върнете в Тексас? В Портобело?

— Съвсем не. Ще рискувам да ви кажа следното: не съм тръгнал по официалните канали. Не искам да клатя лодката. — Той посочи към мен. — Но аз имам тук един пациент и една загадка, която бих искал да разгадая.

— Пациентът е добре — рекох. — Загадката е нещо, в което не би пожелал да се замесваш.

Последва дълго, тежко мълчание.

— Известно е къде се намирам.

— Нямаме намерение да ви заплашваме или да ви плашим — каза Мендес. — Но няма как да получите правото на достъп, та да ви се разясни това. По тази причина Джулиан не може да ви позволи да се включите към него.

— Имам достъп до свръхсекретно равнище.

— Знам. — Мендес се наведе напред и рече тихо: — Името на бившата ви жена е Юдора, имате две деца — Паш, който е в медицинския институт в Охайо, и Роджър, който е в танцова трупа в Ню Орлиънс. Роден сте на 5 март 1990 г. и кръвната ви група е нула-отрицателна. Искате ли да научите и името на кучето си?

— Не ме плашете с това.

— Опитвам се да комуникирам с вас.

— Но вие дори не сте военен. Никой тук не е, освен сержант Клас.

— Това би трябвало да ви говори нещо. Имате достъп до свръхсекретно равнище и все пак моята идентичност е тайна за вас.

Полковникът поклати глава. Облегна се назад и отпи от виното си.

— Имали сте достатъчно време, за да научите всичко това за мен. Не мога да разбера дали сте някакъв супершпионин или просто един от най-добрите шибани артисти, които съм срещал.

— Ако блъфирах, щях да ви заплаша сега. Но вие го знаете и точно затова изрекохте онова, което чухме преди малко.

— А вие пък ме заплашвате, като не ме заплашвате.

Мендес се разсмя.

— Резултатът е изравнен — едно на едно. Признавам си, че съм психиатър.

— Но ви няма в базата данни АМА.

— Вече не.

— Свещеник и психиатър — това е доста странна комбинация. Сигурен съм, че и католическата църква няма да има данни за вас.

— Това е по-трудно да се провери. Ще бъде добре за сътрудничеството ни да не проверявате.

— Нямам причини да си сътруднича с вас. Ако нямате намерение да ме застреляте или да ме хвърлите в някоя тъмница.

— Тъмницата ще изисква твърде много документация — рече Мендес. — Джулиан, ти си се включвал към него. Какво мислиш?

Спомних си една нишка от връзката ни.

— Той е напълно искрен за конфиденциалността лекар-пациент.

— Благодаря ти.

— Тъй че ако напуснете стаята, аз и той можем да говорим като пациент и лекар. Но има един проблем.

— Има наистина — въздъхна Мендес. — Сделка, която може и да не приемете.

— Каква е тя?

— Мозъчна хирургия — рече Мендес.

— Възможно е да научиш какво правим тук — намесих се аз, — но трябва да го направим така, че никой да не го узнае от теб.

— Изтриване на паметта — рече Джеферсън.

— Това няма да е достатъчно — каза Мендес. — Ще трябва да изтрием спомена не само за това пътуване и всичко, свързано с него, но и спомените ви за лечението на Джулиан и за хората, които го познават. А това е твърде обширен участък от паметта.

— Онова, което ще трябва да сторим — рекох, — е да извадим жака ти и да прекъснем всички неврални връзки. Съгласен ли си да се откажеш от жака завинаги, за да научиш една тайна?

— Жакът е от жизнено значение за професията ми — отвърна той. — Свикнал съм с него, ще се чувствам непълноценен без жак. За тайната на Вселената — може би. Но не и заради тайната на „Дома на Свети Вартоломей“.

Някой почука на вратата и Мендес го покани да влезе. Беше Марк Лобел, който държеше подложка за писане до гърдите си.

— Може ли да разменя две думи с теб, отче Мендес?

След като Мендес излезе, Джеферсън се наведе към мен.

— По своя воля ли си тук? — попита. — Някой да те е принуждавал?

— Никой.

— Мисли за самоубийство?

— Нищо не би могло да е по-далеч от ума ми.

Възможността още си я имаше, но исках да видя как ще свърши всичко това. Ако Вселената престанеше да съществува, тя щеше и бездруго да ме отнесе със себе си.

Подозирах, че това е отношението на човек, решен на самоубийство и че тази мисъл би могла да се изпише и на лицето ми.

— Нещо обаче те безпокои — рече Джеферсън.

— Кога за последен път си срещал някого, който не се безпокои от нищо?

Мендес се върна с подложката за писане в ръце. Ключалката на вратата изцрака зад гърба му.

— Интересно. — Той поиска кафе от бара и седна. — Взели сте едномесечен отпуск, полковник.

— Разбира се, за преместването.

— Ще ви очакват да се върнете... кога, след ден, два?

— Скоро.

— Кой ще ви чака? Не сте женен и не живеете с никого.

— Приятели. Колеги.

— То се знае.

Мендес подаде подложката на Джеферсън.

Той погледна най-горния лист, сетне и втория под него.

— Не можете да направите това. *Как* бихте могли да го направите?

Не можех да прочета какво пишеше на листите, но бяха някакви подписани заповеди.

— Разбира се, че мога. Що се отнася до въпроса как... — Той сви рамене. — Вярата може да премества планини.

— За какво става дума? Командирован съм тук за три седмици. Отпускът ми е прекъснат. Какво, по дяволите, става?

— Трябваше да вземем решение, докато сте още в сградата. Поканен сте да вземете участие в нашия малък проект тук.

— Отклонявам предложението. — Той хвърли подложката на масата и се изправи. — Пуснете ме да си вървя оттук.

— Веднага щом получим възможността да поговорим, ще сте свободен да си вървите или да останете. — Мендес отвори капака на вградена в масата кутия и разви кабелите на червен и на зелен жак. — Еднопосочна връзка.

— *В никакъв случай!* Но можете да ме накарате насила да се включа с вас.

— Това наистина е вярно. — Мендес ме погледна многозначително. — Не бих могъл да сторя нещо подобно.

— Аз бих могъл — рекох и извадих ножа от джоба си. Натиснах копчето, лезвието изскочи и започна тихичко да бръмчи, нажежено.

— Нима ме заплашваш с *оръжие*? Сержант!?

— Не, полковник. — Вдигнах острието към шията си и погледнах часовника си. — Ако до трийсет секунди не се включиш, ще се наложи да видиш как си прерязвам гърлото.

Той едва преглътна.

— Блъфираш.

— Не, не блъфирам. — Ръката ми затрепери. — Предполагам, че и друг път твои пациенти са умирали.

— Какво, по дяволите, е толкова важно в тая работа?

— Включи се и разбери. — Не го гледах. — Петнайсет секунди.

— Той ще го направи, знаете ли? — рече Мендес. — Аз съм се включвал с него. Смъртта му ще тежи на съвестта ви.

Джеферсън поклати глава и се върна до масата.

— Не съм убеден в тая работа. Но, изглежда, попаднах в капана ви.

Седна и мушна жака.

Изключих ножа. Мисля, че блъфирах.

Да наблюдаваш включени хора е толкова безинтересно, колкото да гледаш хора, които спят. Нямахте нищо за четене в стаята, но имаше подложка за писане и писалка, тъй че надрасках писмо на Амелия, в което ѝ съобщавах в общи линии какво става. След около десет минути двамата започнаха да кимат в синхрон, затова набързо приключих с писмото, кодирах го и го изпратих.

Джеферсън се изключи и скри лице в шепите си. Мендес също се изключи и се взря в него.

— Доста е много за асимилиране наведнъж — рече той. — Но аз наистина не знаех къде да спра.

— Правилно постъпи — рече приглушено Джеферсън. — Трябва да възприема всичко. — Облегна се назад и въздъхна. — Сега, разбира се, трябва да се включа с Двайсетицата.

— На наша страна ли си? — попитах.

— Страна... Мисля, че нямате шанс и за петак. Но да, бих искал да участвам.

— Той е по-навит и от теб — рече Мендес.

— Навит, но не и убеден?

— Джулиан — каза Джеферсън, — при цялото ми уважение към прекараните от теб години като механик и към всичкото страдание, през което си преминал, за онова, което си видял... за това, че си убил онова момче... въпреки всичко може би зная повече от теб за войната и за злото, което причинява. Вярно, познанието ми е от втора ръка. — Той избърса потта от челото си с опакото на ръката. — Ала четиринайсетте години, които съм прекарал в усилие да възстановявам живота на войниците, ме правят доста подходящ доброволец за тази армия.

Всъщност не се изненадах особено. Пациентът не получава много нецензурираща обратна информация от терапевта си — връзката прилича повече на едностранна, с известно, контролирано „изтичане“

на мисли и чувства в обратна посока, — но поне знаех колко ненавижда той убийствата, а също и как въздействаха те върху хората, които са ги извършили.

Амелия бе изключила машината си в края на работния ден и подреждаше книжа, готова да си тръгне за дома, да вземе една вана и дълго да спи, когато нисък, плешив мъж почука на вратата на кабинета ѝ.

— Професор Хардинг?

— Какво мога да направя за вас?

— Да сътрудничите. — Той ѝ подаде незапечатан обикновен плик. — Казвам се Харолд Инграм, майор Харолд Инграм. Юрист съм към Военната служба за технологична оценка.

Тя разгърна трите страници елегантно изписан текст.

— Сега ще ми обясните ли на прост английски какво означава това?

— О, много е просто. Статия, на която сте съавторка в „Астрофизически журнал“, бе оценена като съдържаща материал, който засяга военни изследвания.

— Почакайте. Тази статия не мина през редколегията. Беше отхвърлена. Откъде са разбрали за нея във вашата служба?

— Честно казано, не знам. Не съм по техническата част.

Тя прегледа отново страниците.

— „Спирате и преставате завинаги“? Това призовка ли е?

— Да. С две думи казано, нуждаем се от всички ваши данни, свързани с това изследване и заявление, че сте унищожили всички копия, както и обещание, че няма да продължавате работата си по този проект, докато не получите разрешение от нас.

Тя го погледна, сетне отново разгледа документа.

— Шегувате се, нали?

— Уверявам ви, че не.

— Майоре... ние не се занимаваме с конструирането на някакъв топ. Това е абстрактна материя.

— Не разбирам нищо от това.

— Как, за Бога, си въобразявате, че можете да ми попречите да мисля за нещо?

— Това не е моя работа. Просто ми трябва документацията и заявлението.

— Получихте ли ги от моя съавтор? Аз съм просто наета сътрудничка, призована да провери някои неща от областта на физиката на частиците.

— Доколкото знам, за него са се погрижили.

Тя седна и постави трите листа на писалището пред себе си.

— Можете да си вървите. Трябва да проуча това и да се посъветвам с шефа на факултета си.

— Шефът на факултета ви ни обеща пълно съдействие.

— Не мога да повярвам. Професор Хейс?

— Не. Подписа Дж. Макдоналд Роумън...

— *Макро*? Той дори не е в играта.

— Той наема и назначава хора като вас. И ще ви изхвърли, ако не ни съдействате.

Беше напълно неподвижен, не мигваше. Това беше позата му.

— Трябва да говоря с Хейс. Трябва да разбера какво моят шеф...

— По-добре ще е просто да подпишете двата документа — рече той благо, малко театрално, — а утре мога да дойда за документацията.

— *Моята документация* — рече тя — покрива широкия спектър от научни абракадабри до излишък от информация. Какво ще си каже съавторът ми по този въпрос?

— Не бих могъл да зная. Мисля, че с това се занимава Карибският отдел.

— Той изчезна в Карибите. Да не искате да кажете, че вашият отдел го е убил?

— Какво?

— Извинете. Армията не убива хора. — Тя се изправи. — Можете да останете тук или да дойдете с мен. Ще копирам тези страница.

— По-добре ще е да не ги копирате.

— Ще е лудост, ако не го направя.

Той остана в кабинета ѝ навярно да души наоколо. Тя мина покрай стаята с копирните машини и взе асансьора за първия етаж. Напъха книгата в чантичката си и скочи в първото такси от стоянката на отсрещната страна на улицата.

— Към летището — нареди тя и започна да обмисля намаляващите си възможности.

Всичките ѝ пътувания до и от ОК^[1] бяха по откритата сметка на Питър, тъй че имаше достатъчно кредити, за да се добере до Северна

Дакота. Но дали трябваше да остави следа, водеща право към Джулиан? Щеше да му се обади от телефон на летището.

„Но почакай“ — помисли си. Не можеше просто да се качи на самолета и да се промъкне в Северна Дакота. Името ѝ щеше да е в списъка на пътниците и някой щеше да я чака при пристигането ѝ.

— Промяна в направлението — рече тя. — Гара Амтрак.

Гласът на таксито потвърди промяната и колата осъществи обратен завои.

Малцина пътуваха на далечни разстояния с влак, повечето от тях изпитваха височинна фобия или просто бяха решени да правят нещата по трудния начин. Или пък хора, които искат да отидат някъде, без да оставят писмена следа подире си. Билетите за влак се купуваха от машина, подобни бяха и на използваните от децата жетони за игри, и на жетоните за таксите. (Бюрократите и моралистите с удоволствие биха заменили тази тромава система с пластмасовите карти, подобни на старинните кредитни карти, но електоратът в същото време не би искал властите да знаят какво върши, кога и с кого. Индивидуалните купони правеха размяната и натрупването също по-лесни.)

Преценката на Амелия бе перфектна; тя изтича до совалката за Далас в 6:00 — тъкмо когато потегляше, и седна.

Включи екрана на гърба на предната седалка и поиска карта. Ако пипнеше два града, екранът щеше да покаже времето на тръгване и на пристигане. Нахвърли си списък; можеше да стигне от Далас до Сийсайд през Оклахома сити, Канзас сити и Омаха за около осем часа.

— От кого бягаш, милинка? — Възрастната жена с бяла коса на клечки седеше до нея. — От някой мъж ли?

— Разбира се — отвърна тя. — Истински негодник.

Старицата кимна и сви устни.

— Най-добре е да си вземеш хубава храна, докато си в Далас. Не би трябвало да преживяваш с онези боклуци, които сервират във вагон-ресторанта.

— Благодаря ви. Ще го имам предвид.

Старицата се върна към сапунената опера, която гледаше, а Амелия запрехвърля списанието на Амтрак „Виж Америка!“ Не ѝ се гледаше много.

Престори се, че подремва през половиния час до Далас. След това си взе сбогом с коафираната на клечки дама и се гмурна в тълпата.

Разполагаше с повече от час до влака за Канзас сити, затова си купи един кат дрехи — каубойска риза и широки, черни спортни панталони; взе и опаковани сандвичи, и вино. Сетне позвъни на номера в Северна Дакота, който Джулиан ѝ бе дал.

— Да не би редколегията да е променила решението си? — попита той.

— По-интересно.

Разказа му за Харолд Инграм и за заплашителните документи.

— Нещо ново за Питър?

— Не. Но Инграм знаеше, че е в Карибите. Тогава реших да избягам.

— Е, армията също ме намери тук. Една секунда. — Той изчезна от екрана, после се върна. — Не, само д-р Джеферсън е и никой не знае, че е тук. Той вече се присъедини към нас. — Камерата на телефона го проследи, докато сядаше. — Този Инграм спомена ли за мен?

— Не, името ти го няма в статията.

— Въпрос на време е обаче. Дори да не ме свържат със статията, те знаят, че живеем заедно, и ще разберат, че съм механик. Ще пристигнат тук до няколко часа. Трябва ли да сменяш влакове някъде?

— Да. — Тя провери в листчето си. — Последната смяна е в Омаха. Трябва да пристигна там малко преди полунощ... в единайсет и четирийсет и шест централноамериканско време.

— О'кей. Мога да стигна дотогава там.

— И после?

— Не знам. Ще поговоря по въпроса с Двайсетицата.

— Двайсет какво?

— Групата на Марти. Ще ти обясня по-късно.

Тя отиде до машината и след миг колебание си купи билет само до Омаха. Нямахше нужда да ги насочва по-нататък, ако я следяха.

Още един пресметнат риск: два от телефоните имаха жакове за данни. Изчака, докато до тръгването на влака оставаха само няколко минути, и извика собствената си база данни. Записа копие на статията за „Астрофизически журнал“ в джобния си ноутбук. След това даде команда на базата данни да изпрати копия до всички, записани в ноутбука ѝ с адреси, в чиито идентификационни кодове се съдържаше продължението *.PHYS или *.ASTR. Това бяха около петдесетина

души, повечето от тях участваха по един или друг начин в проекта „Юпитер“. Дали някой от тях щеше да прочете 20-те страници чернови, повечето — псевдооператорска математика, без увод, без съдържание?

Реши, тя самата щеше да погледне първия ред и щеше да захвърли материала.

Във влака Амелия чете предимно технически неща, но беше жестоко орязана, тъй като не можеше да се идентифицира, за да получи достъп до материали с авторски права. Влакът разполагаше със свое он-скрийн списание и преотстъпени страници от „Ю Ес Ей тудей“, както и с някои списания за пътувания, които просто бяха пълни с явни и скрити реклами. Доста време разглежда през прозореца част от може би най-непривлекателната градска зонална Америка. Нивите, които потекоха покрай влака на смрачаване, бяха самият покой и тя задряма. Креслото ѝ я събуди, докато спираха в Омаха. Но там не я чакаше Джулиан.

На перона стоеше Харолд Инграм със самодоволна физиономия.

— Намираме се в положение на война, професор Хардинг. Властите са навсякъде.

— Ако сте подслушвали обществен телефон без заповед на...

— Не е необходимо. Във всички железопътни и автобусни станции има скрити камери. Ако федералните власти ви търсят, и камерите започват да ви търсят.

— Не съм извършила престъпление.

— Не исках да кажа „търсят“ в смисъла, че търсят престъпник. А човек, който е необходим. Вашето правителство се нуждае от вас. Затова то ви откри. Елате сега с мен.

Амелия се огледа. Да побегне беше абсолютно невъзможно, след като работи-пазачи и поне един жив полицаи наблюдаваща района.

Но тогава забеляза Джулиан в униформа, полуприкрит зад една колона. Той сложи показалец на устните си.

— Ще дойда с вас — рече тя. — Но това става мимо волята ми и ще се обясняваме в съда.

— Надявам се да стане така — рече майорът и я поведе към изхода. — Там е моята обичайна среда.

Минаха покрай Джулиан и тя чу как той ги последва отблизо.

Излязоха през изхода и закрачиха към първото такси от редицата
вЪн.

— Къде отиваме?

— Като начало ще отлетим обратно за Хюстън.

Той отвори вратата и ѝ помогна да се качи, не особено вежливо.

— Майор Инграм — рече Джулиан.

Стъпил вече с единия крак в таксито, той се полуобърна.

— Сержант?

— Вашият полет се отменя.

Държеше малък черен пистолет. Той изгърмя почти безшумно и когато Инграм се отпусна, Джулиан го хвана и като ужким му помагаше, го вкара в таксито.

— Гранд стрийт 1236 — рече той, като пхна жетон от книжката на Инграм. Мушна книжката в джоба си и затвори вратата. — По наземните пътища, моля.

— Радвам се да те видя — рече тя, като се опитваше тонът ѝ да прозвучи неутрално. — Познаваме ли някого в Омаха?

— Познаваме някого, който е паркирал на Гранд стрийт.

Таксито се понесе на зигзаг през града, а Джулиан гледаше назад за опашка. Щеше да е очевидна при рехавия трафик.

Когато завиха към Гранд стрийт, той погледна напред.

— До черния линкълн на следващата пресечка. Паркирай успоредно на него, там ще слезем.

— Ако ме глобят за дублирано паркиране, ще бъдете отговорен вие, майор Инграм.

— Разбрано.

Спряха до голяма черна лимузина с „църковни“ номера от Северна Дакота и непрозрачни стъкла; Джулиан излезе от таксито, измъкна Инграм и го настани на задната седалка на линкълна. Приличаше на войник, който помага на пияния си другар.

Амелия ги последва. На предните седалки се бяха отпуснали шофьорът, който изглеждаше грубоват сивокос мъж със свещеническа якичка, и Марти Ларин.

— Марти!

— Спасителна команда. Това ли е човекът, който ти поднесе документите? — Амелия кимна. Когато колата потегли, Марти протегна ръка към Джулиан. — Дай да видя личната му карта.

Получи продълговат портфейл.

— Блейз, запознай се с отец Мендес, бивш член на Францисканския орден и бивш обитател на Затвора с максимална сигурност „Рейфорд“.

Докато говореше, ровеше из портфейла, приближил го до двете малки лампички на арматурното табло.

— Д-р Хардинг, предполагам. — Мендес й подаде ръка и продължи да управлява ръчно колата. След една пресечка се чу камбанка, Мендес пусна волана и рече: — Карай към дома.

— Това е неприятно — отбеляза Марти и включи лампата на тавана. — Провери джобовете му и виж дали има копие на заповедите си. — Вдигна портфейла и се взря в снимка на мъж с германска овчарка. — Хубаво куче. Семейни снимки липсват.

— Няма брачна халка — рече Амелия. — Това важно ли е?

— Опростява нещата. Има ли инсталиран жак?

Амелия опипа тила му, докато Джулиан ровеше в джобовете му.

— Перука. — Тя отлепи края й, чу се болезнен звук на откъсване. — Да, има жак.

— Добре. Няма ли заповеди?

— Не. Има обаче манифест за полети — за себе си и за максимум още трима души: „двама задържани плюс охрана“.

— Откога и закъде?

— Свободен билет до Вашингтон. Приоритет 00.

— Това много висок или много нисък приоритет е? — попита Амелия.

— Най-високият. Мисля, че може би няма да си нашата единствена къртица, Джулиан. Ще ни трябва още една и във Вашингтон.

— Този тип ли? — попита Джулиан.

— След като бъде включен към Двайсетицата за две седмици. Това ще е интересен тест за ефикасността на процеса.

Дори не предполагаха колко екстремнен щеше да се окаже този тест.

[1] Окръг Колумбия. — Б.прев. ↑

Не носехме белезници или нещо подобно, затова, когато той започна да се размърдва по средата на пътя до „Сейнт Барт“, го стрелнах още веднъж с транквилизиращия пистолет. Докато търсех документите му, намерих един АК 101, малък руски пистолет със стрелички, любимото оръжие на убийците навсякъде по света, защото нямаше нито една метална част. Затова никак не ми се искаше да седя и да си бърбям с него на задната седалка, дори когато оръжието му се намираше в жабката. Той сигурно владееше някакъв начин да ме убие и с кутре.

Оказа се, че бях близо до истината. Когато го отведохме в „Сейнт Барт“ и го завързахме към стола, преди да му приложим антитранквилизатор, Марти се включи еднопосочно към него и разбрахме, че е „специален оператор“ на военното разузнаване, придаден към Службата за технологична оценка. Но в паметта му имаше твърде малко други неща, освен спомени от детството и младостта, както и енциклопедични знания за това, как да осакатиш или убиеш. Не бе третиран със селективния трансфер на памет или деструкцията посредством разрушението, което Марти смяташе, че ще ми е необходимо за ролята на проникваща къртица. Бяха просто силно хипнотично внушени заповеди, които нямаше да издържат дълго, след като бъде включен в двустранна връзка с Двайсетицата.

Дотогава единственото, което той и ние знаехме, бе в коя стая в Пентагона му бе повелено да докладва. Той трябваше да намери Амелия и да я върне — или да я убие и да се самоубие, ако се стигнеше до някаква драматична ситуация. Единственото, което знаеше за нея, бе, че тя и друг учен са открили оръжие, толкова мощно, че ако попадне в чужди ръце, може да помогне на Нгуми да спечелят войната.

Това бе доста необичаен начин на охарактеризиране. Ние използвахме метафората „да се натисне копчето“, но, разбира се, за да стигне проектът „Юпитер“ до крайния си катаклизмен етап, бе нужен екип от учени, които да извършат поредица от сложни действия в точно определена последователност.

На теория процесът можеше да бъде автоматизиран след първия внимателен пробив. Но след като го направите, вече няма да е останал никой, който да го автоматизира.

Значи някой от „Астрофизически журнал“ бе свързан с военните — нищо учудващо. Но дали тогава отхвърлянето на статията от редколегията бе станало под натиск отгоре, или те наистина бяха намерили грешка в работата ни?

От една страна, исках да мисля, че, добре, ако те наистина не одобряваха теорията ни, тогава нямаше причина да преследват Амелия и вероятно Питър. Ала може би разузнаването смяташе за благоразумно да се избави от тях. Нали сме във война, повтаряха те.

В голата заседателна зала освен свързаната двойка бяхме четирима: Амелия, аз, Мендес и Меган Ор, докторката, която прегледа Инграм и му сложи антитраквиланта. Беше три часът сутринта, но всички бяхме съвсем будни.

Марти се изключи, после издърпа жака и от главата на Инграм.

— Е? — попита той.

— Има доста неща за асимилиране — рече Инграм и погледна завързаните си ръце. — Бих могъл да разсъждавам по-лесно, ако ме развържете.

— Безопасен ли е? — попитах Марти.

— Ти въоръжен ли си още?

Показах заредения с транквилизатор пистолет.

— Можем да го развържем. При определени обстоятелства би могъл да ни донесе неприятности, но не и в заключена стая, под наблюдение, под въоръжена охрана.

— Не знам — рече Амелия. — Може би трябва да почакате, докато не премине през обработката „Благост и просветление“. Изглежда ми опасен тип.

— Можем да се справим с него — рече Мендес.

— Важно е да се разговаря с него, веднага след като е имал контакт за разпит — рече Марти. — Той знае фактите, но не е въвличан в дълбока емоционална връзка.

— Така си и мислех — каза Амелия. Марти го развърза и седна.

— Благодаря ви — рече Инграм и разтърка ръцете си.

— Това, което искаме да узнаем първо...

Онова, което се случи сетне, стана толкова бързо, че не бих могъл да го опиша, ако не бях видял по-късно запис на камерата над

нас.

Инграм отмести леко стола си, сякаш се полуобръщаше към Марти, докато говори. Всъщност той просто си осигуряваше пространство и стабилност.

С внезапно движение, достойно за олимпийски шампион по гимнастика, той се извъртя и изскочи от стола, перна Марти по брадата с върха на обувката си, след което направи пълно обръщане по масата към мен; аз държах пистолета, но не се целех в него. Гръмнах веднъж напосоки, след което той стовари върху гърдите ми двата си крака и ми строши две ребра. Улови пистолета във въздуха, претърколи се и падна от масата на крака с балетна стъпка, която завърши с удар с крак в гърлото ми, докато падах на земята. Навярно е възнамерявал да ми пръсне главата, но никой на този свят не е свършен.

От гледната си точка при падането не можех да видя много, но чух Марти да казва: „Няма да стане“, след което изгубих съзнание.

Събудих се на стола си, Меган Ор издърпваше спринцовката от голата ми ръка. Някакъв мъж, когото познавах, но не можех да си спомня името му, правеше същото с Амелия — Лобел, Марк Лобел, единственият от Двайсетицата, с когото не се бях включвал.

Ситуацията изглеждаше такава, сякаш бяхме се върнали с две минути назад във времето и ни бяха дали още една възможност да започнем отначало. Всички си бяха по местата; Инграм бе отново здраво завързан. Но гърдите ме боляха при всяко вдишване и не бях сигурен дали ще мога да говоря.

— Мег — рекох задавено, — д-р Ор? — Тя се обърна. — Мога ли да те посетя, след като всичко това свърши. Мисля, че са ми строшени едно-две ребра.

— Искаш ли да дойдеш сега с мен?

Аз поклатих глава, при което гърлото ме заболя.

— Искам да чуя какво ще каже този негодник.

Марк се озова до отворената врата.

— Дайте ми половин минута да заема позиция.

— Добре.

Меган отиде при Инграм, единственият, който не бе в съзнание, и зачака.

— Наблюдателна стая в съседство — обясни Мендес. — Марк следи какво става и може да изпълни стаята с парализиращ газ за

секунди. Необходима предпазна мярка, когато си имаме работа с външни хора.

— Тогава вие наистина не можете да причините насилие — рече Амелия.

— Аз мога — рекох. — Имате ли нещо против да го ритна няколко пъти, преди да го събудите?

— Всъщност можем да се защитаваме. Но не мога да си представя ние да предприемем насилствени мерки. — Мендес посочи към мен. — Джулиан ни предлага познат парадокс: ако той *трябва* да нападне този човек, не бих могъл да помогна с нещо съществено.

— Ами ако нападне някого от Двайсетицата? — попита Марти.

— Знаеш отговора на този въпрос. Тогава ще става дума за самозащита. Той ще е започнал нападението срещу мен.

— Да продължаваме ли? — попита Меган.

Мендес кимна и тя сложи инжекция на Инграм.

Той дойде на себе си, инстинктивно се опита да се освободи от въжетата, потръпна два пъти, сетне се отпусна.

— Бързодействащ парализик, както и да се нарича. — Погледна към мен. — Знаеш ли, можех да те убия.

— Глупости. Ти направи най-доброто, което можеше.

— По-добре се надявай да не разбереш колко съм добър.

— Господа — рече Мендес, — приемаме, че вие двамата сте най-опасните хора в тази стая...

— Нищо подобно — каза Инграм. — Всички останали сте най-опасните хора на света под един покрив. Може би в цялата човешка история.

— Обсъждахме този въпрос — намеси се Марти.

— Е, помислете още малко. Вие ще унищожите човешката раса след няколко поколения. Вие сте чудовища. Досуц като създания от друга планета, решени да ни затрият.

Марти се усмихна широко.

— Това е метафора, за която не се бях сещал. Ала единственото, към което наистина се стремим, е да премахнем способността на нашата раса да се самоунищожава.

— Дори това да сработи, а аз не съм убеден, че ще стане, какво ще му е хубавото, ако се превърнем от хора в нещо друго?

— Доколко е осведомен — попитах — защо всичко това е така спешно?

— Без подробности — отвърна Марти.

— „Последното оръжие“ — както и да се нарича то. Оцеляваме след последни оръжия от 1945-та насам.

— От по-рано — рече Мендес. — Самолетът, танкът, нервнопаралитичният газ. Но това е малко по-опасно. Малко по-последно.

— И вие стоите зад него — рече той и погледна Амелия със странно, изпълнено с желание изражение. — Ала всичките тези други хора, тази Двайсетица, знаят за него.

— Не знам колко много знаят — отвърна тя. — Не съм се включвала с тях.

— Но *ти скоро* ще го направиш — каза му Мендес. — Тогава Всичко ще стане ясно.

— Федерално престъпление е да включваш някого против волята му.

— Наистина. Предполагам, че няма да са очаровани и от това, че сме упоили и отвлekli някого. След което сме го завързали, за да го разпитаме.

— Можете да ме развържете. Виждам, че физическата съпротива е безполезна.

— Не смятам — рече Марти. — Прекалено си бърз, прекалено добър в занаята си.

— Няма да отговарям на никакви въпроси вързан.

— О, мисля, че ще го направиш, по един или друг начин. Меган? Тя взе спринцовката и завъртя циферблата ѝ с две деления.

— Само кажи кога, Марти. „Газлет Ф-3“ — рече усмихнатата Меган.

— Е, това вече *наистина* е незаконно!

— О, Господи! Ще се наложи просто да ни нарежат на парчета и сетне да ни бесят парче по парче.

— Не е смешно. — В тона на онзи се усети напрегнатост.

— Мисля, че знае за страничните ефекти — рече Меган. — Те продължават дълго. Боя се, че допринасят за ужасна загуба на теглото.

Тя пристъпи към него и той се сви назад.

— Добре. Ще говоря.

— Ще лъже — рекох.

— Може би — отвърна Марти. — Но ще разберем това следващия път, когато се включим. Ти каза, че сме най-опасните хора на света. Че ще унищожим човешката раса. Би ли си направил труда да разясниш това си твърдение?

— Само ако успеете, което не смятам за много вероятно. Ще преобразувате голяма част от нас — от горе до долу, — след което Нгуми или които и да са там, ще дойдат и ще поемат управлението. Край на експеримента.

— Ще преобразуваме и Нгуми.

— Не толкова количество от тях и не достатъчно бързо. Тяхното ръководство е твърде разпокъсано. Ако преобразувате всичките южноамерикански главорези, ще дойдат африканците и ще ги изядат.

Някаква расистка картинка, помислих си, ала я запазих за собственото си канибалско аз.

— Но ако успеем — рече Мендес, — смяташ, че ще стане още по-лошо, така ли?

— Разбира се! Ако човек изгуби война, може да се изправи и да се бие отново. Ако изгуби способността да се бори...

— Но тогава няма да има *срещу кого* да се бориш — рече Меган.

— Глупости. Това нещо не може да въздейства на всички. Ако една десета от процента останат незасегнати, те ще се въоръжат и ще вземат властта. А вие просто ще им дадете ключа от крепостта и ще правите онова, което ви наредят.

— Не е чак толкова просто — рече Мендес. — Можем да се защитаваме, и без да убиваме.

— Как, по начина, по който се защитихте от мен ли? Да обгазите всички и да ги завържете?

— Убеден съм, че ще изработим стратегията си навреме. В крайна сметка имаме на свое разположение много мозъци като твоя.

— Ти си войник — обърна се той към мен, — и си тръгнал подир тази глупост?

— Не съм искал да бъда войник. И не мога да си представя мир, по-глулав от тази война, в която сме въввлечени.

Той поклати глава.

— Е, значи са те обработили. Твоето мнение няма значение.

— Всъщност — рече Марти — той е доброволно на наша страна. Не е преминавал през процеса. Нито пък аз.

— Тогава сте още по-големи тъпаци. Ако се премахне конкуренцията, преставате да бъдете човечи.

— Тук има конкуренция — рече Мендес. — Дори физическа. Ели и Меган играят жесток хандбал. Повечето от нас са вече бавни поради възрастта, но се състезаваме умствено по начин, който ти дори не би разбрал.

— Аз имам жак. Правил съм го — светкавичен шах, триизмерни игри. Но и вие знаете, че не е същото.

— Да, *не е* същото. Имаш жак, но не си бил включван достатъчно дълго, дори за да схванеш правилата, по които играем.

— Аз говоря за *залозите*, не за правилата! Войната е ужасна и жестока, но такъв е й животът. Другите игри са си просто игри. Войната е истинска.

— Ти си недоразвит, Инграм — рекох. — Желанието ти е да боядисаш лицето си в защитни цветове и да тръгнеш да пръскаш главите на хората.

— Аз съм мъж. Не знам какъв, по дяволите, си ти, освен че си страхливец и предател.

Не можех да се преструвам, че не ме засегна. Частица от мен искрено желаше да го срещна насаме и да го размажа на пихтия. Което е точно онова, което той желаше; сигурен съм, че би могъл да въткне крак в задника ми и да го изкара през гърлото ми.

— Извинете ме — рече Марти и потупа дясната си обица, за да получи съобщение. След малко поклати глава. — Заповедите му идват от твърде високо равнище. Не мога да разбера кога го очакват да се завърне.

— Ако не се върна до два...

— О, я млъкни — той направи жест към Меган. — Приспи го. Колкото по-скоро го включим, толкова по-добре.

— Няма нужда да ме приспивате.

— Трябва да отидем в другия край на сградата. По-скоро бих те носил, отколкото да ти се доверя.

Меган нагласи спринцовката на друга програма и го стрелна. Той гледа предизвикателно няколко секунди, след което хлътна на стола. Марти посегна да го развърже.

— Почакай половин минута — рече Меган. — Може да блъфира.
— Не е ли същото като транквилизатора? — попитах и вдигнах пистолета.

— Не, дойде му твърде много за един ден. Това не действа толкова бързо, но е не по-малко ефикасно. — Тя го ощипа силно по ухото, той не реагира. — О'кей.

Марти отвърза лявата му ръка, тя се вдигна наполовина до гърлото му, след което се отпусна. Устните му потрепваха, очите му бяха затворени.

— Коров мъж.

Марти се поколеба малко, сетне развърза и другите въжета. Изправих се да му помогна да го носим, но залитнах от болката в гърдите.

— Ти седни — рече Меган. — И докато не съм те прегледала, не вдигай нищо, по-тежко от молив.

Всички се изнесоха с Инграм, като ни оставиха насаме с Амелия.

— Дай да погледна — рече тя и разкопча ризата ми. В долната част на гърдния ми кош имаше червено петно, което вече бе започнало да потъмнява, за да стане след време мораво. Не го докосна. — Можеше да те убие.

— Можеше да убие и двама ни. Какво е усещането да бъдеш търсена — жива или мъртва?

— Отвратително. Той едва ли е сам.

— Трябваше да го предвидя — рекох. — Би трябвало да познавам мисленето на военните, след като в крайна сметка съм един от тях.

Тя погали нежно ръката ми.

— А ние се безпокояхме предимно за реакциите на другите учени. Смешно, поне донякъде. Ако изобщо съм мислила за реакцията на външни хора, предполагам, че те просто ще приемат нашия авторитет и ще се зарадват, че сме уловили проблема навреме.

— Смятам, че повечето хора ще го направят, дори военните. Но първо за това е научило не онова управление, което трябва.

— Ченгета. — Тя направи гримаса. — Вътрешните шпиони да не би да четат списанията?

— Сега, след като знаем със сигурност, че ги има, тяхното съществуване ми се струва неизбежно. Достатъчно е да накарат някоя

машина да търси рутинно ключови думи в резюметата на статии, предадени на редколегиите във физиката и отчасти в инженерните науки. Ако им се види, че нещо може да има военно приложение, разследват и дръпват конците.

— И убиват авторите?

— Навярно ги призовават в армията. Оставят ги да си вършат работата в униформи. В нашия случай, в твоя случай, са се наложили драстични мерки, тъй като оръжието е толкова мощно, че не може да се употреби.

— И просто вдигат телефона и нареждат на някого да дойде да ме убие, а на друг — да убие Питър?

Тя свирна на автобара и го помоли за вино.

— Е, Марти разбра от него, че първата му заповед е да те върне обратно. Питър навярно е в стая като тази, някъде във Вашингтон, натъпкан с „Газлет Ф-3“, и потвърждава онова, което те вече знаят.

— Ако случаят е такъв, те ще научат и за теб. И поради това ще е доста трудно да се промъкнеш в Портобело като къртица.

Виното дойде, опитахме го, спогледахме се, обзети от една и съща мисъл: щях да бъда в безопасност единствено ако Питър бе умрял, преди да им каже за мен.

Влязоха Марти и Мендес и седнаха до нас, Марти бършеше челото си от потта.

— Ще се наложи да побързаме; да променим всичко. В какъв цикъл е сега взводът ти?

— Включени са от два дена. Към големите — от един. Навярно още са в Портобело, тренират. Въвеждат новия взводен командир с учения в Педровил.

— Хубаво. Първото нещо, което трябва да направя, е да видя дали моят любим генерал може да удължи периода на обучение — пет или шест дена ще са достатъчни. Сигурен ли си, че тази телефонна линия не се подслушва?

— Напълно — отвърна Мендес. — В противен случай всички щяхме да сме в униформи или в лудницата, включително и ти самият.

— Значи разполагаме с две седмици. Достатъчно време. Мога да направя промените в паметта на Джулиан за два или три дена. Да му осигуря заповед да чака взвода в Сграда 31.

— Но ние не сме сигурни дали трябва да отива там — каза Амелия. — Ако хората, изпратили Инграм подир мен, са заловили Питър и са го принудили да говори, тогава със сигурност ще знаят, че Джулиан е помагал в областта на математиката. И ще го арестуват в мига; в който се яви на служба.

Стиснах ръката ѝ.

— Мисля, че това е риск, който ще трябва да поема. Можете да ме подредите така, че да не са в състояние да научат от мен за тукашното място.

Марти кимна замислен.

— Това е обикновена рутинна операция за моделиране на паметта ти. Но ни поставя в особено положение... трябва да изтрием от паметта ти, че си работил по Проблема, за да можеш да се върнеш в Портобело. Но ако те заловят поради Питър и открият дупка вместо памет, те ще разберат, че си бил обработван.

— Не можеш ли да го свържеш с опита за самоубийство? — попитах. — Джеферсън бездруго предлагаше да се изтрият тези спомени. Не можете ли да направите да изглежда точно така?

— Може би. Хм, може би... бих ли могъл? — Марти си наля вино в пластмасова чашка! Предложи и на Мендес, но той поклати отрицателно глава. — За съжаление това не е процес на *добавяне* — мога да изтривам спомени, ала не мога да ги замествам с фалшиви. — Посръбна вино. — Но има възможност. След като Джеферсън е на наша страна. Няма да му е трудно той да изтрие доста повече, тъй че да покрие и седмицата, през която си работил във Вашингтон.

— Конспирацията ми се вижда все по-крехка и по-крехка — рече Амелия. — Искам да кажа, макар да не знам почти нищо за това какво е да си имаш жак, че ако тези сили, които бъдат включени към теб или Мендес, или Джеферсън... дали няма цялата работа да се срути?

— Онова, от което се нуждаем, е хапче за самоубийство — рекох, — след като стана дума за това.

— Не мога да накарам никого да го направи. Не съм сигурен дали *аз самият* бих го направил.

— Дори ако трябва да се спасява Вселената? — Възнамерявах думите ми да прозвучат саркастично, но излезе като обикновена констатация.

Марти леко пребледня.

— Прав си, разбира се. Трябва да намеря хапчета, поне като някаква последна възможност. Хапчета за всички нас.

Намеси се Мендес:

— Работата не е чак толкова трагична. Пренебрегваме обаче един очевиден начин да спечелим време: можем да се преместим. На двеста мили по на север ще сме в неутрална страна. Доста ще се позамислят, дали да изпратят убиец в Канада.

Замъдрувахме над това.

— Не знам — рече Марти. — Канадското правителство няма да има основание да ни защити. Някоя правителствена агенция ще изпрати искане за екстрадиция и на следващия ден ще се озовем във Вашингтон, оковани във вериги.

— Мексико — казах. — Проблемът с Канада е, че не е достатъчно корумпирана. Ако отнесем наномашината в Мексико, можем да си купим абсолютна секретност.

— Точно така! — възкликна Марти. — А и в Мексико има множество клиники, където можем да инсталираме жакове и да направим промени в паметта.

— Но как възнамерявате да превозим наномашината дотам? — попита Мендес. — Тежи повече от тон, без да броим всичките цистерни, кофи и стъкленици със суровини, от които се хранва.

— Да използваме машината да направи камион? — предложих.

— Не мисля, че е възможно. Тя не може да произведе нещо по-дълго от 79 сантиметра. На теория бихме могли да направим камион, но ще бъде от стотици парчета, секции. Ще ни трябват двама-трима майстори и голяма машиностроителна работилница, за да го сглобим.

— Не бихме ли могли да откраднем камион? — рече плахо Амелия. — Армията разполага с много камиони. Твоят любим генерал може да променя официалните досиета, да издига и премества хора. Сигурно би могъл да ни изпрати и камион.

— Май че е по-трудно да се местят физически обекти, отколкото информация — каза Марти. — Но си струва да опитаме. Знае ли някой да шофира?

Спогледахме се.

— Четирима от Двайсетицата знаят — отговори Мендес. — Аз никога не съм карал камион, но не би трябвало да е много по-различно.

— Маги Камерън е била шофьорка. — Спомних си го от включването към тях. — Карала е в Мексико. Ричи се е научил да шофира в армията; карал е военни камиони.

Марти се изправи, движенията му бяха малко забавени.

— Емилио, заведи ме при секретния телефон. Ще видим с какво може да ни помогне генералът.

Чу се леко и бързо почукване на вратата, отвори я Юнити Хан, беше задъхана.

— Трябва да ви съобщя нещо. Веднага щом се включихме в двустранна връзка, разбрахме... че онзи мъж Питър — той е мъртъв. Доколкото разбрахме, бил е убит с голи ръце.

Амелия захапа кокалчетата на ръката си. Една сълза.

— Д-р Хардинг... — Тя се поколеба. — Вие също е трябвало да умрете. Веднага щом Инграм се убедял, че данните ви са унищожени.

Марти поклати глава:

— Това не е Отделът за технологична оценка.

— Не е и военното разузнаване — рече Юнити. — Инграм е член на ядка от ендъри. Те са хиляди, разпръснати из правителствените служби.

— Господи, Иисусе — изохках. — И сега те знаят, че можем да направим така, че предсказанията им да се сбъднат.

Инграм разкри, че лично познавал само трима други членове на „Чукът на Бога“. Двама от тях работеха в Отдела за технологична оценка — цивилен секретар на служба в офиса на Инграм в Чикаго и колегата му офицер, който бе отишъл в Сейнт Томас да убие Питър Бланкъншип. Третия познаваше само под името Йезекил, той се появявал веднъж или дважд годишно със заповедите им. Йезекил твърдял, че „Чукът на Бога“ разполага с хиляди сподвижници, разпръснати из различни държавни и търговски институции, повечето — в армията и в полицията.

Инграм бе убил четирима мъже и две жени, всичките, с изключение на един — военни (един бе съпругът на професорката, която бил изпратен да ликвидира). Убийствата бяха извършвани винаги далеч от Чикаго, повечето от престъпленията били представени като естествена смърт. При едно от тях той бе изнасилил жертвата и бе осакатил тялото ѝ по особен начин, според заповедта си — така, че тя да изглежда като жертва на сериен убиец.

Изпитвал бе добри чувства към тях. Опасни грешници, които е изпратил в ада. Но най-много му допаднало осакатяването, напрежението в него, надявал се Йезекил да му постави и друга подобна задача.

Жакът му е бил инсталиран преди три години. Другарите му ендъри не биха го одобрили, а и той не одобрявал хедонистичния начин, по който обикновено се използват жаковете. Служил си със своя само в жак-черквите и понякога за порнопредставления, които също определял като вид религиозни изживявания.

Един от убитите от него бил механик в почивка, със стабилизиращи функции като Канди. Този факт накара Джулиан да се сети за мъжете, може би ендъри, които бяха изнасилили и обезобразили Арли, преди да я убият. Както и за ендъра с ножа пред универсалния магазин. Дали бяха просто смахнати, или част от организирано усилие? Или и двете?

На следващата сутрин се включих с онзи негодник за петдесет и девет минути. Пред него Сквил изглеждаше като момченце от църковен хор.

Трябваше да се махна някъде. Намерихме с Амелия бански костюми и завъртяхме педалите към плажа. В мъжката съблекалня двамина мъже ме гледаха някак си враждебно. Предполагам, че чернокожите тук са голяма рядкост. Или пък велосипедистите.

Не плувахме много; водата беше прекалено солена, имаше мазно-метален вкус и беше учудващо студена. Кой знае защо, миришеше на консервирана шунка. Излязохме навън, изсушихме се, като треперехме, и повървахме малко на странния плаж.

Белият пясък очевидно не беше естествен. Бяхме карали с велосипедите си по същинската повърхност на кратера, която беше като тъмнокафяво стъкло. Пясъкът под краката ни беше твърде мек и издаваше скърцащ звук.

Изглеждаше наистина доста странен в сравнение с тексаските плажове, където ходехме на почивка — остров Падре и Матагорда. Нямахме морски птици, миди, раци. Просто голям, кръгъл артефакт, пълен с алкализирана вода. Езеро, създадено от целеустремен господ, отбеляза Амелия.

— Знам къде би могъл да намери няколко хиляди последователи — рекох.

— Вече съм го сънувала — каза тя. — Сънувах, че ме е нападнал, досущ както онези, за които разправя.

Поколебах се.

— Искаш ли да говорим за това?

Той бе разпрал корема на жертвата от пъпа до долу, след това бе направил няколко напречни разреза — нещо като „украса“, — преди да пререже гърлото ѝ.

Тя махна с ръка.

— Реалността е по-страшна от съня. Ако това изобщо е истинската картина.

— Да.

Бяхме обсъждали възможността да са само неколцина; може би само четирима заблудени заговорници. Но той, изглежда, бе в състояние да привлече значителни ресурси — информация, пари,

купонни карти, както и джунджурии от типа на АК 101. Марти щеше да разговаря със своя генерал тази сутрин.

— Плашещо е, че тяхната ситуация е коренно противоположна на нашата. Ние можем да издирим и разпитаем хиляда от тях и да не открием нито едного, замесен в същинското планиране. Но ако те се включат към някого от вас, ще узнаят всичко.

Кимнах.

— Затова трябва да действваме бързо.

— Да тръгваме. Веднага щом го открият тук — него или Джеферсън, с нас е свършено. — Тя се спря. — Да седнем за малко. Просто да поседим няколко минути. Това може да е последната ни възможност.

Тя кръстоса глезените си и зае поза, подобна на „лотос“. Аз седнах малко по-непохватно. Държахме се за ръце и гледахме как мъртвата сива вода изяжда утринната мъглица.

Марти препредаде на генерала онова, което Инграм бе разкрил за „Чукът на Бога“. Генералът каза, че му се струвало фантастично, но щял да го провери грижливо.

Освен това им намери две бракувани от армията машини, които пристигнаха следобед: тежък камион и училищен автобус. Пребоядисаха ги от биещия на очи зелен военен цвят в църковното светлосиньо, положиха надписите „Домът на Свети Вартоломей“.

Преместването на наномашината не бе никак лесно, екипът, който я бе доставил преди много време, я бе снел в сутерена с помощта на две тежки колички, рампа и лебедка. Използваха машината да направи дубликати на съоръженията, качиха я на количките и след като разшириха три врати, успяха да я вкарат в гаража — това им отне цял ден тежък труд. Подир това през нощта я измъкнаха тайно навън и я издърпаха с лебедката в тежкия камион.

Междувременно преобзаведоха училищния автобус така, че Инграм и Джеферсън да могат да останат постоянно включени, което означаваше да се демонтират седалки и да се поставят легла, както и екипировката, чрез която да бъдат хранени, поени и „изправвани“. Щяха да бъдат постоянно включени към двама от Двайсетицата или към Джулиан, а те щяха да работят на четиричасови смени.

Джулиан и Амелия се трудеха като общи работници, изкъртиха последните четири реда седалки в автобуса и направиха импровизирана солидна рамка за леглата, потяха се и размазваха комарите под ярката светлина. Тогава в автобуса тежко се качи Мендес и докато навиваше ръкави, рече:

— Джулиан, аз ще се заема тук. Хората от Двайсетицата имат нужда да се включиш към тях.

— С удоволствие. — Джулиан се изправи, раменете му изпукаха. — Какво има? Надявам се Инграм да е получил инфаркт.

— Не, трябват им някои практически подробности за Портобело. Ще бъде едностранна връзка от съображения за сигурност.

Амелия гледеше подире Джулиан, докато той се отдалечаваше.

— Боя се за всички нас.

Той извади шишенце от джоба на панталоните си, отвори го и измъкна малка капсула. Подаде ѝ я с леко трепереща ръка. Тя погледна сребристите овални капсули.

— Отровата.

— Марти казва, че действа почти мигновено и е неотвратима. Ензим, който атакува директно мозъка.

— На пипане е като стъкло.

— Някаква пластмаса. Трябва да се сдъвче.

— Ами ако я глътне човек?

— Ще е необходимо повече време. Целта е...

— Знам каква е целта. — Тя я сложи в джоба на блузата си и се закопча. — Какво точно искаше да узнае Двайсетицата за Портобело?

— Всъщност — за Панама. Лагерът за военнопленници и връзката му с Портобело, ако има такава.

— Какво ще правят с хиляди вражески настроени затворници?

— Ще ги превърнат в съюзници. Ще ги включат заедно за две седмици и ще ги хуманизират.

— И ще ги пуснат?

— О, не. — Мендес се усмихна и се обърна към къщата. — Дори и зад решетките те вече няма да са затворници.

Изключих се и минута се взирах в дивите цветя, искаше ми се май връзката да бе двустранна; а донякъде пък — не. Сетне се изправих, залитнах и се върнах обратно при Марти, който седеше до една от масичките за пикник. Съвсем не на място той режеше лимони. Имаше голяма пластмасова торба, пълна с лимони, три кани и ръчна изстисквачка.

— Е, какво мислиш?

— Че ще правиш лимонада.

— Моят специалитет. — На дъното на всяка кана имаше отмерено количество захар. Когато срязваше лимон, изваждаше тънка част от сърцевината му и я пускаше върху захарта. След това изстискваше сока от двете половинки. Изглежда щяха да са му нужни по шест лимона на кана.

— Не знам — рекох. — Планът е дързък. Имам известни опасения.

— Добре.

— Искаш ли да се включим? — Кимнах към масата с кутията за едностранна връзка.

— Не. Нахвърляй нещата. Със свои думи, тъй да се каже. Седнах срещу него и затъркалях един лимон между дланите си.

— Хиляди души. Всичките — от една чужда култура. Процесът действа, но си го изпробвал само върху двайсетима американци — двайсетима бели американци.

— Няма причини да се смята, че би могъл да е обвързан с културната среда.

— Това твърдят и самите те. Но няма доказателства и за обратното. Ами ако работата стигне дотам, да получиш хиляда разбеснели се лунатици?

— Малко вероятно. Това е една добра, консервативна наука — би трябвало най-напред да направим тест в по-малък мащаб, но не можем да си го позволим. Сега вече не се занимаваме с наука, занимаваме се с политика.

— С нещо повече от политика — рекох. — Дори не може да се определи с думи.

— Социално инженерство?

Трябваше да се изсмея.

— Не бих споменал тези думи в присъствието на инженер. По-скоро ми прилича на машинно инженерство, извършвано с лостове и ковашки чук.

Той се съсредоточи върху поредния лимон.

— Но все още си убеден, че трябва да бъде направено.

— Нещо трябва да бъде направено! Допреди няколко дена все още обсъждахме различните възможности. А сега сме на някаква хлъзгава рампа — не можем нито да забавим, нито да се върнем назад.

— Вярно, но не го сторихме доброволно, нали? Джеферсън ни избута до ръба на рампата, а Инграм ни бутна от нея.

— Аха. Майка ми обича да казва: „Направи нещо, дори да е погрешно.“ Струва ми се, че сме на този хал.

Той остави ножа и ме погледна:

— Всъщност не сме. Не съвсем. Имаме възможността просто да се появим публично и да ударим камбаната.

— За проекта „Юпитер“ ли?

— За цялата работа. По всяка вероятност властите ще разкрият какво сме предприели и ще ни смажат. Можем да им отнемем тази възможност, ако се появим публично.

Странно, дори не бях се сетил за подобна вероятност.

— Но това няма и най-малко да ни доведе до всеобщо одобрение. Ще е дори по-малко от петдесет на сто, както прецени ти. След което попадаме в кошмара на ингръмовци — малцинство, заобиколено от вълци.

— По-лошо — рече безгрижно той. — Кой контролира медиите? Още преди да се запише първият доброволец, властите ще ни представят като човекоядци, устремили се към световно владичество. „Повелителите на ума!“ Ще ни подгонят и ще ни линчуват.

Той приключи с лимоните и наля по равно количество сок във всяка кана.

— Разбери, че мисля за това от двайсет години насам. Няма как да се избегне този омагьосан кръг: за да се хуманизира някой, трябва да му инсталираме жак; а пък след като се включиш на двустранна връзка, не можеш да запазиш тайната.

— Ако разполагахме с достатъчно време, можехме да го извършим по подобие на ядките на ендъровците. Сериозно модифициране на паметта на всички, които не заемат висши позиции,

тъй че никой да не може да разкрие моята или твоята самоличност. Но промяната в паметта изисква обучение, екипировка, време.

— Идеята да се хуманизират военнопленниците е отчасти начин да се подкопае обвинението на властите против нас, като се изпревари времето. Ще се представя първоначално като способ да се държат военнопленниците под контрол — след това обаче оставяме медиите да „открият“, че с тях се е случило нещо по-дълбоко. Коравосърдечни убийци — превърнати в светци.

— Междуременно ще сторим същото с всички механици. Цикъл подир цикъл.

— Точно така — отвърна той. — Четирийсет и пет дена. Ако стане.

Аритметиката бе достатъчно ясна. Големите бяха шест хиляди, всеки от тях — обслужван в три цикъла. Петнайсет дена за всеки и след четирийсет и пет дена ще имаме на своя страна осемнайсет хиляди души, плюс хиляда-две хиляди, които управляват ВВС и ВМС-големи — те също ще преминат през процеса.

Онова, което щеше да направи любимият генерал на Марти, бе да обяви всеобщо учение по психологически операции, което изисква определени взводове да останат на мястото си допълнително още седмица или няколко седмици.

Необходими бяха пет допълнителни дни, за да „посветиш“ Механик, но не можеш после просто да го пратиш да си върви у дома. Промяната в поведението ще е очевидна и в първия случай, в който той се включи, тайната ще излезе наяве. За щастие, след като механиците се включеха, те щяха да разберат необходимостта от изолация, тъй че да ги задържим в базата, нямаше да е проблем. (Оставаше въпросът с храненето и настаняването на всичките тези допълнително повикани хора, които генералът на Марти щеше да включи в учението. На един войник нищо няма да му стане, ако прекара седмица или две на бивак.)

Междуременно публикациите за чудодейното „превъплъщение“ на военнопленниците ще привлекат вниманието на публиката, за да я подготвят да приеме следващата стъпка.

Върховният безкръвен преврат: миролюбците превземат армията, армията сваля правителството. А след това хората — каква радикална идея! — вземат властта в свои ръце.

— Цялата работа обаче виси на конец и зависи от този тайнствен мъж или жена — рекох. — Да променя медицински досиета, да премества хора тук и там — добре. Да намери камион и автобус. Това е нищо в сравнение с организирането на всеобщо учение по психооперации. Акция, която на практика ще е преврат сред военните.

Той кимна мълчаливо.

— Няма ли да сложиш вода на лимонадата?

— Не, чак утре сутринта. Това е тайната. — Той скръсти ръце. — А що се отнася до голямата тайна — самоличността му — ти си опасно близо до разкриването ѝ.

— Президентът? — Той се разсмя. — Министърът на отбраната? Председателят на комитета на началник-щабове?

— Можеш да отгатнеш по онова, което знаеш, ако разполагаш със схема на организацията. Което е проблем. Изключително уязвими сме през периода между сегашния момент и мига, в който бъде прекроена паметта ти.

Свих рамене.

— Двайсетимата ми казаха за таблетките за самоубийство.

Той внимателно разви капачето на кафяво шишенце и изтръска три таблетки в ръката ми.

— Ако сдъвчеш едно, умът ти ще е мъртъв за броени секунди. За мен ѝ за теб трябва да са в стъклен зъб.

— В зъб ли?

— Стар шпионски мит. Но ако заловят теб или мен живи и ни включат, с генерала е свършено и цялата работа отива на кино.

— Но с теб може да се свързват само еднопосочно?

Той кимна.

— При мен ще е необходимо и малко изтезаване. При теб... е би трябвало да научиш името му.

— Сенаторът Диц? Папата?

Той ме хвана за ръката и ме поведе обратно към автобуса.

— Той е генерал-майор Стантън Роузър, заместник-министърът по въпросите на управление на войската и кадрите. Той беше един от Двайсетицата, който ужким умря, сега е с друго име и лице. Жакът му е разкачен, но иначе разполага с наистина добри връзки.

— И никой от Двайсетицата не знае?

Той поклати глава.

— И няма да го научат от мен. Нито от теб вече. Няма да се включваш с никого, преди да стигнем в Мексико и не прекроим паметта ти.

Пътуването им до Мексико бе твърде интересно. Горивните клетки на камиона се изтощаваха толкова бързо, че трябваше да ги презареждат на всеки два часа. Преди да напуснат Северна Дакота, решиха да спрат за половин ден и да преустроят камиона така, че да се захранва директно от ядрения генератор на наномашината.

След това пък се повреди автобусът, трансмисията му стана на пихтия. Тя представляваше на практика въздухонепроницаем цилиндър, изработен от метален прах, пресован чрез магнитно поле. Двама от Двайсетицата — Хановър и Лам, се бяха занимавали с коли и установиха, че проблемът е в пресоващата програма — когато изискващата се мощност достигнеше предела, полето се изключваше за миг; за да премине на по-долна предавка; когато паднеше под определен минимум, се включеше отново. Но програмата лудна и се опитваше да смени скоростите сто пъти в секунда, тъй че цилиндърът от железен прах не бе плътен достатъчно време, за да предаде необходимата мощност. След като установиха какъв е проблемът, бе лесно да се поправи; параметрите на смяната на скоростите можеха да се задават ръчно. Трябваше да ги пренагласят на всеки десет или петнайсет минути, защото автобусът не бе пригоден за толкова тежък товар и продължаваше да прекомпенсира. Но успяваха да се търтят на юг с около хиляда мили на ден, като междуременно крояха плановете.

Преди да навлязат в Тексас, Марти направи някакви тъмни уговорки с д-р Спенсър, който притежаваше клиниката в Гуадалахара, където оперираха Амелия. Не разкри, че разполага с наномашина, но спомена, че имал ограничен, но неконтролиран *достъп* до такава машина и би могъл да достави на доктора всичко, стига да може да бъде произведено в рамките на шест часа. Като 2200-каратово доказателство му изпрати половинкилограмов диамант, върху който бе изгравирано с лазер името на Спенсър.

В замяна на шестте машиночаса Спенсър пренареди разписанието си и персонала, тъй че Марти и хората му можеха да получат цяло крило от клиниката само за себе си, както и да използват няколко технически съоръжения в продължение на седмица. Понататъшно удължаване на сроковете подлежеше на допълнително договаряне.

На Марти му стигаше една седмица, за да прекрои паметта на Джулиан и да завърши с хуманизацията на двамината си пленници.

Да се премине границата на Мексико, бе лесно — проста финансова машинация. Да се върнат по същия начин, бе почти невъзможно; охраната от американска страна бе бавна, ефикасна и трудно се подкупваше, тъй като се състоеше от работи. Но те нямаше да се връщат, освен ако нещата съвсем не се объркат. Възнамерявах да отлетят за Вашингтон с военен самолет, за предпочитане — не като затворници.

Пътуването до Гуадалахара им отне още един ден; два часа пресичаха самия град. Всички улици, които не бяха в ремонт, изглежда, не бяха ремонтирани от двайсетия век насам. Най-сетне намериха клиниката и оставиха камиона и автобуса в подземния ѝ паркинг, охраняван от старик с автомат в ръце. Мендес пък остана при камиона и държеше под око пазача.

Спенсър бе подготвил всичко, бе наел дори близката странноприемница — „Ла Флорида“ — за пътниците от автобуса. Никакви въпроси, освен за онова, от което се нуждаеха. Марти настани Джеферсън и Инграм в клиниката, включени към двамина от Двайсетицата.

В „Ла Флорида“ започнаха да планират следващия етап — Портобело. Тъй като бяха преценили, че местните телефонни линии не са сигурни, си бяха подсигурили кодирана военна линия, която ги свързваше с генерал Роузър през спътник.

Не беше трудно Джулиан да бъде зачислен в Сграда 31 като курсист за обучение на средно управленско равнище, тъй като той вече не бе необходим за последващите стратегически планове на групата. Но другата част — искането да се удължи активното време на взвода му с допълнителна седмица — бе отхвърлено на батальонно равнище с краткото обяснение, че „момчетата“ вече са преживели твърде голям стрес през последните няколко цикъла.

Това беше абсолютно вярно. Бяха прекарвали три седмици изключени, със спомена за нещастieto в Либерия, и някои от тях не бяха в добра бойна форма при завръщането си. Последва новият стрес от тренировките с Айлийн Заким, смяната на Джулиан. Девет дена щяха да прекарат в уединение в Портобело — в „Педровил“ — и щяха да упражняват едни и същи маневри отново и отново, докато изпълнението им с Айлийн станеше поне близко до това, на което бяха способни с Джулиан.

(Оказа се, че Айлийн наистина бе приятно изненадана. Тя очакваше негодувание, че новият взводен командир идва отвън, вместо да бъде издигнат от самия взвод. Тъкмо обратното: хората познаваха отблизо работата на Джулиан и никой не искаше да заеме мястото му.)

За щастие, макар и да не бе за чудене, полковникът, който безцеремонно отхвърли искането за удължаване срока на включване, сам подаде молба за преместване на друга служба. Много от офицерите в Сграда 31 предпочитаха да бъдат преместени другаде; някои — там, където има повече действие, други — на по-спокойни места. Този полковник изведнъж получи заповед, която го изпрати в резервно съединение в Ботсвана — напълно умиротворен район, където присъствието на Съглашението се смяташе за Божя благодат.

Полковникът, който го смени, дойде от Вашингтон, от щаба на генерал Роузър по управлението на войските и кадрите (УВК). След като няколко дена се установява на новото място, навлиза в работата и разглежда заповедите на предшественика си, той тихомълком отмени нареждането за стария взвод на Джулиан. Щяха да останат включени до 25 юли, като участници в продължително проучване на УВК. На 25-и щяха да ги отведат за проверка и оценка на състоянието им.

После щяха да ги преместят в Сграда 31.

Роузървият УВК не можеше да влияе пряко върху ставащото в огромния лагер за военнопленници в Зоната на Канала; процесът се ръководеше от малка група от военното разузнаване, към която бе придаден взвод големи.

Проблемът бе всички военнопленници да бъдат включени заедно за две седмици, без някой от големите или офицерите от разузнаването, един от които също имаше жак, да допуснат изтичане на информация.

За тази цел изфабрикуваха полковническа длъжност на Харолд Маклоклин, един от Двайсетицата, който имаше боен опит и говореше свободно испански. Той получи заповед да отиде в Зоната и да наблюдава експеримента за масовото „умиротворяване“ на военнопленниците. Униформите и документите му го очакваха в Гуадалахара.

Една вечер, докато бяха още в Тексас, Марти позвъни в „Специална съботна вечер“ и със загадъчна предпазливост попита групата дали не би искала да отиде в Гуадалахара и да си почине

няколко дена заедно с него, Джулиан и Блейз. „Всички живеем под такава напрежение.“ Отчасти искаше да се възползва от различните им и обективни мнения, но, от друга страна, искаше да ги измъкне зад граница, преди да са се появили неподходящи хора, които да им задават въпроси. Всички с изключение на Белда отговориха, че са в състояние да дойдат; дори Рей, който току-що бе прекарал две седмици в Гуадалахара, за да му премахнат натрупаните от няколко десетилетия тлъстини.

И каква бе изненадата, когато, кой мислите, се появи в крайна сметка пръв в „Ла Флорида“ — Белда: накуцваше с бастуна си, следвана от жив носач. Марти беше във входното антре и в първия миг просто я гледаше с невярващ поглед.

— Премислих и реших да взема влака за насам. Надявам се, че не съм направила голяма грешка. — Кимна към носача. — Обясни на това добро момче къде да остави багажа ми.

— Хм... *habitación dieciocho*. Стая номер 18. Нагоре по стълбите. Говорите ли английски?

— Достатъчно — отвърна онзи и се запрепъва по стълбите с четирите чанти.

— Знам, че Ашър ще дойде днес следобед — каза тя. Още нямаше дванайсет. — Ами другите? Помислих си, че мога да си почина, докато започнат празненствата.

— Добре. Хубава идея. Всички трябва да са тук докъм шест или седем. Уредили сме коктейл в осем.

— Ще бъда на линия. И ти поспи. Изглеждаш ужасно.

Тя се помъкна нагоре по стълбите, като се подпираше на бастуна и перилата.

Марти наистина изглеждаше зле, както каза тя, след като бе прекарал няколко часа включен с Маклоклин — обсъждаха всички „за“ и „против“ онова, което можеше да бъде сгрешено в частта с военнопленниците от „цялата тая лудория“, както я наричаше Маклоклин. През по-голямата част от времето той щеше да действа сам.

Нямаше да има проблем, стига да се следваха заповедите, а те предвиждаха всички военнопленници да бъдат изолирани за две седмици. А и повечето американци и без това не обичаха да се включват с тях.

След две седмици, веднага щом взводът на Джулиан бъдеще преместен в Сграда 31, Маклоклин щеше да излезе да се поразходи, да изчезне и да остави подире си хуманизацията на военнопленниците като необратим факт от живота. След това щяха да се свържат с Портобело и да подготвят следващия етап.

Марти се тръшна на неоправеното легло в малката стая и се вторачи в тавана. Беше варосан и мазилката, положена на кръгове, образуваше фантастични форми на фона на променящата се светлина, която се процеждаше през щорите, закрили гледката към улицата; светлината, отразена от стъклата и лъскавите покриви на колите, които пъплеха по улицата долу в шумното си неведение, че старият им свят е на път да умре. Ако всичко стане както трябва. Марти гледаше играещите светлини и прехвърляше наум всички обстоятелства, които можеше да тръгнат на зло — и тогава старият им свят щеше да умре в буквалния смисъл на думата.

Как биха могли все пак да запазят плана си в тайна? Ако хуманизацията не продължеше чак толкова дълго. Но нямаше начин това да се избегне.

Поне така смяташе той.

Очаквах с нетърпение да се срещна отново с компанията от „Специална съботна вечер“, а и не би могло да има по-добър сценарий за събирането ни отново, след като на всички ни бе писнала храната по пътя. Масата за вечеря в „Ла Флорида“ представляваше отрупан пейзаж от вкуснотии: плато от наденички асортти, друго — с печени пилета, разрязани и вдигащи пара; голяма разкормена съомга върху дървен поднос; три вида разноцветен ориз и блестящи купи с картофи, царевица и боб; купчини хляб и тортили. Купи доматиено пюре, нарязани чушки и тиквички. Когато влязох, Реза тъкмо товареше една чиния; разменихме си поздравии на глупав гринго-испански и аз последвах примера му.

Току-що се бяхме отпуснали на прекалено меките столове с чинии, закрепени в скута, когато останалите слязоха по стълбите в група, водена от Марти. Бандата се състоеше от дузина от Двайсетицата плюс петима от нашата групичка. Отстъпих стола си на Белда и ѝ напълних малка чиния, като следвах указанията ѝ, поздравих

се с всички и най-накрая си намерих местенце на пода в ъгъла с Амелия и Реза, който също бе отстъпил мястото си на една белокоса дама — Ели.

Реза ни наля по чаша червено вино от кана без етикет.

— Дай да ти видя документите за самоличност, войнико! — Поклати глава, опразни половината чаша, наля си отново. — Възнамерявам да емигрирам.

— Тогава си носи много пари — рече Амелия. В Мексико нямаше работа за „нортес“^[1].

— Наистина ли разполагате със собствена наномашина?

— Ей, приятел, тук тайната е сериозна работа!

Той сви рамене.

— Май дочух Марти да хортува за това с Рей. Открадната ли е?

— Не, антика е.

Разказах му историята, доколкото можех да си го позволя. Беше разочароващо; всичко, което знаех за машината, бях научил, докато бях включен с Двайсетицата, и нямаше начин да се предадат всичките нюанси и сложност на нелегалната ѝ биография. Все едно да четеш само повърхностния слой на хипертекст.

— Значи на практика е открадната. Не е ваша собственост.

— Ами, не е законно частни лица да притежават устройства за ядрен синтез, да не говорим за наномодули; но „Свети Вартоломей“ е бил нает от армията с решение, което прикрива всякакви шпионски секрети. Мисля, че документите са шифровани и ние просто се грижим за старата машина, докато не се появи да я поиска някоя организация като „Смитсониън“^[2].

— Браво на вас! — Той нападна четвъртинка пиле. — Ще сбъркам ли, ако предположа, че Марти не ни е събрал тук единствено за да чуе мъдрите ни съвети?

— Ще поиска съветите ви — намеси се Амелия. — Моите ги иска непрекъснато.

Тя врътна очи.

Реза натопи пилето си в соса халепеньос.

— Но в основни линии си прикрива тила. Откъм фланговете.

— И се стреми да ви защити — рекох. — Доколкото знаем, засега никой не преследва Марти. Но със сигурност търсят Блейз заради унищожителното оръжие, за което тя знае всичко.

— Убиха Питър — прошепна Амелия.

Реза изглеждаше озадачен, сетне поклати рязко глава.

— Твоят съавтор? Кой го е сторил?

— Онзи, който преследваше мен, каза, че бил от управлението за технологична оценка. — И тя поклати глава. — Бил е и не е бил.

— Шпиони?

— По-лошо — рекох. Обясних му за „Чукът на Бога“.

— Тогава защо просто не го обявим публично? — попита той. — Не възнамерявате да пазите всичко това в тайна, нали?

— Ще го сторим — рекох, — но колкото по-късно, толкова по-добре. Най-подходящо ще е да го направим, след като трансформираме всички механизми. Не само в Портобело, а навсякъде.

— Което ще отнеме месец и половина — допълни Амелия, — ако всичко върви по план. Мога да си представя каква е вероятността това да стане.

— Няма да успеете дори да стигнете до този етап — заяви Реза. — Всичките тези хора, които могат да четат чужди мисли? Залагам едномесечната си дажба от алкохол, че цялото това ще гръмне в ръцете ви, преди още да сте трансформирали първия взвод.

— Не се хващам на бас — отвърнах. — Още повече, че не се нуждаем от дажбата ти. Единствената ни възможност е да изпреварваме с малко ходовете в играта. Да се опитаме да бъдем готови за катастрофата, когато дойде.

Някакъв непознат се присъедини към нас и със закъснение установих, че това беше Рей — или поне трите четвърти, които бяха останали от него след козметичната операция.

— Включих се с Марти — разсмя се той. — Господи, какъв шантав план. Човек да не се откъсне за две седмици, и всички полудяват!

— Някои са си луди по рождение — рече Амелия. — А някои полудяват по-късно. На нас лудостта ни бе наложена.

— Бас лоя, че това е цитат — каза Рей и схруска един морков. Чинията му беше пълна със сурови зеленчуци. — Вярно е обаче. Един вече е мъртъв, колцина от нас ще го последват? За да продължат с непосилната задача да подобряват човешката природа.

— Ако искаш да се оттеглиш — рекох, — най-добре ще е да го сториш сега.

Рей остави чинията си и си наля вино.

— Няма начин. Работя с жакове толкова отдавна, колкото и Марти, Обмисляли сме тази идея, преди да си почнал да задяваш момичетата.

Погледна към Амелия, усмихна се и се съсредоточи върху чинията си.

Марти го отърва, като почука с лъжичка по водната си чаша.

— Тук сме събрали голям натрупан опит и знания в различни области; няма да се случва много често всички да бъдем заедно в една стая. Мисля, че този първи път обаче ще е разумно да се ограничим до графика и до останалата информация — неща, които хората с жакове познават в подробности, а останалите — само на парче.

— Дай да погледнем работите от противоположната гледна точка — рече Рей. — Завемаме света. Каква ще е стъпката ни преди това?

Марта разтърка брадата си.

— Първи септември. — Денят на труда?

— Освен това е и Денят на армията. Единственият ден в годината, когато можем да изкараме хиляда големи да маршируват по улиците на Вашингтон. Мирно.

— Един от малкото дни — добавих, — когато повечето политици също са във Вашингтон. И до голяма степен на едно място — на парада.

— Основната ни задача дотогава ще бъде контролът върху новините. „Врътката“, дето се вика.

Две седмици преди това ще сме свършили с хуманизирането на целия военнопленнически лагер в Панама сити. Ще произлезе същинско чудо — всичките онези непредвидими, враждебно настроени пленници, превърнати във всеопрощаващ, готов за сътрудничество народ, жадуващ да използва новопридобитата си хармония, за да сложи край на войната.

— Усещам накъде вървят нещата — каза Реза. — Няма да ни се размине.

— Добре — въздъхна Марти. — Накъде отиват?

— Вдъхновяват всички, като превръщат тези гадни главорези в ангели, сетне вдигат магическата завеса и викват: „Опала! Сторихме същото и с всички наши големи. Между другото, завемаме Вашингтон.“

— Не е чак толкова хитро. — Марти си зави нетривиална смесица от боб, натрошено сирене и маслини в една тортила. — Когато обществото научи за това, думите ще са: „О, между другото, превзехме Конгреса и Пентагона. Стойте настрани, докато решим проблема.“

Захапа тортилата си и сви рамене към Реза.

— Дотогава остават шест седмици — отброи Реза.

— Шест изпълнени със събития седмици — намеси се Амелия. — Току преди да напусна Тексас, изпратих обяснителна записка за унищожителния сценарий на около петдесет учени — всички от ноутбука ми с адреси, които имат нещо общо с физиката или астрономията.

— Чудна работа — каза Ашър. — Аз не бих я получил, тъй като в ноутбука ти сигурно съм записан като „математик“ или „стара дружка“. Но може да се предположи, че някои колеги вече са го споменали. Кога я пусна?

— В понеделник — отвърна Амелия.

— Минали са четири дена. — Ашър напълни чашата си с кафе и изпускащо пара мляко. — Свързвала ли си се с някого от тях?

— Разбира се, че не. Не смея да вдигна телефон или да се включа в компютърна мрежа.

— В новините няма нищо! — натърти Реза. — Нима никой от твоите петдесетима не е жаден за публична изява?

— Може записката да е била прихваната — рекох аз.

Амелия поклати глава.

— Пуснах я по градски телефон, жак за база данни на Даласката гара; прехвърлянето на информацията отне може би една микросекунда.

— Тогава защо никой не реагира? — попита Реза.

Тя продължи да поклаща глава.

— Бяхме толкова... толкова заети. Би трябвало аз да...

Остави чинията си и бръкна в чантичката си да потърси телефон.

— Не бива да... — понечи да каже Марти.

— Няма да звъня на никого. — Тя набра няколко числа от паметта на апарата. — Но изобщо не съм проверявала дали има отзвук от онова обаждане! Просто предположих, че всички са го получили... о, по дяволите! — Обърна апаратчето обратно. На дисплея се появи бърканица от числа и букви. — Онзи негодник е влязъл в моята база

данни и я е шифровал. През тези четирийсет и пет минути, в които пътувах до Далас, за да се обадя.

— Боя се, че е още по-лошо — каза Мендес. — Аз бях включен с часове с него. Той не го е направил; не мислеше за това.

— Иисусе Христе! — прозвуча гласът ми в настъпилата тишина. — Нима е някой от нашия факултет? Някой, който би могъл да дешифрира файловете ти и да ги разбърка.

Тя продължаваше да гледа вторачено текста на дисплея.

— Погледнете това.

Нищо не можеше да се разбере, освен последните две думи:

БЮ!Ж!И!Я! ВЮ!Л!Я!

[1] Северняците. — Б.прев. ↑

[2] Фондацията „Смитсониън“ е основала и спонсорира много музеи и галерии. — Б.прев. ↑

Необходимо е време информацията да се процеди през една клетъчна система. От мига, в който Амелия откри доказателства, че „Чукът на Бога“ е съсипал файловете ѝ, измина цял ден, докато най-висшите ешелони узнаят, че Бог им е дал начин да доведат нещата до Последния ден: единственото, което трябваше да сторят, бе да попречат някой да се намеси в работата по проекта „Юпитер“.

Не бяха тъпащи и сами знаеха това-онова за „врътките“. Пускаха нарочно „новини“, че имало крайно настроени консерватори, които искали да убедят обществеността, че Проекта бил инструмент на Сатаната; че продължаването му ще доведе до края на света. До края на Вселената! Би ли могло да има нещо по-нелепо? Един безобиден проект, който, ако се задвижи, няма да навреди никому, а може да ни даде информация за това, как е възникнала Вселената. Нищо чудно, че онези религиозни фанатици искат да му попречат! Той би могъл да докаже, че Бог не съществува!

Онова, което доказваше, разбира се, бе, че Бог наистина съществува и ни призовава да се завърнем в лоното му.

Ендърът, дешифрирал и унищожил файловете на Амелия, бе не кой да е, а самият Макро, нейният титулярен шеф, който беше извън себе си от радост, че онази част от плана, за която бе отговорен, се изпълняваше перфектно.

Участието на Макро помогна на другия План — по-скоро Плана на Марти, отколкото Божия — с това, че отвлече вниманието от изчезването на Амелия и Джулиан. Той бе наредил на Инграм да се отърве от Амелия и предположи, че се е погрижил в същото време и за чернокожия ѝ приятел — добре че едновременно се освободи и от двамата. Бе фалшифицирал оставките и на двамата, в случай че някой реши да провери. Бе прехвърлил преподавателските им задължения на други хора, които му бяха твърде благодарни, за да проявят любопитство, а вече се ширеха и доста слухове за тях, тъй че не му се наложи да изфабрикува прикриваща история. Млад чернокож и по-възрастна от него бяла жена. Вероятно бяха изтеглили парите си и бяха заминали за Мексико.

За щастие още пазех грубо нахвърления праобраз на статията в собствения си ноутбук. Амелия и аз можехме да го редактираме и да изпратим статията със забавяне, след като напуснем Гуадалахара. Ели Морган, която е била журналистка, преди да извърши убийство, предложи да напише опростена версия за всеобщо разпространение, както и друга — с всички уравнения, — предназначена за популярно научно списание. Щеше да е съвсем къса статия.

Персоналът изнесе изпразнените или пълни с кокали чинии и донесе сладкиши и плодове. Не можех да поема допълнително и една калория, ала Реза нападна и сладките, и плодовете.

— След като устата на Реза е пълна — рече Ашър, — нека аз поема от него защитата на дявола. Да предположим, че за да се хуманизираш, е необходимо само едно просто хапче. Правителството демонстрира как това ще подобри живота на всинца ни — или дори че животът може да бъде изтрит от лицето на Земята, ако не го вземем — и доставя хапчета на всички. Прокарват закон, който предвижда доживотен затвор за онзи, който не е взел хапчето. Колцина биха успели да не го вземат?

— Милиони — отвърна Марти. — Никой няма доверие в правителството.

— В същото време ти говориш не за хапче, а за сложна хирургическа процедура, която е успешна само в деветдесет и осем на сто от случаите и когато не сработи, обикновено или убива, или превръща пациента в идиот. При това положение хората ще хванат гората.

— Това вече го обсъждахме — рече Марти.

— Знам. Разбрах довода ти, докато бяхме включени. Не го предлагаш безплатно — искаш операцията да бъде платена и да се превърне в символ на положение и на обличане на индивида с власт. Колко ендъра смяташ, че би привлякъл по такъв начин? А какво ще стане с хората, които вече разполагат с положение и с власт? Те ще си рекат: „О, добре, значи вече всички ще са като мен.“

— Истината е — намеси се Мендес, — че това наистина дава власт. Когато съм свързан с Двайсетицата, разбирам пет езика; имам дванайсет научни степени; живял съм повече от хиляда години.

— На първо време въпросът за статуса ще има пропаганден ефект — рече Марти. — Но когато хората се поогледат и видят, че на

практика всичко интересно се прави от хуманизирани хора, няма да се налага да „продаваме“ идеята.

— Аз се безпокоя от „Чукът на Бога“ — каза Амелия. — Едва ли бихме могли да трансформираме мнозина от тях, а някои ще пожелаят да служат на Бога, като избият неверниците.

Съгласих се:

— Дори да преобразуваме неколцина като Инграм, същността на клетъчната система ще попречи на широкото разпространение на идеята.

— А те и без това са прочути с антижаковата си позиция — добави Ашър. — Имам предвид ендърите като цяло. Доводите за положение и власт няма да им подействат.

— Духовните доводи биха могли да го сторят — каза Ели Морган. Тя самата имаше донякъде вид на светица, цялата в бяло и с дълга, спускаща се към раменете ѝ бяла коса. — Онези от нас, които сме вярващи, ще открием как вярата ни се усилва, как се разширява.

Замислих се за това. Бях почувствал вярата ѝ, когато бяхме включени, привлякоха ме моралната утеха и мирът, които тя извличаше от нея. Но тя мигновено прие атеизма ми като „друг път“, което не ми заприлича много на когото и да е от познатите ми ендъри. През часа, който прекарах включен с Инграм и още двамина, Инграм бе използвал силата на жака, за да визуализира въображаемия ад за трима ни, включващ анално изнасилване и бавно осакатяване.

Интересно би било да се включи човек с него след хуманизирането му и да му пусне тези адски картинки, за да се позабавлява. Предполагам, че би простил на себе си.

— Това е гледна точка, която трябва да обсъдим — рече Марти. — Да се използва религията — не като твоята, Ели, а организираната религия. Така моментално ще привлечем на наша страна кибербаптистите и привържениците на Всеобщата църква. Но ако бъдем подкрепени от някаква по-масова религия, бихме могли да формираме голям блок, който не само ще проповядва нашето евангелие, но и ще демонстрира ефикасността му. — Той взе една курабия и я разгледа. — Толкова много се съсредоточих върху военните аспекти, че пренебрегнах другите властови центрове. Религията, образованието.

Белда потропа с бастуна си по пода.

— Не смятам, че деканите и професорите ще намерят нещо привлекателно в това, да се придобива знание не чрез техните институции. Господин Мендес, вие се включвате към приятелите си и говорите пет езика. Аз знам само четири, и то нито един много добре, а това отне голяма част от младостта ми — да се мъча да запомням, да науча три от тези четири езика. Педагозите са ревниви към времето и енергията, която влагат в придобиването на знанията. А вие ги предлагате на хората като бучка захар.

— Не, не, не е съвсем така — отвърна сериозно. Мендес. — Аз само разбирам японски или каталунски, когато един от другите мисли на този език. Познанието не остава у мен.

— Подобно нещо се случи, когато Джулиан се включи с нас — рече Ели. — Двайсетицата никога дотогава не бе общувала с учен-физик. Когато се свърза с нас, ние проумяхме любовта му към физиката и всеки от нас можеше да използва директно познанията му — но само ако знаехме достатъчно все пак, за да зададем подходящите въпроси. Не можехме изведнъж да схванем висшата математика. Нито пък можем да разберем японската граматика, когато сме свързани с Ву.

Меган кимна.

— Това е споделяне на информация, а не прехвърлянето ѝ. Аз съм лекар, което може и да не е висше интелектуално постижение, но изисква години на учене и практика. Когато сме включени всички заедно и някой има медицинско оплакване, всички останали могат да проследят логиката ми в поставянето на диагнозата и назначаването на лечение, докато процесът тече, но не биха могли да го направят сами, макар да сме се включвали многократно в продължение на двацет години.

— Изживяването би могло дори да насърчи някого да учи медицина или физика — рече Марти — и сигурно ще помогне на даден студент да получи мигновен близък контакт с лекар или физик. Но въпреки това ще ти се наложи да се изключиш и да залегнеш над книгите, ако искаш наистина да се сдобиеш с познание.

— Или никога да не се изключваш — рече Белда. — Да се изключваш само колкото да хапнеш или да спиш, или да идеш до тоалетната. Това наистина е привлекателно. Милиарди зомбирани хора, които временно се превръщат в експерти по физика и японски. Във всичките си, тъй да се рече, будни часове.

— Това ще трябва да се регулира — рекох, — поне засега. Хората ще прекарат включени две седмици, за да се хуманизират. Но след това...

Входната врата се отвори толкова рязко, че се удари с трясък в стената, и трима едри полицаи с автомати влязоха в стаята. Следваше ги по-дребен невъоръжен полицай.

— Имам заповед за задържането на д-р Марти Ларин — рече той на испански.

— За какво е заповедта? — попитах. — Какво е обвинението?

— Не ми плащат, за да отговарям на негри. Кой от вас е д-р Ларин?

— Аз съм — отвърнах на английски. — Можете да ми отговорите.

Той ме погледна така, както не бяха ме поглеждали от години, дори в Тексас.

— Замълчи, чернилко. Един от вас, белите, е д-р Ларин.

— За какво е заповедта? — попита Марти на английски.

— Вие ли сте професор Ларин?

— Аз съм и разполагам с определени права. За които вие знаете.

— Нямате право да отвличате хора.

— Предполагаемият отвличен мексикански гражданин ли е?

— Знаете, че не е. Той е представител на правителството на Съединените щати.

Марти се изсмя.

— Тогава ви предлагам да изпратите някой друг представител на правителството на Съединените щати. — И обърна гръб на дулата. — Докъде бяхме стигнали?

— Отвличането е престъпване на мексиканските закони. — Лицето му почервеняваше, досущ като на ченге в някой комикс. — Без значение кой кого е отвлякъл.

Марти взе преносим телефон и се обърна.

— Това е вътрешен проблем между две институции на правителството на Съединените щати. — Пристъпи към мъжа, хванал телефона като оръжие, и премина на испански: — Ти си едно насекомо между две тежки скали. Искаш ли да се обадя и да наредя да те смачкат?

Ченгето отстъпи назад, но сетне възвърна самообладанието си.

— Не знам за какво говорите — рече на английски. — Заповедта е ясна. Трябва да дойдете с мен.

— Глупости.

Марти натисна един бутон и разви кабела на свързващия жак от апаратчето. Щракна го в тила си.

— Искам да знам с кого се включвате! — Марти се вторачи в него с леко заблуден поглед. — Кабо!^[1] — Онзи направи жест и един от въоръжените му придружители заби дулото си под брадата на Марти.

Марти посегна бавно и, се изключи. Пренебрегна оръжието и се вгледа в лицето на дребния полицаи. Гласът му беше разтреперан, но твърд:

— След две минути можете да се обадите на началника си Хулио Кастеняда. Той ще ви обясни подробно как неволно едва не допуснахте ужасна грешка. А може би просто ще решите да се върнете в казармата си. И да не безпокоим повече команданте Кастеняда.

Погледите им се склупчиха в един дълъг миг. Ченгето врътна глава настрани и редникът дръпна оръжието си. Без да изрекат и дума, четиримата се изнизаха навън.

Марти затвори вратата подире им.

— Това струваше скъпо — рече. — Включих се с д-р Спенсър, а той, от своя страна — с някого от полицията. Платихме на Кастеняда три хиляди долара, за да отмени заповедта.

— В дългосрочен план парите нямат значение, защото можем да произведем каквото и да е и да го продадем. Но вече не става дума за дългосрочните ни планове. Спешните случаи ни връхлитат един подир друг.

— Докато някой не разбере, че разполагате с наномашина — рече Реза. — Тогава няма да дойдат само шепа полицаи с автомати.

— Тези хора не са ни открили по телефонния указател — намеси се Ашър. — Сигурно е чрез някой от екипа на вашия д-р Спенсър.

— Прав си, разбира се — отвърна Марти. — Тъй че най-малкото знаят, че имаме достъп до наномашина. Спенсър обаче смята, че дължим правото си да използваме наното на правителствени връзки, за които не мога да му кажа. Точно това ще бъде съобщено и на тези полицаи.

— Туй понамирисва, Марти — рекох. — Яко понамирисва. Рано или късно ще докарат пред вратата танк и ще поставят исканията си. Колко време трябва да останем тук?

Той отвори бележника си и натисна един бутон.

— Всъщност зависи от Инграм. Трябва да бъде хуманизиран в рамките на шест-осем дена. Независимо от това, аз и ти трябва да сме в Портобело на двацет и втори.

Седем дена.

— Нямаме обаче аварияен план. Ако правителството или мафията съберат две и две...

— Нашият „аварияен план“ е да мислим на ход. Дотук — добре.

— Най-малкото трябва да се разделим на групи — рече Ашър. — Това, че сме на едно място, много ги улеснява.

Амелия постави длан върху ръката ми.

— Да се разделим по двойки и да се разпръснем. Във всяка двойка единият да знае испански.

— И да го сторим веднага — добави Белда. — Изпратилият тези момчета, който и да е той, сигурно има свой резервен вариант.

Марти бавно кимна.

— Аз ще остана тук. Всички останали се обадете веднага, след като си намерите подслон. Кой знае достатъчно испански за да наеме стаи и да поръча храна?

Повечето от половината от нас; отне ни по-малко от минута да се разделим по двойки. Марти отвори дебел портфейл и сложи пачка пари на масата.

— Всеки от вас трябва да разполага с най-малко петстотин песос.

— Онези, които могат, да хванат метрото — намесих се аз. — Една кавалкада от таксита би изглеждала твърде съмнителна и лесна за проследяване.

Амелия и аз взехме багажа си, който още не бяхме разопаковали, и излязохме първи. Станцията на метрото бе на километър разстояние. Предложих ѝ да нося нейния куфар, но тя отвърна, че би изглеждало прекалено подозрително и немексиканско. Тя би трябвало да вземе моя и да върви на две крачки подире ми.

— Поне ще имаме малко време да пореботим върху статията. Нищо от онова, което правим, не би имало значение, ако на 14

септември проектът „Юпитер“ все още съществува.

— Аз поработих малко тази сутрин — въздъхна тя. — Ех, да беше и Питър с нас!

— Никога не съм помислял, че ще го кажа, но... и аз бих искал това.

[1] Sabo (исп.) — край. — Б.прев. ↑

Скоро щяха да разберат, ведно с останалия свят, че Питър беше още жив. Но не бе в състояние да им помогне за статията.

Полицията в Сейнт Томас арестува призори мъж на средна възраст, който бродеше из пазара. Беше мръсен и небръснат, само по бельо, и отначало го взеха за пиян. Когато обаче сержантката в участъка го разпита, тя разбра, че е трезвен, но объркан. Страхотно объркан: мислеше, че е 2004 година и че е двайсетгодишен.

В основата на черепа му имаше жак-връзка, толкова скоро имплантирана, че едва бе хванала окървавена коричка. Някой бе нахлул в мозъка му и бе откраднал последните четирийсет години от живота му.

Онова, което бе задигнато от съзнанието му, разбира се, включваше и текста на статията. За броени дни знаменитата истина се разпространи във висшите ешелони на „Чукът на Бога“; Божият план трябваше да бъде изпълнен по най-добрия начин с безбожното участие на учените. Само малцина знаеха за славния Край и Начало, с които Бог щеше да ги дари на 14 септември.

Един от авторите на статията вече бе безопасен, по-голямата част от мозъка му бе скрита някъде в черна кутия. Погрижиха се за всички учени, които бяха рецензирали статията — или чрез катастрофи, или чрез „болест“. Съавторката на статията все още бе в неизвестност, заедно с агента, който бе изпратен да я ликвидира.

Предположенията бяха, че и двамата са мъртви, след като тя не нададе вой да предупреди света.

Очевидно авторите не бяха сигурни с колко време разполагат, преди процесът да стане необратим.

Най-могъщият член на „Чукът на Бога“ бе генерал Марк Блейсдел, заместник-военният министър, който ръководеше Агенцията за авангардни изследователски проекти за отбраната. Не бе учудващо, че познаваше формално архисъперника си генерал Роузър, човека на Марти; хранеха се в една и съща зала в Пентагона — наричаха я „офицерската столова“, ако терминът може да бъде приложен към зала с махагонова ламперия и с по един облечен в бяло сервитьор за всекиго от двамата „столуващи“.

Блейсдел и Роузър не се обичаха, макар и двамата да прикриваха умело този факт, като играеха от време на време тенис или билиард. Веднъж Роузър го покани на партия покер, но Блейсдел хладно отсече:

— Никога през живота си не съм играл карти.

Обичаше да играе Бог.

Посредством трима или четирима посредници той държеше под надзор повечето от убийствата и мъченията, които бяха за съжаление неизбежни, за да се ускори изпълнението на Божиите планове. Използваше незаконна жак-станция в Куба, където бе отведен Питър, за да ограбят паметта му. Тъкмо Блейсдел с неохота се съгласи да оставят учения жив, докато петимата рецензенти умираха от своите автомобилни катастрофи или болести. Тези петимата бяха пръснати из целия свят и нямаше кой да направи веднага връзка между тяхната гибел или изпадането им в безпомощно състояние — двамина бяха в кома и щяха да си спят така до края на света, — но ако се разчуеше, че и Питър е ритнал камбаната, това щеше да докара неприятности. Беше умерено известен, съществуваша може би десетки хора, които знаеха самоличността на петимата рецензенти и факта, че бяха отхвърлили статията му. Едно разследване би довело до преценка на статията, а фактът, че агенцията на Блейсдел бе наредила тя да бъде отхвърлена, би привлякъл нежелано подробно разследване и на останалата ѝ дейност.

Той се опитваше да крие религиозните си убеждения, но бе наясно, че има хора — като Роузър, — които знаеха, че е много консервативно настроен, и биха могли да заподозрат (ако им пошушнат или сами доловят някой слух), че е ендър. Армията нямаше да го понижи в длъжност за това, но можеха да го превърнат в най-високопоставения чиновник-снабдител в света.

А ако узнаеха за „Чукът на Бога“, щяха да го екзекутират за измяна. Разбира се, той лично би го предпочел пред понижението. Но тайната бе опазена години и той бе последният човек, който би я издал. Групата на Марти не бе единствената, която разполагаше с хапчета за самоубийство.

Блейсдел се върна у дома от Пентагона, навлече спортен комбинезон и отиде да изиграе вечерния си футболен мач в Александрия. На щанда за сандвичи се заприказва с жената на опашката до него и когато поеха обратно към игрището, той ѝ каза, че агентът им Инграм бе отишъл до гарата Омаха вечерта на 11 юли, за да отвлече и елиминира един учен — Блейз Хардинг. Агентът и професорката напуснали гарата заедно — камерите на службите за

сигурност го потвърждават, — но сетне и двамата са изчезнали. Да се намерят и Хардинг да бъде очистена. Да се премахне и Инграм, ако извърши нещо, с което да подсказе, че е преминал на другата страна.

Блейсдел се върна на мястото си. Жената отиде до тоалетната и изхвърли сандвича си, сетне пое към дома да вземе оръжията си.

Първото от тях бе незаконен инфочервей, който се разхождаше, без да бъде открит, из градската транспортна документация. Тя установи, че в таксито с агента и евентуалната МУ жертва е имало и трети човек; бяха спрели таксито на Гранд Стрийт, без да посочват точен адрес. Първоначалната поръчка е била за Гранд Стрийт номер 1236, но са го спрели с устно нареждане преди това.

Изрови записите на камерите на службите за сигурност и констатира, че двамата са били последвани от едър чернокож мъж в униформа. Още не знаеше, че има връзка между професорката и чернокожия механик. Предположи, че черният е подкрепление на Инграм; Блейсдел не бе споменал такова нещо, но може би Инграм сам се бе погрижил за това.

Значи вероятно Инграм е имал на разположение кола наблизо, за да откара жертвата си извън града и да се отърве от нея.

Следващият етап изискваше късмет. Системата „Иридиум“, която осигуряваше глобални комуникации чрез флотилия от спътници на ниска орбита, тихомълком бе превзета от правителството след началото на войната с Нгуми; всички спътници бяха подменени с нови, с двойно действие; те пак осигуряваха телефонните услуги, но всеки от тях шпионираше онази ивица от Земята, над която прелиташе. Дали някой от тях бе минал над Омаха, над Гранд Стрийт, малко преди полунощ на 11-и?

Тя не бе от военните, но имаше достъп до снимките на „Иридиум“ чрез канцеларията на Блейсдел. След неколкominутно сортиране получи изображение на таксито, което си тръгва, и на чернокожия механик, който влиза в дълга черна лимузина. Следващата снимка бе от малък ъгъл и показваше регистрационните номера на лимузината: „Северна Дакота, 101, духовенство.“ За по-малко от минута се сдоби с адреса на „Свети Вартоломей“.

Това бе доста необичайно, но посоката ѝ бе ясна. Вече бе напъхала в куфара си бизнес костюм, рокля с жабо, две смени бельо, нож и пистолет, направени изцяло от пластмаса. Имаше и шишенце с

витамини, с достатъчно отрова в тях, та да усмърти малък град. След по-малко от час вече бе във въздуха и се носеше към кратерния град Сийсайд и мистериозния му манастир „Свети Вартоломей“ бе свързан по някакъв начин с армията, но генерал Блейсдел не ѝ бе дал достатъчно високо равнище на достъп, за да провери каква точно бе тази връзка, хрумна ѝ, че може би действаше прекалено на своя глава. Помоли се за напътствие и Бог ѝ каза със строгия си бащински тон, че върши правилни неща. Дръж курса си и не се бой от смъртта, дъще. Смъртта е просто едно завръщане у дома.

Познаваше Инграм; той бе едната трета от нейната „ядка“ — знаеше колко по-добър бе той от нея в бойното изкуство на осакатяването. Тя бе погубила повече от двайсет грешници по време на службата си за Всевишния, но винаги от разстояние или достатъчно защитена от прекалено близък контакт. Господ я бе надарил с голяма сексуална привлекателност и тя я използваше като оръжие, допускаше грешниците между краката си и в същото време бъркаше под възглавницата за кристалния нож. Мъжете, които не си затварят очите, докато еякулират, ги затваряха миг по-късно. Ако бе по гръб, а мъжът — върху нея, го прегръщаше с лявата си ръка, и забиваше кинжала в бъбрека му. Той се изпъваше в титаничен шок, пенисът му опитваше да еякулира отново, тъй че ѝ се удаваше да разреже гърлото му с остро като бръснач лезвие. След като мъжът се отпуснеше, тя проверяваше дали и двете му сънни артерии са срязани.

Както си седеше в самолета, събра колене и силно ги притисна, като си припомни изживяването от последния, предсмъртен тласък. Може би мъжът не го болеше толкова много, свършваше бързо, а и без това щеше да се изправи пред вечните страдания. Никога не го направи на някого, който бе приел Исус като свой Спасител. Вместо да се окъпят в кръвта на Агнеца, те се давеха в собствената си кръв. Атеисти и прелюбодейци, те заслужаваха много по-тежка участ.

Веднъж един мъж едва не ѝ избяга, перверзен тип, комуто бе разрешила да я обладае изотзад. Наложил ѝ се да се полуобърне и да забие ножа в сърцето му, но не можа да вложи цялата си сила и точност, върхът на ножа се строши в гръдната му кост. Хвърли ножа, а той хукна към вратата и сигурно щеше да изскочи гол и окървавен в коридора на хотела, ако не бе заключила два пъти, и догдето той се бореше с комбинациите от резета, тя сграбчи отново ножа, обгърна го

и разпра корема му. Беше едър дебелак и от корема му плисна невероятна мръсотия. Доста шум вдигна, докато умираше, а в това време тя клечеше безпомощна и повръщаше в тоалетната; но хотелът очевидно бе обезшумен. Измъкна се през прозореца и през пожарния изход, а на сутринта по новините съобщиха, че мъжът, чиновник от градската управа със солидни връзки, умрял в дома си, докато спял. Жена му и децата му изрекоха сума хвалби. Безбожна свиня, толкова дебела, че да не може да обладае една жена по нормален начин. Той дори се бе престорил, че се моли, преди да правят секс, търсеше благословия заради нейното разпятие, след което очакваше тя да използва устните си, за да го възбуди. Тъкмо когато правеше това, се наслади на въображаемата гледка как го разпаря. Но омразата ѝ не можа да я подготви за многоцветната бъркотия на вътрешностите му, обагрена със съсирена кръв.

Е, този път щеше да действа чисто. Два пъти преди това бе убивала жени, всяка с милостив пистолетен изстрел в главата. Щеше да постъпи отново така и след това да избяга или не. Надяваше се да не се налага да убива Инграм, строг, но приятен мъж, който никога не я бе погледнал похотливо. Въпреки това си оставаше мъж и бе възможно тази червенокоса професорка да го бе отклонила от правия път.

Когато пристигна в Сиагъл, нощта бе превалила. Взе стая в най-близкия до „Свети Вартоломей“ хотел, на не повече от километър разстояние, и излезе да хвърли едно око.

Мястото бе напълно тъмно и тихо. Не е учудващо за манастир, предположи тя, затова се върна в хотела и поспа няколко часа.

Минута след 08:00 ч. позвъни в „Свети Вартоломей“, отговори ѝ телефонен секретар. Същото — и в 08:30 ч.

Затъкна оръжията си, излезе и в 09:00 ч. позвъни на входната врата. Никой не отговори. Обиколи сградата и не откри признаци на живот. Ливадата се нуждаеше от окосяване.

Набеляза няколко места, от които можеше да проникне вътре, като се стъмни, сетне се върна в хотела, за да се заеме отново с електронно душене.

Не откри други отправки към „Свети Вартоломей“ в нито една база данни за религиозни дейности, освен за съществуването и за местоположението му. Бил е основан година след катаклизма с наномашините, който породил Вътрешното море.

Без съмнение това бе организация за прикритие на нещо, това нещо бе някак си свързано с военните — от Вашингтон, където подаде името, като използва паролата на Блейсдел, получи съобщение, че „необходимите“ документи трябва да бъдат обработени и получени чрез „Управление на войските и кадри“. Това бе доста подозрително, тъй като Блейсдел имаше неоспорим достъп до свръхсекретни материали във всички области на военния истаблишмънт.

Значи хората от този манастир бяха или твърде могъщи, или твърде хитри. А може би и двете. И Инграм явно бе един от тях.

Очевидното заключение беше, че са част от „Чукът на Бога“. Но тогава пък Блейсдел би трябвало да знае за дейността им.

А дали наистина би трябвало? Организацията бе толкова голяма, с тъй сложни и добре защитени връзки, че дори главният и ръководител би могъл да изгуби следата на някоя важна част от нея. Значи тя би следвало да е готова както за стрелба, така и да се измъкне тихичко и на пръсти. Бог ще я упъти.

Няколко часа сглобява мозайката от снимки от „Иридиум“ на мястото след 11-и. Нямаше снимки на черната лимузина, което не бе много учудващо, тъй като манастирът разполагаше с голям гараж и пред него никога не оставаха паркирани навън коли.

След това забеляза появата на армейски камион и автобус, наблюдава ги как се преобразяват в сини църковни превозни средства и как отпътуват.

Щеше да отнеме много време, а и бе необходим известен късмет, да ги проследи в системата на междущатските магистрали. За щастие небесносиньото бе необичаен цвят за превозно средство. Но преди да се заеме с изтощителната за ума неприятна задача, тя реши да отиде в манастира и да потърси следи.

Облече бизнес костюма си, запаса оръжията и взе картата си за самоличност и всичките джобни боклуци, които я идентифицираха като агент на ФБР от Вашингтон. Не би могла да премине тест на ретината в полицейски участък, но пък изобщо не възнамеряваше да попадне жива в какъвто и да е полицейски участък.

Отново никой не отговори на позвъняването на входната врата. Нужни й бяха само няколко секунди, за да се справи със секретната ключалка, но вратата бе залостена отвътре. Извади пистолета и отнесе резето, след което вратата зейна отворена.

Изтича вътре с пистолет в ръка и извика „ФБР!“ в прашната чакалня. Излезе в главния коридор и започна бързо да претърсва, надявайки се да свърши и да се измъкне, преди да е дошла полицията. Правилно прецени, че бе възможно хората от „Свети Вартоломей“ да не са имали алармена инсталация, защото не са искали някоя грешка в задействането ѝ да предизвика ненадейната поява на полицията, но не биваше да се разчита на това.

Стаите по коридора ѝ донесоха разочарование — две заседателни зали и наниз индивидуални спални, или килии.

Атриумът я заинтригува обаче с високите си дървета и течащия поток. В кофата за боклук намери шест празни бутилки „Дом Периньон“. Досами атриума имаше голяма кръгла зала за заседания, оформена около грамадно холографско изображение. Намери пулта за управление, включи го и видя мирния горски пейзаж.

Отпървом не разбра какви бяха електронните модули на всеки стол, сетне ѝ светна, че това бе място, където две дузини грешници можеха да се включват заедно!

Никога не бе чувала за нещо подобно извън армията. Може би обаче това бе връзката им с войската: свръхсекретен експеримент с големи. Наистина „Управление на войските и кадри“ би могло да стои зад; тази работа.

Откритието я разколеба за по-нататъшните ѝ действия. Блейсдел бе духовният ѝ водач и едновременно — ръководител на ядката ѝ, затова обикновено изпълняваше заповедите му безпрекословно. Но ѝ се струваше все по-очевидно, че тук би могло да има тънкости, които той не знае. Налагаше се да се върне в хотела и да опита да установи секретна телефонна връзка с него.

Изключи холограмата и понечи да се върне в атриума. Вратата бе заключена.

Стаята заговори:

— Вашето присъствие тук е незаконно. Можете ли да предложите някакво обяснение?

Гласът бе на Мендес; той я наблюдаваше от Гуадалахара.

— Аз съм агент Одри Симон от Федералното бюро за разследване. Имаме основания да смятаме, че...

— Имате ли заповед за обиск на тази сграда?

— Тя е в документацията на местните власти.

— Но вие забравихте да донесете копие от нея, когато нахлухте с взлом.

— Не е необходимо да се обяснявам с вас. Покажете се. Отворете тази врата.

— Не, мисля, че ще е най-добре да ми кажете името на началника си и къде се намира вашето управление. След като установя, че сте тази, за която се представяте, можем да обсъдим липсата на заповед.

Извади с лявата си ръка портфейла и се завъртя в кръг да покаже значката си.

— Съветвам ви да...

Прекъсна я смехът на невидимия мъж.

— Махнете тази фалшива значка и си пробийте с огън път навън. Полицията вече трябва да е пристигнала; можете да обясните на нея липсата на заповед.

Наложи ѝ се да изкърти с изстрели двете панти и трите резета на вратата. Прекоси поточето и откри, че вратата на атриума също бе заключена. Презареди, като машинално преброи колко още въздушни заряда ѝ оставаха, и опита да отвори и тази врата с три изстрела. Потрябваха ѝ още четири.

Гледах я на екрана иззад Мендес. Най-накрая успя да избие с рамо вратата. Мендес натисна два бутона и премина към камерата в коридора. Тя тичаше тежко и отчаяно по него, насочила с две ръце пистолета напред.

— Прилича ли ти на агент на ФБР, който излиза да се обясни с местните ченгета?

— Може би наистина трябваше да ги извикаш.

Той поклати глава.

— Излишно кръвопролитие. Не я ли познаваш?

— Боя се, че не.

Мендес ме бе повикал, след като бе разбила входната врата; хранеше слабата надежда, че би могла да ми е позната от Портобело.

Преди да излезе навън, тя мушна пистолета в кобура на кръста си, закопча само горното копче на сакото си тъй, че то заприлича на пелерина, която хем скриваше кобура, хем не ограничаваше движенията ѝ.

— Доста е сръчна — рекох. — Може и да не е от властите. Може да е наета от когото и да е.

— Или би могла да е фанатичка от „Чукът на Бога“. Бяха проследили Блейз до гарата в Омаха.

Включи външната камера.

— Инграм имаше доста официално делегирани права, освен че е фанатик. Предполагам, тя — също.

— Бях сигурен, че властите изтърваха Блейз в Омаха. Ако някой бе проследил лимузината, щяхме да си имаме компания в „Сейнт Барт“ доста по-рано.

Тя пристъпи навън и се огледа, изражението ѝ не говореше нищо; след това пое по пътеката към града досущ като туристка на утрешната си разходка — нито бързаше, нито се влачеше. Камерата бе с широкоъгълен обектив; отдалечи се твърде бързо.

— Не трябва ли да проверим в хотелите и да се опитаме да разберем коя е? — попитах.

— Може би не. Дори да научим името ѝ, то едва ли би ни свършило работа. А и не бихме искали някой да направи връзка между „Сейнт Барт“ и Гуадалахара.

Посочих екрана със съмнение.

— Никой ли не може да проследи сигнала дотук?

— Не и картината. Това е услуга, предлагана от „Иридиум“. Мога да дешифрирам картината пасивно от всяка точка на света. — Изключи екрана. — Ще идеш ли на „откриването“?

Днес бе денят, в който Джеферсън и Инграм трябваше да приключат процеса на хуманизация.

— Блейз се чудеше дали трябва да присъствам. Чувствата, които изпитвам към Инграм, са все още доста неандерталски.

— Не мога да си го представя. Той само се пробва да убие твоята жена, а сетне — и теб самия.

— Да не говорим, че ме обиди на мъжественост и опита да Унищожи Вселената. Но аз и бездруго трябва да отскоча до клиниката следобед, за да ми прецакат паметта. Така че ще ида да видя момчето-чудо в действие.

— Изпрати ми доклад. Ще се наложи да остана до екрана през следващите ден-два, в случай че „агент Симон“ опита ново посещение.

Разбира се, че не бих могъл да му пратя доклад, защото срещата с Инграм бе свързана с всичко онова, което трябваше да изтрият от паметта ми, или поне аз си мислех така — нямаше да съм в състояние да си спомня нападението му срещу Амелия, без да си спомня онова, което бе сторила, за да привлече вниманието му.

— Пожелавам ти успех. Можеш да опиташ с Марти — неговият генерал би могъл да има достъп до личните досиета във ФБР.

— Добра идея. — Той се изправи. — Чаша кафе?

— Не, благодаря. Ще прекарам сутринта с Блейз. Не сме наясно какъв ще бъде утре.

— Плашеща перспектива. Но Марти се кълне, че е напълно възвратимо.

— Вярно е.

Ала Марти би продължил изпълнението на плана си, дори с риск милиард или повече души да умрат или да изгубят разума си. Може би това, дали аз ще изгубя, или ще запазя паметта си, не стоеше много високо в списъка на приоритетите му.

Жната, която се представи като Одри Симон и чието име в ядката ѝ бе Гаврила, изобщо нямаше намерение да се връща в манастира. Бе узнала достатъчно там.

Потрябва ѝ повече от ден, за да сглоби мозайката на „Иридиум“ от изображения на двата сини автомобила, които си проправяха път от Северна Дакота към Гуадалахара. По Божията милост последната снимка бе направена точно навреме: камионът бе изчезнал, а автобусът даваше мигач за ляв завой към подземен паркинг. Използва мащабна мрежа, за да открие адреса и не се учуди, когато се оказа на клиника за имплантиране на жакове. Тази безбожна практика очевидно бе в основата на всичко.

Генерал Блейсдел уреди пътуването ѝ до Гуадалахара, но се наложи да изчака шест часа, за да пристигне бързата пратка. В Северна Дакота нямаше спортен магазин, от който да попълни мунициите, които бе изразходвала за разбиването на врати — дум-дум куршуми магнум, които да не бъдат засечени от детекторите на летището. Не искаше да изпитва недостиг от тях, ако се наложеше да си пробие с огън път до червенокосата професорка. А може би — и до Инграм.

Инграм и Джеферсън седяха заедно, облечени в сини болнични пижами. Столовете им с твърди облегалки бяха от скъп тик или махагон. Не забелязах обаче веднага скъпото дърво. Видях, че Джеферсън имаше ведро, спокойно изражение, което ми напомняше за Двайсетицата. Изражението на Инграм бе буквално непроницаемо, а двете му китки бяха приковани с белезници към стола.

В безличната бяла стая имаше полукръг от двасет стола обърнати към тях. Това бе действащ театър със светещи стени за показване на рентгенови или позитронни снимки.

Аз и Амелия заехме последните свободни столове.

— Какво се е случило с Инграм? — попитах. — Не пое ли?

— Той просто изключи — каза Джеферсън. — След като разбра, че не може да противостои на процеса, изпадна в някаква кататония. И не излезе от нея, когато го изключихме.

— Може би блъфира — рече Амелия, спомняйки си заседателната зала в „Сейнт Барт“. — Изчаква възможността да нанесе удар.

— Точно затова е с белезници — каза Марти. — Сега е с „уайлд карт“^[1].

— Той просто не е тук — рече Джеферсън. — Аз съм се включвал с повече хора, отколкото всички в тази стая, взети заедно, но никога не се е случвало нещо подобно. Човек не може да се изключи мислено, но точно това усещане имах. Сякаш бе решил да дръпне щепсела.

— Не е най-добрата реклама за хуманизацията — обърнах се към Марти. — Значи действа на всички, освен на психопатите?

— Това бе терминът, който използвах, за да охарактеризират и мен — намеси се Ели, ведра и блага. — И той бе точен. — Тя бе подпалила съпруга и децата си с бензин. — Но при мен процесът сработи и още си действа след толкова години. Знаем, че без него щях да полудея; щях да си остана луда.

— Терминът „психопат“ покрива доста широка територия — рече Джеферсън. — Инграм е със силен морал, макар непрекъснато да е вършил неща, които всички ние бихме определили като аморални; при това с голяма жестокост.

— Когато аз бях включен с него — рекох, — той реагира на моя гняв с някакво невъзмутимо снизхождание. Бях безнадежден случай, който не можеше да разбере правотата на досегашните си действия. Това беше през първия ден.

— Малко го поразклатихме през следващите два-три дена — рече Джеферсън. — Но не чрез неодобрение, а като се опитвахме да го разберем.

— Как можете да „разберете“ някого, който може да изпълни заповед да изнасили жена и сетне да я обезобрази по точно определен начин, оставяйки я завързана и със запушена уста, докато изтече кръвта ѝ? Той дори не е човешко същество.

— Не, човек е — отвърна Джеферсън — и колкото и да е странно поведението му, то си остава човешко поведение. Мисля, че тъкмо това го изключи — ние отказахме да го приемем като някакъв ангел-отмъстител. Той може да приеме твоя укор и да му се изсмее. Не можеше обаче да приеме християнското милосърдие и изпълнената с обич любезност на Ели. Или — в същия дух — моята собствена професионална безпристрастност.

— Би трябвало да е умрял досега — каза д-р Ор. — Не е поемал храна или вода вече три дена. Поддържахме го със системи.

— Жалко за глюкозата — рекох.

— Ти най-добре можеш да проумееш състоянието му — Марти размахва пръсти пред лицето на Инграм, но той не премигна. — Трябва да разберем защо се случи това и колко често би могло да се случи.

— Едва ли ще е масово явление — намеси се Мендес. — Аз бях с него преди, по време и след оттеглянето му в тази личност, която е сега. Отначало усещането бе, че си включен към някакъв извънземен или към животно.

— С това съм съгласен — рекох.

— Но въпреки това бе много аналитичен — рече Джеферсън. — Изучаваше ни внимателно от самото начало.

— Изучаваше какво знаем за жаковете — намеси се Ели. — Не беше заинтригуван от някого като личност. Но преди това той се е включвал по ограничен, комерсиален начин и бе жаден да попие нашия опит.

Джеферсън кимна.

— Имаше много ярка фантазия, която бе екстраполирал от изживяванията си в жак-заведенията. Искаше да се включи с някого и да го убие.

— Или да я убие — рече Амелия, — като мен или като онази горката, която е изнасилил и нарязал на парчета.

— Във фантазията му винаги ставаше дума за мъж — каза Ели. — Той не смята жените за достоен противник. И не изпитва голям сексуален нагон — когато е изнасилил онази жена, penisът му е бил просто още едно оръжие.

— Негово продължение, досущ като всичките му останали оръжия — рече Джеферсън. — Той е по-обладан от оръжията, отколкото който и да е войник, с когото съм се включвал.

— Сбъркал си е професията. Познавам неколцина души, с които би се разбрал чудесно.

— Не се съмнявам — намеси се Марти. — Тъкмо затова е още по-важно да бъде изучен. Някои хора във взводовете ловци-убийци имат същите лични особености. Трябва да открием начин да не допуснем това да се случи и с тях.

Слава Богу, че не го казах аз.

— Значи няма да дойдеш с мен утре? Ще останеш тук?

— Не, ще дойда в Портобело. Д-р Джеферсън ще поработи върху Инграм. Ще се опита да разбере можем ли да го върнем чрез

комбинация от лекарства и терапия.

— Не знам дали да ти пожелаая успех. Предпочитам да го виждам в този му вид.

Може би бе просто плод на въображението ми, но ми се стори, че негодникът промени изражението си при думите ми. Може би трябваше да изпратя Марти сам в Портобело, а аз да остана тук да го изкарам с подигравки от кататонията му.

[1] Спортен термин от тениса — когато даден играч е поканен за турнир, въпреки че мястото в ранглистата не позволява включването му в основната схема. ↑

Джулиан и Марти се разминаха само за няколко минути на летището в Гуадалахара с жената, която бе дошла тук да убие Амелия. Качиха се на военния самолет за Портобело, докато тя взе такси от летището до хотела срещу клиниката. В него бе отседнал Джеферсън (нямаше съвпадение на имената), както и двамина от Двайсетицата — Ели и старият воин Камерън.

Джеферсън и Камерън се мотаеха със закуската си в столовата на хотела, когато тя влезе да си вземе чаша кафе за стаята си.

И двамата погледнаха към нея машинално, тъй както всички мъже поглеждат една красива жена, която току-що влиза. Камерън обаче продължи да я гледа втренчено.

Джеферсън се разсмя и заговори с акцента на известен комедиен актьор:

— Джим... ако не престанеш да я бройкаш, тя ще дойде тук и ще ти фрасне един по муцуната.

Двамата се бяха сприятелили, сблизиха ги фактът, че сами си бяха пробивали път нагоре от същата изходна точка — бедните предградия за чернокожи на Лос Анджелис.

Той се обърна и със загрижено изражение произнесе тихо:

— Знам, тя би могла не само да ме фрасне. Би могла да ме убие за тренировка.

— *Какво?*

— Обзалагам се, че е убила повече хора от мен. Има вид на снайперистка: всички за нея са потенциални цели.

— Не се държи като войник. — Хвърли един поглед към нея. — Или като определен вид пациенти. Обладани, принуждаващи.

— Какво ще кажеш, хайде да не я каним на масата си?

— Добра идея.

Ала когато след няколко минути напуснаха столовата, отново се сблъскаха с нея. Опитваше се да се справи с нощната администраторка, уплашено момиче-тийнейджърче, чийто английски не бе много добър. Испанският на Гаврила бе още по-слаб.

Джеферсън се притече на помощ.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита на испански.

— Вие сте американец — рече Гаврила. — Бихте ли я попитали дали е виждала тази жена?

Снимката бе на Блейз Хардинг.

— Разбираш ли какво пита? — обърна се той към администраторката.

— *Si, claro.*^[1] — Девойката разтвори ръце. — Виждала съм тази жена; идвала е няколко пъти да се храни тук. Но не живее в хотела.

— Казва, че не е сигурна — преведе Джеферсън. — Повечето американци за нея си приличат.

— А вие виждали ли сте я? — попита Гаврила.

Джеферсън разгледа снимката.

— Не бих казал. Джим? — Камерън приближи. — Виждал ли си тази жена?

— Не мисля. Много американци пристигат и заминават.

— Вие тук за лечение в клиниката ли сте?

— За консултации. — Джеферсън усети, че се поколеба твърде дълго, преди да отговори. — Тя пациентка ли е?

— Не знам. Просто знам, че е тук.

— Защо я търсите? — попита Камерън.

— Да ѝ задам няколко въпроса. Отнасят се до държавни дела.

— Е, ще си държим очите отворени. Вие сте...?

— Франсин Гейнс. Стая 126. Много ще съм ви благодарна за каквато и да е ваша помощ.

— Разбира се. — Изгледаха я как се отдалечава. — Това дълбоки лайна ли са — прошепна Камерън, — или само няколко метра екскременти?

— Трябва да се сдобием с нейна снимка — рече Джеферсън — и да я пратим на генерала на Марти. Ако армията преследва Блейз, той би могъл да ни отърве от нея.

— Но ти не смяташ, че тя е от армията.

— А ти?

Поколеба се.

— Не знам. Когато те погледна, а сетне, когато погледна и мен, първо се взря в средата на гърдния кош, а после — между очите. Взе ни на мушка. Не бих правил резки движения в нейно присъствие.

— Ако е военна, значи е от ловците-убийци.

— Този термин го нямаше, когато аз бях във войската. Но не е трудно да разпознаеш даден човек, затова съм убеден, че е убила сума народ.

— Инграм в пола.

— Може би е дори по-опасна от Инграм. Инграм изглежда такъв, какъвто е. А тя прилича на...

— Аха. — Джеферсън погледна към вратата на асансьора, който току-що бе украсен с присъствието ѝ. — Твърдо — да. — Поклати глава. — Дай да ѝ направим снимка и да я отнесем в клиниката да я предадат на Мендес, когато се върне. — Мендес бе отишъл в Мексико сити, за да изкрънка материали за наномашината. — Някаква шантавелка влязла с взлом в „Сейнт Барт“.

— Не прилича на нея — рече Камерън. — Онази била грозна и с къдрава червена коса.

Всъщност тогава Гаврила бе с перука и с маска на лицето.

[1] Да, ясно (исп.). — Б.прев. ↑

Влязохме в Сграда 31 без никакви проблеми. Според компютрите им Марти бе бригаден генерал, прекарал по-голямата част от кариерата си на научни постове. Аз донякъде бях самият аз отпреди.

Или не. Промените в паметта бяха труднооткриваеми, но мисля, че ако се включех с когото и да е от стария си взвод (което би трябвало да бъде направено от гледна точка на сигурността, но изкарахме късмет), той щеше веднага да разбере, че нещо не е наред. Бях прекалено здрав. Всички бяха усетили проблема ми и по някакъв необясним начин винаги „бяха с мен“; помагаша ми с все сили да преживея всеки следващ ден. Щеше да бъде толкова очебийно, като да срещнеш стар приятел, който е куцал цял живот, и изведнъж да го видиш да си крачи спокойно.

Лейтенант Нютън Търман, комуто бе възложено да ми намери служба, на която да бъда от полза, бе самата чудатост: започнал като механик, но развил някаква алергия, когато се включва — изпитвал силно главоболие, от което никак не му било леко, нито на него, нито на онези, с които се включвал. Запитах се тогава защо просто не са го пенсионирали, вместо да го пращат в Сграда 31, и стана ясно, че и той сам си задава същия въпрос. Беше на служба там едва от няколко седмици. Погледнато в ретроспективен план, бе очевидно, че е сложен при тях като частица от по-голям замисъл. Каква грешка!

Персоналът на Сграда 31 бе твърде тежкарски откъм чинове: осем генерали и дванайсет полковници, двайсет майори и капитани, както и двайсет и четирима лейтенанти. Това правеше общо шейсет и четирима офицери, които командваха петдесетима сержанти и редници. При това десетима от тях бяха само охрана, не участваха в командната схема, освен в случай на нещо непредвидено.

Спомените ми за тези четири дена, преди да възстановят истинската ми самоличност, са смътни и объркани. Наместиха ме на отнемаща много време, но не особено сложна работа заради самата работа, на практика проверявах решенията на компютъра за разпределението на ресурсите — колко яйца или патрони отиват тук или там. Чудно ли е, че не открих нито една грешка?

Сред другите ми простички задължения беше и онова, заради което, както се оказа, бе спусната цялата димна завеса: „охранителният ситднев“, тоест докладите от ситуационния дневник. Всеки час се включвах с механиците от охраната и исках „ситднев“. Имах формуляр

с празни квадратчета, който попълвах съобразно ежечасните им доклади. Единственото, което правех, бе да проверявам квадратчето, в което пишеше: „ситднев — отрицателен“: тоест нищо не се е случило.

Това беше типична бюрократична дейност заради самата дейност. Ако се случеше нещо, което представлява интерес, на командния ми пулт щеше да светне червена лампичка и да ми подсказже, че трябва да се включа с охраната. Можех да попълня формуляра *едва тогава*.

Не обърнах внимание на очевидното: те се нуждаеха от някого вътре в сградата, който да проверява истинската *самоличност* на механиците, които управляваха охранителните големи.

Седях си там на четвъртия ден, оставаше минути до времето за „ситднев“, когато червената лампичка изведнъж започна да премигва. Сърцето ми се разтупка леко и веднага се включих.

Не беше обичайният сержант Сайкс. Бяха Карин и още четирима от моя стар взвод.

Какво, по дяволите, става? Тя ми отвърна с бърз гещалт: „*Имай ни доверие; претърпял си модификация на паметта, за да можем да влезем тук като троянски коне*“, след което ми очерта най-общо плана и невероятното развитие на проекта „Юпитер“.

Потвърдих някак безучастно информацията, изключих се и попълних квадратчето със „ситднев — отрицателен“.

Не бе учудващо, че се чувствах тъй дяволски объркан. Телефонът иззвъня и натиснах бутона му.

Беше Марти в зелена болнична пижама ѝ с безизразно лице.

— Бих искал да слезеш долу за малка мозъчна операция в 14:00 ч. Би ли дошъл за подготовка, когато смяната ти свърши?

— Това е най-доброто предложение, което получих днес.

Беше нещо повече от безкръвен преврат — беше безшумен, невидим преврат. Връзката между механика и неговия или нейния голем се състои само в електронен сигнал; съществуват аварийни механизми, които превключват връзките. Необходими са само броени минути след нещо подобно на клането в Портобело, за да се неутрализират всички механици и да се прехвърли нов взвод от неколкостотин или няколко хиляди мили разстояние. (Всъщност максималното разстояние бе около три хиляди и петстотин мили — достатъчно, за да се превърне скоростта на светлината в леко забавящ фактор.)

Онова, което бе сторил Марти, бе да подреди така нещата, че при натискането на един бутон всичките петима механици от охраната в сутерена на Сграда 31 да бъдат изключени от техните големи, а едновременно с това управлението на машините да бъде прехвърлено на петимата механици от взвода на Джулиан, като единственият човек в Сграда 31, който можеше да забележи това, бе самият Джулиан.

Най-агресивното нещо, което сториха веднага след като поеха управлението, бе да предадат „заповед“ на капитан Пери — командирът на охраната — до петимата охранители от пехотата, да се явят незабавно в стая 2Н за спешна ваксинация. Те отидоха, настаниха се и една сестра хубавелка им удари по инжекция. След това застана кротко зад тях, за да види как всички заспиват.

Стаите от 1Н до 6Н представляваха болничното крило, което скоро щеше да бъде доста оживено.

В началото Марти и Меган Ор можеха да се справят с всички инсталирания на жакове. Единственият „редовен“ пациент от крило Н — някакъв лейтенант с бронхит — бе прехвърлен в болницата в базата, след като дойде заповед от Пентагона Сграда 31 да бъде изолирана. Лекарят, който обикновено идваше всяка сутрин, вече нямаше достъп до крилото.

Подир обеда след сутрешния преврат пристигнаха обаче двама нови доктори. Това бяха Таня Сидгвик и Чарлз Дайър, екипът по имплантация на жакове от Панама, който имаше деветдесет и осем процента успеваемост. Бяха озадачени, че заповедите им идват от Портобело, но донякъде се зарадваха на ваканцията — дотогава инсталираха дневно по десет-дванайсет жака на военнопленници: прекалено голяма бързина, за да са спокойни и сигурни.

Първото нещо, което сториха, след като се настаниха в помещенията си, бе да слязат в крило Н и да видят какво става. Марти ги настани удобно на две легла и им каза, че трябва да се включат с един пациент. След това ги включи към Двайсетицата и те моментално осъзнаха що за ваканция ги очаква.

Но след неколкоминутна дълбочинна връзка с Двайсетицата вече бяха обърнати в правата вяра — всъщност станаха по-ентузиазирани поддръжници на плана, отколкото някои от съставителите му. Това опрости доста нещата по отношение на времето, защото не бе необходимо Сидгвик и Дайър да бъдат хуманизирани, преди да се включат в екипа.

Трябваше да се справят с шейсет и четирима офицера, а само двама — само двама. Двасетима от 50-те сержанти и редници имаха жакове; от осемте генерала — само двама. Двасетима от 50-те сержанти и редници имаха жакове.

Първата непосредствена заповед бе да се вкарат в леглата онези, които вече имаха жакове, и да се включат с Двайсетицата, от ергенското офицерско крило домъкнаха петнайсет легла. Така местата в крило Н станаха четирийсет; на останалите деветима можеха да монтират жак-интерфейси в собствените им стаи.

Първата задача на Марти и Меган Ор обаче бе да възстановят изгубената памет на Джулиан. Или поне да опитат.

Нямаше нищо сложно в това. След като Джулиан легна, процедурата протече напълно автоматично и отне само четирийсет и пет минути. Освен това беше напълно безопасна по отношение на физическото и душевното здраве на пациента. Джулиан знаеше това.

Онова, което не знаеше обаче, бе, че тя е сполучлива само в три четвърти от случаите. Един от всеки четирима пациенти изгубваше по нещо.

Джулиан изгуби един свят.

Когато се събудих, се чувствах освежен и с приповдигнато настроение. Помнех почти безличното състояние, в което се намирах последните четири дена, спомнях си също всички подробности, които ми бяха отнети преди това — странно беше да се радваш, че си в състояние да си припомниш опита за самоубийство и неизбежната заплаха за края на света, — но в моя случай бе по-важно да се сдобия отново с истинските *причини* на безпокойството, което бе владяло света ми.

Седях на края на леглото, вгледан в тъпата гравюра на Норман Рокуел, на която бяха изобразени строени за акция войници, и си спомнях бясно всичко, когато влезе угриженият Марти.

— Нещо лошо ли стана? — попитах.

Той кимна. Без да каже нищо, разви два кабела от черната кутия на гърба на леглото и ми подаде единия.

Включихме се и аз тръгнах пръв, но не произлезе нищо. Проверих връзката на жака, беше в ред.

— Получаваш ли нещо?

— Не. И в следоперационния период — също.

Той мушна отново кабела си, сетне и моя.

— Какво става?

— Понякога хората изгубват завинаги паметта, която сме им отстранили...

— Но моята е напълно възстановена! Сигурен съм!

— ... а понякога изгубват способността да се включват.

Усетих студената пот да избива по дланите и челото ми, под мишниците.

— Временно ли е?

— Не. Подобно е на случилото се с Блейз. Същото стана и с генерал Роузър.

— Ти си знаел!

Болезненото усещане от загубата се превърна в ярост. Изправих се и се надвесих над него.

— Предупредих те, че можеш да изгубиш... нещо.

— Но имаше предвид памет. С готовност се отказах от *паметта си!*

— Това е предимството да се включваш еднопосочно, Джулиан. При двустранната връзка не можеш да излъжеш, като премълчиш. Ако

ме бе попитал „Възможно ли е да изгубя способността да се включавам?“, щеше да се наложи да ти го кажа. За щастие ти не попита.

— Ти си доктор по медицина, Марти. Какво гласи първото изречение на лекарската клетва?

— „Не вреди.“ Но преди да подпиша този къс хартия, бях и много други неща. Както и след това.

— Може би ще е най-добре да се махнеш оттук, преди да съм чул обясненията ти.

— Ти си войник по време на война — защити позицията си той. Сега си просто една жертва. Но една част от теб умря — *само една част*, — загина, за да защити твоето подразделение, да го изведе безопасно на позиция.

Вместо да го цапардосам, седнах отново на леглото, далеч от него.

— Думите ти сякаш излизат от устата на някое проклето войскарче. Войскарче, което иска мир.

— Може би е така. Трябва да знаеш колко ми тежи случилото се. Знам, че предадох доверието ти.

— Да, добре, и двамата се чувстваме доста зле. Защо просто не се пръждосаш?

— Бих искал по-скоро да остана и да говоря с теб.

— Мисля, че разбрах всичко. Продължавай. Предстои ти да оперираш десетки души. Преди светът да получи и най-малката възможност за спасение.

— Ти все още вярваш в това.

— Нямах време да мисля по въпроса, но — да, ако онова, което си вкарал в съзнанието ми за проекта „Юпитер“ е вярно, ако „Чукът на Бога“ съществува, тогава трябва да се направи нещо.

— Приемаш ли го?

— Все едно е да „приема“ да изгубя една ръка. Ще се науча да се бръсна с другата.

— Не искам да те оставям в такова състояние.

— *Какво* състояние? Просто се махай от очите ми! Мога да мисля по въпроса и без твоята помощ.

Той погледна часовника си.

— Те ме очакват. На операционната маса е полковник Оуен.

Махнах му с ръка да си ходи:

— Тогава отивай. Аз ще се оправя.

Той ме погледна за миг, сетне се изправи и излезе, без да каже нищо повече.

Пребърках джоба на ризата си. Хапчето бе още там.

Същата сутрин в Гуадалахара Джеферсън предупреди Блейз да не се мярка наоколо. Това не представляваше проблем; тя се бе скрила с Ели Морган на няколко пресечки от клиниката и работеше по различните варианти на статията, която трябваше да предупреди света за проекта „Юпитер“.

След това Джеферсън и Камерън поседяха няколко часа в столовата, на масичката между тях имаше малка камера, която следеше вратите на асансьора.

Едва не я изпуснаха. Когато слезе долу, коприненорусата ѝ коса бе скрита от черна перука на къдрици. Беше облечена старомодно и бе тонираща видимите части от кожата си в типичния за мексиканците маслинен тен. Но не можеше да скрие перфектната фигура и походката си.

Джеферсън млъкна по средата на думата си и незабележимо завъртя камерата с показалец.

Двамата лениво я изгледаха как излиза от асансьора.

— Какво? — прошепна Камерън.

— Това е тя. Направила се е на мексиканка.

Камерън източи врат, за да я види как се изнизва през въртящата се врата.

— Добри Боже, прав си!

Джеферсън отнесе камерата горе и потърси Рей, който заедно с Мендес координираше действията им в отсъствието на Марти. Рей беше в клиниката. Зареди снимките ѝ и ги разгледа.

— Няма проблем. Ще следим за нея.

След по-малко от минута тя влезе в клиниката. Детекторите за метал не засякоха нито едно от оръжията ѝ.

Тя обаче не извади снимка на Амелия и не попита никого дали я е виждал; Гаврила знаеше, че Амелия е била в сградата и я възприемаше като вражеска територия.

Каза на сестрата в приемната, че иска да поговори за имплантация на жак, но не пожела да разговаря с друго, освен с главния.

— Д-р Спенсър е в операционната — отвърна сестрата. — И ще е там два часа, може би и три. Има сума други хора, които...

— Ще почакам.

Гаврила седна на дивана така, че да има пряка видимост към вратата.

В друга стая д-р Спенсър се присъедини към Рей, който наблюдаваше на монитора следящата вратата жена.

— Казват, че е опасна — рече Рей. — Нещо като шпионка или убийца. Търси Блейз.

— Не искам да си имам неприятности с вашите власти.

— Да съм споменавал за властите? Ако изпълнява официална мисия, нямаше ли да си покаже документите?

— Не и ако е убийца.

— Властите не *разполагате* убийци!

— О, така ли! Да не би да вярваш и в Дядо Коледа?

— Исках да кажа — не, не и за нас. Има някаква смахната религиозна групировка, която преследва Марти и хората му. Тя принадлежи към нея, или е наета.

Обясни за подозрителните ѝ действия в хотела.

Спенсър се вторачи в изображението ѝ.

— Вярвам, че си прав. Изучавал съм хиляди лица. Нейното е скандинавски тип, не е мексикански. Навярно е боядисала русата си коса — о, не, носи перука. Но как очакваш да постъпя с нея?

— Предполагам, че не би могъл да я заключиш някъде и да изхвърлиш ключа.

— Моля те. Това не са Съединените щати!

— Ами... Бих искал да поговоря с нея. Ала наистина може да се окаже опасна.

— Няма нож или пистолет — Щеше да бъде засечена при преминаването през вратите.

— Хм. Не мислиш ли, че бих могъл да наема някой въоръжен, който да я наблюдава, докато говорим?

— Както казах...

— Тук не са Съединените щати. А какво ще кажеш за онзи възрастен *омбре* с автомата долу?

— Той не работи за мен. Работи за гаража. Но колко опасна може да бъде тази жена, след като не е въоръжена?

— По-опасна от мен. За съжаление образованието ми в областта на осакатяването бе пренебрегнато. Не разполагате ли поне със стая, в

която бих могъл да разговарям с нея, а някой да наблюдава, в случай че реши да ми откъсне главата и да ме пребие с нея до смърт?

— Това не е проблем. Отведете я в стая 1. — Той насочи дистанционното устройство и натисна бутона. На екрана се появи стая за разпити. — Това е специална стая на *seguridad*^[1]. Отведи я там, а аз ще наблюдавам. Десет или петнайсет минути, след това ще повикам някой друг да наблюдава. Сетне попита: — Тези *ultimodiadores* — вие ги наричате ендъри, — за тях ли става дума?

— Има връзка.

— Но те са безвредни. Глупави хора и, как се казва, богохулници? Но са безвредни, освен за собствената си душа.

— Не и тази, д-р Спенсър. Ако можехме да се включим, щеше да разбереш колко се страхувам от нея.

За да предпазят Спенсър, никой, който познаваше целия план, не можеше да се включва на двустранна връзка с него. Той бе приел това условие като типична за американците параноя.

— Имам един мъж, санитар, който е много дебел... не, много е едър и който знае... който може да я сграбчи, има черен пояс на карате. Той ще наблюдава редом с мен.

— Не. Докато той слезе по стълбите, тя може да ме убие.

Спенсър кимна и се замисли.

— Ще го настаня в съседната стая с пейджър. — Вдигна дистанционното и натисна бутон. — Както сега. Това ще го повика.

Рей се извини и отиде до тоалетната, където не можеше да стори нищо друго, освен да прегледа оръжията си: връзка ключове и швейцарски армейски нож. Като отиде в стаята за наблюдение, се запозна с Лало, чиито ръце бяха с размерите на бедрата на Рей. Не говореше английски и се движеше с нервната изтънченост на човек, който знае колко лесно е да се строши нещо. Слязоха долу заедно. Лало се мушна в стая 2, а Рей излезе във фойето.

— Госпожо? — Тя вдигна очи, прицели се. — Аз съм д-р Спенсър. А вие?

— Джейн Смит. Можем ли да поговорим някъде?

Отведе я в стая 1, която се оказа по-голяма, отколкото я показваше камерата. Посочи ѝ дивана и придърпа един стол. Възседна го обратно — облегалката беше предпазен щит между двама им.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Имате пациентка на име Блейз Хардинг. Професор Блейз Хардинг. Абсолютно наложително е да говоря с нея.

— Първо, не издаваме имената на клиентите си. Второ, нашите клиенти невинаги ни съобщават истинските си имена, госпожо Смит.

— Кой сте вие всъщност?

— Моля?

— Моите източници ми съобщиха, че д-р Спенсър е мексиканец. Никога досега не съм срещала мексиканец с бостънски акцент.

— Мога да ви уверя, че съм...

— Не.

Тя бръкна в пояса си и извади пистолет, който очевидно бе направен от стъкло.

— Нямам време за глупости. — Лицето ѝ помрачня и застина; абсолютно луда. — Сега тихичко ще ме поведете от стая в стая, докато не намерим професор Хардинг.

Рей се поколеба.

— Ами ако не е тук?

— Тогава ще отидем в някое тихо местенце и аз ще ти отрежа пръстите — един по един, докато не ми кажеш къде се намира.

Лало отвори вратата и връхлетя с грамаден, насочен черен пистолет. Тя го погледна с раздражение и го гръмна веднъж — в окото. Стъкленият пистолет бе почти безшумен.

Той пусна пистолета си и падна на коляно, вдигнал и двете си ръце към лицето. Зарида като момиченце, но вторият ѝ изстрел отнесе горната част на черепа му. Той си строполи безшумно напред в локвата от кръв, мозък и черепна течност.

Тонът ѝ остана непроменен — сериозен и безизразен.

— Както виждаш, единственият начин да доживееш до вечерта, е да ми сътрудничиш.

Рей седеше поразен, вторачен в трупа.

— Ставай. Да вървим.

— Аз... мисля, че тя не е тук.

— Тогава къде...

Прекъсна я дрънченето на металните щори, които се спуснаха пред вратата и прозореца.

Рей чу слабия съскащ звук и си спомни разказаното му от Марти за стаята за разпити в „Сейнт Барт“. Може би и тук архитектorskото

решение бе същото.

Тя очевидно не го чу — бе прекарала твърде много изнурителни часове непрекъснато готова за стрелба, — но се огледа и забеляза телевизионната камера, подобна на късче молив, насочена към тях от горния ъгъл на стаята. Извъртя го, за да се изправи срещу камерата и опря пистолета в главата му.

— Разполагате с три секунди, за да отворите вратата, иначе ще го убия. Две.

— Сеньора Смит! — Гласът се носеше сякаш отвсякъде. — За да се отвори тази врата, е необходим *el gato*... жак. Ще отнеме две или три минути.

— Имате две минути. — Погледна часовника си. — Оттук нататък.

Рей се отпусна и изведнъж се сгромоляса, търкулна се по гръб. Главата му се удари о пода със силен трясък.

Тя издаде възклицание на отвращение.

— Страхливец.

Няколко секунди по-късно сама залитна, сетне седна тежко на пода. С изтръпнали ръце вдигна пистолета и простреля Рей четири пъти в гърдите.

[1] В случая — охрана (исп.). — Б.прев. ↑

Апартаментът ми в щабната сграда се състоеше от две стаи — спалня и „кабинет“, сива кутийка с достатъчно място за хладилник, два обикновени стола и малка масичка пред прост команден пулт.

На масата имаше чаша вино и последното ми ястие — сивата таблетка. Имах пред себе си официална жълта подложка за писане и писалка, но не можех да се сетя какви слова да надраскам, след като всичко бе очевидно.

Телефонът звънна. Оставих го да прозвъни три пъти и вдигнах слушалката.

Беше Джеферсън — моят психар-избавител, който се притичва в последната минута, за да ме спаси. Реших, че ще взема хапчето в мига, в който затвори телефона.

Ала досущ като стаята, и Джеферсън бе сив, повече сив, отколкото черен. Не бях виждал някого с такъв цвят на лицето, откак майка ми се бе обадила да ми съобщи, че леля Франси е починала.

— Какво се е случило? — попитах.

— Рей е мъртъв. Ликвидира го убийца, изпратена да намери Блейз.

— „Те“ ли са? „Чукът на Бога“?

Потрепващата сребриста лентичка в горния край на екрана показваше, че системата за кодиране работи; можехме да говорим каквото си искаме.

— Смятаме, че е от тях. Спенсър сега я дупчи, за да й инсталира жак.

— Откъде знаете, че е търсила Амелия?

— Имаше снимката ѝ; душеше из хотела — Джулиан, тя уби просто ей така, след като вече бе убила и друг мъж. Мина си като на парад през охранителните екрани на клиниката с пистолет и нож, направени от някаква пластмаса. Изплашени сме до смърт, че може и да не е сама.

— Господи! Значи са ни проследили до Мексико?

— Можеш ли да дойдеш тук? Блейз има нужда от твоята защита — всички имаме нужда от теб!

Ченето ми увисна.

— Имате нужда да дойда и да бъда войник, така ли?

Всички онези професионални снайперисти и осъдени убийци.

Спенсър изключи своя жак и отиде до прозореца. Вдигна щорите и примижа от изгряващото слънце, прозя се. Обърна се към жената, която бе настанена в инвалиден стол със заключени колани и белезници.

— Сеньора — рече той, — вие сте абсолютно луда.

Джеферсън се бе изключил минута по-рано.

— Това е и моето професионално мнение.

— Онова, което направихте, е напълно незаконно и неморално — рече тя. — Да нахлуете в душата на човек.

— Гаврила — каза Джеферсън, — ако ти имаш душа, аз просто не я открих.

Тя потрепери в стола си.

— Тя обаче има право — обърна се Джеферсън към Спенсър. — Не можем да я предадем ей така на полицията.

— Аз бих я държал, както казвате вие, американците, под наблюдение за неопределен период от време. Когато се оправи, ще може да си върви. — Той потърка наболата четина по брадата си. — Поне до средата на септември. И ти смяташ така, нали?

— Не мога да смятам. Но Джулиан и Блейз могат, а те нямат никакви съмнения.

— Идва „Чукът на Бога“ — каза Гаврила. — И с нищо не можете да го спрете.

— О, я млъкни! Можем ли да я преместим някъде?

— Разполагам с помещение, което вие бихте нарекли „изолирано с гума“. Досега нито един лунатик не е успявал да избяга от него.

Той отиде до интеркома и нареди на мъж на име Луис да я отведе там.

Седна и се вгледа в нея.

— Горкият Лало; горкият Рей. Те не подозираха що за жена-чудовище си.

— Разбира се, че не. Мъжете гледат на мен като на вместилище за собствената си похот. Защо да се боят от една и...?

— Ще научиш още доста неща по този въпрос — рече Джеферсън.

— Давайте, заплашвайте ме. Не се страхувам от изнасилване.

— Това е далеч по-интимно от изнасилването. Ще те запознаем с неколцина приятели. Ако имаш душа, те ще я открият.

Тя не отвърна нищо. Знаеше какво има той предвид; знаеше за Двайсетицата от включването си с него. И за първи път изглеждаше малко поизплашена.

На вратата се почука, но не беше Луис.

— Джулиан — рече Джеферсън и направи жест към нея. — Ето я.

Джулиан я изгледа.

— Тя онази същата ли е, която наблюдавахме на монитора от „Сейнт Барт“? — Беше се вторачила със странен поглед в него. — Какво?

— Тя те познава — каза Джеферсън. — Когато Инграм се опита да отвлече Блейз от влака, ти си ги проследил. Тя си е помислила, че си с Инграм.

Джулиан приближи до нея.

— Погледни ме добре. Искам да ме сънуваш.

— Толкова се боя — рече иронично тя.

— Ти дойде тук да убиеш любовницата ми, а вместо това уби един стар приятел. И още един мъж. Казват, че окото ти дори не мигнало. — Посегна бавно към нея. Тя се опита да се извърти, но той я сграбчи за гърлото.

— Джулиан...

— О, не се тревожи!

Колелетата на стола бяха застопорени. Той бавно стисна гърлото ѝ и тя отметна глава назад. Задържа стола в равновесна точка.

— Ще видиш колко добри са всички тук. Те просто искат да ти помогнат.

Пусна я и столът се стовари на пода с неочакван трясък. Тя изсумтя.

— Аз обаче не съм от тях. — Наведе се на четири крака, лицето му бе точно на равнището на нейното. — Аз не съм добър и не искам да ти помогна.

— Това няма да ѝ подейства, Джулиан.

— То не е за нея, то е за мен.

Тя се опита да го наплюе, но не улучи. Той се изправи и небрежно върна стола ѝ в изправено положение.

— Това не бе характерно за теб.

— Аз не съм онзи, същият. Марти не ти ли каза, че съм изгубил способността да се включвам?

— Не знаеше ли, че може да се случи, когато се манипулира паметта?

— Не. Защото не *попитах*.

Джеферсън кимна.

— Ето защо не е предвидено мое включване с теб по-късно днес. Можеше да ме попиташ за манипулирането.

Луис дойде и те мълчаха, докато Спенсър го инструктира, след което той избута стола с Гаврила навън.

— Мисля, че е по-зловещо, отколкото изглежда, още по-манипулативно — рече Джулиан. — Смятам, че Марти се нуждаеше от някого, който е бил механик, който познава военната служба, но е имунизиран срещу хуманизирането. — Посочи с палец към Спенсър. — Той знае ли вече всичко?

— Най-главното.

— Смятам, че Марти иска да съм в това състояние, в случай че възникне нужда от груба сила. Досуц като теб — когато ми позвъни да дойда и да защитя Блейз, ти имаше предвид същото.

— Ами, аз просто...

— И ти също беше прав! Мамицата му, аз съм толкова бесен, че бих могъл да убия някого. Това не е ли лудост?

— Джулиан...

— О, ти не използваш думата „лудост“. — Сниши тона си. — Но е странно, нали така? Аз някак извървях пълния кръг.

— Това също би могло да е временно. Но имаш пълното право да бъдеш ядосан.

Джулиан седна и сплете пръсти, сякаш да ги обуздае.

— Какво научихте от нея? Има ли в града други убийци, които са се насочили насам?

— Единственият, когото всъщност познава, е Инграм. Знаем обаче името на мъжа, който е над нея, а той би трябвало да е много близо до върха. Генерал Блейсдел. Той е и човекът, който е наредил да бъде спряна статията ви и да бъде убит съавтора на Блейз.

— Във Вашингтон ли е?

— В Пентагона. Заместник-министър на отбраната и шеф на Агенцията за авангардни изследователски проекти — ААИП.

Джулиан едва не се изсмя.

— ААИП непрекъснато спира изследванията. Но никога досега не съм чувал да убият изследовател.

— Той знае, че е пристигнала в Гуадалахара и че се е запътила за жак-клиника, но това е всичко.

— Колко клиники има тук?

— Сто трийсет и осем — отвърна Спенсър. — А след като професор Хардинг бе оперирана тук, единствената връзка с истинското ѝ име може да бъде моята документация и... как нарече онова нещо, което подписа?

— Пълномощно.

— Да, то е потънало някъде в папките на адвокатите, но дори и да бъде намерено, не би могло да насочи следата към тази клиника.

— Не бих бил толкова самоуверен — рече Джулиан. — Ако Блейсдел пожелае, би могъл да ни намери по същия начин, по който ни откри тя. Оставили сме някаква следа. Мексиканската, полиция сигурно може да потвърди, че сме в Гуадалахара — дори да посочи мястото, а и твърде лесно може да бъде подкупена. С извинение, д-р Спенсър.

Той сви рамене:

— *Es verdad.*^[1]

— Значи трябва да подозираме всеки, който мине през входната врата. А къде е Амелия, наблизо ли е?

— Може би на четвърт миля разстояние — отвърна Джеферсън. — Ще те заведа дотам.

— Не. Биха могли да проследят и двама ни. Нека не увеличаваме шансовете им. Напиши ми адреса. Ще взема две таксита.

— Искаш да я изненадаш ли?

— Какво означава това? Тя с някого ли е?

— Не, не. Да де, но с Ели Морган. Няма защо да се безпокоиш.

— Кой се *безпокои*! Просто попитах.

— Имах предвид... дали да ѝ се обадя и да ѝ съобщя, че отиваш?

— Извинявай. Не съм в нормално състояние. Давай, позвъни ѝ... не, почакай! Телефонът може да се подслушва.

— Не е възможно — рече Спенсър.

— Да не ме майтапиш? — Погледна адреса, който Джеферсън бе написал. — Добре. Ще взема такси до *mercado*. Ще се изгубя в тълпата

и сетне ще се спусна в метрото.

— Предпазливостта ти граничи с параноя — рече Спенсър.

— Граничи ли? Аз всъщност отдавна съм минал границата. Ти няма ли да си параноик, ако един от най-добрите ти приятели току-що е отнесъл половината ти живот, а пък някакъв генерал от Пентагона изпраща убийци подир любовницата ти?

— Звучи убедително — намеси се Джеферсън. — Но това, че си параноик, не означава, че някой те преследва.

[1] Истина, вярно е (исп.). — Б.прев. ↑

След като казах, че отивам до пазара, взех такси до предградието Т, сетне — метрото обратно до града. Предпазливостта никога не е излишна.

Промъкнах се по странична уличка в двора на мотела на Амелия. Ели Морган ми отвори вратата.

— Тя спи — рече с полушепот, — но знам, че би искала да я събудя.

Заемаха две съседни стаи с врата помежду им. Влязох и затворих вратата зад гърба си.

Амелия бе топла и отпусната от съня, ухаеше на лавандула от солите за вана, които обичаше.

— Марти ми каза какво се е случило — рече тя. — Сигурно е ужасно, все едно да изгубиш сетивата си.

Не можех да намеря отговор на това. Просто я прегърнах и я задържах така секунда по-дълго.

— Знаеш за жената и за... за Рей — заекна тя.

— Бях там. Говорих с нея.

— Докторът щеше да ѝ инсталира жак.

— Направили са го — високорисково инсталиране. Тя е от „Чукът на Бога“, от същата ядка, в която е и Инграм. — Осведомих я за генерала от Пентагона. — Мисля, че тук не си в безопасност. Никъде в Гуадалахара няма да си в безопасност. Тя ни е проследила от „Сейнт Барт“ до тук с помощта на нискоорбиталните шпионски спътници.

— Значи нашата държава използва спътници да шпионира собствените си граждани?

— Е, спътниците обикалят целия свят. Просто не си дават труда да ги изключват, когато летят над Съединените щати. — В стената бе вградена кафемашина. Докато я нагласях, продължих да говоря. — Не мисля, че този Блейсдел знае къде точно се намираме. В противен случай навярно щяха да ни изпратят екип от командоси, вместо самотна убийца, най-малкото поне щяха да пратят екип, който да ѝ е в помощ.

— Спътникът дали ни е засякъл като отделни индивиди, или е видял само автобуса?

— Автобуса и камиона.

— Значи можем да излезем оттук, да идем на гарата и да се измъкнем къмто някое затънтено местенце в Мексико?

— Не знам. Тя е разполагала с твоя снимка, значи можем да предположим, че Блейсдел ще даде копие от нея и на следващия убиец. Биха могли да подкупят някого и в следващия миг цялата мексиканска полиция вече ще те търси.

— Хубаво е да си търсена жена.

— Може би трябва да се върнеш с мен в Портобело. Да се скриеш в Сграда 31, докато не мине опасността. Марти може да ти изфабрикува съответните заповеди в рамките на два часа.

— Това е добре. — Тя се протегна и се прозя. — Трябват ми само няколко часа, за да продължа с това доказателство. Бих искала и ти да го прегледаш; сетне можем да го изпратим от телефон на летището малко преди да заминем.

— Добре. Ще бъде истинско облекчение да се заема с малко физика, да сменя „обстановката“.

Амелия бе написала добра, сбита обосновка. Добавих една дълга забележка под линия относно пригодността на псевдооператорската теория в този режим на работа.

Освен това прочетох варианта на Ели за популярната преса. Видя ми се неубедителен — в него нямаше математика, — но предположих, че ще е по-добре да се съобразя с опита ѝ и да си държа устата затворена. Ели обаче усети интуитивно загрижеността ми и отбеляза, че да не се използва математика, е все едно да пишеш за религия, без да споменаваш името на Бога, но редакторите смятали, че деветдесет на сто от читателите щели да захвърлят статията още след първото уравнение.

Обадих се на Марти. Той беше в операционната, но един негов асистент ми предаде, че заповедите за Амелия щели да я чакат на входния портал. Освен това ми съобщи новината, която не ме изненада: че лейтенант Търман нямало да е сред хуманизираните. Бяхме се надявали, че мирната умствена околна среда, когато се включи с хора от моя трансформиран взвод, ще елиминира стреса, който предизвикваше мигрените му. Ала не стана — те се появявали по-късно и в по-силна форма. Значи и той като мен трябваше да изчака. За разлика от мен обаче, той бе на практика под домашен арест, тъй като няколкото минути, през които бе включен, бяха достатъчни, за да узнае твърде много.

Очаквах с нетърпение да поговоря с него, тъй като вече отношенията ни не бяха като между чиновник и лакей. Изведнъж се оказа, че имаме много общи неща помежду си — механици по неволя.

Пак изведнъж почувствах, че имам и много повече общи неща с Амелия. Ако се бях сдобил с някакво предимство като компенсация за това, че изгубих способността да се включвам, то бе тъкмо туй: изтрито бе главното препятствие помежду ни. Осакатени и двамата — от моя гледна точка, — но въпреки всичко заедно.

Беше толкова приятно да се работи с нея, просто да си в същата стая с нея, че ми бе трудно да повярвам как предишния ден бях готов да взема хапчето.

Е, аз вече не бях „аз“. Предполагам, че можех да отложа анализирането на това, кой съм всъщност, за след 14 септември. Дотогава моето собствено аз можеше да стане нематериално! Във всеки случай — щях да съм някаква плазма.

Докато Амелия приготвяше малката си чанта, аз се обадох на летището, за да узная номера на полета и да се уверя, че имат телефонни автомати и могат да предават данни на голямо разстояние. Сетне обаче се сетих, че заповедите на Амелия я очакваха в Портобело и можехме да отлетим с военен самолет. Обадох се на летището Д'Орсо и, разбира се, Амелия бе „капитан Блейз Хардинг“. Имаше полет след деветдесет минути — карго голем с достатъчно свободно място, ако нямахме нищо против да седим на пейки.

— Не знам — рече Амелия. — След като съм по-старша по чин, бих могла да седна и в скута ти.

Таксито ни отведе навреме. Амелия разпрати дванайсет копия на обосновката си заедно с лични послания до доверени приятели, сетне пусна копия и по обществените канали — тези от областта на физиката и общите новини. След което хукнахме към самолета.

Това, че избързаха да отидат във военновъздушната база, вместо да изчакат в мотела следващия граждански полет, навярно спаси живота им.

Половин час след като заминаха, Ели отговори на почукването на вратата откъм стаята на Амелия. Погледна през шпионката и видя камериерка мексиканка с престилка и метла, хубавелка с дълга къдрава черна коса.

Отвори вратата.

— Не знам испански...

Дръжката на метлата се заби в слънчевия ѝ сплит и след като залитна, тя се строполи на пода и се сви на кравай.

— Аз също, сатана. — Жената я вдигна с лекота и я запрати върху един стол. — Нито гък, иначе ще те убия!

Извади ролка скоч от джоба на престилката си, свърза китките на Ели, сетне направи здрава примка и я прикова към стола през гърдите. Откъсна едно малко парче ѝ го лепна през устата на Ели.

Съблече престилката. Ели едва не се задуши, когато видя болничната пижама отдолу, цялата изпръскана с кръв.

— Дрехи. — Тя съблече окървавената пижама. Завъртя се, напрегнатите мускули излъчваха сладост, и забеляза куфара на Ели през отворената врата. — Аха.

Мина през вратата и се завърна с дънки и памучна блуза.

— Малко са ми големи, но ще свършат работа.

Сгъна ги внимателно на края на леглото и отпра скоча от устата на Ели дотолкова, че да може да говори.

— Не се обличаш — рече Ели, — защото не искаш да изцапаш с кръв дрехите си... моите дрехи с моята кръв.

— Може би искам да те възбудя. Смятам, че си лесбийка, след като живееш тук сама с Блейз Хардинг.

— Естествено.

— Къде е тя?

— Не знам.

— Разбира се, че знаеш. Трябва ли да ти причинявам болка?

— Няма да ти кажа нищо. — Гласът ѝ потрепери и тя преглътна.

— И без това ще ме убиеш.

— Защо смяташ така?

— Защото мога да те идентифицирам.

Онази се усмихна снизходително.

— Току-що убих двамина пазачи и избягах от най-охраняваната зона на вашата клиника. Хиляди полицаи знаят как изглеждам. Мога да ти подаря живота.

Наведе се с гъвкавостта на гимнастичка и извади блестящ скалпел от джоба на престилката.

— Знаеш ли какво е това?

Ели кимна и преглътна.

— А сега най-тържествено се заклевам, че няма да те убия, ако отговаряш вярно на въпросите ми.

— В Бог ли се кълнеш?

— Не, това ще е богохулство. — Тя вдигна скалпела и се взря в него. — Всъщност няма да те убия, дори ако ме излъжеш. Просто ще те нараня така, че ще ме молиш да те убия. Ала вместо това, преди да си тръгна, ще отрежа езика ти, за да не можеш да им кажеш за мен. Сетне ще отрежа ръцете ти, за да не можеш да пишеш. Ще им направя естествено турникет с този скок. Искам да живееш дълго време в разкаяние.

По пода потече урина и Ели се разрида. Гаврила отново залепи лентата на устата ѝ.

— Майка ти казвала ли ти е някога: „Ще ти дам нещо, което ще те накара да извикаш!“

Замахна силно и прикова със скалпела ръката на Ели към стола.

Ели спря да ридае и се вторачи тъпо в дръжката на скалпела и в поточето кръв.

Гаврила леко размърда острието, за да го извади. Кръвта зашуртя по-силно, но тя внимателно сгъна една салфетка и я залепи със скок върху раната.

— Ако сега ти позволя да говориш, ще кажеш ли истината? И няма да крещиш?

Тя кимна апатично и Гаврила отлепи половината лента от устата ѝ.

— Отидоха на летището.

— Те? Тя и чернокожият ѝ приятел ли?

— Да. Връщат се в Тексас. В Хюстън.

— О, това е лъжа. — Прицели скалпела над другата ръка на Ели и го вдигна като чук.

— В Панама! — извика дрезгаво Ели. — В Портобело. Недейте... моля ви, недейте...

— Номер на полета?

— Не го знам. Чух, че той си го записва — кимна с глава, — ей там, до телефона.

Гаврила отиде и взе парчето хартия.

— „Аероексико 249“. Изглежда, доста са бързали, щом са оставили листчето?

— Бързаха.

Гаврила кимна.

— Май и аз трябва да побързам. — Върна се и погледна замислено жертвата си. — Няма да ти направя всички онези ужасии, въпреки че излъга.

Залепи лентата върху устата на Ели, взе друго парче скоч и слепи и ноздрите ѝ. Ели започна да рита с все сила, да мята главата си настрани, ала Гаврила успя да направи няколко обиколки на главата ѝ със скоча, после свърза двете малки ленти така, че да ограничи всякакъв достъп на въздух. В борбата си Ели събори стола. Гаврила я вдигна без всякакво усилие, досущ както бе постъпил Джулиан със самата нея само преди няколко часа. Сетне се облече бавно, като гледаше очите на езичницата, докато умираше.

На командния пулт в щабната сграда ни очакваше съобщение, което премигваше на екрана: гласеше, че Гаврила надвила пазача си и избягала.

Е, нямаше начин да стигне до нас в базата, след като бяхме заключени вътре в сграда, изолирана по заповед на Пентагона. Амелия се безпокоеше, че тази жена би могла да открие къде бе живяла и затова позвъни на Ели. Не отговори никой. Остави съобщение с предупреждение относно Гаврила и със съвет Ели да се премести на някое друго място в града.

Разписанието на Марти показваше, че е в операционната и няма да се освободи до 19:00 — тоест след пет часа. В хладилника имаше малко сирене и бира. Закусихме бавно и сетне се тръшнахме на леглото. Беше тясно за двама, но бяхме толкова изтощени, че всяка хоризонтална плоскост щеше да свърши работа. Тя заспа, положила глава на рамото ми — за първи път от много време насам.

Събудих се гроги от пищенето на пулта. То не разбуди Амелия, но аз го сторих с непохватните си движения да се измъкна. Лявата ми ръка още спеше — студен, изтръпнал пън, аз пък бях оставил по най-романтичен начин петънце от слюнка върху бузата ѝ.

Тя го разтърка и отвори присвити очи.

— Телефонът ли?

— Спи, спи. Ще ти кажа, ако има нещо.

Отидох в кабинета си, като непрекъснато удрях лявата си ръка о хълбока. Грабнах пътем една джинджифилова бира от хладилника — очевидно любимата напитка на предния обитател, и седнах пред пулта.

Марти ще се срещне с теб и с Блейз в столовата в 19:15. Носи това.

Дългият списък ми бе познат, той включваше всички от Сграда 31, без мен. Може би го бях виждал стотици пъти на ден, докато бях на старата си служба.

Подредбата на листинга бе необичайна, тъй като нямаше нищо общо със службата на хората (обикновено го бях гледал като работно разписание), ала само след минута го разбрах. Първите пет имена бяха на механиците от охраната, чиито големи бяха поели хората от моя

взвод. Сетне — списък на всички офицери с жакове, които са били свързани заедно от 26 юли, навярно не наведнъж, в една голяма група.

В края на списъка бяха имената на всички редници и обслужващ персонал, освен охраната. Те също са били включени заедно от завчера. На теория би трябвало да приключат на 9 август — и да бъдат излекувани от войната.

Между тези две групи имаше списък на шейсет и няколко души, които бяха прекарали целия си досегашен живот в ограничаващото лоно на нормалността. Четиримата доктори дупчеха от вчера насам. Изглежда, екип — 1 се справяше с по петима дневно, а екип — 2 — навярно отчаяните типове от Зоната на Канала — с по осем.

Чух Амелия да шава в съседната стая, преобличаше се. Влезе като решише косата си, облечена в някаква черно-червена мексиканска рокля, която не бях виждал.

— Не знаех, че си носиш рокля.

— Д-р Спенсър ми я даде; каза, че я купил за жена си, но не ѝ станала.

— Позната история.

Тя надникна иззад рамото ми.

— Доста народ.

— Обработват по около дузина дневно с два екипа. Чудя се дали изобщо спят.

— Е, поне се хранят. — Погледна часовника си. — Колко далеч, е столовата?

— На няколко минути е.

— Защо не се преоблечеш и не се избъръснеш?

— За Марти ли?

— Заради мен. — Ощипа ме по рамото. — Пфу. Искам да позвъня отново на Ели.

Ударих си една бърза контра и намерих риза, която бях носил само един ден.

— Пак не отговаря — обади се Амелия от другата стая. — Няма никой и на регистрацията в мотела.

— Защо не провериш в клиниката? Или в мотела на Джеферсън? Тя поклати глава и натисна бутона „пауза“.

— След вечеря. Навярно е излязла.

От процепа бавно се изниза копие на списъка. Амелия го взе, сгъна го и го мушна в чантичката си.

— Хайде да идем да намерим Марти.

Столовата бе малка и — за изненада на Амелия — не бе изцяло автоматизирана. Имаше машини за някои стандартни, прости ястия, но имаше и истинска кухня, с истински готвач, когото Джулиан позна.

— Лейтенант Търман?

— Джулиан. Още не мога да понасям жака, затова пожелах да заменя сержант Дъфи. Не ми възлагайте големи надежди обаче; мога да готвя само четири-пет манджи. — Погледна Амелия. — Вие трябва да сте... Амелия?

— Блейз — рече Джулиан и ги запозна. — Беше ли включен поне за известно време с останалите?

— Ако имаш предвид дали съм „вътре в играта“, да, запознат съм с главната идея. Ти ли се справи с математическата част? — попита той Амелия.

— Не, аз бях по частиците; просто се влачех подир Джулиан и Питър, които се занимаваха с математиката.

Той започна да приготвя две салати.

— Питър, космологът — рече той. — Гледах нещо за него по новините вчера.

— Вчера ли? — изненада се Джулиан.

— Не сте ли чули? Намерили го да скита като замаян из някакъв остров.

Търман им разказа всичко, което си спомняше от новините.

— Но не помни нищо за статията, нали? — попита Амелия.

— Предполагам — не. Не и щом си мисли, че сме в 2000-ата година. Смятате ли, че ще може да си възстанови паметта?

— Само ако онези, които са му я отнели, са я запазили — рече Джулиан, — а това не ми се струва много вероятно. Звучи ми като доста грубо изпитана работа.

— Поне е още жив — каза Амелия.

— Но не ни върши работа — рече Джулиан и се спогледа с Амелия. — Извинявай. Макар че е вярно.

Търман им подаде салатите и започна да прави хамбургери. Дойде Марти и поръча същото.

Отидоха в дъното на дълга празна маса. Марти се отпусна на стола и отлепи стимуланта иззад ухото си.

— По-добре ще е да поспя два-три часа.

— Откога си на крака?

Той погледна часовника си, без да може да го фокусира.

— Не искам да си спомня. Току-що приключихме с полковниците. Екип две е вече буден след кратък сън; те ще обработят редниците и кашиците. И шефа им... как му беше името?

— Гилпатрик — отговори Джулиан. — Малко хуманизация никак няма да му навреди.

Търман донесе салатата на Марти.

— В Гуадалахара е станала голяма бъркотия — съобщи той. — Новините дойдоха от Джеферсън, малко преди да се изключат от Двайсетицата.

По-голямата част от връзките между Гуадалахара и Портобело се осъществяваше чрез жак-вериги, вместо чрез обичайните телефони — получаваш повече информация за по-малко време, а и всички, които са включени, рано или късно ще могат да я научат.

— Голяма немарливост — рече Джулиан. — Трябвало е да са по-внимателни с онази жена.

— Има си хас!

Търман се върна при хамбургерите си. Никой не знаеше, че говорят за два различни инцидента; бяха опитвали Търман на два пъти с включване; той бе във връзка, когато дойдоха новините за развихрилата се ярост, която завърши убийството на Ели.

— Каква жена? — попита Марти между две хапки.

Джулиан и Амелия се спогледаха.

— Нищо ли не знаеш за Гаврила? За Рей?

— Нищо. Да не би Рей да е загазил?

Джулиан пое дъх и го изпусна шумно.

— Рей е мъртъв, Марти.

Марти изпусна вилицата си.

— Рей?

— Гаврила е убийцата на „Чукът на Бога“, изпратена да ликвидира Блейз. Вкара тайно пистолет в стаята за разпити и го застреля.

— Рей? — повтори той. Бяха приятели още от началното училище. Не помръдваше, бе преbledнял. — Какво ще кажа на жена му? — Поклати глава. — Бях техен кум.

— Не знам — каза Джулиан. — Не можеш да кажеш: „Той пожертва живота си в името на мира“, макар донякъде да е вярно.

— Вярно е обаче и това, че го измъкнах от сигурния му удобен офис и го пратих срещу една убийца лунатичка.

Амелия взе ръката му в дланите си.

— Не се безпокой за това сега. С нищо не можеш да промениш нещата.

Той я изгледа с празно изражение.

— Тя не го очаква да се върне преди 14-и. Тъй че може би Вселената ще направи всичко това съвсем неуместно, когато се взриви.

— По-вероятно е — намеси се Джулиан — той да е един от дългия списък на жертвите. Може да се изчака и да се обявят всички, след като бурята отmine. След безкръвната революция...

Търман дойде и мълчаливо сервира хамбургерите им. Бе дочул достатъчно, за да разбере, че не знаеха още за убийството на Ели, а може би дори и за това, че Гаврила е на свобода.

Реши да не им казва. Сами щяха да научат скоро. А може би в това отлагане се криеше нещо, което той можеше да превърне в свое предимство.

Защото той хич не възнамеряваше просто да си стои и да гледа как тези лунатици съсипват военните. Трябваше да ги възпре и той знаеше съвсем точно къде трябва да отиде.

Макар мъглата на мигрената да му пречеше да общува с тези объркали посоката идеалисти, известно количество истинска информация все пак се бе процедило в съзнанието му. Като например информацията за генерал Блейсдел и могъщата му позиция на върха.

Блейсдел имаше властта да неутрализира Сграда 31 с едно телефонно обаждане. Търман трябваше да се свърже с него, и то скоро. Паролата му щеше да е „Гаврила“.

Когато се върнахме в квартирата си, на пулта чакаше съобщение не за мен, а за Амелия: да се обади незабавно на Джеферсън по секретния телефон. Той се намираше в мотелската си стая в Гуадалахара и вечеряше. В кобура под мишницата си носеше пистолет със стрелички.

Взря се в нас от екрана.

— Седни, Блейз.

Тя бавно се отпусна на стола пред пулта.

— Не знам колко е обезопасена Сграда 31. Не мисля, че е достатъчно сигурна. Гаврила избяга. Остави подире си сума трупове, чиито следи водят към теб. Уби двама души в клиниката, един от тях е на жена, която е измъчвала, за да научи адреса ти.

— Не... о, не!

Джеферсън кимна.

— Тя е отишла там малко след като сте тръгнали. Не знаем какво би могла да й каже Ели, преди да умре.

Това може би ме потресе повече, отколкото нея. Амелия бе живяла с Ели, но аз бях живял *вътре* в Ели.

Амелия пребледня и заговори почти без да мърда устни.

— Измъчвала я е.

— Да. След което е отишла право на летището и е взела следващия полет за Портобело. Сега е някъде в града. Трябва да приемете, че тя знае точно къде се намирате.

— Не може да влезе тук — рекох аз.

— Убеди ме, Джулиан. Тя не би трябвало да може и да *избяга* оттук.

— Аха, добре. Склонен ли си да се включиш?

Той ме погледна с разтревожения поглед на лекар.

— С теб ли?

— Разбира се, че не. С моя взвод. Моите хора са охраната и едно описание на онази кучка може да им е от полза.

— Разбира се. Извинявай.

— Предай им всичко, което знаеш, а сетне ние ще отидем при Канди за доклад.

— Добре... само помни, че Гаврила бе включена двустранно с мен...

— Какво? Това хитрост ли беше?

— Решихме да бъде в усмирителна риза по време на сеанса — Това бе единственият начин да измъкнем нещо от нея и измъкнахме доста. Но трябва да се предположи, че и тя е запомнила доста от нещата, които научи от мен и Спенсър.

— Но не е научила адреса ми — рече Амелия.

Джеферсън поклати глава.

— Аз не го знаех, Спенсър — също, за всеки случай. Но тя е наясно в общи линии с плана.

— По дяволите! Сигурно го е препредала.

— Още не. Има си началник във Вашингтон, но не би трябвало още да е говорила с него. Тя го боготвори и като добавим към това крайния й фанатизъм...

— Значи не можем само да стоим далеч от нея. Трябва да я заловим, за да сме сигурни, че няма да проговори.

— Оковете я в някоя стая.

— Или в сандък — вметнах.

Той кимна и прекъсна връзката.

— Да я убием? — попита Амелия.

— Не е необходимо. Просто ще я предадем на докторите и ще си спи, докато отmine Денят Хикс.

Навярно е така, помислих си, но... твърде скоро аз и Амелия щяхме да бъдем единствените хора в сградата, които физически щяха да са в състояние да убият.

Онова, което им съобщи Канди, бе застрашително. Гаврила бе не само зла и добре обучена и мотивирана чрез любовта и страха от Бога и неговия Наместник — генерал Блейсдел, но и за нея щеше да е далеч по-лесно да влезе в Сграда 31, отколкото бе предполагал Джулиан. Основните средства за защита бяха насочени против военна атака или нападение на тълпа. Сградата нямаше дори алармена инсталация против крадци.

Тя, разбира се, първо трябваше да проникне в базата. Изпратиха до портала нейни описания в двете ѝ превъплъщения, за които знаеха, копия на пръстовите ѝ отпечатащи и сканировки на ретината с категорична заповед да бъде задържана, защото е „въоръжена и опасна“.

На летището в Гуадалахара нямаше камери на службите за сигурност, но в Портобело имаше много. От пристигналите от Мексико пътници с шестте полета този следобед до вечерта никой не приличаше на нея, но би могла да се е предрешила за трети път. Няколко жени бяха с нейния ръст и форми. Тяхното описание също бе изпратено до портала.

Всъщност, както Джеферсън би могъл да предскаже, обзетата от параноя Гаврила купи билет за Портобело, но не го използва. Вместо това тя отлетя до Зоната на Канала, предрешена като мъж. Отиде до крайбрежната улица, намери пиян моряк, който ѝ подхождаше по ръст, и го уби заради документите и униформата му. Остави по-голямата част от трупа му в хотела, първо отрязва ръцете и главата му, опакова ги добре и ги изпрати по най-евтината тарифа на фиктивен адрес в Боливия. Взе еднорелсовата железница до Портобело и влезе в базата един час преди да започне издирването ѝ.

Не носеше пластмасовите си оръжия, разбира се; бе захвърлила дори скалпела, който бе използвала да измъчва Ели. В базата имаше хиляди оръжия, ала всички бяха заключени и под строг контрол, с изключение на пистолетите, които носеха няколко охранители и военни полицаи. Да убиеш военен полицаи, не изглеждаше най-подходящият начин да се сдобиеш с оръжие. Тя отиде до един оръжеен склад, помота се малко, наблюдаваше, като се преструваше, че чете нещо на таблото за съобщения, после почака няколко минути на опашка, след което хукна изведнъж, сякаш бе забравила нещо.

Излезе от сградата, сетне влезе в нея през задния вход. По плана на етажa, който бе запомнила, отиде право до „Поддръжка“. Там бе окачен списък на нарядите; влезе в съседната стая и извика специалиста, който бе на смяна, и му съобщи, че майор Фелдман искал да се яви в канцеларията му. Той остави стаята незаключена и Гаврила се промъкна вътре.

Разполагаше с може би деветдесет секунди. Трябваше да намери нещо смъртоносно, което да върши работа и липсата му да не бие веднага на очи.

Имаше купчина М-31, опръскани с кал, но иначе в добро състояние. Навярно са ги използвали при учение на офицерите, от които не се очакваше да ги почистват. Взе един от тях и го уви в зелен пешкир, взе и касета с експлодиращи стрелички и щик По-добре щеше да е да използва отровни стрелички, по-тихи бяха, но не намери такива на открито.

Измъкна се навън, без да я забележат. Това не бе база, в която един войник би могъл да се разхожда с леко стрелково оръжие, затова не разопакова своя М-31. Мушна щика в колана си, под ризата.

Корсажът, който притискаше гърдите ѝ, бе неудобен, но го остави, в случай че се наложи той да ѝ даде секунда или две изненада. Униформата ѝ бе възголяма и изглеждаше като пълничък мъж, нисък, с голям гръден кош. Закрачи внимателно.

— Сграда 31 не изглеждаше по-различна от останалите около нея, ако изключим ниската електрифицирана ограда и будката на постовия. Мина покрай будката на здрачаване, след като се пребори с изкушението да прегази часовия и да си пробие път със стрелба. Можеше да нанесе големи поражения с четирийсетте заряда в касетата, но знаеше от Джеферсън, че на пост ще бъдат и големи. От взвода на онзи чернокожия, Джулиан. Джулиан Клас.

Д-р Джеферсън не знаеше нищо за плановете на сградата, които ѝ бяха нужни сега. Ако знаеше къде се намира Хардинг, щеше да предприеме действия за отвличане вниманието на големите колкото е възможно по-надалеч от жертвата ѝ, след което да я погне. Ала сградата бе твърде голяма, за да влезе преспокойно и да се надява да я открие, докато големите бяха заети с нещо друго за няколко минути.

Освен това щяха да я очакват, разбира се. Не погледна към Сграда 31, докато минаваше покрай нея. Те със сигурност знаеха за

мъчителните ѝ убийства. Можеше ли по някакъв начин да използва тази тяхна информация против самите тях? Да ги обърка чрез вселения им страх?

Каквото и действие да предприемеше, то щеше да е вътре в сградата. В противен случай външната охрана щеше да се справи с нея, докато Хардинг бъде охранявана от големи.

Спря на място, но веднага си наложи да продължи. Ето, това е! Да осъществи отвличаща маневра навън, но самата тя да бъде вътре, когато разбере. Да проследи големите до жертвата си.

Тогава вече щеше да ѝ е необходима Божията помощ. Големите щяха да са бързи, макар и навярно омиротворени, ако бе сработила успешно схемата за хуманизация. Трябваше да убие Хардинг, преди да ѝ попречат.

Цялата бе сякаш изтъкана от самоувереност; Господ я бе водил дотук; и Той не би я изоставил тъкмо сега. Дори името на онази жена — Блейз^[1] — бе демонично, досущ като мисията ѝ. Всичко бе правилно.

Зави зад ъгъла и изрече една молитва наум. Някакво дете играеше на тротоара. Дар от Бога.

[1] Пламък, жар, блясък (англ.). — Б.прев. ↑

Лежахме в леглото, когато от пулта се чу телефонен звън. Беше Марти. Изглеждаше уморен, но се усмихваше.

— Извикаха ме от операционната — каза той. — Най-сетне и добри новини, от Вашингтон. Тази вечер пуснали материал за вашата теория в „Часът на Харолд Бърли“.

— В наша подкрепа ли?

— Очевидно. Видях само минутка от материала; трябва да се връщам на работа. Записът сигурно вече е нареден на „опашка“ във вашата база данни. Погледнете го.

Той изключи връзката, а ние намерихме веднага програмата.

Започна с оптично изображение на впечатляващ взрив на галактиката с всичките му там звукови ефекти и прочее. Сетне се появи профилът на Бърли, сериозен както винаги, изби на едър план, вгледан в катаклизма.

„Би ли могло това да се случи с нас само след месец? В най-висшите научни среди цари противоречие. И не само учените задават въпроси. Полицията — също.“

Фотография на Питър, раздърпан, окаян, хванал картонче с номер за полицейската си снимка.

„Това е Питър Бланкъншил, който от две десетилетия насам бе един от най-видните космолози в света. Днес той не помни дори колко точно са планетите в Слънчевата система. Мисли си, че сме 2004 година, смята освен това, че е два̀сетгодишен младеж в едно шейсет и четиригодишно тяло. Някой му е инсталирал жак и е изтръгнал цялото му минало след 2004 година. Защо? Какво е знаел той? Думата има Симон Малот, шеф на отдела на ФБР за съдебна невропатология.“

Появи се жена в бели одежди, зад нея блестеше куп лъскава апаратура.

„Д-р Малот, какво ще ни кажете за равнището на хирургичната техника, използвана при този човек?“

„Човекът, който е извършил това, е за затвора — отвърна тя. — Използвана е добра апаратура, всъщност по-скоро не е използвана както трябва; микроскопските изследвания показват, че първоначално са се опитали да изтрият точно определени, сравнително скорошни спомени. Но след като последователно не са успели на няколко пъти, в крайна сметка с огромна мощ са изтрили голям блок от паметта. Това е

убийство на личността и, вече го знаем със сигурност, унищожение на един велик мозък.“

Амелия въздъхна до мен, бе почти като стон, но се наведе напред и продължи да гледа напрегната в пулта.

На екрана се появи Бърли.

„Питър Бланкъншип е знаел нещо — или поне е вярвал в нещо, което дълбоко засяга и мен, и всички вас. Той е вярвал, че ако не вземем мерки да го предотвратим, на 14 септември ще дойде краят на света!“

Появи се картина на многофасетната огледална антена, която се въртеше трмаво на обратната страна на Луната и нямаше нищо общо с темата на материала. Сетне — забавен кадър на въртящия се Юпитер.

„Проектът «Юпитер», най-големият, най-сложният научен експеримент, който някога е извършван. Питър Бланкъншип е направил изчисления, които показват, че той трябва да бъде прекратен. Ала след това изчезва и се завърна в такова състояние, че да не може да свидетелства по какъвто и да е научен въпрос.

Неговата асистентка обаче — професор Блейз Хардинг (показаха вграден кадър на Амелия по време на лекции) — заподозряла тъмната игра и сама изчезва. От тайно място в Мексико изпраща десетки копия от теорията на Бланкъншип, придружена с изчисления от висшата математика в нейна подкрепа, до учени от цял свят. Мненията са раздвоени.“

Отново картина от студиото. Бърли се изправи срещу двамина мъже, единият от тях — познат.

— О, Господи, не и Макро! — рече Амелия.

„Тази вечер при мен са професорите Лойд Дохърти и Мак Роман. Д-р Дохърти е дългогодишен колега на Питър Бланкъншип. Д-р Роман е декан на факултета в Тексаския университет, където работи и преподава професор Хардинг.“

— Преподаването не е ли работа? — попитах аз, но тя ми изшътка.

Макро се облегна назад с познатото ни самодоволно изражение.

„Професор Хардинг бе подложена на голямо напрежение напоследък, включително и от любовната си връзка с един от студентите си, както и с Питър Бланкъншип.“

„Придържай се към науката, Макро — рече Дохърти. — Чел си статията. Какво мислиш за нея?“

„Ами, тя е... тя е абсолютна фантазия. Смехория.“

„Каж ми защо.“

„Лойд, публиката никога няма да разбере математиката, която е използвана. Но идеята е абсурдна още от пръв поглед. Че физичните условия, които се получават във вътрешността на нещо по-малко от ВВ, биха могли да предизвикат края на Вселената.“

„Хората някога са казвали, че е абсурдно да се смята, че някакъв миниатюрен микроб може да причини смъртта на човешко същество.“

„Това е неуместна аналогия.“

Червендалестото му лице потъмня.

„Не, точна е. Но съм съгласен с теб, че няма да разруши Вселената.“

Макро посочи Бърли и камерата.

„Добре тогава.“

Дохърти продължи:

„Това ще унищожи само Слънчевата система, може би и Галактиката. Сравнително малко парче от Вселената.“

„Но ще унищожи Земята!“ — намеси се Бърли.

„Да, за по-малко от час.“ Камерата даде Дохърти в едър план. „В това изобщо няма и капка съмнение.“

„Има, разбира се!“ — чу се гласът на Макро извън кадър.

Дохърти го погледна отегчено.

„Дори ако съмненията имат резон, а те нямат, какъв е шансът? Петдесет на петдесет? Десет процента? Едно на сто, че всички ще загинат?“

„В науката не се работи така. Нещата не могат да бъдат верни десет процента.“

„Но и хората не *умират* десет процента.“ Дохърти се обърна към Бърли. „Разбрах, че проблемът не е в първите минути или дори хилядолетия от предсказаното. Просто мисля, че те са направили грешка, която са екстраполирали за междугалактическото пространство.“

„Разкажете ни“ — рече Бърли.

„В крайна сметка резултатът ще е само двойно по-голям; двойно повече галактики. Има достатъчно място за тях.“

„Ако една част от теорията е погрешна...“ — понечи да се намеси Макро.

„Освен това — продължи Дохърти, — изглежда, всичко това се е случвало и преди, в други галактики. Това всъщност изяснява някои аномалии тук и там.“

„Да се върнем на Земята — рече Бърли, — или поне в тази слънчева система. Колко сложно е да се спре проектът «Юпитер»? Най-големият експеримент, който е захващан някога?“

„Никак не е сложно от научна гледна точка. Изпраща се просто един радиосигнал от лабораторията на Проекта. По-скоро няма да е лесно да принудиш хората, на чиито научни кариери ще бъде сложен край. Но ако не го сторят, на четиринайсети септември ще приключат кариерите на всички.“

„Това са все още безотговорни глупости — рече Макро. — Калпава наука, търсене на сензации!“

„Разполагаш с десет дена да го докажеш, Мак. Зад този бутон вече се оформя голяма опашка.“

Близък план на Бърли, който клати глава.

„За мен, колкото по-скоро го прекратят, толкова по-добре!“

Екранът изгасна.

Засмяхме се и се прегърнахме, разляхме джинджифилова бира, за да отпразнуваме. Ала екранът пак иззвъня и светна, без да натискам бутона за включване.

Беше лицето на Айлийн Захим, новата шефка на моя взвод.

— Джулиан, тук възникна истинска бойна ситуация. Въроръжен ли си?

— Не... всъщност да. Има тук един пистолет. — Той бе оставен от предишния обитател, както и джинджифиловата бира; не бях проверявал дали е зареден. — Какво стана?

— Онази луда кучка Гаврила е тук. Може би е вътре. Уби едно момиченце пред сградата, за да отвлече вниманието на кашика на пост.

— Господи, Боже мой! Нямаме ли голем отпред?

— Имаме, но патрулира. Гаврила е изчакала момента, когато големът е от другата страна на сградата. Според възстановката, която направихме, тя е разсякла детето и го е хвърлила умиращо към вратата на будката на постовия. Когато той отворил вратата, тя му прерязала

гърлото, сетне го довякла вътре и е използвала отпечатъците му, за да отвори вътрешната врата.

Взех пистолета и сложих резето на вратата.

— Възстановка ли? Не сте сигурни, че е станало така?

— Няма как да разберем; вътрешната врата не се наблюдава. Но го е довякла в будката и ако е военна, сигурно знае как действат ключалките с пръстови отпечатъци.

Проверих пълнителя на пистолета. Осем патрона с тъмблъри. Всеки от тях съдържа 144 игли — всъщност е пълен със сгънати, нацърбени метални парченца, които се пръсват, когато натиснете спусъка. Излитат като разгневено ято оси и могат да отнесат ръка или крак.

— И сега, след като е в сградата...

— Не сме съвсем сигурни в това.

— Ако е в сградата, има ли други врати, които са с ключалки, отварящи се с отпечатъци? Наблюдавани входове?

— Главният вход се наблюдава. Няма ключалки с отпечатъци; механични са. Моите хора проверяват всички врати.

Потрепнах, като чух „моите“.

— Добре, тук сме на сигурно място. Дръж ни в течение.

— Ще ви държа.

Екранът изгасна.

Двамата погледнахме към вратата.

— Може би не разполага с инструменти да влезе — рече Амелия.
— Използвала е нож, за да убие детето и постовия.

Поклатих глава.

— Смятам, че го е направила за собствено удоволствие.

Гаврила се сви в шкафа под мивката за пране, чакаше с М-31 в скута си, готова да стреля, автоматът на постовия ѝ убиваше силно в ребрата. Бе влязла през сервизната врата, която водеше навън към студения нощен въздух, после я заключи след себе си.

Наблюдаваше през процепа и търпението и предвидливостта ѝ бяха възнаградени. Към вратата безшумно се промъкна голем, провери бравата и продължи пътя си.

След минута тя се изправи и се протегна. Трябваше или да намери къде бе отседнала онази жена, или да потърси начин да разруши цялата сграда. Бе исправена пред огромно числено

превъзходство, а за да постигне ефекта на ужаса, бе пожертвала възможността да ги изненада.

Имаше една очукана клавиатура и пулт — сива пластмаса, която преливаше в бяло от отраженията на сапунена опера, която излъчваше екранът, вграден в стената. Отиде до пулта, натисна някаква буква и той се включи. Набра „указател“ и бе възнаградена със списък на персонала. Името на Блейз Хардинг липсваше, но го имаше Джулиан Клас — 8-1841. Този номер приличаше повече на телефонен, отколкото на номер на стая.

Водена от това предположение, постави курсора върху името му и щракна. Светна номер 241 — по-полезна информация. Сградата бе двуетажна.

Сепна я внезапен силен, шум. Извъртя се мигновено, насочила и двете си оръжия, но се оказа, че шумът идва от оставена без наблюдение перална машина, която беше в режим на стендбай, докато тя се криеше.

Не взе товарния асансьор, а отвори с рамо тежката врата с надпис „ПОЖАРЕН ИЗХОД“, която водеше към прашно стълбище. Не се виждаха камери за наблюдение. Изкачи се бързо и безшумно на втория етаж.

Замисли се за миг и остави едното оръжие до вратата на площадката. За убийството ѝ стигаше и едно. Освен това щеше да отстъпи бързо и може би щеше да ѝ е нужен и елемент на изненада. Те вече сигурно знаеха, че носи автомата на постовия, но навярно не знаеха още за М-31.

Открехна леко вратата и установи, че нечетните номера бяха отсреща, числата растяха надясно. Затвори очи, за да поеме дълбоко въздух и да се помоли безгласно, сетне блъсна вратата и затича с все сили, тъй като предположи, че в най-скоро време ще се натъкне на камери и големи.

Нямаше нито камери, нито голем. Спря пред стая 241, за частица от секундата зърна табелката с името на Клас, вдигна автомата и изстреля заглушен изстрел в ключалката.

Вратата не се поддаде. Прицели се двајсетина сантиметра по-нагоре и този път избѝ резето. Вратата се открехна с няколко инча, тя я ритна и я отвори нацяло.

Джулиан стоеше там, в сянката, държеше пистолета с две ръце. Тя се извъртя инстинктивно, когато той стреля, струята режещи пластини, която можеше да я обезглави, само откъсна част от рамото ѝ. Гръмна напосоки два пъти — вярваше, че Бог ще насочи куршумите ѝ не към него, а към белокожата професорка, която бе дошла да накаже — сетне отскочи, за да избегне втория му изстрел. Подир което спринтира обратно към стълбището и тъкмо мина през вратата, когато третият му изстрел попиля коридора.

Там я очакваше голем — извисяваше се грамаден на най-високото стъпало. Знаеше от прочетеното в съзнанието на Джеферсън, че механикът, който го управлява, навярно е с промит мозък, тъй че не можеше да я убие. Изпразни пълнителя в очите на онова нещо.

Чернокожият ѝ крещеше да хвърли оръжието и да се върне с вдигнати ръце. Добре. Той вероятно бе единствената преграда между нея и професорката.

Бутна с крак вратата, като пренебрегна голема, който вървеше опипом подире ѝ, и хвърли безполезния вече автомат.

— Сега излез бавно — каза мъжът.

Докато дърпаше затвора на М-31, тя си представи за миг собствените си движения. Ще се претърколи в коридора и едновременно с това ще пусне непрекъснат откос по посока на чернокожия. В следващия миг скочи.

Не стана така, както го бе замислила. Той я улучи, преди да падне на земята — усети гадната болка в корема си. Видя се как умира — в гъст фонтан от кръв и вътрешности в момента, в който посрещна с рамо пода и се опита да се претърколи, но само се подхлъзна. Успя да се изправи на колене и на лакти, усети нещо хлъзгаво да се изсипва от тялото ѝ. Падна с лице към него и в потъмняващата мъгла вдигна оръжието си към него. Той каза нещо и светът свърши.

Изкрещях „Пусни го!“, ала тя не ме послуша и вторият изстрел раздели на съставни части главата и раменете ѝ. Стрелях инстинктивно отново, избих М-31 от ръцете ѝ и едновременно с това превръщах гръдния ѝ кош в яркочервена кухня. Зад гърба ми Амелия издаде задавен стон и хукна към банята да повърне.

Аз трябваше да погледна. От кръста нагоре тя дори не приличаше на човешко същество — просто кървава маса от окълцано месо и парцали. Останалата част от тялото ѝ бе невредима. Кой знае защо посегнах да спра кръвта и бях ужасен именно от факта, че долната част на тялото ѝ бе в отпусната, спокойна и прельстителна поза.

Един голем бавно бутна вратата и я отвори. Сензорните му устройства бяха като надъвкани.

— Джулиан? — рече той с гласа на Канди. — Не мога да виждам. Добре ли си?

— Добре съм, Канди. Мисля, че всичко свърши. Идва ли подкрепление?

— Клод. Той е на долния етаж.

— Аз ще бъда в стаята си.

Върнах се обратно, сякаш на автопилот: Комай бях убеден, че съм добре, когато го казах. Току-що бях превърнал едно човешко същество в купчина димящо месо, и всичкото това — за нула време.

Амелия беше оставила чешмата да тече, след като бе измила лицето си. Не бе успяла да стигне до тоалетната и се опитваше да изчисти мръсотията с пешкир. Пуснах пистолета и ѝ помогнах да се изправи на крака.

— Легни си, скъпа. Аз ще се погрижа за това.

Ридаеше. Клюмна на рамото ми и се остави да я отведе до леглото.

След като изчистих и изхвърлих пешкира в рециклиращата машина, седнах на края на леглото и се опитах да мисля. Не можех обаче да прогоня ужасяващия образ на жената, която се пръскаше всеки път, когато натисках спусъка: три пъти.

Когато тя хвърли безмълвно автомата, кой знае защо вече знаех, че ще се появи на вратата и ще стреля. Бях се прицелил и бях обрал спусъка наполовина, когато тя изскочи в коридора.

Бях дочул изтракването, което ще да са били заглушените изстрели, с които бе ослепила Канди. Сетне тя хвърли без колебание автомата и тогава, предполагам, съм допуснал, че е правен и че има и друго оръжие.

Но онова, което изпитах, когато обирах спусъка и я чаках да се покаже... Никога не съм чувствал подобно нещо, когато съм бил в кожата на голем. Такава готовност.

Наистина исках тя да излезе и да умре. Наистина исках да я убия.

Нима само за няколко седмици се бях променил толкова много? И дали това наистина бе промяна? С момчето бе по-различно — „производствен нещастен случай“, за който не бях единствената причина; ако можех, щях да го върна към живота.

Но не бих върнал Гаврила за друго, освен да я убия отново.

Кой знае защо, си спомних майка си и яростта ѝ, когато бе убит президентът Бренър. Тогава бях четиригодишен. Както научих покъсно, тя изобщо не харесваше Бренър и това още повече влошаваше нещата, сякаш бе съучастничка в престъплението. Сякаш убийството бе дошло в изпълнение на желанието ѝ.

Но това не приличаше дори и малко на онази лична омраза, която изпитвах към Гаврила — освен това тя почти не бе човешко същество. Беше като да се избавиш от вампир. Вампир, чиято единствена цел е да издебне жената, която обичаш.

Амелия беше притихнала.

— Съжалявам, че видя всичко това. Беше доста ужасно.

Тя кимна, все още заровила глава във възглавницата.

— Поне се свърши. Тази част свърши.

Разтрих гърба ѝ и измърморих нещо в съгласие. Не знаехме как Гаврила — досущ като вампир — ще излезе от гроба, за да убива отново.

На летището в Гуадалахара Гаврила бе написала къса бележка до генерал Блейсдел и бе изписала на плика домашния му адрес. Сложи този плик в друг, адресиран до брат ѝ, с указания да го изпрати, без да го чете, ако Гаврила не му се обади до сутринта на другия ден.

Ето какво пишеше:

„Ако до този момент не си се чул с мен, значи съм мъртва. Водач на групата, която ме уби, е генерал-майор Стантън Роузър, най-опасният човек в Америка. Око за око?

Гаврила.“

След като изпрати това писмо, осъзна, че не бе достатъчно, и в самолета надраска още две страници, като се опитваше да изложи всичко, което бе запомнила от онези минути, когато можеше да чете мислите на Джеферсън. Този път обаче късметът ѝ не проработи. Пусна го в пощенска кутия в Зоната на Канала и то бе автоматично прекарано през военното разузнаване. Там един отегчен сержант от техническите служби прочете част от писмото, реши, че е дело на психопат, и го пусна в рециклиращата машина.

Тя обаче не бе единствената от вражеския лагер, която бе запозната с плана. Лейтенант Търман научи за смъртта на Гаврила няколко минути след инцидента, съобрази веднага, че две плюс две е равно на четири, преоблече се в официалната си униформа и изчезна в нощта. Мина покрай будката на постовия без проблем. Кашикът, който бе заменил убития от Гаврила постови, бе почти в кататонично състояние. Пусна Търман и му отдаде сковано чест.

Нямаше пари за граждански полет, затова трябваше да рискува с военен. Ако някой поискаше да види заповедта му за пътуване, или ако бе преминал през ретина-скенера, край — не само щяха да регистрират самоотлъчка, но и бягство от административно наложена задръжка.

Комбинацията от късмет, блъфиране и планиране обаче сработи. Напусна базата на борда на снабдителен вертолет, който се връщаше в Зоната на Канала. Знаеше, че ЗК се намира в бюрократичен хаос от месеци, откакто бе отделена от Панама и стана американска територия. Военновъздушната база не бе изцяло задгранична, нито пък изцяло

американска. Записа се в списъка на чакащите полет за Вашингтон, като нарочно написа грешно името си, и половин час по-късно показа снимката на личната си карта и се качи бързешком на борда.

Пристигна във военновъздушната база „Андрюс“ призори, изяде една голяма безплатна закуска в столовата за транзитно преминаващи офицери, сетне се помота, докато стана девет и трийсет. После се обади на генерал Блейсдел.

Звездичките на лейтенант не ти дават много бърз достъп през телефонните централи на Пентагона. Обясни на двама цивилни, на двама сержанти и на колега лейтенант, че има лично съобщение за генерал Блейсдел. Най-накрая се изправи пред мацка полковник, която бе административна помощничка на генерала.

Беше привлекателна жена, само с няколко години по-възрастна от Търман. Изглежда го с подозрение.

— Обаждате се от „Андрюс“ — рече тя, — но моите данни показват, че служите в Портобело.

— Точно така. В личен отпуск съм.

— Вдигнете заповедите си пред обектива.

— Не са у мен. — Той сви рамене. — Багажът ми се изгуби.

— Сложили сте заповедите си в багажа?

— По погрешка.

— Това може да се окаже твърде скъпа грешка, лейтенант. Какво е това съобщение за генерала?

— При всичкото ми уважение, полковник, то е съвсем лично.

— Ако е толкова лично, най-добре е да го запечатате в плик и да го изпратите на домашния му адрес. Аз му предавам всичко онова, което минава през този кабинет.

— Моля ви. Моля ви, предайте му, че е от сестра му...

— Генералът няма сестра.

— Сестра му *Гаврила* — настоя той. — Тя е в беда.

Главата ѝ изведнъж се отметна и тя заговори нещо извън екрана.

— Да, сър. Веднага.

Тя натисна някакъв бутон, на мястото на лицето ѝ се появи зеленият сигнал за разузнавателна информация. В горния край на екрана замига лентичката, която означаваше, че се шифрова, а после и тя се разтвори, за да се появи лицето на генерала. Изглеждаше благ, досущ като някой дядо.

— Сигурна ли е връзката от твоя страна?

— Не, сър. Това е не е секретен телефон. Но няма никой наоколо. Той кимна.

— Говорил си с Гаврила, така ли?

— Косвено, сър. — Огледа се. — Тя бе заловена и ѝ имплантираха жак. Бях за малко включен с онези, които я плениха. Тя е мъртва, сър.

Изражението му не се промени.

— Изпълни ли задачата си?

— Ако задачата ѝ е била да се избави от професорката, не, сър. Бе убита по време на опита си да го стори.

Докато разговаряха, генералът направи два почти незабележими жеста — опознавателни сигнали за ендърите и за „Чукът на Бога“. Търман, разбира се, не отговори и на двата.

— Сър, съществува огромна конспирация...

— Знам, синко. Нека продължим този разговор насаме. Ще ти изпратя колата си. Ще ти се обадят по пейджъра, когато пристигне.

— Слушам, сър — отвърна Търман на празния екран.

Търман пи кафе почти цял час, гледаше вестника, без всъщност да го чете. Сетне му позвъниха и му съобщиха, че лимузината на генерала го очаква пред зоната за пристигащи пътници.

Отиде там и се изненада, че лимузината имаше за шофьор човек — дребна млада жена, сержант от техническите служби, със зелена униформа. Тя му отвори задната врата. Прозорците бяха непрозрачни и огледални.

Седалките бяха меки и дълбоки, но покрити с неудобна найлонова тъкан. Шофьорката не каза нищо, но му пусна музика — лек дрифт-джаз. Тя всъщност и не караше, само натисна някакъв бутон. Зачете се в старовремска библия от хартия, без да обръща никакво внимание на предизвикващите вцепенение гигантски сиви модули „Гросман“, във всеки от които живееха по сто хиляди души. Търман бе донякъде впечатлен от тях. Кой би желал доброволно да живее по такъв начин? Разбира се, мнозинството от живущите сигурно бяха призвани на държавна служба и просто отмерваха кога ще изтече срокът ѝ.

Лимузината спря пред товарна рампа, която бе обозначена само с жълтите букви BLKRDE21. Шофьорката остави библията си и отвори

вратата на Търман.

— Моля, последвайте ме, сър.

Минаха през автоматична врата и се запътиха право към асансьора, чиито стени бяха облицовани с безброй смалващи огледала. Шофьорката положи длан върху плочката за идентификация и рече:

— Генерал Блейсдел.

Асансьорът пълзя около минута, Търман наблюдаваше милиони търмани да се оттеглят във всичките четири посоки и се опита да не се вторачва прекалено много върху различните привлекателни страни на придружителката си. Почитателка на библията — не бе неговият тип. Добро задниче обаче.

Вратите се отвориха към потънала в тишина гола приемна. Сержантката отиде зад бюрото и натисна бутона на пулта.

— Съобщете на генерала, че лейтенант Търман е тук. — В отговор се разнесе шепот и тя кимна. — Последвайте ме, сър.

Следващата стая повече приличаше на генералски кабинет. Дървена ламперия, истински картини по стените, екран, на който се виждаше изображението на връх Килиманджаро. Едната стена бе заета от наградите, грамотите и холографиите на генерала с четирима президенти.

Старият джентълмен се надигна любезно иззад голямото цял декар безукорно подредено писалище. Имаше атлетична фигура, а в очите му блещукаше пламъче.

— Моля ви, седнете тук, лейтенант. — Посочи му чифт тапицирани с кожа кресла. Погледна към сержантката. — И доведете мистър Карю.

Търман се настани неспокойно.

— Сър, не съм много сигурен колко хора би трябвало да...

— О, мистър Карю е цивилен, но можете да му се доверите. Той е специалист по информатика. Ще се включи с вас и ще ни спести много време.

Търман усети как го облива предчувствието за мигрена.

— Сър, наистина ли е необходимо? Включването...

— О, да, да. Този мъж е жак-свидетел във федералната съдебна система. Той е съкровище, истинско съкровище.

Съкровището влезе, без да каже и дума. Изглеждаше като восъчна статуя на самия себе си. Официална туника и тънка вратовръзка.

— Хм — рече той и генералът кимна. Седна на другия стол и измъкна чифт жак-кабели от кутия на масата, която бе между него и Търман.

Търман отвори уста и понечи да обясни, но сетне просто се включи. Карю го последва.

Търман се вдърви, очите му се обелиха. Карю се вгледа с интерес в него и започна да диша, тежко, потта изби по челото му.

След няколко минути той се изключи, а Търман се отпусна в облекчаващо безсъзнание.

— Беше му много трудно — рече Карю, — но получих голям обем интересна информация.

— Цялата ли? — попита генералът.

— Всичко, което ни е необходимо, че и отгоре.

Търман се закашля и бавно се изправи в нормално седнало положение. Избърса с длан челото си, с другата ръка масажира слепоочието си.

— Сър... мога ли да помоля за обезболяващо?

— Разбира се... Сержант!

Тя излезе и се върна с чаша вода и една таблетка. Благодарен, той изпи хапчето и водата.

— А сега... сър. Какво ще правим сега?

— Онова, което *ти* ще направиш, синко, е да си починеш. Сержантът ще те отведе в хотел.

— Сър, не разполагам с купонна книжка, нито с пари. Всичко остана в Портобело; там бях под домашен арест.

— Не се безпокой. Ще се погрижим за всичко.

— Благодаря ви, сър.

Главоболието стихваше, но в асансьора му се наложи да затвори очи, инак щеше да се наложи да гледа как хиляди негови образи повръщат.

Лимузината си бе на същото място. Той се отпусна доволен на седалката.

Шофьорката затвори вратата и влезе отпред.

— Този хотел... — попита я той — ще се връщаме в центъра на града ли?

— Не — отвърна тя и запали двигателя. — В Арлингтън^[1] е.

Обърна се, вдигна автоматичен пистолет 22-ри калибър със заглушител и го гръмна веднъж в лявото око. Той посегна към дръжката на вратата, но тя се надвеси и стреля още веднъж — този път от упор в слепоочието му. Направи гримаса, като видя как се изцапа колата, и натисна бутона, който даде направление към гробището.

[1] Военното гробище в Арлингтън, където са погребани герои от войните, както и по-важни личности от американската история. — Б.прев. ↑

Марти хвърли бомбата, като доведе на закуска приятел. Както винаги на закуска, поглъщахме приготвената от машините храна, когато Марти влезе с някого, когото не можах веднага да позная. Той обаче се усмихна и аз си спомних инкрустирания в предния му зъб диамант.

— Редник Бенио? — Беше един от механиците охранители, подменени от моя стар взвод.

— Самият той, от плът и кръв, серж.

Ръкува се с Амелия, представи ѝ се, сетне седна и си наля чаша кафе.

— Е, каква е историята? — попитах. — Не хвана ли?

— Тцъ — ухили се отново той. — Не хвана две седмици.

— Какво?

— Не са необходими две седмици — рече Марти. — Бенио е хуманизиран, както и всички останали.

— Не разбирам.

— Твоята стабилизаторка Канди беше вратичката! Това бе отговорът на въпроса! Необходими са само два дена, ако се включиш към някого, който вече е хуманизиран.

— Но... защо бяха необходими двете седмици при Джеферсън?

Марти се засмя.

— Не бяха! Той стана един от тях още след първите два дена, но хората не го разбраха, тъй като бе първият — а той бе готов деветдесет процента още от самото начало. Всички, включително и Джеферсън, се бяха съсредоточили върху Инграм, а не върху него самия.

— Ала после вземаш един тип като мен — рече Бенио, — който ненавижда идеята от самото начало, а и не е най-сладкият обект като за начало, но, по дяволите, всички разбраха кога бях трансформиран.

— И *наистина* ли си трансформиран? — попита Амелия. Той прие сериозно изражение и закима усърдно. — Не изпитващ негодувание, че... вече не си онзи мъж, който беше?

— Трудно е да се обясни. Онова, което съм сега, е човекът, който бях. Но повече съм аз, отколкото бях, схващате ли? — Разпери безпомощно ръце. — Имам предвид, че и за милион години никога не бих открил кой съм всъщност, въпреки че то си е било в мен през цялото време. Трябваше другите да ми го покажат.

Тя се усмихна и поклати тава.

— Звучи ми като религиозно обръщане в друга вяра.

— Донякъде е същото — рекох аз. — При Ели бе същото в буквалния смисъл на думата.

Не трябваше да поменавам Ели; тя помрачня. Сложих ръка върху нейната.

В следващия момент всички вече мълчаха.

— И така — рече Амелия, — как ще се отрази това на графика?

— Ако знаехме, преди да започне цялата работа, това щеше да я ускори значително и, разбира се, то ще стане в дългосрочен план, когато се заемем да променим света. Сега ограничаващият фактор е разписанието на хирурзите. Планираме да приключим с последната група за имплантиране на трийсет и първи. Тъй че до трети август би трябвало цялата сграда да е пълна с трансформанти — от генералите до редниците.

— Ами военнопленниците? — попитах. — Маклоклин не ги трансформира за два дена, нали?

— Пак казвам, ако знаехме само. Той никога не се е включвал с тях по-дълго от няколко часа. Добре ще е да разберем дали това сработва при хиляди хора едновременно.

— Как разбирате дали е едното, или другото? — попита Амелия. — Две седмици, ако всички са „нормални“ хора; два дена, ако един от избраните е с тях през цялото време. Не знаете нищо за междинните стадии.

— Точно така. — Той разтърка очи и на лицето му се изписа гримаса. — И няма време за експерименти. Може да се правят вълнуващи научни изследвания, но, както казахме в „Сейнт Барт“, поне засега не правим наука. — Телефонът му звънна. — Една секунда.

Пипна обичата си, вторачен някъде.

— Добре... Ще ти се обадя. Да.

Поклати глава.

— Неприятности ли? — попитах.

— Може да е нищо, а може да се окаже катастрофално. Изгубили сме готвача си.

Това ме сепна за миг.

— Търман се е самоотлъчил?

— Аха. Минал снощи покрай постовия, веднага след като ти... след като Гаврила умря.

— Нямаме ли представа къде е отишъл?

— Би могъл да е навсякъде по света. Може да е в града и да си живее живота. Ти включва ли се с него, Бенио?

— Тцъ. Но Монтес се включва, а аз съм Монтес през цялото време. Тъй че знам това-онова. Не много, нали разбирате, за главоболието му.

— Имаш ли някакво впечатление от втора ръка за него?

— Просто един мъж. — Разтърка брадата си. — Мисля, че мисленето му е малко повече армейско, отколкото на повечето други. Мисля, че службата някак си му харесваше.

— Но тогава нашата идея не му е допаднала много?

— Не знам. Май не.

Марти погледна часовника си.

— След двайсет минути трябва да бъда в операционната. Ще инсталирам жакове до един, Джулиан, би ли се заел да го издириш?

— Ще сторя каквото мога.

— Бенио, ти се включи с Монтес и всички останали, които са били включени с Търман. Трябва да разберем колко знае.

— Разбира се. — Той се изправи. — Мисля, че Монтес е в игралната зала долу.

Изгледахме го как си тръгва.

— Най-малкото не би могъл да знае кой е генералът.

— Не и Роузър — рече Марти. — Но би могъл да узнае името на шефа на Гаврила — генерал Блейсдел, чрез един от хората му в Гуадалахара. Точно това искам да разбера. — Погледна отново часовника си. — Обадете се на Бенио след около час. И проверете всички полети до Вашингтон.

— Ще направим каквото можем, Марти. Но след като е напуснал Портобело, по дяволите, сигурно има десет хиляди начина да се добере до Вашингтон.

— Да, вярно е. Може би трябва просто да изчакаме и да видим дали няма да пристигне някоя вест от самия Блейсдел.

Точно това щеше да ни се случи.

Блейсдел поговори няколко минути с Карю — същинското „прехвърляне“ на информацията от жак-сеанса би било равно на неколкочасов разпит на пациента от машина и под хипноза, но узна, че се губят няколко дена, за които няма отчет, между времето, когато Гаврила е била включена в Гуадалахара, и смъртта ѝ на повече от хиляда мили разстояние. Какво е онова, което бе научила, та я бе накарало да отиде в Портобело?

Той остана в кабинета си, докато не получи кодираното съобщение от шофьорката си, че се е избавила от товара си, след което сам се качи на колата си до вкъщи — ексцентричност, която понякога бе полезна.

Живееше сам, със слуги-роботи и охранители-големи, в голяма къща на брега на Потомак, на по-малко от половин час път с кола от Пентагона. Беше къща от осемнайсети век с истински голи дървени греди и дървен под, който се бе изкорубил от годините; тя носеше в себе си изображението, което самият той бе създал за себе си — на мъж, предопределен още от рождението си за представител на привилегированата класа, която да промени историята на света.

И ето че съдбата бе решила той да сложи неговия край.

Наля си дневната дажба от унция уиски в кристална чашка и седна да разгледа пощата си. Още докато включи пулта, мигаща лампичка му сигнализира, че го очаква и хартиена поща.

Странно. Накара роботчето да я донесе и то му подаде един-единствен плик, без обратен адрес, изпратен същата сутрин от Канзас сити. Интересно бе да се отбележи, че макар и да бяха близки в някои отношения с Гаврила, той не позна почерка ѝ на плика.

Прочете краткото съобщение два пъти, след което го изгори. Стантън Роузър — най-опасният човек в Америка? Колко невероятно и колко удобно: имаха уговорка за игра на голф в събота сутрин в кънтри клуба в Бетесда. Голфът можеше да бъде опасна игра.

Остави пощата си и отвори линия до служебния си компютър.

— Добър вечер, генерале — рече машината с внимателно модулиран, безпльтен глас.

— Направи ми списък на всички проекти с гриф „Секретно“ и по-високо, които са били започнати през последния месец — не, осем седмици — от „Управление на войските и кадри“. Изтрий всички, които нямат връзка с генерал Стантън Роузър.

В списъка имаше само три проекта; учуди се каква малка част от дейността на Роузър бе засекретена. Но един от тези „проекти“ бе всъщност файл за най-различни секретни действия, с 248 вписвания. Той го записа и погледна другите два, отделени, защото бяха с гриф „Сврѣх-сврѣхсекретно“.

Очевидно нямаше друга връзка помежду им, освен че и двата проекта бяха започнати в един и същи ден и — аха! — и двата в Панама. Единият бе експеримент по пацифициране на задържаните в лагера за военнопленници; другият — план за оценка на управлението на Форт Хауъл в Портобело.

Защо Гаврила не бе изпратила повече подробности? Проклет да бъде този неин женски нюх към драматичното.

Кога бе отпътувала за Панама? Не беше трудно да се провери това.

— Дай ми всички искания за требвания през последните два дена.

Интересно. Бе купила билет до Портобело под женско кодово име и друг до Зоната на Канала под мъжко кодово име. Кой полет всъщност бе взела? Бележката бе написана на бланка на „Аеромексико“, но това не означаваше нищо; и двата полета бяха на същата компания.

Добре, а коя самоличност бе използвала в Гуадалахара? Компютърът отчете, че нито едно от кодовите имена не е пристигало в града през последните две седмици, но можеше със сигурност да се предположи, че тя едва ли си е усложнила живота да се предreshва като мъж, докато е преследвала онази жена. Ето защо най-вероятно се бе преоблякла, за да избегне идентифициране по време на полета насам.

Но защо Панама, защо Зоната на Канала, каква бе връзката с този стар хитрец Роузър? Защо просто не се завърна в Щатите, след като теорията на онази проклетница за проекта „Юпитер“ гръмнало новините?

Е, той знаеше отговора на последния въпрос. Гаврила толкова рядко гледаше новини, че навярно не знаеше дори кой е президентът. Сякаш в наши дни страната наистина имаше президент.

Зоната на Канала, разбира се, би могла да бъде отвличаща маневра. Оттам можеше да пристигне в Портобело за броени минути. Но защо ще иска да отиде до което и да е от двете места?

Ключът на загадката бе у Роузър. Роузър защитаваше професорката, като я криеше в една от двете бази.

— Дайте ми списък на загиналите в Панама американци извън бойните действия през последните двайсет и четири часа.

Добре: имаше двама във Форт Хауъл — мъж редник бе обозначен с инициалите „УВИСЗ“ — убит по време на изпълнение на служебните си задължения, но не в битка — и неидентифицирана жена, убийство. Имаше подробности, до които (не бе за чудене) достъпът се разрешаваше от „Управление на войските и кадри“.

Докосна надписа „УВИСЗ“, достъпът не бе ограничен, и откри, че мъжът е бил убит, докато е стоял на пост пред централната административна сграда. Това сигурно бе дело на Гаврила.

Тихо позвъняване и изображение на разпитвача Карю се появи в ъгъла на екрана. Той го докосна и се появи доклад от сто хиляди думи на хипертекст. Въздъхна и реши да си налее втора унция уиски в кафето.

Щеше да ни е малко тесничко в Сграда 31. Хората в Гуадалахара бяха прекалено уязвими; нямаше как да се разбере колко още фанатици като Гаврила имаше Блейсдел подръка. Тъй че на нашия административен експеримент изведнъж му потрябваха двайсетина цивилни консултанти — тайфата от „Специална съботна вечер“ и Двайсетицата. Алварес остана с наномашината, но всички останали се измъкнаха в рамките на двайсет и четири часа.

Не бях убеден, че идеята бе добра — в крайна сметка Гаврила бе убила тук толкова народ, колкото и в Гуадалахара. Но охранителите наистина вече охраняваха; вместо един, патрулираха три голема.

Това опрости графика на хуманизирането. И преди използвахме по един от Двайсетицата, чрез секретна телефонна линия от клиниката в Гуадалахара. След като обаче присъстваха физически в Сграда 31, можехме да използваме едновременно по четирима.

Не чаках с такова нетърпение пристигането на Двайсетицата, колкото на останалите — старите ми приятели, с които сега споделях неспособността им да четат чужди мисли. Всички с инсталирани жакове бяха изцяло заети с огромния проект, в който моята роля и ролята на Амелия бяха сведени до роли на случайни помагачи. Хубаво беше да имаш край себе си хора с някой и друг обикновен, некосмически проблем. Хора, които имаха време за моите собствени некосмически проблеми. Като например, че за втори път бях станал убиец. Няма значение колко много тя си го заслужаваше и че сама си го бе търсила, все пак моят пръст дръпна спусъка, моята глава бе пълна с неизличимото изображение на ужасяващите й последни мигове.

Не исках да обсъждам това с Амелия, не и сега, а може би и още много време.

Реза и аз седяхме на моравата през нощта и се опитвахме да различим няколко звезди, потънали в мъглицата на градското зарево.

— Не би трябвало да те притеснява толкова, колкото момчето — рече той. — Ако някой някога си го е търсил, то това бе тя.

— О, по дяволите — казах аз и отворих втора бира. — На равнище вътрешности няма никаква разлика кои са и какви са били. На хлапето просто му се появи червено петънце на гърдите и падна мъртво. А Гаврила... аз й пръснах вътрешностите и мозъка и шибаните й ръце из целия коридор.

— И продължаваш да мислиш за това.

— Не мога да не го правя. — Бирата беше още хладна. — Всеки път, когато стомахът ми се разбунтува или почувствам там лека болка, я виждам как се пръска изкормена. Като знам, че и моите вътрешности са същите...

— Но не ти е първица да си виждал такива работи.

— Никога досега не съм го причинявал аз самият. Това е голямата разлика.

Последва неловко мълчание. Реза прокара пръст по ръба на винената си чаша, но се чу само съскащ звук.

— Е, ще опиташ ли отново?

Едва не попитах „Какво да опитам отново?“, но Реза ме познаваше твърде добре.

— Не мисля. Но кой знае? Докато човек не умре или нещо такова, винаги може да се самоубие.

— Ей, никога не съм мислил за това по тоя начин. Благодаря ти.

— Мислех си, че се нуждаеш от ободряване.

— Аха, точно така. — Той облиза пръста си отново и опита пак с чашата, но без резултат. — Ей, това да не е армейска чаша? Абе вие, военните, как смятате да спечелите една война, след като нямате дори прилични чаши?

— Свикваме на по-груб живот.

— Е, вземаш ли лекарства?

— Антидепресанти — да. Не мисля, че ще го направя.

С изненада осъзнах, че не бях мислил за самоубийство цял ден, докато Реза не повдигна въпроса.

— Нещата трябва да тръгнат към по-добро.

Разлях бирата си, когато се проснах в праха. Сетне и Реза осъзна какъв бе шумът — от автоматичен огън — и залегна до мен на земята.

Агенцията за авангардни научни проекти на военното министерство не разполагаше със собствени бойни сили. Но Блейсдел беше генерал-майор, а сред тайните му другари по религия бе Филип Креймър, вицепрезидентът на Съединените щати.

Върховенството на Креймър в Съвета по национална сигурност, особено в светлината на липсата на надзор от страна на най-калпавия президент от Андрю Джонсън насам, му даде възможността да предостави на Блейсдел правото да осъществи две жестоки операции. Едната бе временната военна окупация на лабораториите по реактивно задвижване в Пасадена, като по този начин предотвратяваше възможността някой да натисне бутона, който да сложи край на проекта „Юпитер“. Другата бе на „експедиционен отряд“ под негово командване в Панама, страна, с която Съединените щати не бяха в състояние на война. Докато сенаторите и съдиите бушуваха и си мереха красноречието за двете откровено незаконни операции, войниците, участващи в тях, се строиха, натовариха се и започнаха да изпълняват заповедите си.

Акцията в лабораторията бе тривиално лесна. Един конвой спря там в три сутринта, изгони навън всички от нощната смяна, след което обкръжи сградите и тури здрава охрана. Юристите потриваха доволни ръце, както и упорстващото антимилитаристично малцинство в Америка. Някои учени усещаха, че е рано да се празнува. Ако войниците останеха там седмица-две, всички конституционни дела щяха да станат неуместни.

Да се нападне истинска военна база, не бе проста работа. Един бригаден генерал оформи бойната заповед и умря секунди след това, ликвидиран лично от генерал Блейсдел. Според заповедта взвод ловци-убийци, с подкрепата на пехотна рота, трябваше да бъде прехвърлен от Колон до Портобело, за да потуши въстание на предатели от американските части. От съображения за сигурност на тях, разбира се, им бе забранено да влизат във връзка с базата в Портобело; знаеха твърде малко, само факта, че бунтът е ограничен в централната щабна сграда. Трябваше да я завземат и да чакат заповеди.

Майорът, определен за командир, изпрати запитване защо, след като въстанието е толкова ограничено, не са възложили задачата на ротата, която си е в базата. Не последва отговор, тъй като генералът бе мъртъв, тъй че майорът трябваше да допусне, че всички в базата бяха

потенциално враждебно настроени. На картата се виждаше, че Сграда 31 бе удобно разположена близо до водата, тъй че той импровизира амфибийна атака: големите влязоха в морето от пуст плаж северно от базата и извървяха няколко мили под водата.

Като се движеха под водата толкова близо до брега, те избегнаха противоподводниковата защита, недостатък в отбраната, който майорът отбеляза за бъдещия си доклад.

Не можех да повярвам на очите си: големи срещу големи. Две от машините излязоха от водата и залегнаха на плажа, като стреляха срещу двама от големите охранители. Третият охранител беше по-назад, зад ъгъла на сградата, готов да се включи, но в същото време държеше под око фасадата ѝ.

Очевидно никой не ни бе забелязал. Разтърсих рамото на Реза, за да привлече вниманието му — той бе шашардисан от пиротехниката на дуела, — и му прошепнах:

— Придържай се към земята! Последвай ме!

Изпълзахме до един храсталак, сетне изтичахме приведени до входната врата. Кашикът на портала ни видя и гръмна предупредителен или лошо прицелен изстрел над главите ни. Изкрещях му „Врѳх на стрела!“ — паролата за деня, и това очевидно подейства. Във всеки случай не би трябвало да гледа в нашата посока, но щях да му изнеса съответната лекция някой друг път.

Поблъскахме се през тясната врата, досущ като двойка удрящи си шамари комедианти и се изправихме пред сляп голем — същия, когото Гаврила бе повредила. Не бяхме го изпратили на ремонт, защото не искахме да предизвикваме излишни въпроси, а и четирима големи ни се струаха предостатъчни. Преди обаче да се окажем в епицентъра на сражението.

— Парола — извика някой.

Казах „Врѳх на стрела“, Реза ми помогна с „Ковач на стрели“, заглавието на филм, който бях пропуснал да видя. Беше близо обаче. Жената, която бе приклепнала зад писалището в приемната и действаше като наблюдател за големите, ни махна да влизаме.

Приклепнахме до нея. Аз не бях с униформа.

— Казвам се сержант Клас. Кой командва?

— Господи, не знам. Може би Сътън. Тя ми нареди да слеза тук и да наблюдавам. — Чуха се две силни експлозии отзад. — Знаете ли какво, по дяволите, става?

— Знам само, че сме нападнати от свои. Или е така, или противникът най-сетне се е сдобил с големи.

Каквото и да ставаше, осъзнах, че нападателите трябваше да действат бързо. Дори в базата да не бяха нахлули други големи, би трябвало скоро да ни навестят летящи големи.

Тя разсъждаваше в същата посока.

— Къде са хвъркатите? Трябваше да се появят досега.

Точно така; те винаги бяха на мястото си, винаги готови. Нима бе възможно да са превзети? Или имаха заповеди да не се намесват?

В Сграда 31 нямаше нищо подобно на „ситуационна зала“, тъй като оттук никога не бяха ръководили бойни действия. Сержантката каза, че лейтенант Сътън била в столовата, тъй че се насочихме натам. Стая в сутерена без прозорци, тя бе толкова безопасна, колкото и всички останали помещения, ако големите решаха да разрушат сградата.

Сътън седеше край една маса с полковник Лаймън и лейтенант Фан, които бяха включени. Марти и генерал Пейджъл, също включени, седяха на друга маса, заедно с главния сержант Топ Гилпатрик, който нервничеше. Имаше около две дузини кашици и невключени механици, приклекли в очакване с оръжие в ръка. Зърнах Амелия с тъпла цивилни под тежка метална маса за сервиране и ѝ махнах.

Пейджъл се изключи и подаде радиograma до Топ, който се включи.

— Какво става, сър? — попитах.

Учудващо, но той ме позна.

— Не мога да ти кажа много, сержант Клас. Това са войски на Съглашението, но не успяваме да установим връзка. Сякаш идват от Марс. Имаме десет механици, които чакат да се включат, макар и не в клетки.

— Значи могат да установят контрол, но не и да направят нещо по-така?

— Да пообиколят, да използват прости оръжия. Може би всичкото, което трябва да сторят, е да накарат големите да останат на място или да залегнат. Всичко друго, но не и да атакуват. Връзките ни с летящите и морските големи са прекъснати, вероятно се отнася само за тази сграда. — Той посочи другата маса. — Лейтенант Фан се опитва да се свърже.

Последва нова експлозия, достатъчно мощна, за да се раздрънкат чиниите.

— Мислите ли, че някой ще забележи всичко това?

— Ами, всички знаят, че тази сграда е изолирана за свръхсекретно симулационно учение. Цялата тази пукотевица би могла да се приеме като ефекти, включени в тренировката.

— Докато в крайна сметка не ни изпарят наистина — рекох.

— Ако са имали намерение да разрушат сградата, можеха да го направят в първите секунди на сблъсъка.

Топ се изключи.

— Маmicата му! Извинете, сър. — Чу се силен трясък на горния етаж. — Готови умрели сме. Четирима големи срещу десет, нямахме никакъв шанс.

— Нямахме ли? — попитах. Марти също се изключи.

— Обезвредиха и четиримата. Вече са вътре!

Лъскав черен голем изтрополи до вратата на столовата към коридора, целият накичен с оръжия. Можеше да ни избие за миг. Не помръдвах и мускул, с изключение на клепача ми, който потрепваше неволно.

Контраалтът прозвуча достатъчно силно, за да ни заболят ушите.

— Ако изпълнявате заповедите ми, няма причини някой да бъде наранен. Всички, които имат оръжия, да ги оставят на пода. Всички да отидат до отсрещната стена така, че да виждам ръцете ви.

Тръгнах заднешком с вдигнати ръце.

Генералът се изправи прекалено бързо и лазерният и автоматичният ствол веднага го взеха на прицел.

— Аз съм бригаден генерал Пейджъл, старшият офицер тук...

— Да. Идентичността ви е потвърдена.

— Знаете ли, че ще се изправите пред военен трибунал за това? Че ще прекарате остатъка от живота си...

— Сър, извинете ме, но аз имам заповеди да не се съобразявам с чиновете на когото и да е в тази сграда. Заповедите ми са от генерал-майор, който, доколкото знам, ще пристигне тук. С най-голямо уважение ви предлагам да почакате и да обсъдите въпроса с него.

— Значи ще ме застреляте, ако не отида до онази стена с вдигнати ръце?

— Не, сър, ще напълня помещението с газ, предизвикващ повръщане, но няма да убия никого, освен ако не посегне към оръжие.

Топ пребледня.

— Сър...

— Недей, Топ. Аз самият съм наясно с това.

Смръщеният генерал отиде до стената с мушнати в джобовете ръце.

Появиха се още два голема, заедно с двайсетина души от другите етажи, тогава дочух слабия шум на приближаващ товарен вертолет; после — и на малък летящ голем. И двата кацнаха на покрива и притихнаха.

— Това ли е вашият генерал? — попита Пейджъл.

— Не мога да знам, сър.

След минута се появиха десетима кашици, после още дузина. Облечени бяха в комбинезони със защитен цвят, с мрежички на каските, без опознавателни знаци и емблеми. Всичко това можеше да изплаши човек. Подредиха оръжията си в коридора навън и събраха оръжията от пода.

Един от тях съблече комбинезона си и захвърли настрани каската. Беше изцяло плешив, ако изключим няколко кичура бяла коса. Изглеждаше благ, въпреки униформата си на генерал-майор.

Пристъпи към генерал Пейджъл, отдадоха си чест.

— Искам да говоря с д-р Марти Ларин.

— Генерал Блейсдел, предполагам — рече Марти.

Той отиде при него и се усмихна.

— Трябва да поговорим, разбира се.

— Разбира се. Бихме могли да се обърнем един другото в своята вяра.

Той се огледа и погледът му спря върху мен.

— Ти си чернокожият физик. Убиецът. — Аз кимнах. Сетне посочи Амелия. — И д-р Хардинг. Искам всички да дойдете с мен.

На излизане потупа по рамото най-близкия голем.

— Ела като моя охрана — рече той. — Хайде да поговорим в кабинета на д-р Хардинг.

— Не разполагам с кабинет — рече тя, — а просто с една стая. — Опитваше се с все сили да не поглежда към мен. — Стая 241.

Наистина имахме оръжие там. Но нима тя си мислеше, че ще мога да надделея над голем? Извинете ме, генерал е, нека отворя това чекмедже и да видя какво ще намеря. Хоп — и Джулиан е изпържен.

Ала може би това щеше да е единствената ни възможност против него.

Големът беше прекалено голям, за да се съберем всички в товарния асансьор, затова поехме по стълбите. Блейсдел поведе с бърза крачка. Марти леко залиташе.

Генералът очевидно бе разочарован, че стая 241 не бе пълна с епруветки и черни дъски. Настани се пред пулта с кутия джинджифилова бира, която взе от хладилника.

— Предполагам, че се интересувате от плана ми? — рече той.

— Всъщност не — отвърна Марти. — Той е фантазия. Няма начин да предотвратите неизбежното.

Той се засмя — беше по-скоро кротко веселие, отколкото кикот на луд човек.

— Имам нареждане от Дж.П.Л.

— О, хайде-хайде.

— Вярно е. Заповед на президента. Тази вечер тук няма учени. Има само верни на мен войски.

— И всичките от „Чукът на Бога“ ли? — попитах аз.

— Всичките лидери — отвърна той. — Останалите са само кордон, който да държи неверниците настрана.

— Изглаждате нормален човек — рече Амелия (лъжеше през зъби). — Защо бихте искали целият този красив свят да загине?

— Всъщност не смятате, че съм нормален, д-р Хардинг, но грешите. Вие, атеистите, затворени в кулите си от слонова кост, вие нямате и представа какви чувства изпитват истинските хора. Колко перфектен е целият ни замисъл.

— Да се ликвидира всичко — рекох.

— Вие сте по-зле и от нея. Това не е смърт; то е прераждане. Бог използва вас, учените, като свои инструменти, тъй че да може да изчисти всичко и да започне отначало.

Имаше някаква шантава логика в това.

— Вие сте луд — рекох.

Големът се извъртя да ме погледне.

— Джулиан — рече той с дълбок глас. — Аз съм Клод.

В движенията му имаше някакво несигурно потрепване, което подсказваше, че не се намира в клетка, че не е подготвен, а управлява голема с жак от разстояние.

— Какво става тук? — попита Блейсдел.

— Алгоритъмът на прехвърлянето сработи — рече Марти. — Вашите хора вече не контролират големите. Нашите ги управляват.

— Знам, че това не е възможно — рече той. — Защитните...

Марти се разсмя.

— Точно така. Защитните механизми срещу прехвърлянето са много, много сложни и мощни. Би трябвало добре да ги познавам. Аз съм ги проектирал.

Блейсдел погледна към голема.

— Войнико, напусни тази стая.

— Недей, Клод — рече Марти. — Може да ни потрябваш.

Той остана, само дето леко се поклащаше.

— Това бе директна заповед от генерал-майор — каза Блейсдел.

— Знам кой сте, сър!

Блейсдел скочи учудващо бързо към вратата. Големът се протегна да сграбчи ръката му, но го събори с удар на земята. Домъкна го обратно в стаята.

Той се изправи, изтупа се.

— Значи си един от тези, хуманизираните, така ли?

— Тъй вярно, сър!

— И смяташ, че това ти дава правото да не изпълняваш заповеди на по-старшите?

— Не, сър. Но моите заповеди включват оценка на вашите действия и заповеди като на човек, който е душевно болен и не може да носи отговорност.

— Аз все още мога да те разстрелям!

— Предполагам, че бихте могли, ако можете да ме намерите.

— О, знам къде се намирате вие. Клетките за механиците на охранителните големи са в сутерена в североизточното крило. — Щипна обичата си. — Майор Лъожон, обади се! — Щипна я отново. — Обади се!

— От тази стая може да излезе само пукот на статично електричество, сър, освен на моята честота.

— Клод — рекох аз, — защо чисто и просто не го убиеш?

— Знаеш, че не мога да сторя това, Джулиан.

— Можеш да го убиеш, за да спасиш своя собствен живот.

— Да, но заплахата му, че ще намери клетката ми, е нереалистична. Моето тяло всъщност не е там.

— Но виж сега: той смята да убие не само теб, но и всички на тази планета! В тази Вселена!

— Млъкни, сержант! — озъби се Блейсдел.

— Не може да имаш по-ясно изразен случай на самозащита, по-ясен дори отколкото ако бе опрял дулото в главата ти.

Големът замълча задълго, оръжията му бяха насочени надолу. Лазерът се повдигна донякъде, сетне пак го отпусна.

— Не мога, Джулиан. Макар и мнението ми да не се различава от твоето. Не мога да го убия ей така, хладнокръвно.

— А ако те помоля да излезеш от стаята — рекох. — Излез и застани в коридора. Можеш ли да го направиш?

— Разбира се.

Той излезе, като се клатушкаше, и отнесе с рамо част от касата на вратата.

— Амелия... Марти... моля ви, излезте също.

Отворих горното чекмедже на писалището. В пистолета имаше още два заряда.

Амелия видя оръжието и започна да заеква в опита си да каже нещо.

— Просто излез за минутка.

Марти я прегърна през раменете и двамата запристъпяха неловко, рачешката, към вратата.

Блейсдел се изправи.

— Така. Разбирам, че не си един от тях. Хуманизираните.

— Всъщност отчасти съм. Най-малкото ги разбирам.

— И въпреки това ще убиеш човек заради религиозните му убеждения?

— Ще убия и собственото си куче, ако има бяс.

Свалих предпазителя.

— Що за дявол си ти?

Петънцето на лазерния прицел затанцува в средата на гърдите му.

— И аз се опитвам да разбера това.

Натиснах спусъка.

Големът не се намеси, когато Джулиан стреля и буквално пръсна Блейсдел на две. Едната част събори лампата и стаята потъна в мрак, процеждаше се само мижава светлина от коридора. Джулиан стоеше неподвижен и слушаше църцорещите звуци на гърчещия се труп.

Големът се плъзна зад него.

— Дай ми оръжието, Джулиан.

— Не, не ти е потребно.

— Боя се за теб, стари приятелю. Дай ми оръжието!

Джулиан се извърна в полусянката.

— О, разбирам. — Мушна пистолета в колана си. — Не се безпокой, Клод. С това е свършено.

— Сигурен ли си?

— Достатъчно сигурен съм. С хапчета — може би. Но с пистолет — не.

Той заобиколи голема и излезе в коридора.

— Марти, колко нехуманизиран души останаха?

На Марти му беше необходима цяла минута, за да се успокои, преди да отговори.

— Ами, мнозина са преполовили процеса. Всички, които са се възстановили от операцията, са или хуманизиран, или са включени.

— Тогава колцина са неоперираните? Колко души в тази сграда могат да се бият?

— Може би двама и петима-трийсет. Повечето са в крило Е. Онези, които не са под оръжие на долния етаж.

— Да вървим там! И да намерим колкото оръжие можем!

Клод се появи зад гърба му.

— Имахме сума NHL в старите големи — това бяха донякъде пацифистични оръжия, несмъртоносни — и някои от тях би трябвало да са още читави.

— Донеси ги тогава! Ще се срещнем в крило Е.

— Да минем през пожарния изход — предложи Амелия. — Можем да се промъкнем в крило Е, без да прекосяваме през файето.

— Добре. Всички големи ли са овладени?

Тръгнаха към пожарния изход.

— Четирима — отвърна Клод. — Но останалите шест са безвредни, обездвижени са.

— Вражеските кашици знаят ли го?

— Още не.

— Е, ще се възползваме от това. Къде е Айлийн?

— Долу, в столовата. Опитва се да измисли начин да обезоръжи кашниците, без да пострада никой.

— Добре, дано има късмет.

Джулиан отвори прозореца и се огледа предпазливо. Не се виждаше никой. Ала сетне асансьорът звънна в коридора.

— Всички да гледат настрани и да си запушат ушите — рече Клод.

Когато вратата на асансьора се отвори, той изстреля заглушителна граната.

Ослепителният блясък и гърмът заслепи и оглуши кашниците, които бяха изпратени да проверят какво става с Блейсдел. Започнаха да стрелят напосоки. Клод застана между тях и прозореца.

— Най-добре е да побързате — рече излишно той.

Джулиан избута не съвсем вежливо Амелия, а Марти бе готов да ги прегази и двамата.

Спуснаха се по металната стълба и спринтираха към крило Е, което бе под прав ъгъл към основната сграда. Клод стреляше предупредително ту вляво, ту вдясно от силуетите им, като редуваше лазерния с автоматичен огън, който разравяше и изгаряше земята покрай тях в тъмнината.

Хората от крило Е вече се бяха въоръжили доколкото можеха — там имаше склад с пирамида от шест М-31 и сандък гранати; освен това бяха импровизирали защитна позиция, като в дъното на главния коридор бяха натрупали в полукръг дюшеци до височината на раменете. Наблюдателят им за щастие позна Джулиан, тъй че като нахлуха през входната врата, не бяха покосени от определено нехуманизираната и ужасена групичка зад дюшеците.

Джулиан им очерта ситуацията. Клод съобщи, че двама големи са излезли навън, да проверят останките от нашите големи, онези, които имаха несмъртоносни оръжия. Сегашните големи бяха миролюбиво настроени, но е трудно да изразиш пацифизма си, когато си въоръжен с лазери и гранати. Сълзотворният и причиняващият повръщане газове не убиваха, но по-безопасно бе хората просто да се приспят и да им се отнемат оръжията.

Това бе възможно, стига кашниците на противника да останат вътре в сградата. За съжаление обаче Сграда 31 не бе проектирана като клиниката в Гуадалахара и „Сейнт Барт“, където можеш да вкараш хората в нарочно помещение, да затвориш вратата и да им пуснеш газ, който да ги приспи. Ала двамина от големите разполагаха с контейнери „Сладки сънища“, което бе комбинация от паралитичен с предизвикващ еуфория газ — приспиваш ги и после се събуждат в смях.

И двете машини обаче бяха превърнати в развалини на около стотина метра от плажа. Двамина изпратени да търсят из пръснатите купчини боклуци се върнаха с три читави контейнера с газ. Но всички те си приличаха, нямаше как да разбереш дали ще те приспят, или ще те накарат да плачеш, или да повръщаш. Ако управляваха от клетка, както е обичайно, механиците щяха да изпуснат малко газ и да го помиришат, но не можеха да помиришат нищо, когато управляваха от разстояние.

Освен това не разполагаха с време да се занимават с този проблем. Блейсдел бе прикрил добре следите си, поради което нямаша връзка с Вашингтон, но в Портобело действията предизвикаха голям интерес. Някои страни на учението бяха прекалено истински; двамина цивилни бяха ранени от заблудени куршуми. По-голямата част от жителите на града се бе набутала в мазетата. Четири полицейски патрулни коли спряха пред входа на базата, осем изплашени полицаи, скрити зад колите си, крещяха на английски и на испански към охранителя голем, който не им отговаряше. Нямаше откъде да знаят, че е „празен“.

— Ще се върна след минута.

Големът, управляван от Клод, се спря на място, тъй като операторът му се завъртя, за да провери шестимата обездвижени. Когато пристигна при портала, изстреля няколко лазерни заряда по гумите на патрулните коли, които предизвикаха хубави експлозии.

Той влезе в единия от обездвижените — в столовата — за няколко минути, докато Айлийн намери решение на проблема с газовите контейнери. Взе трима „пленници“ (избра ги от офицерите, за които не даваше и пет пари) и ги поведе към плажа.

Оказа се, че разполагаха с по един контейнер от всеки вид: един полковник заспа блажено, друг бе заслепен от сълзите си. Един

генерал пък трябваше да упражнява техниката на изхвърляне на повърнатото колкото е възможно по-далеч.

Клод се върна в крило Е, когато големът на Айлийн влезе в столовата с газов контейнер под мишница.

— Мисля, че опасността почти премина — рече той. — Знае ли някой къде мога да намеря неколкостотин метра въже?

Знаех къде са складирани въжета за простиране на прането в пералнята; предполагам, бяха ги приготвили, в случай че всички сушилни апарати излязат от строя. (Благодарение на моята специална длъжност в Сграда 31, може би бях единственият човек, който знаеше за въжетата, или пък къде можеш да намериш три прашни кутии с 12-годишно фъстъчено масло.)

Изчакахме половин час, докато вентилаторите издухат остатъчния газ „Сладки сънища“, след което влязохме в столовата да сортираме нашите и чуждите, като обезоръжихме и завързахме войската на Блейсдел. Оказа се, че всички са мъже и всичките имаха физиката на крайни защитници^[1].

Бяха останали достатъчно „Сладки сънища“ да се позамае малко човек — да се отпусне, да му паднат задръжките. Подредихме командосите на Блейсдел по двойки, лице срещу лице, с предположението и надеждата, че няма да се събудят в хомофобска паника (страничният ефект на „Сладките сънища“ при мъжете е силна ерекция).

Един от кашиците имаше патрондаш с тъмблър-муниции. Взех го, излязох навън и седнах на стъпалата; докато главата ми се проясняваше, заредих пълнителя на пистолета си. Откъм изток леко просветляваше. Слънцето щеше да огрее един много интересен ден. Може би щеше да ми е последен.

Амелия излезе и седна безмълвна до мен. Погали ме по ръката.

— Как си? — попитах я.

— Не съм ранно пиле. — Взе ръката ми и я целуна. — Сигурно се чувстваш ужасно.

— Взех си хапчетата. — Пъхнах последния заряд и вдигнах пистолета. — Застрелях най-хладнокръвно един генерал-майор. Армията ще ме обеси за това.

— Беше точно така, както го каза на Клод — рече тя. — Самозащита. Защита на целия свят. Този човек бе най-гадният предател, който можеш да си представиш.

— Остави това за военния трибунал. — Тя се облегна на мен, заплака тихо. Оставих пистолета и я прегърнах. — Не знам какво, по дяволите, ще се случи отгук нататък. Не мисля, че и Марти е наясно.

Някакъв непознат тичаше към нас с вдигнати във въздуха ръце.

— Сержант Били Райц, сър, от гаража. Какво, по дяволите, става?

— Как влезе тук?

— Просто изтичах покрай голема и нищо не се случи. Каква е тая шантава работа?

— Както вече казах...

— Нямам предвид тук! — Той заръкомаха буйно. — Имам предвид там, навън!

С Амелия погледнахме отвъд оградата. Облян от сутрешната омара, там стоеше хиляден народ — всичките безмълвни и чисто голи.

[1] Има се предвид американския футбол, в който крайните защитници са възможно най-яки. — Б.прев. ↑

Онези, които бяха останали от Двайсетицата, бяха в състояние да решат интересни и заплетени проблеми чрез съчетаните си опит и интелигентност. Тази тяхна повишена способност се бе породила още в мига, когато бяха хуманизирани.

Хилядите военнопленници от Зоната на Канала бяха далеч по-голяма общност, която трябваше да реши само два проблема: как да излезем оттук и какво да правим после.

Излизането беше толкова лесно, че бе почти тривиално. Повечето от работата в лагера се вършеше от военнопленници; взети заедно, те знаеха повече за това, как се вършат нещата, отколкото войниците и компютрите, които ги вършеха. Да се овладеят компютрите, беше проста работа, въпрос на правилна преценка кога да се симулира спешен медицински случай, та подходящата жена (за която знаеха, че е с добро сърце) да напусне бюрото си за една жизненоважна минута.

Това стана в два сутринта. В два и трийсет всички войници бяха разбудени под дулата на оръжията и изпроводени в най-безопасната сграда. Предадох се без нито един изстрел, което не бе изненадващо, след като бяха изправени пред хиляди очевидно ядосани и въоръжени вражески пленници. Не можеха да знаят, че врагът всъщност не бе гневен и че не можеше да натисне спусъка.

Никой от пленниците не знаеше как да управлява голем, но можеха да ги изключат от командната зала, да ги обездвижат, след което да измъкнат механиците от клетките им и да ги отведат при арестуваните кашици. Оставиха им достатъчно затворническа храна и вода и предприеха следващата си стъпка.

Можеха просто да избягат и да се разпръснат. Но тогава войната щеше да продължи, войната, която бе превърнала мирната им и процъфтяваща родина в кърваво бойно поле.

Трябваше да отидат при противника. Трябваше да предложат себе си.

Между Портобело и Зоната на Канала имаше редовни товарни монорелсови влакове. Оставиха оръжията си и заедно с неколцина, които знаеха перфектно американски английски (за да поддържат няколко часа илюзията за функциониращ военнопленнически лагер) се метнаха на няколко товарни вагона, чието съдържание бе обявено като пресни зеленчуци и плодове.

Когато влакът пристигна в гарата на интендантството, всички се съблякоха, за да покажат, че са невъоръжени и уязвими — както и за да объркат американците, които имаха странно отношение към голотата.

Неколцина бяха изпратени в лагера от Портобело, тъй че когато вратите се отвориха и те излязоха навън под шокиращите лъчи на прожекторите, знаеха съвсем точно накъде да се насочат.

Към Сграда 31.

Видях как големът в будката на часовия се поколеба за миг, сетне се завъртя, за да оцени мащаба на явлението.

— Какво, по дяволите, става? — избумтя гласът на Клод. — *Que pasa?*

Сбръчкан старик се затътри пред останалите, стиснал в ръце преносима жак-кутия. Един кашик се спусна подире му, вдигнал своя М-31 с приклада напред.

— Стой! — извика Клод, но твърде късно. Прикладът се стовари върху черепа на старика с ужасяващ трясък, той се хлъзна напред и падна в краката на голема — в безсъзнание или мъртъв.

Това беше сцена, която целият свят щеше да види утре, и никаква друга картина, режисирана от Марти, не би могла да има такъв ефект.

Военнопленниците изгледаха кашика с изражения на безмълвно съжаление и опрощение. Огромният голем се наведе, внимателно вдигна крехкото тяло, взе го в обятията си, погледна към кашика и рече тихо:

— За Бога, та той беше само един старец!

Сетне едно около дванайсетгодишно момиченце взе кутията от земята, издърпа единия кабел и го предложи безмълвно на голема. Той приклепна на коляно и го прие, неловко го включи, без да изпуска старика. Момичето мушна другия кабел в собствения си череп.

Слънцето се издига бързо в Портобело и през двете минути, докато траеше тази драматична картина — хиляден неподвижен народ и една машина в замислено единение, улиците започнаха да греят в златно и розово.

Двама кашици в болнични престилки дойдоха с носилка.

Клод се изключи и внимателно им предаде тялото.

— Това е Хуан Хосе де Кордоба — рече той на испански. — Запомнете името му. Първата жертва на последната война.

Взе момиченцето за ръка и заедно поеха към входа.

Нарекоха я Последната война, може би прекалено оптимистично, защото имаше още десетки хиляди жертви. Но Марти бе предвидил хода на събитията и резултата от тях доста точно.

Военнопленниците, които заедно бяха приели името *os liberados*, „освободените“, всъщност погълнаха Марти и групата му и проправиха пътя към мира.

Започнаха с впечатляваща проява на интелектуална мощ. Стигнаха чрез дедукция от основните принципи до вида на сигнала, който би изключил проекта „Юпитер“, и използваха малък радиотелескоп в Коста Рика, за да излъчат сигнала оттам — така спасиха света като първи ход в едно начинание, което приличаше колкото на война, толкова и на игра. Игра, чиято цел бе да открие собствените си правила.

Много от онова, което се случи през следващите две години, бе трудноразбираемо за нас, обикновените хора. Донякъде конфликтът беше почти по Дарвин: една екологична ниша се оспорва от два различни вида. Всъщност ние бяхме подвидове — Homo Sapiens Sapiens и Homo Sapiens Pacificans, — защото можехме да се омешваме. Но изобщо не съществуваше съмнение, че Pacificans ще надделеят в дългосрочен план.

Когато започнаха да ни изолират — нас, „нормалните“, които след едно поколение щяхме да се превърнем в субнормални, Марти ме помоли да стана главна връзка за онези в двете Америки, които щяха да населяват Куба, Пуерто Рико и Британска Колумбия. На света имаше само двацет и трима нормални, които някога са имали възможността да се включват с хуманизираните. Тъй че ние щяхме да бъдем много ценен ресурс за другите нормални, които населяваха Тасмания, Тайван, Шри Ланка, Занзибар и т.н. Предполагах дори, че в крайна сметка ще ни нарекат „островитяни“. А хуманизираните щяха да вземат предишното ни име.

Това бяха две години на хаос, на упорита съпротива против новия ред. То всъщност стана ясно още през онзи първи ден, когато Клод отведе момиченцето да се включи изцяло, двустранно, със своите братя и сестри в Сграда 31.

Беше около обяд. Амелия и аз бяхме като пребити псета, но нямахме желанието, а и не бяхме в състояние да заспим. Аз сто на сто нямаше да спя повече в онази стая, макар един ординарец да ми бе съобщил дискретно, че е „почистена“. С метли, кофи и чувал за трупове — или два чувала.

Появи се жена с кошници хляб и твърдо сварени яйца. Разгърнахме на стъпалата вестник и обядвахме филии с резени яйца върху тях.

Сетне дойде усмихната жена на средна възраст. Отпървом не я познах.

— Сержант Клас? Джулиан?

— Buenos días — рекох.

— Аз ви дължа всичко — рече тя с разтреперан от вълнение глас. Тогава ми светна — гласът ѝ, лицето.

— Кметице Мадеро!

Тя кимна.

— Преди няколко месеца ти ми попречи да се самоубия на борда на онзи вертолет. Отидох в La Zona, бях сонетата^[1] и сега съм жива; повече от жива. Дължа го на твоята състрадателност и бързина. През цялото време от изминалите две седмици, когато се променях, се надявах, че си още жив, за да можем, както му казвате вие, да се включим заедно. — Тя се усмихна. — Ама че смешен език имате. Сетне дойдох тук и разбрах, че си жив, но си ослепен. Но аз съм била с онези, които те познават и те обичат от онова време, когато си можел да виждаш в сърцата на другите.

Тя взе ръката ми, погледна Амелия и ѝ протегна другата си ръка.

— Амелия... и до теб се докоснах за един миг.

И тъй се хванахме за ръце в триъгълник, в безмълвен кръг. Трима души, които едва не изгубиха живота си заради любовта, яростта и мъката.

— Ти... ти — рече тя. — No hay palabras. Няма думи за това.

Пусна ръцете ни и пое към плажа, като бършеше очи на ярката светлина.

Ние седяхме и гледахме известно време Мадеро, хлябът и яйцата ни съхнеха на слънцето, ръката ѝ се бе впила в моята. Сами, заедно. Така, както е било винаги.

[1] Включена (исп.). — Б.прев. ↑

Издание:

Автор: Джо Холдеман

Заглавие: Вечният мир

Преводач: Тинко Трифонов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Офир“ ООД

Град на издателя: Бургас

Година на издаване: 1999

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Георги Венин

Коректор: Мария Стоянова

ISBN: 954-8811-11-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7074>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.